

LUNĂ NOUĂ

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA „AMURG”

STEPHENIE MEYER

Pentru Bella Swan un singur lucru este mult mai important decât însăși viața ei: **Edward Cullen**. Dar a fi îndrăgostită de un vampir este chiar mai periculos decât ar putea ea sa-și imagineze. Edward a salvat-o deja pe Bella din ghearele unui vampir periculos, dar acum relația lor cutezătoare îi pune în pericol pe toți cei dragi lor și cei doi își dau seama că necazurile abia acum încep...

Toți cititorii cucerți de bestsellerul lui Stephenie Meyer „Amurg” sunt dornici să afle cum se va desfășura în continuare povestea celor doi neobișnuiți îndrăgostiți. Și, cu siguranță, nu vor fi dezamăgiți.

În „**Lună Nouă**”, lui Stephenie Meyer îi reușește din nou o irezistibilă combinație dintre dragoste și suspans într-o palpitantă poveste cu vampiri și nu numai.

CUPRINS

PREFAȚĂ...	5
1.... PETRECEREA...	5
2.... COPCI...	21
3.... SFÂRȘITUL...	33
4.... TREZIREA...	51
5.... TRĂDĂRI...	65
6.... PRIETENI...	75
7.... REPETIȚIA...	87
8.... ADRENALINĂ...	98
9.... A CINCEA ROATA...	110
10.... POIANA...	123
11.... SECTA...	138
12.... INTRUSUL...	152
13.... UCIGAȘUL...	164
14.... FAMILIA...	177

15.... PRESIUNI...	188
16.... PARIS...	199
17.... VIZITATOAREA...	209
18.... FUNERALII...	221
19.... CURSA...	233
20.... VOLTERRA...	243
21.... VERDICTUL...	253
22.... ZBORUL...	265
23.... ADEVĂRUL...	274
24.... VOTUL...	286
EPILOG - TRATATUL...	301
Mulțumiri...	309

*Aceste patimi oarbe n-au norocul
Să țină mult: ca pulberea, ca focul,
Se mistuie la-întâia sărutare
Și adesea au o jalnică urmare.*

Romeo și Julieta, Actul al II-lea, scena a VI-a¹

PREFAȚĂ

Mă simțeam de parcă eram prinsă într-unul din acele coșmaruri îngrozitoare, în care trebuie să alergi, să alergi până îți plesnesc plămânii, dar nu-ți poți face corpul să se miște îndeajuns de repede. Picioarele îmi încetineau în timp ce mă luptam să îmi fac drum prin mulțimea densă, dar acele uriașului ceas nu păreau să încetinească. Cu o forță neîndurătoare și nepăsătoare, se învâртеau inexorabil spre sfârșit – spre sfârșitul tuturor lucrurilor.

Dar acesta nu era un vis și, spre deosebire de coșmar, nu alergam să îmi salvez mie viața; goneam să salvez ceva infinit mai prețios. Astăzi, propria viață însemna puțin pentru mine.

Alice spusese că azi erau șanse mari să murim amândouă aici. Poate că rezultatul ar fi altul dacă ea nu ar fi prizoniera soarelui puternic; numai eu eram liberă să alerg pentru a traversa această piață aglomerată și luminoasă.

Și nu puteam alerga îndeajuns de repede.

Astfel că nu îmi păsa că eram înconjurată de dușmanii noștri incredibil de periculoși. Când ceasul a început să bată ora exactă, vibrând sub tălpile picioarelor mele leneșe, am știut că ajunsesem prea târziu – și m-am bucurat că aștepta în umbră.

1. PETRECEREA

Eram sigură nouăzeci și nouă la sută că visam.

¹ William Shakespeare, Romeo și Julieta, editura Pandora-M, 2002, traducere de Ștefan Iosif (n. tr.)

Motivele pentru care eram atât de sigură erau că, în primul rând, făceam o baie de lumină solară – genul de soare puternic și orbitor care nu bătea niciodată deasupra noului meu oraș ploios, Forks, Washington –, iar în al doilea rând, pentru că mă uitam la bunica mea, Marie. Bunica murise de șase ani, așa că acesta era un argument solid în favoarea teoriei visului.

Bunica nu se schimbase prea mult; fața ei arăta exact cum mi-o aminteam. Pielea îi era moale și îmbătrânită, îndoită în mii de riduri minuscule care se lipeau delicat de oasele de dedesubt. Ca o caisă uscată, dar înconjurată de un norișor de păr des și alb.

Gurile noastre – a ei într-o strâmbătură șifonată – au schițat o jumătate de zâmbet surprins, în același timp. Se pare că nici ea nu se așteptase să mă vadă.

Eram pe punctul de a-i adresa o întrebare; aveam atât de multe – ce căuta ea aici în visul meu? Ce făcuse în ultimii șase ani? Bunicul era bine, se găsiseră unul pe celălalt acolo unde erau? – dar ea a deschis gura în același timp cu mine, așa că m-am oprit ca să înceapă ea prima. A tăcut și ea, apoi am zâmbit amândouă la această mică stângăcie.

— Bella? Nu era bunica persoana care mă strigase pe nume, astfel că amândouă ne-am întors să vedem cine ni se alătura. Nu trebuia să mă uit ca să știu cine era; era o voce pe care aș fi recunoscut-o oriunde – aș fi recunoscut-o și i-aș fi răspuns, indiferent dacă aș fi fost trează sau adormită... sau chiar moartă, pariez. Vocea pentru care aș trece prin foc sau, mai puțin dramatic, aș trece prin bălți în fiecare zi în ploaia rece și neîncetată.

Edward.

Deși eram încântată să îl văd – conștientă sau nu – și deși eram aproape sigură că visam, m-am panicat când Edward a pășit spre noi prin soarele arzător.

M-am panicat pentru că bunica nu știa că eram îndrăgostită de un vampir – nimeni nu știa asta –, dar cum aș fi putut să îi explic faptul că razele strălucitoare ale soarelui se răsfrângeau din pielea lui într-o mie de curcubeie de parcă ar fi fost făcut din cristal sau diamant?

„Ei bine, bunico, poate că ai remarcat că prietenul meu sclipește. Asta se întâmplă în mod normal dacă stă la soare. Nu-ți face griji...”

Ce făcea? Singurul motiv pentru care locuia în Forks, cel mai ploios loc din lume, era că putea să iasă afară la lumina zilei fără să dezvăluie secretul

familiei sale. Și totuși, iată-l că venea, pășind grațios spre mine – cu cel mai frumos zâmbet pe fața lui de înger – de parcă eram singură acolo.

În acea secundă, mi-am dorit să nu fi fost singura imună la misteriosul lui talent; de obicei eram recunoscătoare că eram singura persoană ale cărei gânduri nu le putea auzi la fel de limpede ca și cum ar fi fost rostite cu voce tare. Dar acum îmi doream să mă audă și pe mine, ca să perceapă avertismentul pe care îl urlam în minte.

M-am uitat panicată spre bunica și am văzut că era prea târziu. Tocmai își întorcea capul să se uite spre mine, cu ochii la fel de alarmați ca și ai mei.

Edward – zâmbind în continuare la fel de frumos, încât mă simțeam de parcă inima mi se va umfla și va exploda în piept – își puse brațul după umerii mei și se întoarse să o privească pe bunica.

Expresia bunicii mă surprinse. În loc să fie îngrozită, mă privea cu sfială de parcă ar fi așteptat o muștruluială. Și stătea într-o poziție atât de stranie – cu un braț întins în mod ciudat departe de corp, apoi îndoit în jurul aerului. De parcă ar fi avut brațul în jurul cuiva pe care nu-l puteam vedea, cineva invizibil...

Abia atunci, când am privit în ansamblu, am observat uriașa ramă aurită care încadra silueta bunicii. Neînțelegând, am ridicat mâna care nu îl cuprindea pe Edward ca s-o ating. Bunica îmi copie mișcarea întocmai, o oglindi. Dar acolo unde trebuiau să se întâlnească degetele noastre nu era decât sticlă rece...

Trecând prin acest șoc amețitor, visul meu se transformă abrupt într-un coșmar.

Acolo nu era bunica.

Acolo eram eu. Eu într-o oglindă. Eu – bătrână, ridată și ofilită.

Edward stătea lângă mine, fără să se reflecte în oglindă, dureros de atrăgător și pentru totdeauna de șaptesprezece ani.

— La mulți ani, șopti el.

M-am trezit speriată – pleoapele mi s-au deschis larg – gâfâind. Lumina gri și palidă, lumina familiară a unei dimineți înnourate, luă locul soarelui orbitor din visul meu.

Doar un vis, mi-am spus. A fost doar un vis. Am inspirat adânc și am tresărit din nou când s-a declanșat alarma deșteptătorului. Micul calendar din colțul ceasului mă informă că azi era treisprezece septembrie.

Doar un vis, dar îndeajuns de profetic, cel puțin într-un fel. Astăzi era ziua mea de naștere. Împlineam în mod oficial optsprezece ani. Timp de luni de zile, îmi fusese groază de ziua asta. Iar acum că venise, era și mai rău decât mă temusem că o să fie. Eram mai bătrână – o simțeam. Cu fiecare zi îmbătrâneam tot mai mult, dar acum era diferit, era mai rău, era măsurabil. Aveam optsprezece ani.

— Iar Edward nu va avea niciodată această vârstă.

Când m-am dus să mă spăl pe dinți, am fost surprinsă că fața din oglindă nu se schimbase. M-am analizat bine în căutarea unor semne de riduri amenințătoare pe pielea mea albă. Singurele cute pe care le aveam se aflau pe frunte și știam că, dacă aș reuși să mă relaxez puțin, ar dispărea. Dar nu puteam. Sprâncenele desenau o linie de îngrijorare deasupra ochilor mei căprui neliniștiți.

„A fost doar un vis”, mi-am spus eu din nou. Doar un vis... , dar și cel mai rău coșmar al meu.

Am sărit peste micul dejun, grăbită să ies din casă cât mai repede. Nu am putut să-l evit de tot pe tata, așa că a trebuit să mă prefac pentru câteva minute că sunt veselă. Am încercat din tot sufletul să par încântată de cadourile pe care îl rugasem să nu mi le cumpere, dar de fiecare dată când trebuia să zâmbesc, simțeam că eram pe punctul de a izbucni în plâns.

M-am străduit să mă adun în drum spre școală. Imaginea bunicii – refuz să o consider imaginea mea – era greu de îndepărtat din mintea mea. Nu puteam simți nimic în afară de disperare până când am tras mașina în parcare din spatele Liceului din Forks și l-am observat pe Edward sprijinindu-se nemișcat de Volvo-ul lui argintiu metalizat, ca o statuie de marmură a vreunui zeu păgân al frumuseții de mult uitat. Era mai frumos decât în vis. Și mă aștepta acolo *pe mine*, la fel ca în fiecare zi.

Disperarea se evaporă într-o clipă; fu înlocuită de uimire. Eram împreună de jumătate de an, iar mie tot nu-mi venea să cred că meritam incredibilul noroc care dăduse peste mine.

Lângă el se afla sora lui, Alice, care tot pe mine mă aștepta.

Bineînțeles că Edward și Alice nu erau de fapt rude (în Forks se știa că toți frații familiei Cullen fuseseră adoptați de doctorul Carlisle Cullen împreună cu soția lui, Esme, ambii fiind evident mult prea tineri ca să aibă copii adolescenți), dar pielea lor avea exact aceeași nuanță palidă, ochii lor aveau

aceeași tentă aurie ciudată, cu aceleași umbre ca niște vânătași sub ei. Chipul ei, ca și al lui, era de asemenea deosebit de frumos. Pentru cunoscători – așa ca mine – aceste asemănări erau definitorii pentru ei.

Când am văzut-o pe Alice așteptându-mă acolo – cu ochii ei căprui strălucind de nerăbdare și cu un pachet argintiu mic în mâini – m-am încruntat. Și doar îi spuseseam lui Alice că nu voiam nimic, dar nimic, nici un cadou și nici măcar să fiu băgată în seamă de ziua mea. În mod clar, dorințele îmi erau ignorate.

Am trântit portiera camionetei mele Chevrolet din '53 – o ploaie de particule de rugină căzu pe trotuarul ud – și am luat-o încet spre locul unde mă așteptau. Alice sări în întâmpinarea mea, cu fața ei delicată strălucind sub părul negru ȝepos.

— La mulți ani, Bella!

— Șșt! am rostit eu printre dinți, uitându-mă prin parcare ca să mă asigur că nu o auzise nimeni. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să sărbătoresc în vreun fel sumbrul eveniment.

— Ea mă ignoră.

Vrei să deschizi cadoul acum sau mai târziu? mă întrebă ea nerăbdătoare în timp ce ne îndreptam spre Edward.

— Fără cadouri, am protestat eu mormăind.

— Păru în sfârșit că-și dă seama de proasta mea dispoziție.

— Bine... înțeleg că rămâne pe mai târziu. Ți-a plăcut albumul de la mama ta? Și aparatul foto de la Charlie?

— Am oftat. Normal că știa ce cadouri promisem. Edward nu era singurul din familia lor cu puteri neobișnuite. Probabil că Alice a „văzut” ce aveau de gând să-mi ia părinții mei imediat ce se hotărâseră s-o facă. Mda. Sunt super.

Eu personal cred că este o idee frumoasă. Că doar o dată în viață ești în ultimul an de liceu. Măcar să immortalizezi momentul.

— Dar *tu* de câte ori ai fost în ultimul an de liceu?

— Asta-i altceva.

Atunci am ajuns la Edward, care a întins mâna după a mea. L-am luat nerăbdătoare de mână, uitând pentru o clipă de dispoziția mea morocănoasă. Pielea îi era netedă, tare și foarte rece, ca de obicei. Îmi strânse cu delicatețe degetele. M-am uitat în ochii lui limpezi de culoarea topazului și inima mi se strânse. Zâmbi din nou la auzul bățăilor neregulate ale inimii mele.

Își ridică mâna liberă și trecu degetul rece peste buzele mele în timp ce vorbi:

— Deci, după cum am stabilit, nu am voie să îți urez la mulți ani, corect?

— Da. Corect. Nu aș fi putut niciodată să imit cursivitatea pronunției lui formale și perfecte. Era ceva ce puteai învăța doar cu un secol în urmă.

— Verificam doar. Își trecu mâna prin părul lui auriu ciufulit. Mă gândeam că poate te-ai răzgândit. Se pare că totuși celor mai mulți oameni le plac zilele de naștere și cadourile.

Alice râse cristalin, râsul ei fiind ca un clopoțel în bătaia vântului.

— Normal că o să-ți placă. Toată lumea trebuie să fie drăguță cu tine azi și să-ți facă pe plac, Bella. Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Era o întrebare retorică.

— Să îmbătrânesc, am răspuns eu totuși, dar vocea nu-mi sună atât de fermă cum intenționasem.

Lângă mine, zâmbetul lui Edward se strânse într-o linie aspră.

— La optsprezece ani ești foarte bătrână, spuse Alice. Nu așteaptă femeile de obicei până la douăzeci și nouă de ani să se întristeze la zilele de naștere?

— Sunt mai bătrână decât Edward, am mormăit eu.

El oftă.

— Oficial, spuse ea menținând un ton relaxat. Doar cu un anișor, totuși.

Presupunând că... dacă aș fi sigură de viitorul pe care mi-l doream, sigură că voi fi alături de Edward, Alice și restul familiei Cullen pentru totdeauna (de preferat fără să fiu o bătrânică zbârcită)... atunci un an sau doi în plus sau în minus nu ar conta atât de mult pentru mine. Dar Edward era împotriva oricărui viitor care m-ar fi schimbat. Oricărui viitor care m-ar face ca el - care m-ar face, de asemenea, nemuritoare.

Un impas, îl numise el.

Sinceră să fiu nu prea reușeam să văd lucrurile prin prisma lui Edward. Ce era așa de interesant să fii muritor? Să fii vampir nu părea un lucru atât de îngrozitor - cel puțin nu în felul în care se comportau membrii familiei Cullen.

— La ce oră poți să vii la noi acasă? continuă Alice, schimbând subiectul. Judecând după expresia feței ei, avea de gând să-mi ceară exact ceea ce sperasem să evit.

— Nu știam că aveam în plan să merg acolo.

— Oh, fii rezonabilă, Bella! se plânse ea. Sper că nu ai de gând să ne strici tot cheful.

— Credeam că de ziua mea toată lumea trebuie să-mi facă *mie* pe plac.

— O iau de acasă de la Charlie imediat după ore, îi spuse Edward, ignorându-mă cu desăvârșire.

— Azi lucrez, protestai eu.

— De fapt, nu lucrezi, îmi spuse Alice triumfătoare. Am vorbit deja cu doamna Newton despre asta. O să lucrezi, în schimb, în locul ei, vineri la magazin. A spus să îți transmit „La mulți ani”.

— Eu... eu tot nu pot să vin, m-am bâlbâit eu, încercând să născocesc o scuză. Ei bine eu nu m-am uitat încă la *Romeo și Julieta* pentru ora de engleză.

Alice pufni.

— Știi *Romeo și Julieta* pe de rost.

Dar domnul Mason a spus că trebuie să o vedem jucată pentru a o aprecia la adevărata ei valoare – așa a vrut Shakespeare să fie prezentată.

— Edward își dădu ochii peste cap.

— Ai văzut filmul deja, mă acuză Alice.

— Dar nu versiunea din anii '60. Domnul Mason a spus că e cea mai bună.

În cele din urmă, lui Alice îi pieri de pe față zâmbetul de superioritate și încruntă la mine.

— Ai putea să-mi ușurezi sau să-mi îngreunezi treaba, într-un fel sau altul...

Edward o întrerupse:

— Liniștește-te, Alice. Dacă Bella vrea să se uite la film poate s-o facă. E ziua ei.

— În sfârșit, adăugai eu.

— O aduc pe la șapte, continuă el. Astfel o să ai și tu mai mult timp să pui lucrurile la punct.

Alice râse cristalin din nou.

— Sună bine. Ne vedem diseară, Bella! O să fie distractiv, ai să vezi – zâmbetul larg îi expuse toți dinții strălucitori și perfecți – după care mă pupă pe obraz și plecă în pași de dans spre prima ei oră de curs înainte să apuc să-i răspund.

— Edward, te rog, m-am milogit eu, dar el îmi închise gura punând un deget rece pe buzele mele.

— Hai să vorbim mai târziu despre asta. Întârziem la oră.

Nu se mai obosi nimeni să se holbeze la noi când ne așezarăm la locurile noastre obișnuite din spatele clasei. Eu și Edward eram împreună de prea mult timp ca să mai fim subiect de bârfă. Nici măcar Mike Newton nu se mai obosi să-mi arunce privirea aceea posomorâtă care mă făcea să mă simt puțin vinovată. În schimb îmi zâmbi, iar eu m-am bucurat că părea să fi acceptat că noi doi nu puteam fi decât prieteni. Mike se schimbase peste vara – fața lui își mai pierduse din rotunjime, făcându-i pomeții mai proeminenți, iar părul lui blond palid era aranjat altfel; nu mai era țepos, ci mai lung și era dat cu gel creând un efect de ciufulire lejeră, aranjată cu grijă. Era ușor să-ți dai seama de unde se inspirase – dar aspectul lui Edward nu putea fi imitat.

Pe parcursul zilei, m-am tot gândit cum aș fi putut scăpa de ceea ce avea să se întâmple în seara aceasta la familia Cullen. Nu prea aveam chef să sărbătoresc. Dispoziția mea era jalnică. Dar, mai rău decât atât, urma cu siguranță să primesc atenție și cadouri.

A fi în centrul atenției nu este niciodată un lucru bun, orice împiedicat predispus la accidente ar fi de acord. Nimeni nu vrea să fie în lumina reflectoarelor când are cele mai mari șanse să cadă în cap.

Iar eu cerusem insistent – ei bine, mai exact poruncisem – ca anul acesta nimeni să nu-mi dăruiască nimic. Se părea că Charlie și Renée nu erau singurii care deciseră să mă ignore.

Nu am avut niciodată prea mulți bani, dar nu m-a deranjat niciodată lucrul acesta. Renée mă crescuse dintr-un salariu de educatoare. Nici Charlie nu câștiga foarte bine fiind șeful unui orașel precum Forks. Îmi câștigam singurul venit personal lucrând trei zile pe săptămână la magazinul local de articole sportive. Eram norocoasă că aveam de lucru într-un oraș așa de mic. Fiecare bănuț pe care-l câștigam se ducea în fondul meu minuscul pentru facultate. (Facultatea era Planul B. Eu încă mai speram să se îndeplinească Planul A chiar dacă Edward era foarte hotărât să mă lase să fiu muritoare...). Edward avea *mulți* bani – nici nu voiam să îmi închipui cât de mulți. Banii nu însemnau aproape nimic pentru Edward și restul familiei lui. Pentru ei erau doar ceva ce acumulai când aveai timp nelimitat la dispoziție și o soră cu talentul supranatural de a prezice tendințele bursei de acțiuni. Edward nu

înțelegea de ce nu eram de acord să cheltuiască bani pentru mine – de ce mă simțeam atât de stânjenită dacă mă ducea la un restaurant scump în Seattle, de ce nu avea voie să îmi cumpere o mașină care să meargă cu peste nouăzeci de kilometri la oră sau de ce nu voiam să-l las să îmi plătească taxa la facultate (era ridicol de entuziasmat de Planul B). Edward credea că sunt încăpățânată, fără să am nici un motiv.

Dar cum puteam eu să-l las să-mi dea atâtea lucruri când eu nu aveam ce să-i ofer în schimb? Din cine știe ce motiv el voia să fie cu mine. Orice îmi dăruia în plus nu făcea decât să dezechilibreze și mai mult relațiile între noi.

Pe parcursul zilei, nici Edward, nici Alice nu au mai pomenit de ziua mea, ceea ce mă făcu să mă simt puțin mai relaxată.

Ne-am așezat la masa la care stăteam de obicei.

La masă, respectam un fel de armistițiu destul de ciudat. Noi trei – Edward, Alice și cu mine – stăteam în capul mesei. Ceilalți prieteni ai mei, Mike și Jessica (aflați în faza stânjenitoare de prietenie de după despărțire), Angela și Ben (a căror relație supraviețuise pe timpul verii), Eric, Conner, Tyler și Lauren (deși ultima nu prea se includea în categoria prieteni), stăteau la aceeași masă, dar de cealaltă parte a unei linii invizibile. Linia aceea dispărea cu ușurință în zilele însorite când Edward și Alice lipseau de la școală, iar conversația mă includea fără probleme și pe mine.

Edward și Alice nu percepeau această excludere ca fiind ciudată sau jignitoare așa cum aș fi perceput-o eu. Abia dacă își dădeau seama. Oamenii se simțeau întotdeauna ciudat de stânjeniți în preajma familiei Cullen, aproape că le era frică dintr-un motiv pe care nici măcar nu și-l explicau. Eu eram o rară excepție de la această regulă. Uneori pe Edward îl deranja faptul că mă simțeam bine în preajma lui. Credea că reprezintă un pericol pentru sănătatea mea – părere pe care o respingeam vehement ori de câte ori o spunea cu voce tare.

După-amiaza trecu repede. Orele se terminară, iar Edward mă conduse la camionetă ca de obicei. Numai că de data aceasta îmi deschise portiera pasagerului. Alice trebuie să-i fi luat mașina acasă pentru ca el să mă oprească în caz că aveam de gând să dispar.

Mi-am încrucișat brațele și nu am făcut nici un gest să mă adăpostesc de ploaie.

— E ziua mea, nu am voie să conduc eu?

— Mă prefac că nu este ziua ta, așa cum ai vrut.

— Dacă nu e ziua mea, atunci nu trebuie să merg la tine acasă diseară...

— Bine. Închise portiera pasagerului și trecu pe lângă mine să deschisă portiera șoferului. La mulți ani!

— Șșș, i-am făcut eu semn să tacă fără prea multă tragere de inimă. Am intrat în mașină, dorindu-mi ca el să fi acceptat cealaltă ofertă.

Edward umbla la aparatul de radio în timp ce eu conduceam, scuturând din cap dezaprobat.

— Radioul tău are un semnal foarte prost.

M-am încruntat. Nu-mi plăcea când se lua de camioneta mea. Camioneta era minunată – avea personalitate.

— Vrei un radio bun? Condu-ți propria mașină. Eram atât de agitată din cauza planurilor lui Alice care nu făceau decât să-mi înrăutățească starea de spirit și așa destul de proastă, încât cuvintele îmi ieșiră mai tăioase decât intenționasem. Nu-mi ieșeam niciodată din fire de față cu Edward, motiv pentru care tonul meu îl făcu să-și strângă buzele ca să nu zâmbească.

Când am parcat în fața casei lui Charlie, se întinse să-mi cuprindă fața în mâini. Umbla cu foarte mare grijă cu mine, apăsând ușor doar vârfurile degetelor pe tâmpilele mele, pe pomeți, pe linia maxilarului. Ca și cum aș fi fost deosebit de fragilă – cel puțin în comparație cu el.

Ar trebui să fii mai bine dispusă azi, șopti el. I-am simțit respirația dulce de-a lungul feței.

— Și dacă eu nu vreau să fiu bine dispusă? îl întrebai eu, respirând neregulat.

Ochii lui aurii mă ardeau.

— Ar fi păcat.

Capul deja mi se învârtea când el se aplecă mai aproape și își lipi buzele înghețate de ale mele. După cum cu siguranță intenționase, am uitat de toate grijile și m-am concentrat să-mi amintesc cum inspir și să expir.

Gura lui zăbovi peste a mea, rece, netedă și tandră, până când i-am înlănțuit gâtul cu brațele și m-am lăsat pradă sărutului, poate puțin cam prea entuziasmată. I-am simțit buzele curbându-se în sus când îmi dădu drumul la față și se trase înapoi ca să se desfacă din îmbrățișarea mea.

Edward impusese cu grijă multe limite în ceea ce privește relația noastră fizică, cu intenția de a mă menține în viață. Deși păstram, din motive de

siguranță, distanța între pielea mea și dinții săi ascuțiți și veninoși, aveam tendința de a uita de toate aceste lucruri oribile când mă săruta.

— Fii cuminte, te rog, spuse el. Îi simțeam respirația pe obrazul meu. Își lipi tandru buzele de ale mele încă o dată, după care se retrase, îndoindu-mi brațele peste stomac.

Pulsul îmi bubuia în urechi. Mi-am pus o mână la inimă. Bătea cu putere sub palma mea.

Crezi că o să devin mai pricepută la asta? am întrebat eu mai degrabă așteptând un răspuns din partea mea. Adică o să-mi fac inima vreodată să nu mai vrea să sară din piept ori de câte ori mă atingi?

— Sincer, sper că nu, spuse el puțin încrezut.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Hai să ne uităm la Capuleți și la Montagues cum se măcelăresc unii pe alții. Vrei?

— Dorința ta este poruncă pentru mine.

Edward se întinse pe canapea în timp ce eu dădeam drumul la film, derulând genericul. Când m-am cocoțat pe marginea canapelei în fața lui, mi-a cuprins talia în brațe și m-a tras la pieptul lui. Nu era chiar la fel de confortabil ca perna unei canapele, pieptul său fiind tare și rece – și perfect – ca o sculptură de gheață, dar în mod clar era de o mie de ori mai plăcut. Trase cuvertura veche de lână de pe spătarul canapelei și o puse pe mine ca să nu îngheț lângă trupul lui.

— Știi, nu am avut niciodată prea multă răbdare cu Romeo, comentă el când începu filmul.

— Ce e cu Romeo? am întrebat eu puțin ofensată. Romeo era unul dintre personajele mele preferate. Până să-l cunosc pe Edward făcusem o mică pasiune pentru el.

— Ei bine, la început este îndrăgostit de Rosalind – nu crezi fit asta îl face să pară puțin nestatornic? Și apoi, la câteva minute de la nunta lor, îl ucide pe vărul Julietei. Nu e foarte Inimos din partea lui. Greșeală după greșeală. Oare putea proceda mai mult decât atât ca să-și distrugă singur fericirea?

Am oftat.

— Vrei să mă uit singură?

— Nu, eu oricum o să mă uit la tine aproape tot timpul. Degetele lui trasau modele pe brațul meu, făcându-mi pielea ca de găină. O să plângi?

— Probabil, am recunoscut eu, dacă o să fiu atentă.

— Atunci eu n-o să te distrag. Dar i-am simțit buzele pe părul meu, lucru care mă distrăgea foarte tare.

Filmul îmi captă în sfârșit interesul, în mare parte datorită faptului că Edward îmi șoptea în ureche replicile lui Romeo – pe lângă vocea lui catifelată irezistibilă, vocea actorului părea slabă și aspră. Și am plâns, într-adevăr, spre amuzamentul lui, atunci când Julieta s-a trezit și și-a găsit soțul mort.

— Trebuie să recunosc că într-un fel îl invidiez puțin în această privință, spuse Edward, ștergându-mi lacrimile cu o șuviță de păr.

— E foarte frumoasă.

Scoase o exclamație de dezgust.

— Nu-l invidiez pentru fată. Doar pentru sinucidere, clarifică el, tachinându-mă. Ce ușor e pentru voi, oamenii! Tot ce trebuie să faceți este să beți o sticlă minusculă de extracte de plante...

— Poftim?

— E ceva la care a trebuit să mă gândesc odată și știam din experiența lui Carlisle că nu avea să fie ușor. Nici nu mai știu în câte moduri a încercat Carlisle să se sinucidă la început... după ce a realizat ce a devenit... Vocea, care îi devenise serioasă, se relaxa din nou. Și evident starea sănătății lui este excelentă.

M-am întors ca să-l pot privi în ochi.

— Despre ce vorbești? am vrut eu să știu. Cum adică e ceva la care a trebuit să te gândești odată?

— Primăvara trecută, când... aproape că ai fost ucisă. Se opri să tragă adânc aer în piept, chinându-se să revină la tonul său ironic. Bineînțeles că doream să te găsesc în viață, dar o parte din mintea mea făcea planuri de rezervă. După cum am spus, nu este la fel de ușor pentru mine cum este pentru un muritor.

Timp de o clipă, amintirea ultimei mele călătorii la Phoenix îmi trecu prin cap și mă ameți. Vedeam totul atât de clar – soarele orbitor, valurile de căldură venind din asfalt când alergam neliniștită să găsesc vampirul sadic care voia să mă tortureze până la moarte. James, așteptând în camera oglinzilor cu mama mea ținută în captivitate – sau cel puțin așa credeam eu. Nu aveam de unde să știu că fusesem trasă pe sfoară. Așa cum nici James nu știa că Edward venea să mă salveze; Edward ajunsese la timp, chiar la limită. Instinctiv, degetele mele

atinseră cicatricea în formă de semilună de pe mâna mea, care era mereu puțin mai rece decât restul pielii.

Mi-am scuturat capul – ca și cum aș fi putut să elimin amintirile urâte – și am încercat să înțeleg ce voia Edward să spună, simțind un gol în stomac.

— Planuri de rezervă? repetai eu.

— Ei bine, nu aveam să trăiesc fără tine. Își dădu ochii peste cap ca și cum aceasta ar fi fost la mintea cocoșului. Nu știam exact cum *s-o fac* – știam că Emmett și Jasper nu aveau să mă ajute sub nici o formă... așa că m-am gândit că poate aș fi putut să merg în Italia și să fac ceva să-i provoc pe Volturi.

Nu voiam să cred că vorbea serios, dar ochii lui aurii erau visători; era cufundat în gânduri, preocupat de modalitățile de a-și pune capăt vieții. M-am înfuriat deodată.

— Ce înseamnă *Volturi*? am vrut să știu.

— Volturii sunt o familie, explică el cu privirea încă pierdută în depărtare. O familie foarte veche și puternică la fel ca a noastră. Cred că asta ne apropie cel mai mult de o familie regală. Carlisle a locuit puțin împreună cu ei în primii lui ani, în Italia, înainte să se stabilească în America – mai știi povestea?

— Sigur că o mai știi.

Nu aveam să uit niciodată prima dată când am fost la el acasă, vila albă imensă, îngropată adânc în pădurea de lângă râu, sau camera unde Carlisle – tatăl lui Edward – ținea un perete plin cu picturi care spuneau povestea vieții sale. Cea mai animată, cea mai puternic colorată pânză de acolo, cea mai mare, era de pe vremea când Carlisle trăia în Italia. Bineînțeles că îmi aminteam chipurile pictate ale celor patru bărbați, fiecare dintre ei având înfățișarea minunată a unui serafim. Deși pictura era veche de câteva secole, Carlisle – îngerul blond – rămăsese neschimbat. Și mi-i aminteam și pe ceilalți trei, primele cunoștințe ale lui Carlisle. Edward nu folosisese niciodată numele de Volturi pentru acel trio minunat, format din doi bărbați bruneți și unul cu părul alb. Îi numise Aro, Caius și Marcus, protectorii nocturni ai artei...

— În fine, nu trebuie să-i enervezi pe Volturi, continuă Edward, întrerupându-mi reveria. Decât dacă vrei să mori – sau cum s-o fi chemând treaba asta pe care o facem noi. Vocea îi era atât de calmă încât părea aproape plictisit de ideea aceasta.

Furia mi s-a transformat în groază. L-am cuprins fața de marmură între mâini și am ținut-o foarte strâns.

— Să nu te mai gândești niciodată, dar niciodată, să mai faci așa ceva! am spus eu. Indiferent ce se întâmplă cu mine, tu *nu ai voie* să-ți faci vreun rău.

— Nu o să te mai pun niciodată în pericol, deci nici nu se mai pune problema.

— *Pune-mă în pericol!* Doar am stabilit că toate relele sunt din vina mea! Mă enervam mai tare. Cum îndrăznești să gândești astfel? Ideea că Edward ar înceta din viață, chiar dacă eu aș fi fost moartă, era imposibil de suportat.

— Ce ai face dacă ar fi invers? întrebă el.

— Nu-i același lucru.

Nu părea să înțeleagă diferența. Chicoti,

— Și dacă ți s-ar întâmpla ceva rău? m-am făcut eu albă ca varul numai la gândul acesta. Ai vrea ca eu să termin cu viața mea?

O urmă de durere îi atinse trăsăturile perfecte.

— Cred că înțeleg puțin ce vrei să spui, recunosc el. Dar ce m-aș face fără tine?

— Ce ai făcut și până să apar eu ca să-ți complic existența.

El oftă.

— O spui de parcă ar fi așa ușor.

— Ar trebui să fie. Nu sunt chiar atât de interesantă.

Era gata să mă contrazică, dar apoi o lăsă baltă.

— Nu se pune problema, îmi aminti el.

Se ridică brusc, împingându-mă într-o parte astfel încât să nu ne mai atingem.

— Vine Charlie? am ghicit eu.

Edward zâmbi. După o clipă, am auzit mașina de poliție parcând pe alee. M-am întins și l-am luat hotărâtă de mână. Măcar cu atât să se obișnuiască tata.

Charlie intră cu o cutie de pizza în mână.

— Bună, copii. Rânji la mine. M-am gândit că ți-ar prinde bine o pauză de la gătit și de la spălat vasele de ziua ta. Vă e foame?

— Sigur. Mulțumim, tată.

Charlie nu comentă cu privire la lipsa de apetit a lui Edward. Era obișnuit ca Edward să sară peste cină.

— Vă deranjează dacă ies cu Bella în seara asta? Întrebă Edward când Charlie și cu mine terminarăm de mâncat.

M-am uitat la Charlie plină de speranță. Poate avea concepția asta să stai acasă de ziua ta, chestii de familie – era prima mea aniversare alături de el, prima aniversare de când mama mea, Renée, se căsătorise și se mutase în Florida, așa că nu am știut la ce să mă aștept.

— E în regulă – joacă Mariners cu Sox în seara asta, explică Charlie, iar speranțele îmi fură spulberate. Așa că nu o să fiu o companie prea bună... Uite. Scoase aparatul foto pe care mi-l luase la sugestia lui Renée (pentru că aveam nevoie de poze să umplu albumul) și mi-l aruncă.

Trebuia să mă cunoască mai bine – întotdeauna am avut probleme cu coordonarea mișcărilor. Aparatul îmi alunecă de pe vârful degetului și se rostogoli către podea. Edward îl prinse înainte să se izbească de linoleum.

— Frumoasă prindere, observă Charlie. Dacă o să vă distrați acasă la familia Cullen ar fi bine să faci și niște poze. Știi cum e mama ta – o să vrea să vadă poze înainte să apuci să le faci.

— Ce idee bună, Charlie, spuse Edward, înmânându-mi aparatul.

Am întors aparatul spre Edward și am făcut prima poză.

— Merge.

— E bine atunci. Distracție plăcută, copii. Era clar că voia să scape de noi. Charlie se îndrepta deja spre televizorul din sufragerie.

Edward zâmbi triumfător și mă luă de mână să mă scoată din bucătărie.

Când am ajuns la camionetă, deschise iar ușa pasagerului pentru mine, dar de data aceasta nu am protestat. Încă aveam probleme să găsesc pe întuneric drumul spre casa lui. Edward o apucă spre nord prin Forks, vizibil deranjat de limita de viteză impusă de Chevroletul meu preistoric. Motorul mârâi mai tare decât de obicei când depăși optzeci de kilometri.

— Ușor, l-am avertizat eu.

— Știi ce ți-ar plăcea? O mașinuță frumoasă Audi cu două locuri. Foarte silențioasă, merge foarte repede...

— Camioneta mea nu are nimic. Apropo de inutilități costisitoare, dacă știi ce-i bine pentru tine sper că nu ai cheltuit bani pe cadouri de ziua mea.

— Nici un cent, spuse el cinstit.

— Bine.

— Faci ceva pentru mine?

— Depinde de ceea ce îmi ceri.

El oftă, fața lui minunată devenind serioasă.

— Bella, ultima aniversare adevărată la care a participat vreunul din noi a fost a lui Emmett în 1935. Fii mai înțeleghătoare și nu fi prea dificilă diseară. Sunt toți foarte entuziasmați.

Întotdeauna mă speria când aducea vorba de chestii de genul acesta.

— Bine, o să mă port frumos.

— Ar trebui probabil să te avertizez...

— Te rog.

— Când am spus că sunt toți entuziasmați... m-am referit chiar la toți.

— Toată lumea? am spus eu înecându-mă.

Credeam că Emmett și Rosalie sunt în Africa. Umbla vorba în Forks că frații Cullen, mai mari, plecaseră la facultate anul acesta, la Dartmouth, dar eu cunoșteam mai bine situația.

— Emmett a vrut să vină.

— Dar... Rosalie?

— Știu, Bella. Nu-ți face griji, o să se poarte foarte frumos.

Nu am răspuns. De parcă era așa ușor să nu-mi fac griji. Spre deosebire de Alice, cealaltă soră „adoptată” a lui Edward, blonda și sofisticata Rosalie, nu prea mă plăcea. De fapt sentimentul ei era mai puternic decât o simplă antipatie. În ceea ce-o privea pe Rosalie, eu eram o intrusă nepoftită în viața secretă a familiei ei.

Mă simțeam groaznic de vinovată de situația de față, presupunând că absența prelungită a lui Rosalie și a lui Emmett era provocată de mine, chiar dacă mă bucuram pe ascuns că nu trebuia să o văd. În schimb, îi duceam lipsa lui Emmett, fratele glumeț al lui Edward, mare ca un urs. Era, în multe privințe, fratele mai mare pe care nu-l avusesem niciodată... numai că mult, mult mai înfricoșător.

Edward decise să schimbe subiectul.

— Deci, dacă nu mă lași să-ți iau un Audi, ce altceva ți-ai dori de ziua ta?

Am rostit cuvintele în șoaptă:

— Știi ce vreau.

O încruntare adâncă sculpta niște cute pe fruntea sa ca de marmură. În mod evident își dorea să fi rămas la subiectul Rosalie.

Mă simțeam de parcă am fi discutat mult pe tema aceasta azi.

— Nu în seara asta, Bella. Te rog!

— Ei bine, poate Alice o să-mi dea ce vreau.

Edward mârâi – un sunet profund, amenințător.

— N-o să fie asta ultima ta aniversare, Bella, jură el.

— Nu-i drept!

Mi s-a părut că l-am auzit scrâșnind din dinți.

Parcam deja în fața casei. Fiecare fereastră de la primele două etaje strălucea puternic luminată. Un șir lung de felinare japoneze aprinse atârna de streășina verandei, luminând discret cedrii imenși ce înconjurau casa. Ghivece mari de flori – trandafiri roz – erau aliniate pe scările late, până la ușa de la intrare.

Am suspinat.

Edward luă câteva guri adânci de aer ca să se calmeze.

— E o petrecere, îmi aminti el. Încearcă să te distrezi.

— Sigur, am mormăit eu.

Înconjură camioneta ca să-mi deschidă portiera și îmi oferi mâna lui.

— Am o întrebare.

El așteptă îngrijorat.

— Dacă dezvolt filmul acesta, am spus eu jucându-mă cu aparatul foto, o să apari în poză?

Edward începu să râdă. Mă ajută să cobor din mașină, mă conduse pe scări și încă mai râdea când îmi deschise ușa de la intrare.

Așteptau cu toții în sufrageria albă imensă; când am intrat pe ușă, m-au întâmpinat toți, în cor, cu un zgomotos „La mulți ani, Bella!” în timp ce eu m-am înroșit și am lăsat capul în jos. Alice, am presupus eu, acoperise fiecare suprafață plată cu lumânări roz și zeci de boluri de cristal pline cu sute de trandafiri. Lângă mărețul pian al lui Edward se afla o masă cu o față de masă albă, pe care era așezat un tort roz, mai mulți trandafiri, un teanc de farfurii de sticlă și o grămadă micuță de cadouri împachetate în argintiu.

Era de o sută de ori mai rău decât îmi imaginasem.

Simțindu-mi nemulțumirea, Edward își puse un braț în jurul taliei mele, în semn de încurajare, și mă sărută pe creștet.

Cel mai aproape de ușă erau părinții lui Edward – tineri și încântători ca întotdeauna. Esme mă îmbrățișă cu grijă, părul ei moale de culoarea

caramelului mângâindu-mi obrazul în timp ce mă sărută pe frunte, după care Carlisle își puse un braț în jurul umerilor mei.

— Îmi pare rău pentru asta, Bella, îmi șopti ea. Nu am putut să o strunim pe Alice.

Rosalie și Emmett erau chiar în spatele lor. Rosalie nu zâmbi, dar măcar nu se uită urât. Fața lui Emmett era întinsă într-un rânjet larg. Nu-i mai văzusem de luni de zile. Uitasem cât de strălucitor de frumoasă era Rosalie – mai că mă durea să mă uit la ea. Și Emmett fusese oare mereu atât de... *mare*?

— Nu te-ai schimbat deloc, spuse Emmett pe un ton ironic, cu un aer dezamăgit. Mă așteptam să văd o diferență perceptibilă, dar iată că ești îmbujorată ca de obicei.

— Mersi mult, Emmett, am spus eu roșind și mai tare.

El râse.

— Trebuie să ies o secundă, se opri să îi facă cu ochiul lui Alice, să nu faci nimic amuzant cât lipsesc eu.

— O să mă străduiesc.

Alice îi dădu drumul la mână lui Jasper și păși în față, cu toți dinții strălucind în lumina puternică. Și Jasper zâmbi, dar păstră distanța. Se sprijini, înalt și blond, de pilonul de la poalele scărilor. Cât am stat închiși împreună în Phoenix, mi-am închipuit că îi trecuse aversiunea față de mine. Dar revenise la vechiul său comportament – acela de a mă evita pe cât posibil – din clipa în care nu a mai fost obligat să mă protejeze. Știam că nu avea nimic cu mine, era doar precaut, și încercam să nu fiu afectată prea tare. Lui Jasper îi era mai greu decât tuturor să respecte dieta familiei Cullen; mirosul de sânge uman era mult mai puternic pentru el decât pentru ceilalți.

— E timpul să deschizi cadourile, declară Alice. Mă apucă de cot cu mâna ei rece și mă târî spre masa cu tortul și cadourile lucioase.

Am afișat un aer de martiră.

— Alice, parcă ți-am spus că nu vreau nimic...

— Dar eu nu te-am ascultat, mă întrerupse ea plină de sine. Deschide-l! Îmi luă aparatul foto din mâini și îmi puse în locul lui o cutie mare, pătrată și argintie.

Cutia era așa de ușoară încât părea goală. Pe etichetă scria că era de la Emmett, Rosalie și Jasper. Am rupt hârtia rușinată și m-am uitat la cutia pe care o ascundea.

Era ceva electronic cu o denumire care includea multe cifre. Am deschis curioasă cutia. Cutia era goală.

— Ăăă... mulțumesc.

Rosalie schiță un zâmbet. Jasper râse.

— E un casetofon pentru camioneta ta, explică el. Emmett îl instalează chiar acum, așa că nu-l poți returna.

Alice era mereu cu un pas înaintea mea.

— Mulțumesc, Jasper, Rosalie, le-am spus eu, zâmbind în timp ce îmi aminteam nemulțumirile lui Edward de azi după- amiază în legătură cu casetofonul meu - se pare că era o înscenare.

— Mulțumesc, Emmett! am strigat eu mai tare.

I-am auzit râsul puternic din camioneta mea și nu m-am putut abține să nu izbucnesc și eu în râs.

— Deschide-l acum pe cel de la mine și Edward, spuse Alice atât de încântată încât vocea ei părea un ciripit ascuțit.

Ținea un pătrat mic și plat în mână.

M-am întors și i-am aruncat lui Edward o privire ucigătoare.

— Ai promis.

— Înainte să apuce să răspundă, Emmett dădu buzna pe ușă.

— La timp, spuse el cu voce tare.

Se îngrămădi în spatele lui Jasper, care se apropiase și el mai mult ca de obicei să se uite.

— N-am cheltuit un ban, mă asigură Edward.

Îmi dădu la o parte o șuviță de păr din față; când m-a atins am simțit furnicături în piele.

Am tras adânc aer în piept și m-am întors către Alice.

— Dă-mi-l, am oftat eu.

Emmett chicotea de încântare.

Am luat pachetul, dându-mi ochii peste cap în direcția lui Edward în timp ce mi-am băgat degetul pe sub margine și am tras de banda adezivă.

— La naiba, am mormăit eu când hârtia mi-a tăiat degetul; l-am scos afară să examinez tăietura. O singură picătură de sânge țâșni din tăietura micuță. Apoi totul s-a petrecut foarte repede.

— Nu! mârâi Edward.

Se aruncă asupra mea, împingându-mă în spate, de cealaltă parte a mesei. Căzu ca și mine, dărâmând tortul și cadourile și florile și farfuriile. Am aterizat în mormanul de cristale sparte.

Jasper se prăbuși peste Edward, scoțând un zgomot ca și cum ar fi avut loc o avalanșă de pietre.

Se mai auzi un zgomot, un mârâit gros care părea să vină din pieptul lui Jasper. Jasper încercă să treacă de Edward, clănțănind din dinți la câțiva centimetri de fața lui Edward.

În clipa următoare Emmett îl apucă pe Jasper din spate, ținându-l în strânsoarea lui de oțel, dar Jasper se zbătea cu ochii sălbatici și goi fixați asupra mea.

Pe lângă șoc, mai era și durerea. Mă prăbușisem lângă pian, în grămada de cioburi cu brațele întinse instinctiv înainte. De data aceasta am simțit durerea puternică, înțepătoare, care pornea de la încheietură și se extindea de-a lungul brațului meu.

Amețită și dezorientată, am ridicat privirea de la sângele roșu care îmi curgea pe braț – spre ochii febrili ai celor șase vampiri brusc hămesiți.

2. COPCI

Carlisle a fost singurul care a rămas calm.

Vremea îndelungată petrecută în camera de gardă îl făcea să fie sigur pe sine. Cu o voce liniștită și autoritară, spuse:

— Emmett, Rose, scoateți-l pe Jasper afară.

Fără să zâmbescă de data aceasta, Emmett dădu din cap.

— Hai, Jasper.

Jasper încercă să se smulgă din strânsoarea de fier a lui Emmett, răsucindu-se, întinzându-se către fratele lui cu dinții dezveliți, cu ochii încă înnebuniți.

Fața lui Edward era mai albă decât oasele când se întoarse să se ghemuiască peste mine, luând o poziție evident defensivă. Un mârâit jos de avertizare se strecură printre dinții lui încleștați. Mi-am dat seama că nu respira.

Rosalie, cu o expresie de superioritate pe chipul ei divin, păși în fața lui Jasper – ținându-se departe de dinții lui – și-l ajută pe Emmett să-l scoată cu

forța prin ușa de sticlă pe care Esme o ținea deschisă, cu o mână întinsă peste gura și nasul ei.

Fața în formă de inimă a lui Esme era rușinată.

— Îmi pare atât de rău, Bella, strigă ea în timp ce ieși în curte după ceilalți.

— Lasă-mă pe mine, Edward, murmură Carlisle.

După o clipă, Edward dădu ușor din cap și-și mișcă trupul. Carlisle îngenunche lângă mine, aplecându-se mai aproape să-mi examineze brațul. Îmi simțeam teroarea înghețată pe față și mă străduiam să mă calmez.

— Poftim, Carlisle, spuse Alice dându-i un prosop.

El scutură capul.

— Prea multe cioburi în rană. Se întinse și rupse o fâșie lungă și subțire din fața albă de masă. O înfășură în jurul brațului meu deasupra cotului pentru a forma un garou. Mirosul de sânge mă amețea. Îmi țiuiau urechile.

— Bella, spuse Carlisle blând. Vrei să te duc la spital sau vrei să te îngrijesc aici?

— Aici te rog, șoptii eu. Dacă mă ducea la spital nu aveam nici o șansă să păstrez secretul față de Charlie.

— Mă duc să-ți aduc geanta, spuse Alice.

— Să o ducem la masa din bucătărie, îi spuse Carlisle lui Edward.

Edward mă ridică ușor în timp ce Carlisle îmi ținea brațul strâns.

— Cum te simți, Bella? întrebă Carlisle.

— Bine. Vocea îmi era suficient de fermă, lucru care mă bucura.

Chipul lui Edward era ca de piatră.

Alice era acolo. Geanta neagră a lui Carlisle era deja pe masă, iar o lampă mică de birou care producea însă o lumină destul de puternică era băgată în priză. Edward mă așeză cu blândețe pe un scaun, iar Carlisle își trase un altul. Se apucă îndată de lucru.

Edward stătu lângă mine, încă protector, încă fără să respire.

— Pleacă, Edward, am spus eu suspinând.

— Mă descurc, insistă el. Dar maxilarul îi era rigid; ochii îi ardeau de intensitatea setei cu care se lupta, cu mult mai puternică decât a celorlalți.

— Nu trebuie să faci pe eroul, am spus eu. Carlisle poate să mă ajute și fără tine. Du-te să iei o gură de aer proaspăt.

Am tresărit când Carlisle făcu ceva care mă înțepă în braț.

— Rămân, decise el.

— De ce ești așa masochist? am mormăit eu.

Carlisle decise să intervină:

— Edward, mai bine te-ai duce după Jasper înainte să ajungă prea departe. Sunt convins că e foarte supărat pe sine însuși și mă îndoiesc că acum o să vrea să asculte pe altcineva în afară de tine.

— Da, am spus eu. Du-te după Jasper.

— Măcar să faci ceva util, adăugă Alice.

Ochii lui Edward se îngustară când am sărit toți cu gura pe el, dar, în cele din urmă, dădu din cap și ieși încet pe ușa de la bucătărie. Eram convinsă că nu respirase deloc de când mă tăiasem la deget.

O senzație de amortire mi se răspândea prin braț. Deși îmi anula durerea, îmi aminti de tăietură și am privit cu atenție chipul lui Carlisle pentru a-mi distrage atenția de la ceea ce făceau mâinile lui. Părul lui bătea în auriu în lumina puternică în timp ce se aplecă peste brațul meu. Simțeam mișcările vagi de neliniște din stomacul meu, dar eram hotărâtă să nu las greața să îmi vină de hac de data aceasta. Nu mai simțeam durere, doar o zvâcnitură ușoară pe care încercam să o ignor. Nu aveam nici un motiv să mi se facă rău ca unui copil.

Dacă nu s-ar fi aflat în raza mea vizuală, nu aș fi observat-o pe Alice retrăgându-se și furișându-se afară din cameră. Dispăru pe ușa din bucătărie, cu un zâmbet discret prin care își cerea iertare.

— Ei bine, aceștia au fost toți, oftai eu. Cel puțin, mă pricep să golesc o cameră.

— Nu e vina ta, mă consolă Carlisle chicotind. Putea să i se întâmple oricui.

— *Putea*, repetai eu. Dar de obicei mi se întâmplă numai mie.

Râse din nou. Chipul lui calm contrasta uimitor cu reacția celorlalți. Nu găseam nici urmă de panică pe fața lui. Lucra cu mișcări agere și sigure. În afara de respirațiile noastre liniștite, nu se auzea decât zgomotul produs de căderea bucățelelor mici de sticlă, una câte una, pe masă.

— Cum poți să faci asta? am vrut eu să știu. Până și Alice și Esme... nu am terminat fraza, scuturându-mi capul de uimire. Deși toți ceilalți renunțaseră, ca și Carlisle, la dieta tradițională a vampirilor, el era singurul care

putea suporta mirosul sângelui meu fără să fie foarte ispitit. În mod clar, era mult mai greu decât lăsa el să se vadă.

— Ani întregi de exercițiu, îmi spuse el. Acum, abia dacă mai simt mirosul.

— Crezi că ar fi mai greu dacă ți-ai lua liber de la spital o perioadă lungă de timp? Și nu ai mai fi în preajma sângelui?

— Tot ce-i posibil. Ridică din umeri, dar mâinile îi rămaseră ferme. Nu am simțit niciodată nevoia unei vacanțe prelungite. Îmi adresa un zâmbet strălucitor. Îmi place prea mult munca.

M-am mirat să văd câtă sticlă părea să fi fost în brațul meu. Am fost tentată să mă uit la grămada care tot creștea, doar ca să văd cât e de mare, dar știam că asta nu mă ajuta prea mult să nu vomit.

— Ce anume îți place atât de mult? îl întrebai eu. Nu aveau nici un sens pentru mine – anii de chin și sacrificiu pe care trebuie să-i fi petrecut până să ajungă în punctul în care să suporte acest lucru atât de ușor. Și în plus, voiam să-l țin de vorbă; conversația mă ajuta să nu mă gândesc la senzația de greață din stomacul meu.

Ochii lui întunecați erau calmi și gânditori când mi-a răspuns: Hm. Ce-mi place cel mai tare este atunci când... abilitățile mele îmi permit să salvez pe cineva care în alte circumstanțe ar li murit. Este plăcut să știu că, datorită meseriei mele, a existenței mele, viețile multor oameni sunt mai bune. Până și simțul mirosului este o metodă utilă de diagnostic uneori. O parte a gurii lui se ridică schițând o jumătate de zâmbet.

Am meditat la asta în timp ce el scormonea în rană, asigurându-se că scosese toate cioburile. Apoi scotoci în geanta lui după unelte noi, iar eu am încercat să mă conving că nu căuta un ac cu ață.

Încerci foarte mult să te revanșezi pentru ceva ce nu s-a întâmplat câtuși de puțin din vina ta, am sugerat eu în timp ce simțeam un fel de furnicătură la marginile rănii. Ceea ce vreau să spun este că nu e ca și cum ți-ai fi dorit asta. Nu ai cerut să duci viața pe care o duci și totuși trebuie să muncești *atât de mult* ca să fie bine.

— Nu cred că mă revanșez pentru ceva, mă contrazise el ușor. Ca toată lumea, a trebuit să decid ce să fac cu ceea ce mi-a fost dat.

— Pare atât de ușor când spui asta!

Îmi examinează brațul din nou.

— Gata, spuse el rupând ața. Am terminat. Șterse cu meticulozitate de-a lungul răniei cu un bețișor cu vată foarte mare din care picura un lichid de culoarea siropului. Mirosea ciudat; mi se învârtea capul. Siropul îmi păta pielea.

— Totuși, am insistat eu în timp ce el înfășură strâns încă o bucată lungă de tifon, lipind-o de pielea mea, cum de te-ai gândit să apuci pe o altă cale decât cea care îți era hărăzită?

Buzele i se curbară într-un zâmbet intim.

— Nu ți-a spus Edward povestea aceasta?

— Ba da. Dar încerc să înțeleg la ce te-ai gândit...

Fața lui căpătă din nou acea expresie serioasă și m-am întrebat dacă se gândise la același lucru ca și mine. Dacă se întreba ce voi gândi eu când voi fi pusă în aceeași situație.

— Știi, tata a fost preot, medită el în timp ce curăța masa cu grijă, frecând de două ori totul cu o fașă udă. Mirosul de alcool îmi ardea nările. Avea o viziune cam aspră asupra lumii, pe care deja începusem să o pun la îndoială înainte să mă schimb.

Carlisle puse toate pansamentele murdare și cioburile de sticlă într-un bol de cristal. Nu am înțeles ce făcea, nici măcar când a aprins chibritul. Apoi îl aruncă peste fibrele îmbibate de alcool, iar aprinderea bruscă a flăcării mă făcu să tresar.

— Iartă-mă, se scuză el. Trebuia s-o fac... Deci nu eram de acord cu acel fel de credință al tatălui meu. Dar niciodată, în cei aproape patru sute de ani de când m-am născut, nu am văzut ceva care să mă facă să mă îndoiesc de existența într-o formă sau alta a lui Dumnezeu. Nici măcar imaginea din oglindă.

M-am prefăcut că îmi examinez fașa de pe mână pentru a-mi ascunde surprinderea față de direcția pe care o luase conversația noastră. Religia era ultimul lucru despre care m-aș fi așteptat să discutăm. Viața mea era realmente lipsită de credință. Charlie se considera luteran pentru că așa erau părinții lui, dar duminicile se ruga lângă râu cu undița-n mână. Renée se mai ducea la câte o biserică din când în când, dar apoi, la fel ca la lecțiile de tenis, olărit, yoga și franceză, renunța să mai meargă până să aflu eu de noul ei moft.

— Sunt convins că tot ce spun sună puțin bizar mai ales din partea unui vampir. Zâmbi, știind că modul relaxat în care foloseau acest cuvânt mă șoca întotdeauna. Dar sper că există totuși un rost al vieții, chiar și pentru noi. Slabe

șanse, recunosc, continuă el. Judecând după toate datele, suntem condamnați, orice ar fi. Dar sper, deși poate părea o nebunie, că vom fi apreciați pentru asta.

— Nu cred că e o nebunie, am mormăit eu. Nu-mi puteam imagina că cineva, inclusiv dumnezeirea, ar putea să nu fie impresionat de Carlisle. Și în plus, singurul fel de rai pe care *eu* îl puteam aprecia era unul care să-l includă și pe Edward. Și nu cred că mai există cineva care să creadă în așa ceva.

— De fapt, tu ești prima care mă aprobă.

— Ceilalți nu simt la fel? am întrebat eu, surprinsă, gândindu-mă la o persoană anume.

Carlisle îmi ghici din nou gândurile.

— Edward e de acord cu mine până la un punct. Dumnezeu și raiul există... la fel ca și iadul. Dar nu crede că există o viață de apoi pentru cei ca noi. Vocea lui Carlisle era foarte suavă; se uita afară pe fereastra mare de deasupra chiuvetei, în întuneric. Vezi tu, el crede că noi ne-am pierdut sufletele.

Mi-a zburat gândul imediat la cuvintele pe care le rostise Edward în după-amiaza aceea: „decât dacă vrei să mori – sau cum s-o fi chemând treaba asta pe care o facem noi!” Mi-a picat fisa imediat.

— Asta e adevărata problemă, nu-i așa? am ghicit eu. De asta e atât de dificil în ceea ce privește schimbarea mea.

Carlisle vorbește încet:

— Mă uit la... *fiul meu*. La puterea lui, la bunătatea lui, la lumina pe care o emană – care îmi alimentează speranța, credința, mai mult ca niciodată. Cum se poate să nu existe o viață de apoi pentru cineva ca Edward?

Am aprobat cu ferve.

— Dar dacă așa crede așa ca el... Se uită în jos la mine cu ochii profunzi. Dacă tu ai crede ca el. Oare ai putea să îi dai sufletul?

Felul în care formulase întrebarea îmi lăsa două variante de răspuns. Dacă m-ar fi întrebat dacă mi-aș risca sufletul pentru Edward, răspunsul ar fi fost evident. Dar dacă așa risca eu sufletul lui Edward? Mi-am încrețit buzele nemulțumită. Nu era un schimb echitabil.

— Asta e problema.

Mi-am scuturat capul, conștientă fiind de poziția încăpățânată a bărbiei mele.

Carlisle oftă.

— E alegerea mea, am insistat eu.

— Și a lui. Ridică mâna când își dădu seama că urma să ripostez. Chiar dacă îți va face el asta sau nu.

— Nu e singurul care poate să o facă. M-am uitat la Carlisle cu subînțeleș. El râse, detensionând brusc atmosfera.

— Oh, nu! Va trebui să o scoți la capăt cu *el*. Dar apoi oftă. Asta e singura parte de care nu pot fi sigur niciodată. Cred că in-am descurcat cât am putut de bine cu ce am avut. Dar a fost corect oare să-i condamn și pe ceilalți la viața aceasta? Nu îmi pot da seama.

Nu am răspuns. Mi-am imaginat cum ar fi fost viața mea dacă Carlisle ar fi rezistat tentației de a-și schimba viața singuratică... și m-am cutremurat.

— Mama lui Edward m-a făcut să mă răzgândesc. Carlisle aproape că vorbea în șoaptă. Se uita în gol spre ferestrele negre.

— Mama lui? De câte ori îl întrebam pe Edward de părinții lui spunea doar că au murit cu mult timp în urmă și că amintirile erau vagi. Mi-am dat seama că amintirile lui Carlisle în legătură cu ei, deși avusese puțin de-a face cu aceștia, erau foarte clare.

— Da. O chema Elizabeth. Elizabeth Masen. Tatăl lui, Edward senior, nu și-a mai recăpătat cunoștința în spital. A murit în primul val de gripă. Dar Elizabeth a fost conștientă până aproape de ultima clipă de viață. Edward seamănă foarte bine cu ea – părul avea aceleași reflexe arămii ciudate, iar ochii exact aceeași nuanță de verde.

— Ochii lui erau verzi? am murmurat eu încercând să mi-i imaginez. Da... Ochii roșii ai lui Carlisle erau acum la o sută de ani depărtare. Elizabeth se îngrijora obsesiv pentru fiul ei. Își diminua șansele de supraviețuire încercând să-l îngrijească de pe patul de moarte. M-aș fi așteptat ca el să moară primul, era într-o stare mult mai gravă decât a ei. Când i-a venit ceasul, totul s-a petrecut foarte repede. Era la scurt timp după apus, iar eu venisem să-i schimb pe doctorii care lucraseră toată ziua. Nu era un moment foarte bun să mă prefac – era atât de multă muncă de făcut, iar eu nu aveam nevoie de odihnă. Cât de mult uram să mă întorc acasă, să mă ascund în întuneric și să mă prefac că dorm în timp ce atât de mulți oameni mureau. Prima dată m-am dus să văd ce face Elizabeth și fiul ei. Mă atașasem – întotdeauna e periculos să faci asta, având în vedere natura fragilă a oamenilor. Mi-am dat seama de la bun început

că starea ei se agravase. Febra scăpase de sub control, iar trupul ei era mult prea slăbit ca să mai lupte. Totuși, nu părea slăbită când s-a uitat la mine din patul ei.

— Salvează-! mi-a ordonat ea cu o voce răgușită, adunându-și puterile.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, i-am promis eu, luând-o de mână. Febra era atât de mare încât probabil că nu putea să-și dea seama cât de ciudat de rece era mâna mea. Pe pielea ei totul părea rece.

— Trebuie, insistă ea, prinzându-se de mâna mea cu atâta putere, încât m-am întrebat dacă nu cumva putea să treacă totuși peste criza aceasta. Ochii ei erau duri, ca pietrele, ca smaraldele. Trebuie să faci tot ce-ți stă în putere. Ceea ce alții nu pot să facă, asta trebuie să faci tu pentru Edward.

— M-a înspăimântat. Se uita la mine cu ochii aceia pătrunzători și, pentru o clipă, am fost sigur că-mi știa secretul. Apoi febra a copleșit-o și nu și-a mai recăpătat cunoștința. A murit la o oră de la exprimarea ultimei ei dorințe. Zeci de ani crezusem că o să-mi fac și eu un prieten care să mă cunoască așa cum eram, și nu așa cum încercam să par. Dar nu am reușit niciodată să găsesc un motiv destul de bun – să mă comport cu alții așa cum aceștia se purtaseră cu mine. Edward era acolo, pe moarte. Era evident că nu mai avea decât câteva ore de viață. Lângă el, mama lui, cu fața încă neliniștită, chiar și după moarte.

Carlisle vedea totul din nou, memoria lui nefiind tulburată de secolul acesta. Și eu vedeam clar, în timp ce vorbea – deznădejdea celor din spital, atmosfera copleșitoare a morții. Edward arzând de febră, viața scurgându-se din trupul lui cu fiecare secundă care trecea... M-am cutremurat din nou și am alungat din minte acea imagine.

— Vocea lui Elizabeth îmi răsună în minte. De unde știa ce puteam să fac? Oare și-ar dori o mamă acest lucru pentru fiul ei? M-am uitat la Edward. Chiar și așa bolnav cum era, tot era Inimos. Chipul lui căpătase o expresie de puritate și bunătate. Mi-ar fi plăcut ca fiul meu să aibă un astfel de chip... După atâția ani de indecizie, am acționat pur și simplu dintr-un capriciu. Mai întâi am dus-o pe mama lui la morgă și apoi m-am întors după el. Nimeni nu observase că încă mai respira. Nu erau destule mâini, destui ochi pentru a ține socoteala la jumătate din nevoile pacienților noștri. Morga era goală – cel puțin, nu era nimeni viu pe acolo. L-am scos pe ușa din spate și l-am cărat pe acoperișuri până la mine acasă. Nu eram sigur de ceea ce trebuia să fac. Am stat și am rememorat rănilor pe care le promisem, cu multe secole în urmă la Londra. A

fost mai dureros și mai trist decât era necesar. Nu-mi părea rău, totuși. Niciodată nu mi-a părut rău că l-am salvat pe Edward. Își scutură capul, revenind în prezent. Îmi zâmbi. Presupun că ar trebui să te duc acasă acum.

— Fac eu asta, spuse Edward.

Intră prin sufrageria întunecoasă, mergând încet către mine. Chipul îi era inexpressiv, dar era ceva în neregulă cu ochii lui – ceva ce încerca din răspuțuri să ascundă. Am simțit un gol în stomac.

— Carlisle poate să mă ducă, am spus eu. M-am uitat la cămașa mea; bumbacul de un albastru-deschis era ud leoarcă și pătat de sânge. Umărul drept îmi era acoperit de o crustă roz groasă.

— Mă simt bine. Vocea lui Edward era inexpressivă. Oricum trebuie să te schimbi. Așa cum arăți o să îi provoci lui Charlie un atac de cord. Îi spun lui Alice să-ți aducă ceva. Iași din nou pe ușa de la bucătărie.

— M-am uitat speriată la Carlisle.

— E foarte supărat. Da, mă aprobă Carlisle. În seara aceasta s-a întâmplat exact lucrul de care se teme el cel mai tare. Ai fost pusă în pericol din cauza a ceea ce suntem noi.

— Nu e vina lui.

— Dar nici a ta.

Mi-am întors privirea de la ochii lui frumoși și înțelepți. Nu puteam să fiu de acord cu asta.

Carlisle îmi întinse mâna și mă ajută să mă ridic de la masă. L-am urmat în camera principală. Esme se întorsese; spăla podeaua în locul în care căzusem – cu înălbitor, judecând după miros.

- — Esme, lasă că fac eu asta. Simțeam că fața îmi era iar roșie ca focul.

- — Am și terminat. Îmi zâmbi. Cum te simți?

- — Bine, am asigurat-o eu. Carlisle coase mai repede decât orice alt doctor.

Râseră amândoi.

Alice și Edward intrară pe ușile din spate. Alice se grăbi să vină lângă mine, dar Edward rămase în spate, cu chipul indescifrabil.

— Hai cu mine, spuse Alice. Iți aduc ceva mai puțin macabru cu care să te îmbraci.

Găsi o cămașă de-a lui Esme de o culoare asemănătoare cu a mea. Charlie nu avea să observe, eram sigură de asta. Bandajul lung și alb de pe brațul meu nu speria pe nimeni, fără sânge închegat pe el. Charlie nu era niciodată surprins să mă vadă bandajată.

— Alice, am șoptit eu când se îndrepta înapoi spre ușă.

— Da? Vorbi și ea încet și se uită curioasă la mine, ținând capul într-o parte.

— Cât de grav este? Nu-mi dădeam seama dacă nu cumva faptul că șopteam era un efort inutil. Chiar dacă eram la etaj, cu ușa închisă, poate mă auzea.

Fața ei se tensionă.

— Încă nu știu.

— Ce face Jasper? Oftă.

— E foarte nemulțumit de sine. Este o provocare mult prea mare pentru el și urăște să se simtă slab.

— Nu e vina lui. Îi spui că nu sunt supărată pe el deloc, da?

— Normal.

Edward mă aștepta la ușa principală. Când am ajuns la capătul scărilor o deschise în tăcere.

— Ia-ți și lucrurile! strigă Alice când mergeam îngrijorată lângă Edward. Înșfăcă cele două pachete, unul pe jumătate deschis, aparatul foto de sub pian și mi le puse în brațul sănătos. Poți să-mi mulțumești mai târziu, după ce le deschizi.

Esme și Carlisle îmi urară și ei noapte bună în liniște. Îi vedeam cum îi aruncă priviri scurte fiului lor impasibil, la fel ca mine.

Eram ușurată să fiu afară; am mers repede pe lângă felinare și trandafiri, care acum îmi trezeau amintiri nedorite. Edward pășea în liniște lângă mine. Deschise portiera pasagerului pentru mine, iar eu am urcat fără să mă plâng.

Pe tabloul de bord era o fundă mare roșie, prinsă de noul casetofon. Am smuls-o și am aruncat-o pe jos. Când Edward se așeză pe celălalt scaun, am împins funda cu piciorul sub scaunul meu.

Nu se uită nici la mine, nici la casetofon. Nici unul din noi nu deschise iar liniștea fu cumva intensificată de zgomotul brusc al motorului. Conducea prea repede pe strada întunecoasă și șerpuită.

Tăcerea mă scotea din minți.

— Spune ceva, l-am implorat eu în cele din urmă când ieși pe autostradă.

— Ce-ai vrea să spun? Întrebă el cu vocea detașată.

M-am strâmbat la auzul tonului său rece.

— Spune-mi că mă ierți.

Vorbele mele îi aduseră o scânteie de lumină pe față – o scânteie de furie.

— Să te iert? Pentru ce?

— Dacă aveam mai multă grijă nu se întâmpla nimic.

— Bella, te-ai tăiat într-o hârtie – nu cred că meriți pedeapsa cu moartea pentru așa ceva.

— Dar e vina mea.

Vorbele mele îl provocară.

— Vina ta? Dacă te tăiai acasă la Mike Newton cu Jessica și Angela și prietenii tăi normali, ce putea să se întâmple cel mai grav? Poate nu găseai un bandaj? Dacă te împiedicai și dădeai peste o grămadă de farfurii de sticlă – fără să te împingă cineva – chiar și atunci ce putea să se întâmple? Să murdărești scaunele mașinii de sânge în timp ce te duceau la spital? Mike Newton putea să te țină de mână când îți puneai copcile și nu s-ar fi luptat cu nevoia de a te ucide în tot acest timp. Nu încerca să iei vina asupra ta, Bella! Mă faci să mă simt și mai dezgustat de mine.

— Cum naiba a ajuns Mike Newton în conversația asta? am vrut eu să știu.

— Mike Newton face parte din conversația asta pentru că ar fi mult mai al naibii de sănătos să ai o relație cu Mike Newton, mârâi el.

— Mai bine mor decât să fiu cu Mike Newton, am protestat eu. Mai bine mor decât să fiu cu oricine altcineva în afară de tine.

— Nu fi melodramatică, te rog!

— Ei bine, atunci tu nu fi ridicol.

Nu răspunse. Privi pe fereastră, cu expresia feței întunecată.

Mi-am stors creierii să găsesc o cale să salvez seara. Când a parcat în fața casei mele, tot nu aveam nici o soluție.

Opri motorul, dar mâinile îi rămaseră încleștate pe volan.

— Stai cu mine la noapte? am întrebat eu.

— Ar trebui să mă duc acasă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca el să se frământa din pricina remușcărilor.

— De ziua mea, am insistat eu.

— Ori vrei ca oamenii să-ți ignore ziua de naștere, ori nu vrei. Ori una, ori alta.

Vocea îi era fermă, dar nu la fel de serioasă ca mai înainte. Am oftat ușurată.

— OK. Am decis că nu vreau să-mi ignori ziua de naștere. Ne vedem sus.

Am sărit afară, întinzându-mi mâna înapoi după cadouri. El se încruntă.

— Nu trebuie să le iei.

Vreau să le iau, am răspuns eu automat după care m-am întrebat dacă nu cumva folosea psihologia inversă.

— Ba nu le vrei. Carlisle și Esme au cheltuit bani pentru tine.

— O să supraviețuiesc. Mi-am înghesuit aiurea cadourile sub brațul sănătos și am trântit portiera în urma mea. El ieși din camionetă și ajunse lângă mine în mai puțin de o secundă.

— Măcar lasă-mă pe mine să le car, spuse el în timp ce mi le luă. Mă găsești la tine în cameră.

Am zâmbit.

— Mersi.

— La mulți ani, oftă el și se aplecă să-și atingă buzele de ale mele.

M-am ridicat pe vârfuri pentru a prelungi sărutul, când el se trase înapoi. Afișă zâmbetul lui ștrengăresc care îmi plăcea atât de mult, după care dispăru în întuneric.

Meciul nu se terminase încă; de cum am intrat pe ușa din față l-am auzit pe comentator pălăvrăgind peste zgomotul mulțimii.

— Bell? strigă Charlie.

— Bună, tată, am spus eu în timp ce intram. Îmi țineam brațul aproape de corp. Simțeam o ușoară arsură și am strâmbat din nas. Se pare că anestezicul își pierde efectul.

— Cum a fost? Charlie era întins pe canapea cu picioarele goale sprijinite de unul dintre brațele canapelei. Ce mai rămăsese din părul lui șaten cârlionțat era turtit pe o parte.

— Alice a cam sărit peste cal. Flori, tort, lumânări, cadouri – tot tacâmul.

— Ce ți-au luat?

— *Un casetofon pentru camionetă.* Și alte chestii pe care nu le știu încă.

— Uau!

— Mda, aprobai eu. Ei bine, mă duc să mă culc.

— Ne vedem dimineață.

Am făcut cu mâna.

Ne vedem.

— Ce ai la braț?

M-am îmbujorat și am înjurat încet.

— M-am împiedicat. Nu-i mare lucru.

— Bella, oftă el scuturându-și capul.

— Noapte bună, tată.

Am alergat spre baie unde îmi țineam pijamalele pentru asemenea seri. M-am îmbrăcat cu maioul și pantalonii de bumbac asortați pe care îi luasem ca să înlocuiesc pantalonii mei de trening găuriți pe care obișnuiam să-i port noaptea, strâmbându-mă când mișcarea trase de copci. M-am spălat pe față cu o singură mână, m-am spălat pe dinți, după care am tulit-o spre camera mea.

Stătea în mijlocul patului meu, jucându-se absent cu una dintre cutiile argintii.

— Salut, spuse el. Vocea îi era tristă. Suferea.

M-am dus în pat, am dat la o parte cadourile din mâinile lui și m-am așezat la el în poală.

— Salut. M-am ghemuit la pieptul lui de piatră. Pot să-mi deschid cadourile acum?

— Dar de unde atâta entuziasm, mă rog? se întrebă el. M-ai făcut curioasă.

Am luat pachetul dreptunghiular care trebuie să fi fost de la Carlisle și Esme.

— Dă-mi voie, sugeră el. Îmi luă cadoul din mână și rupse hârtia argintie dintr-o singură mișcare. Îmi înmână o cutie albă.

— Ești sigur că mă descurc să ridic capacul? am mormăit eu, dar el mă ignoră.

În interiorul cutiei se afla o bucată de hârtie lungă și groasă pe care erau scrise multe litere mici. Mi-a luat un minut să disting informația de pe ea.

— Mergem în Jacksonville? Și eram foarte încântată în ciuda faptului că era ziua mea. Era un voucher pentru bilete de avion, pentru mine și pentru Edward.

— Asta-i planul.

— Nu pot să cred. Renée o să sară în sus de bucurie! Totuși, nu te deranjează, nu-i așa? E soare, va trebui să stai înăuntru toată ziua.

— Cred că mă descurc, spuse el după care se încruntă. Dacă aveam habar că poți să reacționezi atât de potrivit la primirea unui cadou, te puneam să-l deschizi în fața lui Carlisle și a lui Esme. Mă gândeam că ai să te plângi.

— Normal că e prea mult. Dar măcar am ocazia să te iau cu mine!

El chicoti.

— Acum îmi doresc și eu să fi cheltuit bani pe cadoul tău. Nu credeam că ești capabilă să fii rezonabilă.

Am pus biletele deoparte și m-am întins după cadoul meu, iar curiozitatea mi se reaprinse. Mi-l luă și-i rupse hârtia la fel cum procedase și cu primul cadou.

Îmi dădu înapoi o carcasă de CD transparentă, cu un CD neinscripționat argintiu înăuntru.

— Ce e ? întrebai eu perplexă.

Nu răspunse; luă CD-ul și se întinse lângă mine să-l pună în CD-playerul de pe noptieră. Îi dădu drumul, iar eu am așteptat în liniște. Muzica începu.

Am ascultat, fără grai și cu ochii mari. Știam că aștepta reacția mea, dar eu nu puteam scoate o vorbă. Îmi țâșniră lacrimile și am dus mâna la ochi să le șterg înainte să dea pe dinafară.

— Te doare brațul? întrebă el panicat.

— Nu, nu e din cauza brațului. E minunat, Edward! Nu puteai să-mi dăruiești ceva care să-mi placă mai mult. Nu îmi vine să cred. Am tăcut ca să pot asculta.

Era muzica lui, compusă de el. Prima piesă de pe CD era cântecul de leagăn care îmi plăcea mie.

Mă gândeam că nu ai să mă lași să aduc un pian să cânt aici, explică el.

— Ai dreptate.

— Ce mai face brațul?

— E foarte bine. De fapt începuse să zvâcnească pe sub bandaj. Voiam niște gheață. M-aș fi mulțumit cu mâna lui, dar asta ar fi însemnat să mă dau de gol.

— Îți aduc niște Tylenol.

— Nu am nevoie de nimic, am protestat eu, dar el mă dădu jos din poală și se îndreptă spre ușă.

— Charlie, am strigat eu printre dinți. Charlie nu știa că Edward rămânea des peste noapte. Ar fi suferit un atac de cord dacă ar fi aflat. Dar eu nu mă simțeam prea vinovată că-l dezamăgeam. Nu era ca și cum făceam ceva ce el nu ar aproba. Edward și regulile lui...

— N-o să mă prindă, promise Edward și dispăru în liniște pe ușă... și se întoarse apucând ușa chiar înainte să se lovească de ușor. Ținea într-o mână paharul din baie și un recipient în care se aflau pastile.

— Am luat pastilele pe care mi le dădu fără să ripostez – știam că aveam să pierd confruntarea. Și brațul chiar începuse să mă doară. Cântecele de leagăn continuă, suav și minunat.

— E târziu, observă Edward. Mă ridică de pe pat cu un braț și trase cuvertura cu celălalt. Mă așeză cu capul pe pernă și mă înveli cu pătura. Se întinse lângă mine – deasupra păturilor ca să nu mi se facă frig și-și puse brațul peste mine.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui și am oftat fericită.

— Mulțumesc din nou, i-am șoptit eu.

— Cu plăcere.

Se făcu liniște pentru o clipă cât am ascultat cântecele de leagăn apropiindu-se de final. Un alt cântec începu. Am recunoscut melodia preferată de Esme.

— La ce te gândești? l-am întrebat eu în șoaptă.

Ezită o secundă înainte să-mi spună.

— Mă gândeam la bine și la rău, de fapt.

Am simțit un fior pe șira spinării.

— Mai ții minte că am decis să *nu*-mi ignori ziua de naștere? am întrebat eu repede, sperând că nu era prea evident faptul că încercam să schimb vorba.

— Da, spuse el precaut.

— Ei bine, mă gândeam, de vreme ce încă mai e ziua mea, că mi-aș dori să mă săruți din nou.

— Ești lacomă în seara asta.

— Da, sunt – dar te rog, să nu faci nimic din ceea ce nu vrei să faci, am adăugat eu enervată.

El râse, după care oftă.

— Doamne ferește să fac ceva ce nu vreau să fac, spuse el pe un tot ciudat de disperat și-mi puse mâna sub bărbie ca să-mi apropie fața de a lui.

Sărutul începuse aproape ca de obicei – Edward era la fel de precaut ca întotdeauna, iar inima mea începea să exagereze ca de obicei. Apoi ceva păru că se schimbă. Brusc buzele se mișcară mai intens, iar mâna lui liberă mi se încâlcea în păr și-mi ținea fața lipită de a lui. Și, deși și mâinile mele se împletiră în părul lui și deși începusem în mod evident să încalc limitele, pentru prima dată nu mă opri. Corpul lui era rece prin pătură, dar mă lipeam de el nerăbdătoare.

Se opri brusc; mă împinse cu mâini blânde, dar ferme.

M-am prăbușit pe pernă gâfâind, capul învârtindu-mi-se. Ceva se lupta cu memoria mea, evaziv, la limită...

— Iartă-mă, spuse el, cu răsuflarea tăiată ca și mine. Am întrecut măsura.

— *Pe mine* nu mă deranjează, am spus eu răsuflând din greu.

El se încruntă în întuneric.

— Încearcă să dormi, Bella.

— Nu, vreau să te sărut din nou.

— Îmi supraestimezi autocontrolul.

— Ce te tentează mai tare, sângele sau corpul meu? I-am provocat eu.

— Amândouă. Rânji scurt fără să vrea și apoi deveni serios din nou. Acum, ce-ar fi să nu-ți mai forțezi norocul și să dormi?

— Bine, am aprobat eu, ghemuindu-mă mai aproape de el. Chiar mă simțeam epuizată. Fusese o zi lungă în atât de multe feluri, și cu toate acestea nu simțeam nici urmă de ușurare la finalul ei. Era ca și cum ceva rău urma să se întâmple mâine. Era o premoniție prostescă – ce putea fi mai rău decât astăzi? Cu siguranță eram copleșită de spaimă, asta era tot.

Încercând să fiu șmecheră, mi-am apăsât brațul rănit de umărul lui, astfel încât pielea lui rece să-mi domolească arsura. Imediat m-am simțit mai bine.

Eram pe jumătate adormită, poate mai mult, când mi-am dat seama de ceea ce îmi amintise sărutul lui: primăvara trecută, când a trebuit să scap de James de pe urmele mele, Edward mă sărutase de rămas-bun, fără să știe când – sau dacă – aveam să ne mai vedem din nou. Sărutul acesta avea aceeași finalitate dureroasă dintr-un motiv pe care nu mi-l puteam închipui. M-am cutremurat, ca și cum deja aveam un coșmar.

3. SFÂRȘITUL

Mă simțeam absolut hidoasă în dimineața aceea. Nu dormi- sem bine; brațul îmi ardea, iar capul mă durea. Și nu-mi îmbunătățea cu nimic dispoziția faptul că fața lui Edward era netedă și distantă în timp ce mă sărută repede pe frunte și ieși pe fereastră. Mă temeam de clipele cât fusesem inconștientă, mă temeam că se gândise din nou la bine și la rău când mă privea cum dormeam. Panica părea să intensifice zvâcnirile din capul meu.

Edward mă așteptă la școală, ca de obicei, dar ceva tot nu era în regulă cu fața lui. Era ceva în ochii lui de care nu eram sigură – și mă speria. Nu am vrut să aduc vorba de seara trecută, dar nu eram sigură dacă nu cumva era mai rău să evit subiectul.

Îmi deschise portiera.

— Cum te simți?

— Perfect, am mințit eu, tresărind când zgomotul făcut de portiera trântită îmi răsună în cap.

Am mers în liniște, el mergând mai încet pentru a se sincroniza cu mine. Erau atât de multe întrebări pe care voiam să i le pun, dar majoritatea trebuiau să aștepte, pentru că erau pentru Alice: cum se simțea Jasper în dimineața aceasta? Ce au discutat după ce am plecat eu? Ce a spus Rosalie? Și, cel mai important, ce vedea ea că se va întâmpla în viziunile ei despre viitor? Știa la ce se gândea Edward, de ce era supărat? Exista oare un motiv pentru temerile instinctive și nedefinite pe care nu reușeam să le înlătur?

Dimineața trecu greu. Eram nerăbdătoare să mă întâlnesc cu Alice, deși nu prea puteam să vorbesc cu ea în prezența lui Edward. Edward rămăsese rece. Mă întreba din când în când ce-mi mai face brațul, iar eu mințeam.

Alice ajungea de obicei înaintea noastră la prânz; nu avea de ce să țină pasul cu o leneșă ca mine. Dar de data aceasta nu era la masă, așteptând cu o tavă cu mâncare pe care nu avea s-o mănânce.

Edward nu spuse nimic de absența ei. M-am întrebat dacă îi mai ținea din pauză la oră – până când i-am văzut pe Conner și pe Ben, care făceau ora a patra, franceza, cu ea.

— Unde e Alice? I-am întrebat pe Edward nerăbdătoare.

Se uită la batonul de cereale pe care-l fărâma încet cu vârfurile degetelor în timp ce răspunse:

— E cu Jasper.

— Se simte bine?

— A plecat pentru o vreme.

— Poftim? Unde?

Edward ridică din umeri.

— Nicăieri în mod special.

— Și Alice la fel, spusei eu cu o disperare liniștită. Bineînțeles că, dacă Jasper avea nevoie de ea, se ducea.

— Da. O să fie plecată o vreme. Încerca să-l convingă să meargă în Denali.

Denali era locul unde locuia cealaltă familie de vampiri unici – buni precum cei din familia Cullen. Tanya și familia ei. Mai auzeam despre ei din când în când. Edward fusese la ei iarna trecută când sosirea mea îi făcuse dificilă șederea în Forks. Laurent, cel mai civilizat membru al găștii lui James, se dusesse acolo în loc să se alieze cu James împotriva familiei Cullen. Era logic ca Alice să-l încurajeze pe Jasper să meargă acolo.

Am înghițit, încercând să îndepărtiez nodul brusc care mi se pusese în gât. Am lăsat capul în jos și umerii mi se pleoștiră din cauză că mă simțeam vinovată. Îi alungasem din propria casă, așa cum făcusem și cu Rosalie și Emmett. Eram o povară.

— Te supără brațul? Întrebă el bine intenționat.

— Cui îi pasă de tâmpitul ăsta de braț? am mormăit eu dezgustată.

El nu răspunse, iar eu am pus capul pe masă.

La sfârșitul zilei tăcerea devenise ridicolă. Nu voiam să fiu cu cea care o rupe, dar se părea că nu aveam de ales dacă voiam ca el să mai vorbească cu mine.

— Vii la mine mai pe seară? l-am întrebat când m-a condus – în liniște – la camionetă. Mereu venea la mine.

— Mai pe seară?

Mă încânta faptul că părea surprins.

— Trebuie să merg la serviciu. A trebuit să schimb tura cu doamna Newton ca să am liber ieri.

— Aha, murmură el.

— Dar vii la mine când sunt acasă, nu? Uram faptul că eram brusc atât de nesigură în legătură cu asta.

— Dacă vrei tu.

— Întotdeauna vreau, i-am amintit eu, poate cu puțin mai mult entuziasm decât era necesar în conversație.

Mă așteptam să râdă sau să zâmbească, sau să reacționeze cumva la vorbele mele.

— Bine, atunci, spuse el indiferent.

Mă sărută din nou pe frunte înainte să-mi închidă portiera. Apoi se întoarse cu spatele și porni grațios spre mașina lui.

Panica mă lovi cu adevărat după ce am ieșit din parcare și, până să ajung la magazin la Newton, deja găfâiam.

Avea nevoie de timp, îmi spuneam. Va trece peste asta. Poate era trist pentru că familia lui tot dispărea. Dar Alice și Jasper se vor întoarce curând, la fel vor face și Rosalie și Emmett. Dacă ar ajuta la ceva, aș sta departe de casa mare și albă de lângă râu – nu aș mai călca acolo niciodată. Nu conta. Tot aveam cum să o văd pe Alice la școală. Va trebui să se întoarcă la școală, nu-i așa? Și cu siguranță mă voi întâlni cu Carlisle la urgență la intervale regulate.

La urma urmei nu se întâmplase mare lucru aseară. Nu se întâmplase *nimic*. Am căzut – asta era povestea vieții mele. În comparație cu primăvara trecută, întâmplarea de aseară părea foarte neimportantă. James mă lăsase căzută și pe jumătate moartă din cauza pierderilor de sânge, și totuși Edward suportase săptămânile interminabile de spitalizare *mult* mai bine decât asta. Oare de data aceasta situația era diferită pentru că nu trebuia să mă mai protejeze de un dușman? Pentru că era fratele lui?

Poate ar fi mai bine dacă m-ar duce pe mine departe, în loc să-și împrăști toată familia. Am fost mai puțin deprimată când m-am gândit la cât timp am petrece împreună singuri fără întreruperi. Dacă ar mai rezista până la sfârșitul anului școlar, Charlie nu ar putea să se opună. Am putea pleca la facultate sau măcar să ne prefacem că facem asta, așa cum fac Rosalie și Emmett anul acesta. Cu siguranță Edward mai putea aștepta un an. Ce însemna un an pentru un nemuritor? Nici pentru mine nu părea așa mult.

Am reușit să mă conving îndeajuns cât să ies din camionetă și să merg spre magazin. Mike Newton ajunsese azi înaintea mea și îmi zâmbi, făcându-mi cu mâna când am intrat. Mi-am luat uniforma și am dat vag din cap spre el. Încă îmi imaginam diferite scenarii cu mine și cu Edward fugind împreună în locuri exotice.

Mike îmi întrerupse fantezia.

— Cum ți-ai petrecut ziua de naștere?

— Îh, am mormăit eu. Mă bucur că s-a terminat.

Mike se uită la mine cu coada ochiului ca și cum aș fi fost nebună. Timpul la muncă se scurgea greu. Voiam să-l văd din nou pe Edward, rugându-mă ca el să fi trecut peste ce-a fost mai rău, indiferent ce ar fi fost, până când aveam să-l văd din nou. Nu s-a întâmplat nimic, mi-am spus în gând iar și iar. Totul va reintra în normal.

Ușurarea pe care am simțit-o când am cotit pe strada mea și. un văzut mașina argintie a lui Edward în fața casei mele a fost copleșitoare și amețitoare. Și mă deranja profund că simțeam așa.

Am alergat pe ușa din față, strigând înainte să ajung înăuntru:

— Tată? Edward?

Când am strigat, am auzit dinspre sufragerie tema muzicală specifică a canalului de știri sportive.

— Aici, strigă Charlie.

Mi-am agățat haina de ploaie în cuier și m-am grăbit după colț.

Edward era în fotoliu, iar tatăl meu pe canapea. Amândoi priveau concentrați la televizor. Ceva normal pentru tatăl meu. Nu chiar așa de normal pentru Edward.

— Bună, am spus eu încet.

— Bună, Bella, răspunse tatăl meu, fără să-și ridice ochii. Am mâncat niște pizza rece. Cred că mai este pe masă.

— OK.

Am așteptat în prag. Într-un târziu, Edward se uită la mine zâmbind politicos.

— Vin imediat, promise el. Se uită din nou la televizor.

M-am uitat fix încă vreun minut, șocată. Nici unul din ei nu părea să observe. Simțeam ceva, spaimă poate, crescându-mi în piept. Am evadat în bucătărie.

Pizza nu mă tenta câtuși de puțin. M-am așezat pe scaun, mi-am tras genunchii sus și i-am luat în brațe. Se întâmpla ceva rău, poate chiar mai rău decât îmi dădeam eu seama. Hărmălaia și râsetele masculine încă se mai auzeau de la televizor. Am încercat să-mi recapăt controlul, să-mi vin în fire.

„Care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla?” m-am întrebat eu tresărind. În mod clar nu aceasta era întrebarea potrivită. Deja aveam probleme cu respiratul regulat.

„OK, m-am gândit din nou, care-i cel mai rău lucru peste care pot trece?” Nici întrebarea aceasta nu-mi plăcea cine știe ce. Dar m-am gândit din nou la posibilitățile la care meditasem azi.

Să stau departe de familia lui Edward. Bineînțeles că nu s-ar aștepta ca Alice să fie inclusă. Dar dacă nu aveam voie să mă apropiu de Jasper, atunci aş avea mai puțin timp de petrecut cu ea. Am fost de acord în sinea mea – puteam supraviețui cu asta.

Sau să plecăm. Poate nu va vrea să așteptăm până la sfârșitul anului.

Poate trebuie să se întâmple acum.

În fața mea, pe masă, se aflau cadourile de la Charlie și Renée acolo unde le lăsasem, aparatul foto pe care nu avusesem ocazia să-l folosesc acasă la familia Cullen fiind așezat în spatele albumului. Am atins coperta frumoasă a albumului pe care mi-l dăruise mama și am oftat, gândindu-mă la Renée. Într-un fel, faptul că am locuit departe de ea o perioadă nu-mi făcea cu nimic mai ușoară ideea unei separări permanente. Și Charlie ar rămâne singur aici, abandonat. Ar suferi atât de tare...

Dar ne-am întoarce, nu-i așa? Evident că am veni în vizită, nu-i așa?

Nu eram chiar sigură ce să răspund la întrebarea asta.

Mi-am sprijinit obrazul de genunchi, uitându-mă la simbolurile materiale ale dragostei părinților mei. Știam că nu va fi ușoară calea pe care o alesesem. Și, la urma urmei, mă gândeam la cel mai rău caz – cel mai rău lucru care ar fi putut să mi se întâmple.

Am atins din nou albumul, deschizând coperta. Colțurile mici de metal erau deja la locul lor pentru a susține prima fotografie. Nu era o idee chiar așa de rea să immortalizez cumva viața mea de aici. Am simțit o nevoie bizară să încep imediat. Poate nu mai aveam mult timp de stat în Forks.

M-am jucat cu suportul aparatului, gândindu-mă la prima poză de pe film. Oare era posibil să iasă ceva care să semene cât de cât cu originalul? Mă îndoiam. Dar el nu părea îngrijorat. Am chicotit în sinea mea, gândindu-mă la râsul lui necontrolat de seara trecută. Chicotitul se stinse. Cât de mult se schimbase și cât de brusc! Am amețit puțin, ca și cum m-aș fi aflat pe o margine a unei prăpăstii mult prea înalte.

Nu voiam să mă mai gândesc la asta. Am înșfăcat aparatul și m-am îndreptat spre scări.

Camera mea nu se schimbase foarte tare în cei șaptesprezece ani de când plecase mama de aici. Pereții erau încă de un albastru-deschis, iar la fereastră atârnav aceleași perdele galbene de dantelă. Era un pat mare în locul unui pătuț de copil, dar va recunoaște cuvertura așezată neglijent pe deasupra – fusese un cadou de la bunica.

Cu toate acestea, am fotografiat camera. Nu mai puteam face mare lucru în seara asta – era mult prea întuneric afară iar sentimentul se intensifica, era mai mult o dorință nestăpânită acum. O să immortalizez tot ce are legătură cu Forks înainte să plec din oraș.

Schimbarea se apropia. Simțeam asta. Nu era o perspectivă plăcută, nu acum, când viața era perfectă așa cum era.

Am stat puțin înainte să cobor înapoi, cu aparatul în mână, încercând să-mi ignor fluturii din stomac care apăreau când mă gândeam la răceala ciudată pe care nu voiam să o văd în ochii lui Edward. Va trece peste asta. Poate era îngrijorat că mă voi întrista când îmi va cere să plecăm. O să-l las pe el să se ocupe de asta fără să mă bag. Și voi fi pregătită când îmi va cere să plecăm. Aveam aparatul pregătit când m-am ascuns ca o șmecheră după colț. Eram singură că nu era nici o șansă să-l fotografiez pe Edward prin surprindere, dar el nu privi în sus. Am simțit un tremur scurt, ca și cum ceva de gheață mi se învârtea în stomac; am ignorat senzația și am făcut poza.

În acel moment se uitară amândoi la mine. Charlie se încruntă. Chipul lui Edward era lipsit de expresie.

— Ce faci, Bella? se văită Charlie.

— Ei, hai. M-am prefăcut că zâmbesc când m-am așezat pe jos în fața canapelei pe care stătea Charlie întins. Știi că mama o să sune în curând să întrebe dacă mă folosesc de cadourile primite. Trebuie să trec la treabă înainte să-i rănesc sentimentele.

— Și totuși, de ce îmi faci mie poze? mormăi el.

— Pentru că ești chipeș, i-am replicat eu, comportându-mă relaxat. Și de vreme ce tu ai cumpărat aparatul, ești obligat să fii unul dintre subiecții mei.

Mormăi ceva ininteligibil.

— Hei, Edward, am spus eu reușind să par foarte indiferentă. Fă-mi o poză cu tata.

Am aruncat aparatul spre el, evitând precaută contactul acestuia cu ochii lui și m-am așezat în genunchi lângă brațul canapelei unde era fața lui Charlie. Charlie oftă.

— Trebuie să zâmbești, Bella, murmură Edward. Am făcut tot posibilul când se aprinse aparatul.

— Haideți să vă fac și vouă una, copii, spuse Charlie. Știam că încerca să facă astfel încât să nu mai fie fotografiat.

Edward se ridică în picioare și-i aruncă ușor aparatul. M-am dus lângă Edward, dar poziția mi se părea ciudată. Îmi puse o mână ușor pe umăr, iar eu mi-am strâns mai ferm mâna în jurul taliei lui. Voiam să mă uit la chipul lui, dar îmi era frică.

— Zâmbește, Bella, îmi spuse Charlie.

Am tras adânc aer în piept și am zâmbit. Blițul mă orbi.

— Gata cu pozele în seara asta, spuse Charlie băgând aparatul între pernele de la canapea și așezându-se peste ele. Nu trebuie să consumi tot filmul acum.

Edward își luă mâna de pe umărul meu și se eliberă lejer din strânsoarea mea. Se așeză iarăși pe fotoliu.

Am ezitat, după care m-am dus să mă sprijin de canapea din nou. M-a cuprins brusc o frică de-mi tremurau mâinile. Le-am lipit de stomac, mi-am pus bărbia pe genunchi și m-am uitat la ecranul televizorului din fața mea fără să văd nimic.

Când emisiunea s-a terminat, nu m-am mișcat deloc. L-am văzut cu coada ochiului pe Edward ridicându-se.

- — Trebuie să plec acasă, spuse el.
- Charlie nu ridică ochii de la reclamă.
- — Pa.

M-am ridicat în picioare – eram amorțită pentru că stătusem în poziția aceea nemișcată – și l-am condus pe Edward la ușa principală. Se duse direct la mașină.

— Rămâi? am întrebat eu fără pic de speranță în glas.

Mă așteptam la răspunsul lui așa că nu m-a durut atât de tare.

— Nu în seara asta.

Nu am întrebat de ce.

S-a urcat în mașină și a plecat în timp ce eu am rămas acolo, nemișcată. Abia dacă am observat că ploua. Am așteptat, fără să știu ce anume așteptam, până când ușa se deschise în spatele meu.

— Bella, ce faci? întrebă Charlie surprins să mă vadă stând acolo singură, udă learcă.

— Nimic. M-am întors și mi-am târât picioarele până în casă.

A fost o noapte lungă în care nu am reușit să mă odihnesc deloc.

M-am trezit imediat ce am văzut o lumină slabă pe fereastră. M-am îmbrăcat mecanic pentru școală, așteptând să se mai însenineze norii. După ce am mâncat un castron cu cereale, am decis că era destul de senin pentru a face poze. Am fotografiat camioneta mea și apoi fațada casei. M-am întors și am fotografiat de câteva ori pădurea din apropierea casei lui Charlie. Era ciudat că nu mai părea la fel de sinistră ca înainte. Mi-am dat seama că îmi va fi dor de asta – misterul verde și veșnic al pădurii. De toate îmi va fi dor.

Mi-am pus aparatul în geantă înainte să plec. Am încercat să mă concentrez asupra noului meu proiect, în loc să mă gândesc la faptul că Edward nu-și revenise peste noapte.

Pe lângă teamă, începusem să mai simt și nerăbdare. Cât putea să mai dureze?

A durat toată dimineața. A mers tăcut lângă mine, fără să se uite la mine vreo clipă. Am încercat să mă gândesc la orele pe care le aveam în ziua aceea, dar nici măcar ora de engleză nu-mi capta atenția. Domnul Berty a trebuit să repete întrebarea despre Lady Capulet de două ori până să mă prind că vorbea cu mine. Edward îmi șopti discret răspunsul corect după care continuă să mă ignore.

La prânz, tăcerea continuă. Simțeam că o să încep să țip în orice clipă așa că, pentru a mă distra, m-am aplecat peste linia invizibilă a mesei și am vorbit cu Jessica.

— Hei, Jess?

— Ce s-a întâmplat, Bella?

— Ai putea să-mi faci o favoare? am întrebat eu băgând mâna în rucsac. Mama vrea să fac niște poze pentru albumul meu. Așa că fă, te rog, niște poze la toată lumea, vrei?

I-am dat aparatul.

— Sigur, spuse ea rânjind, după care se întoarse să-i facă o poză pe neașteptate lui Mike cu gura plină.

Izbucni un război previzibil al pozelor. M-am uitat la ei cum își dădeau aparatul din mână în mână de jur împrejurul mesei, chicotind și flirtând și plângându-se că apăreau în poze. Părea ciudat de copilăros. Poate că eu nu aveam chef astăzi de un comportament normal.

— Ups, spuse Jessica pe post de scuză când îmi returnă aparatul. Cred am folosit tot filmul.

— Nu-i nimic. Cred că am fotografiat deja tot ce mai voiam.

După ore, Edward mă conduse spre parcare în liniște. Trebuia să mă duc la serviciu din nou și, de data asta, mă bucuram. Era clar că timpul petrecut cu mine nu îmbunătățea lucrurile. Poate va fi mai bine dacă va sta singur.

Am lăsat filmul la Thriftway în drum spre magazinul Newton și apoi am luat pozele developate după ce am ieșit de la serviciu. Când am ajuns acasă, l-am salutat scurt pe Charlie, am înșfăcat un baton de cereale din bucătărie și am alergat pe scări cu plicul cu fotografii sub braț.

M-am așezat în mijlocul patului și am deschis plicul cu o curiozitate precaută. În mod ridicol, încă mă mai așteptam să văd primul clișeu voalat.

Când am scos fotografia din plic, am oftat cu voce tare. Edward arăta la fel de frumos ca în realitate, privindu-mă din poză cu ochii calzi de care îmi era atât de dor de câteva zile. Era aproape supranatural să arate cineva atât de... atât de... imposibil de exprimat în cuvinte. Nici o mie de cuvinte nu puteau descrie imaginea din fotografia aceasta.

Am răsfoit repede prin restul pozelor și am pus trei deoparte, una lângă alta.

Prima era cea cu Edward în bucătărie, ochii lui calzi având o nuanță de amuzament îngăduitor. A doua era cu Edward și Charlie uitându-se la știrile sportive. Schimbarea de expresie a lui Edward era ca de la cer la pământ. Aici ochii lui erau precauți, rezervați. Era tot frumos de-ți tăia respirația, dar chipul îi era mai rece, ca o sculptură, mai puțin viu.

Ultima era poza cu mine și cu Edward unul lângă altul. Chipul lui Edward era la fel ca în poza precedentă, rece, ca de statuie. Dar nu asta era partea cea mai tulburătoare din fotografie. Contrastul dintre noi doi era dureros. El arăta ca un zeu. Eu arătam foarte comună, chiar și pentru o ființă umană, aproape rușinos de fadă. Am întors poza pe partea cealaltă dezgustată. În loc să-mi fac

temele, am stat trează să-mi pun pozele în album. Am scris titluri, nume și date sub poze, cu pixul. Am ajuns la poza cu Edward și cu mine și, fără să mă uit la ea prea mult, am împăturit-o în două și am pus-o sub rama de metal, cu imaginea cu Edward în sus.

După ce am terminat, am pus celălalt set de poze într-un plic nou și am încropit o scrisoare lungă de mulțumire pentru Renée.

Edward încă nu venise. Nu voiam să recunosc că el era motivul pentru care nu dormisem, dar bineînțeles că acesta era. Am încercat să-mi amintesc când mai stătuse așa departe, fără nici o scuză, fără să dea un telefon... Niciodată.

Nu am dormit nici acum bine.

Atmosfera la școală a fost la fel de tăcută, frustrantă și terifiantă ca în ultimele două zile. Am fost ușurată să-l văd pe Edward așteptându-mă în parcare, dar sentimentul pieri repede. Nu era cu nimic diferit, poate era un pic mai rece.

Îmi era greu să-mi dau seama cum se ajunsese aici. Deja simțeam că ziua mea făcea parte dintr-un trecut îndepărtat. Măcar de s-ar întoarce Alice. Curând. Înainte ca lucrurile să scape de sub control.

Dar nu mă puteam baza pe asta. Am hotărât ca în cazul în care nu apucam să vorbesc astăzi sincer cu el, să mă duc la Carlisle mâine. Trebuia să fac ceva.

După ore, Edward și cu mine aveam să rezolvăm problema, mi-am promis mie însămi. Nu mai acceptam nici o scuză.

Mă conduse la camionetă, iar eu mă înverșunam să mă țin de cuvânt.

— Te deranjează dacă vin la tine azi? întrebă el înainte să ne urcăm în camion, luându-mi-o înainte.

— Sigur că nu.

— Acum? întrebă el deschizându-mi portiera.

— Sigur. Mi-am păstrat vocea fermă, deși nu-mi plăcea deloc graba din tonul lui. Tocmai mă duceam să pun o scrisoare la poștă pentru Renée. Ne vedem acolo.

Se uită la plicul gros de pe locul pasagerului. Se întinse brusc peste mine și-l luă.

— Fac eu asta, spuse el încet. Și tot ajung înaintea ta acasă. Afișă zâmbetul ștrengăresc care-mi plăcea, dar ceva tot nu era în regulă. Nu i se citea și în ochi.

OK, am fost eu de acord, neputând să-i răspund la zâmbet, închise portiera și se îndreptă spre mașina lui.

A ajuns înaintea mea acasă. Parcase pe locul lui Charlie când un tras și eu în fața casei. Era semn rău. Însemna că nu avea de gând să stea. Mi-am scuturat capul și am tras adânc aer în piept, încercând să-mi fac curaj.

Ieși din mașină în același timp cu mine și veni în întâmpinarea mea. Întinse mâna să-mi ia geanta cu cărți. Lucru normal. Dar o puse înapoi pe scaun. Lucru anormal.

— Hai să facem o plimbare, sugeră el cu o voce lipsită de afecțiune, luându-mă de mână.

Nu am răspuns. Nu găseam nici o cale să mă opun, dar am știut imediat că asta voiam să fac. Nu-mi plăcea ce se întâmpla. „E de rău, e de foarte rău”, îmi repeta la nesfârșit vocea din minte.

Dar el nu așteptă un răspuns. Mă conduse spre partea estică a curții, acolo unde începea pădurea. L-am urmat fără să vreau, încercând să gândesc, deși eram cuprinsă de panică. Mi-am amintit că era ceea ce voiam. Să avem ocazia să lămurim lucrurile. Și atunci de ce mă îneca panica?

Făcuserăm numai câțiva pași în pădure când se opri. Abia dacă ajunseserăm pe cărare – încă mai vedeam casa. Ce mai plimbare!

Edward se sprijini de un copac și se uită la mine, cu expresia feței de nedescifrat.

— OK, să vorbim, am spus eu. Sunase mai curajos decât era.

El trase adânc aer în piept.

— Bella, noi plecăm.

Am tras și eu adânc aer în piept. Era o opțiune acceptabilă. Credeam că eram pregătită. Dar totuși trebuia să întreb.

— De ce acum? Încă un an...

— Bella, e timpul. La urma urmei, cât crezi că mai puteam să stăm în Forks? Carlisle abia dacă arată de treizeci de ani, iar el pretinde că are deja treizeci și trei. Oricum va trebui să o luăm de la capăt.

Răspunsul lui mă deruta. Credeam că prin plecat înțelegea să-și lase familia să trăiască în pace. Noi de ce trebuia să plecăm dacă ei plecau? M-am uitat la el încercând să înțeleg ce voia să spună.

Se uită și el la mine cu răceală.

Mi se făcu brusc greață când mi-am dat seama că înțelesesem greșit.

— Când ai spus *noi...* am șoptit eu.

— M-am referit la mine și la familia mea. Rostise fiecare cuvânt separat și clar.

Mi-am scuturat capul mecanic înainte și înapoi, încercând să-mi revin. El așteptă fără să dea vreun semn de nerăbdare. Îmi luă câteva minute înainte să pot vorbi.

— Bine, am spus eu. Atunci vin cu tine.

— Nu poți, Bella. Acolo unde mergem... nu e un loc potrivit pentru tine.

— Acolo unde ești tu este locul potrivit pentru mine.

— Nu e bine pentru tine, Bella.

— Nu fi ridicol. Voiam să par supărată, dar nu reușeam decât să pară ca și cum aș cerși. Tu ești partea cea mai bună din viața mea.

— Lumea mea nu este pentru tine, spuse el neînduplecat.

— Ce s-a întâmplat cu Jasper - nu a fost nimic, Edward. Nimic!

— Ai dreptate, mă aprobă el. Era ceva la care trebuia să mă aștept.

— Ai promis! Ai promis în Phoenix că vei rămâne...

— Atâta timp cât va fi bine pentru tine, mă întrerupse el ca să mă corecteze.

— Nu! E din cauza sufletului meu, nu? am strigat eu furioasă, cuvintele explodând din mine, dar sunând tot ca o rugămintă. Mi-a povestit Carlisle despre asta și nu-mi pasă, Edward! Nu-mi pasă! Poți să-mi iei sufletul. Nu-l vreau fără tine - deja e al tău!

Trase adânc aer în piept și se uită în gol spre pământ pentru un moment lung. Gura i se strâmbă discret. Când, într-un târziu, ridică privirea, ochii îi erau mai duri... ca și cum aurul lichid din privirea lui ar fi înghețat.

— Bella, nu vreau să vii cu mine. Rosti cuvintele rar și precis, uitându-se la mine cu ochii reci, privind cum asimilam ce spunea el de fapt.

Urmă un moment de liniște în care eu repetam cuvintele în gând de mai multe ori, căutând adevăratul lor înțeles.

— Nu... nu... mă vrei? Le-am rostit cu voce tare, derutată de felul cum sunau în ordinea asta.

- - Nu.

M-am uitat în ochii lui fără să înțeleg. El mă privi înapoi fără să se scuze. Ochii lui erau ca topazul – limpezi și foarte profunzi. Parcă puteam vedea în ei adâncimi de kilometri întregi, și totuși în profunzimea interminabilă nu găseam nicăieri o contradicție a ceea ce tocmai rostise.

— Ei bine, asta schimbă tot. Eram surprinsă cât de calmă și rezonabilă era vocea mea. Poate din cauză că eram atât de amortită. Nu puteam asimila ceea ce-mi spunea. Nu avea nici un sens.

Își mută privirea printre copaci și vorbe din nou.

— Bineînțeles că o să te iubesc întotdeauna. Dar... am obosit să mă prefac că sunt altcineva. Nu sunt om. Se uită înapoi la mine, iar trăsăturile de gheață ale feței lui perfecte *nu* erau umane. Am lăsat lucrurile să scape de sub control și îmi pare rău.

— Nu. Vocea mea era șoptită acum; înțelegerea începuse să se prelingă prin mine, bolborosind ca acidul prin venele mele. Nu face asta!

El se uita pur și simplu la mine și-mi dădeam seama din ochii lui că vorbele mele veneau mult prea târziu. Deja luase hotărârea.

— Nu ești potrivită pentru mine, Bella. Parafrazase cuvintele lui de mai devreme și nu mai aveam nici un răspuns. Știam prea bine că nu eram destul de bună pentru el.

Am deschis gura să spun ceva după care am închis-o la loc. El așteptă răbdător, cu fața lipsită total de sentimente. Am încercat din nou.

— Dacă... asta e ceea ce-ți dorești.

El dădu din cap o dată.

Îmi amorti tot corpul. Nu mai simțeam nimic de la gât în jos.

— Aș vrea să te rog ceva totuși, dacă nu cer prea mult, spuse el.

M-am întrebat ce văzuse pe fața mea, pentru că expresia feței i se schimbă în semn de răspuns. Dar înainte să pot să identific ce era, se ascunse sub aceeași mască senină.

— Orice, am promis eu cu vocea puțin mai puternică.

În timp ce mă uitam la el, ochii lui de gheață se topeau. Aurul din privirea lui redeveni lichid, topindu-se în privirea mea, cu o intensitate copleșitoare.

— Să nu faci nimic necugetat sau prostesc, îmi ordonă el, fără să mai fie detașat. Înțelege ce vreau să spun?

Am dat din cap neajutorată.

Ochii lui erau mai reci, semn că distanța dintre noi revenise.

— Mă gândesc bineînțeles la Charlie. Are nevoie de tine. Ai grijă de tine... pentru el.

Am dat din nou din cap.

— Așa o să fac, am șoptit eu.

Păru să se relaxeze puțin.

— Și-ți promit și eu ceva în schimb, spuse el. Îți promit că asta e ultima oară când mă vezi. Nu mă voi întoarce. Nu te voi mai face să treci prin așa ceva niciodată. Poți să-ți continui viața fără ca eu să mă mai amestec. Va fi ca și cum nu aș fi existat.

Probabil că începuseră să-mi tremure genunchii pentru că pădurea începuse să se miște brusc. Îmi auzeam inima bătând mai tare decât normal. Vocea lui se auzea ca din depărtare.

Zâmbi blând.

— Nu-ți face griji. Ești om... memoria ta nu e mai mult decât o sită. Pentru voi timpul vindecă orice rană.

— Și amintirile tale? am întrebat eu. Parcă aveam ceva în gât, parcă mă înecam.

— Păi, ezită o clipă, eu nu o să uit. Dar cei *ca mine...* sunt ușor de distras. Zâmbi; zâmbetul era liniștit și nu i se reflecta în ochi.

Se îndepărtă de mine cu un pas.

— Asta-i tot, presupun. Nu o să te mai deranjăm niciodată.

Pluralul îmi atrăsese atenția. Lucru care mă surprinse; credeam că nu sunt în stare să observ nimic.

- Alice nu se mai întoarce, am înțeles eu. Nu știu cum mă auzise - nu rostisem cuvintele cu voce tare -, dar el păru să înțeleagă,

Își scutură capul încet, privindu-mă încontinuu.

— Nu. Au plecat toți. Eu am rămas în urmă să-mi iau rămas-bun.

— Alice a plecat? Nu-mi venea să cred.

— A vrut să-și ia rămas-bun, dar am convins-o eu că o ruptură curată e mai bună pentru tine.

Eram amețită; îmi era greu să mă concentrez. Cuvintele lui mi se învârtteau în minte și mi-am amintit de doctorul din spitalul din Phoenix, când îmi arăta radiografiile. „După cum vezi, e o ruptură curată, spunea el arătând cu degetul imaginea osului meu afectat. Asta-i bine. Se va vindeca mai ușor, mai repede.”

Am încercat să respir normal. Trebuia să mă concentrez, să găsesc o cale să mă trezesc din coșmarul ăsta.

— Rămas-bun, Bella, spuse el cu aceeași voce liniștită.

— Așteaptă! am reușit eu să rostesc, întinzând mâinile după el, încercând să-mi fac picioarele amorțite să meargă.

Credeam că și el se întinde după mine. Dar mâinile lui reci mă prinseră de încheieturi numai ca să mi le așeze de o parte și de alta a mea. Se aplecă și-și lipi ușor buzele de fruntea mea pentru un moment extrem de scurt. Am închis ochii.

— Ai grijă de tine, spuse el respirând rece pe pielea mea.

Se simți o briză ușoară, ciudată. Am deschis brusc ochii. Frunzele unui vlăstar de arțar tremurară de la vântul blând al trecerii lui.

Plecăse.

Am ignorat inutilitatea reacției mele și l-am urmat în pădure, cu picioarele tremurânde. Îi dispăruse urma într-o clipă. Nu erau urme de pași, iar frunzele erau din nou nemișcate, dar am continuat să merg înainte fără să mă gândesc. Nu puteam să fac nimic altceva. Trebuia să continui să merg. Dacă mă opream, se termina totul.

Dragostea, viața, rostul... se terminau.

Am mers și am tot mers. Timpul nu mai conta când înaintam cu greu prin pădurea deasă. Treceau ore întregi care păreau doar secunde. Poate că mi se părea că timpul înghețase din cauză că pădurea arăta la fel, indiferent cât de departe mergeam. Începusem să mă îngrijorez că mergeam în cerc, un cerc foarte mic, dar am continuat să merg. Mă împiedicam des și, pe măsură ce se întuneca, mai și cădeam.

Într-un târziu, m-am împiedicat de ceva – era întuneric acum și nu aveam habar în ce anume mi-am prins piciorul – și am rămas culcată. M-am întors pe-o parte ca să pot respira și m-am ghemuit pe feriga udă.

Cât am stat întinsă acolo, am avut senzația că trecea mai mult timp decât îmi dădeam eu seama. Nu-mi aminteam cât trecuse de la lăsarea serii.

Oare era mereu așa de întuneric aici pe timp de noapte? De obicei trebuia să se strecoare vreun pic din lumina lunii printre nori, printre coroanele copacilor și să ningă pământul.

Nu și în seara asta. În seara aceasta cerul era absolut negru. Poate nu era deloc lună în seara aceasta – eclipsă de lună, lună nouă.

Lună nouă. Am tremurat, deși nu era frig.

A fost întuneric pentru o perioadă lungă de timp până i-am auzit strigând.

Cineva îmi striga numele. Era un sunet înfundat, amortizat de pădurea umedă care mă înconjură, dar era în mod sigur numele meu. Nu am recunoscut vocea. M-am gândit să răspund, dar eram amețită și mi-a luat mult timp până să ajung la concluzia că *ar trebui* să răspund. Până să ajung la concluzia asta strigătele se opriă.

Mai târziu, ploaia mă trezi. Nu cred că adormisem cu adevărat; eram doar pierdută într-o apatie inconștientă, agățându-mă cu dinții de amorțeala care mă împiedica să realizez ce nu voiam să știu.

Ploaia mă incomoda puțin. Era rece. Mi-am desfăcut brațele din jurul picioarelor pentru a-mi acoperi fața.

Chiar atunci i-am auzit strigând din nou. Se auzea de mai departe de data asta, ca și cum mai multe voci ar striga deodată. Am încercat să respir adânc. Mi-am amintit că trebuie să răspund, dar nu credeam că puteau să mă audă. Oare reușeam să strig îndeajuns de tare?

Se auzi brusc un alt sunet, înfricoșător de aproape. Ca un fel de fornăit, un sunet făcut de un animal. Părea un animal mare. M-am întrebat dacă ar fi trebuit să-mi fie frică. Nu-mi era – eram doar amorțită. Nu mai conta. Fornăiala se îndepărtă.

Ploaia continuă și simțeam apa izbindu-mi-se de obraz, încercam să-mi adun forțele ca să întorc capul când am văzut lumina.

La început, era doar o strălucire difuză care se zărea printre tufișuri la distanță. Deveni din ce în ce mai puternică, luminând un spațiu extins, atipic pentru lumina focalizată a unei lanterne. Lumina se răspândi din cel mai apropiat tufiș și am văzut că provenea de la o lampă cu gaz, dar atât am reușit să disting pentru că strălucirea mă orbi pentru o clipă.

— Bella.

Vocea era profundă și necunoscută. Nu-mi striga numele ca să mă caute, ci confirma faptul că mă găsisese.

M-am uitat în sus la fața întunecată care se afla acum deasupra mea. Eram vag conștientă de faptul că străinul părea atât de înalt doar fiindcă eu eram încă întinsă pe jos.

— Ai fost rănită?

Știam că acele cuvinte însemnau ceva, dar nu puteam decât să mă uit tulburată. Ce rost mai avea înțelesul lor în acest moment?

— Bella, numele meu este Sam Uley.

Numele lui nu-mi suna cunoscut.

— Charlie m-a trimis să te caut.

Charlie? Parcă-mi suna cunoscut și am încercat să fiu mai atentă la ce spunea. Dacă nimic altceva nu mai conta, Charlie conta.

Bărbatul înalt îmi întinse o mână. M-am uitat la ea fără să știu exact cum ar trebui să procedez mai departe.

Ochii lui negri mă studiară o clipă, după care dădu din umeri. Mă ridică de jos în brațe cu o mișcare rapidă și blândă.

Am stat acolo inertă în timp ce el înainta grăbit prin pădurea udă. O parte din mine știa că asta ar fi trebuit să mă supere – faptul că eram purtată în brațe de un străin. Dar nu mai era nimic din mine care să poată fi supărat.

Nu părea să fi trecut mult timp până să se vadă lumini și să se audă vorba nedeslușită a mai multor bărbați. Sam Uley încetini când se apropie de zarvă.

— Am găsit-o! strigă el cu o voce puternică.

Se făcu brusc liniște, după care începură toți să vorbească de-odată. Un vârtej confuz de fețe se întoarseră spre mine. Vocea lui Sam era singura care avea sens în haosul acela, poate pentru că aveam urechea lipită de pieptul lui.

— Nu, nu cred că e rănită, îi spuse cuiva. Doar că spune încontinuu: „A plecat”.

Spuneam cu voce tare? Mi-am mușcat buza.

— Bella, draga mea, ești bine?

Era o voce pe care aș recunoaște-o oriunde – chiar și distorsionată, așa cum era acum din cauza grijilor.

— Charlie? Vocea îmi suna ciudată și slăbită.

— Sunt aici, scumpa mea.

Urmă o mișcare sub mine, și apoi simții mirosul de piele al jachetei de șerif a tatălui meu. Charlie se clătină sub greutatea mea.

— Poate ar trebui să o țin eu, sugeră Sam Uley.

— Mă descurc, spuse Charlie cu respirația puțin tăiată.

Mergea încet, chinându-se. Îmi doream să-i spun să mă lase jos să merg singură, dar nu-mi găseam vocea.

Erau lumini peste tot, ținute de mulțimea care mergea cu el. Parcă era o paradă. Sau un convoi de înmormântare. Am închis ochii.

— Aproape am ajuns acasă, draga mea, mai mormăia Charlie din când în când.

Am deschis din nou ochii când am auzit ușa descuindu-se. Ne aflam pe veranda casei noastre, iar bărbatul înalt și întunecat îi ținea ușa deschisă lui Charlie, cu un braț întins spre noi, ca și cum s-ar fi pregătit să mă prindă dacă brațele lui Charlie ar fi cedat.

Dar Charlie reuși să mă susțină până la canapeaua din sufragerie.

— Tată, sunt udă learcă, am obiectat eu slăbită.

— Nu contează. Vocea îi era răgușită. Apoi vorbi cu altcineva. Păturile sunt în dulapul din capul scărilor.

— Bella? întrebă o altă voce. M-am uitat la bărbatul grizonat care se apleca deasupra mea și l-am recunoscut în câteva secunde.

— Domnule doctor Gerandy? am mormăit eu.

— Așa este, draga mea, spuse el. Ești rănită, Bella?

Mi-a luat un minut să mă gândesc. Mă derutase amintirea întrebării similare puse de Sam Uley în pădure. Numai că Sam întrebuse altceva: „Ai fost rănită?” spusese el. Diferența părea destul de importantă.

Doctorul Gerandy aștepta. Ridică o sprânceană grizonată și ridurile de pe frunte i se adânciră.

— Nu sunt rănită, am mințit eu. Vorbele mele erau suficient de adevărate pentru ce voia el să știe.

Mâna lui caldă îmi atinse fruntea, iar degetele apăsau pe interiorul încheieturii mele. L-am privit buzele, în timp ce îmi număra bătăile inimii cu ochii pe ceas.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă el relaxat.

Am înghețat la atingerea lui, simțind gustul groazei în fundul gâtului.

— Te-ai rătăcit în pădure? mă ajută el.

Eram conștientă că mai ascultau și alți oameni. Trei bărbați înalți cu fețe întunecate – am presupus că erau din La Push, rezervația indiană Quileute în

josul liniei de coastă – printre care și Sam Uley, stăteau foarte aproape și se uitau la mine. Domnul Newton era acolo împreună cu Mike și domnul Weber, tatăl Angelei; mă priveau mult mai pe furiș decât străinii. Din bucătărie și de pe verandă se mai auzeau alte voci murmurând. Mă căutase probabil, jumătate de oraș.

Charlie ea cel mai aproape. Se aplecă să îmi audă răspunsul.

— Da, am șoptit eu. M-am rătăcit.

Doctorul dădu din cap gânditor, examinându-mi cu degetele glandele de sub maxilar. Fața lui Charlie se înăspri.

— Te simți obosită? întrebă doctorul Gerandy.

Am dat din cap și am închis ochii ascultătoare.

— Nu cred că are nimic grav, l-am auzit pe doctor șoptindu-i lui Charlie. E doar epuizată. Las-o să doarmă și mai vin mâine să văd ce face. Probabil că s-a uitat la ceas pentru că a adăugat: De fapt, azi, mai târziu.

Se auzi un scârțâit când se ridicară amândoi de pe canapea.

— E adevărat? șopti Charlie. Vocile lor erau acum mai îndepărtate. Mă chinuiam să aud. Chiar au plecat?

— Doctorul Cullen ne-a rugat să nu spunem nimic, răspunse doctorul Gerandy. Au trebuit să plece imediat. Carlisle nu a vrut să facă mare caz de plecarea lor.

— Ar fi fost frumos să ne spună și nouă, mormăi Charlie.

Doctorul Gerandy păru stânjenit când răspunse:

— Da, în această situație ar fi trebuit să ne spună și nouă.

Nu voiam să mai ascult. Am pipăit prin jur după marginea cuverturii pe care cineva o pusese pe mine și am tras-o peste urechi. Oscilam între trezie și inconștiență. L-am auzit pe Charlie cum le mulțumea în șoaptă voluntarilor pe măsură ce plecau unul câte unul. L-am simțit degetele pe frunte și apoi greutatea unei alte pături. Telefonul sună de câteva ori și se grăbi să răspundă înainte să mă trezească. Vorbind în șoaptă, îi liniștea pe cei care sunau.

— Da, am găsit-o. E bine. S-a rătăcit. E bine acum, spunea el iar și iar.

Am auzit arcurile fotoliului scârțâind când se așează.

Câteva minute mai târziu, telefonul sună din nou.

Charlie mormăi când se chinui să se ridice în picioare, după care se grăbi împiedicându-se spre bucătărie. Mi-am îngropat și mai adânc capul în pături pentru că nu voiam să mai aud din nou aceeași conversație.

— Mda, spuse Charlie după care căscă.

Vocea i se schimbă, era mult mai agitată când vorbi din nou:

— Unde? Urmă o pauză. Ești sigur că e în afara rezervației?

Încă o pauză scurtă. Dar ce-ar putea să ardă acolo? Părea și îngrijorat, și curios. Uite cum facem, sun acolo și verific.

Am ascultat cu mai mult interes când tastă numărul.

— Bună, Billy, Charlie la telefon – scuză-mă că te sun așa devreme... nu, e bine. Doarme... Mulțumesc, dar nu de asta am sunat. Tocmai am primit un telefon de la doamna Stanley și a spus că de la ea de la etajul doi vede focuri pe stânci, dar eu nu prea... Oh! Deodată vocea lui avea un ton anume – enervare... sau furie. Și de ce fac asta? Aha. Serios? O spuse sarcastic. Ei bine, nu îmi cere *mie* scuze. Mda, mda. Asigură-te doar că nu se împrăștie flăcările... știu, știu, mă mir că le-au putut aprinde pe vremea asta.

Charlie ezită, după care adăugă morocănos:

— Mulțumesc că i-ai trimis acolo pe Sam și pe băieți. Ai dreptate – chiar cunosc pădurea mai bine ca noi. Doar Sam a găsit-o, așa că îți rămân dator... mda, vorbim mai târziu, fu el de acord încă supărat, înainte să închidă telefonul.

Charlie mormăi ceva incoerent când se întoarse înapoi în sufragerie.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Se grăbi să vină lângă mine.

— Iartă-mă că te-am trezit, draga mea.

— Arde ceva?

— Nu e mare lucru, mă asigură el. Doar niște focuri de tabără pe stânci.

— Focuri de tabără? am întrebat eu. Vocea mea nu exprima curiozitatea; de fapt, nu exprima nimic.

Charlie se încruntă.

— Niște puști din rezervație se comportă ca niște huligani, explică el.

— De ce? am întrebat eu plictisită.

Mi-am dat seama că nu voia să răspundă. Se uită la podea.

— Sărbătoresc veștile. Tonul lui era amar.

Nu-mi venea în minte decât o singură veste, oricât mă chinuiam să nu mă gândesc. Și apoi totul începu să aibă sens.

— Pentru că a plecat familia Cullen, am șoptit eu. Nu le plăcea prezența familiei Cullen în La Push – uitasem de asta.

Cei din tribul Quileute aveau o superstiție în ceea ce-i privea pe „cei reci”, vampirii care erau dușmanii tribului lor, așa cum aveau și legendele lor în legătură cu marea inundație și sirămoșii vârcolacilor. Pentru majoritatea dintre ei erau doar povești care făceau parte din folclor. Apoi mai erau cei puțini care credeau. Prietenul cel mai bun al lui Charlie, Billy Black era dintre cei care credeau, deși chiar și Jacob, propriul fiu, considera că era plin de superstiții stupide. Billy mă avertizase să stau departe de familia Cullen...

La auzul acestui nume ceva se răscoli în mine, ceva ce începuse să-și facă loc să iasă, ceva ce nu voiam să înfrunt.

— E ridicol, bolborosi Charlie.

Am rămas tăcuți pentru o clipă. Am văzut pe fereastră că cerul nu mai era negru. Undeva, în spatele ploii, soarele începea să sară.

Bella? întrebă Charlie. M-am uitat la el tulburat.

— Te-a lăsat singură în pădure? ghici Charlie.

Am ocolit întrebarea lui.

— De unde ai știut unde sunt? Mintea mea evita trezirea inevitabilă la realitate, care se apropia cu repeziciune.

— Din biletul tău, răspunse Charlie, surprins. Băgă mâna în buzunarul de la spatele blugilor și scoase o bucată de hârtie jerpelită. Era murdară și umedă, cu multe cute din cauză că fusese deschisă și împăturită de multe ori. O despături din nou și mi-o arătă drept dovadă. Scrisul dezordonat semăna incredibil de mult cu al meu.

„Mă duc la plimbare cu Edward pe cărare, scria. Mă întorc repede, B.”

— Când am văzut că nu vii, am sunat la familia Cullen și nu a răspuns nimeni, spuse Charlie în șoaptă. Apoi am sunat la spital și doctorul Gerandy mi-a spus de Carlisle că a plecat.

— Unde au plecat? am mormăit eu.

Se holbă la mine.

— Nu ți-a spus Edward?

Am scuturat capul încercând să nu mă gândesc. La auzul numelui lui se dezlănțui înăuntrul meu o durere care îmi tăia respirația, care mă uimea cu forța ei.

Charlie se uită nesigur la mine când răspunse:

— Carlisle a acceptat o slujbă la un mare spital din Los Angeles. Cred că i-au oferit o grămadă de bani.

Însoritul L. A. Ultimul loc unde s-ar duce cu adevărat. Mi-am amintit coșmarul meu cu oglinda... lumina puternică strălucind pe pielea lui..

Suferința m-a sfâșiat când mi-am amintit chipul lui.

Vreau să știu dacă Edward te-a lăsat singură acolo în mijlocul pădurii, insistă Charlie.

La auzul numelui lui mă îndurera din nou. Mi-am scuturat capul cu frenezie, disperată să scap de durere.

A fost vina mea. El m-a lăsat chiar aici pe alee, aproape de casă... dar eu am încercat să mă iau după el.

Charlie începu să spună ceva; mi-am acoperit copilărește urechile.

Nu mai pot să mai vorbesc despre asta, tată. Vreau să merg la mine în cameră.

Înainte să poată răspunde, m-am chinuit să mă dau jos de pe canapea și m-am îndreptat spre scări clătinându-mă.

Cineva fusese în casă pentru a-i lăsa un bilet lui Charlie, un bilet care să-l ghideze unde să mă găsească. Din clipa în care am realizat asta, o bănuială oribilă începu să-și facă loc în mintea mea. Am alergat până în cameră, închizând și încuind ușa în urma mea și am fugit la CD-playerul de pe pat.

Toate arătau la fel cum le-am lăsat. Am apăsat capacul CD-playerului. Mecanismul cedă și capacul se deschise încet.

Era gol.

Albumul pe care mi-l dăruise Renée era pe jos, lângă pat, unde-l pusesem ultima oară. Am ridicat coperta cu mâna tremurând.

Nu a trebuit să dau decât prima pagină. Colțurile mici de metal nu mai fixau nici o fotografie. Pagina era goală cu excepția scrisului meu din colț: „Edward Cullen, bucătăria lui Charlie, 13 sept.”

M-am oprit acolo. Eram sigură că vorbise foarte serios.

„Va fi ca și cum nu aș fi existat”, îmi promisese el.

Am simțit podeaua netedă de lemn sub genunchii mei, apoi sub palme și apoi lipită de pielea obrazului meu. Speram că voi leșina, dar, spre dezamăgirea mea, nu-mi pierdeam cunoștința. Valurile de durere care mai devreme doar mă înfășuraseră se ridicau acum în sus și îmi inundau capul, trăgându-mă sub ele.

Nu am mai ieșit la suprafață.

Octombrie... Ianuarie

4. TREZIREA

Timpu trece. Chiar și atunci când pare imposibil. Chiar și atunci când fiecare bătaie a ceasului doare la fel ca pulsul sângelui sub o vânătaie. Trece neregulat, cu rătăcirii ciudate și pauze trăgănate, dar trece. Chiar și pentru mine.

Pumnul lui Charlie se izbi de masă.

— Gata, Bella! Te trimit acasă.

Am ridicat privirea de la cerealele mele, la care mai degrabă mă uitam decât le mâneam, și m-am holbat șocată la Charlie. Nu fusesem atentă la conversație – de fapt nu fusesem conștientă că purtam o conversație – și nu eram sigură la ce se referea.

— Sunt acasă, am mormăit eu derutată.

— Te trimit la Renée, în Jacksonville, clarifică el.

Charlie mă privi cu exasperare cum înțelegeam încetul cu încetul ce voia să spună.

— Dar ce-am făcut? am simțit cum mi se încrețește fața. Era așa de nedrept! Comportamentul meu fusese ireproșabil în ultimele patru luni. După prima săptămână, de care nici unul din noi nu aducea vorba, nu am lipsit nici o zi de la școală sau de la serviciu. Aveam numai note bune. Nu depășeam ora devenire acasă – de fapt nu plecam nicăieri ca să pot depăși ora de venire acasă. Mâncam, foarte rar, ceea ce rămânea de la cină.

Charlie se încruntă.

— Nu *ai făcut* nimic. Tocmai asta e problema. Nu faci niciodată nimic.

— Vrei să am neazuri? am întrebat încruntând sprâncenele nedumerită. M-am străduit să fiu atentă. Nu era ușor. Eram atât de obișnuită să mă închid dincolo de lumea exterioară, încât aveam senzația că urechile îmi erau înfundate.

— Ar fi mai bine să ai neazuri decât să fii așa... prost dispusă tot timpul!

Asta mă duru puțin. Avusesem atâta grijă să evit toate felurile de supărare, inclusiv proasta dispoziție.

— Ba nu sunt prost dispusă.

— Nu am ales bine cuvântul, se corectă el. Ar fi bine să fii prost dispusă – ar însemna să faci *ceva*. Ești doar... fără viață, Bella. Cred că asta voiam să spun.

Acuzația lui mă nimeri din plin. Am oftat și am încercat să pun ceva viață în răspunsul meu.

— Iartă-mă, tată. Scuza mea părea puțin cam neconvingătoare, chiar și pentru mine. Crezusem că-l păcălisem. Singurul scop al acestui efort era să nu-l fac pe Charlie să sufere. Ce deprimant era să aflu că tot efortul fusese în zadar!

— Nu vreau să-ți ceri scuze.

Am oftat.

— Atunci spune-mi ce vrei să fac.

Bella, ezită el, cercetându-mi reacția la următoarele lui vorbe.

— Draga mea, știi că nu ești prima persoană care trece prin așa ceva.

— Știu asta. Strâmbătura care însoțise aceste vorbe nu-l impresionase câtuși de puțin.

— Ascultă, draga mea. Cred că – poate ai nevoie de ajutor.

— Ajutor?

Se opri, căutându-și din nou cuvintele.

— Când a plecat mama ta, începu el încruntându-se, și te-a luat cu ea. Trase adânc aer în piept. Ei bine, au fost niște vremuri foarte grele pentru mine.

— Știu, tată, am mormăit eu.

— Dar m-am descurcat, sublinie el. Draga mea, tu nu te descurci. Am tot așteptat, am sperat că o să fie mai bine. S-a uitat la mine, iar eu am lăsat repede privirea în jos. Cred că știm amândoi că nu o să fie mai bine.

— Sunt bine. Mă ignoră.

— Ei bine, poate dacă ai vorbi cu cineva despre asta. Cineva specializat în așa ceva.

— Vrei să mă duc la psihiatru? Vocea îmi ieși o idee mai dură când mi-am dat seama unde voia să ajungă.

— Poate ar ajuta.

— Sau poate n-ar ajuta absolut deloc.

Nu știam prea multe despre psihanaliză, dar eram destul de sigură că nu funcționa decât dacă pacientul era cât de cât sincer. Evident, puteam spune adevărul – dacă voiam să îmi petrec restul zilelor într-o celulă izolată.

Îmi examinează expresia îndărătnică și trecu la o altă direcție de atac.

— Mă depășește, Bella. Poate mama ta...

— Uite ce e, am spus eu cu o voce seacă. Ies în seara asta dacă vrei. O sun pe Jess sau pe Angela.

— Nu asta vreau, mă contrazise el frustrat. Nu cred că mai rezist să văd că te străduiești și *mai mult*. Nu am mai văzut pe nimeni să depună atâta efort. Mă doare să te văd așa.

Am făcut pe proasta, uitându-mă în jos.

— Nu înțeleg, tată. Mai întâi ești supărat că nu fac nimic, iar apoi spui că nu vrei să ies în oraș.

— Vreau să fii fericită - nu, nu chiar atât de mult. Vreau doar să nu fii nefericită. Cred că ai avea mai multe șanse dacă ai pleca din Forks.

Nu mai simțisem de mult nimic, dar acum ochii mi se aprinseră de un sentiment nou.

— Nu plec, am spus eu.

— De ce nu? vru el să știe.

— Sunt în ultimul semestru de școală - ar strica totul.

— Ești o elevă bună - treci tu peste.

— Nu vreau să fiu a cincea roată la căruță pentru mama și Phil.

— Mama ta abia așteaptă să te întorci.

— E prea cald în Florida.

Izbi din nou cu pumnul în masă.

— Știm amândoi ce se întâmplă cu adevărat aici, Bella, și nu e bine pentru tine. Trase adânc aer în piept. Au trecut luni de zile. Nu a sunat, nu a scris, nu a dat nici un semn. Nu poți să-l aștepți la nesfârșit.

M-am uitat urât la el. Aproape că mi se încinseseră obraji, dar nu de tot. Trecuse mult timp de când nu mai roșisem din cauza vreunei emoții.

Întreg subiectul era total interzis, iar el știa asta foarte bine.

— Nu aștept nimic. Nu mă aștept la nimic, am spus eu pe un ton monoton.

— Bella, începu Charlie pe un ton grav.

— Trebuie să plec la școală. L-am întrerupt ridicându-mă și înșfăcând micul dejun neatins de pe masă. Am lăsat castronul în chiuvetă fără să mă opresc să-l spăl. Nu mai puteam face față la o altă conversație.

— O să-mi fac planuri cu Jessica, am strigat eu peste umăr când îmi puneam rucsacul, fără să-i întâlnesc privirea. Poate nu vin acasă la cină. O să mergem în Port Angeles să vedem un film.

Am ieșit pe ușa din față înainte să poată reacționa.

În graba mea să scap de Charlie, am ajuns printre primii la școală. Partea bună a fost că am găsit un loc de parcare foarte bun. Partea proastă era că aveam prea mult timp liber în condițiile în care încercam să evit timpul liber cu orice preț.

Mi-am scos repede manualul de matematică, înainte să încep să mă gândesc la acuzațiile lui Charlie. L-am deschis la lecția pe care urma să o începem azi și am încercat să înțeleg ceva din ea. Cititul lecției de matematică era și mai rău decât ascultatul ei, dar începusem să mă pricep din ce în ce mai bine. În ultimele luni petrecusem de zece ori mai mult timp cu manualul de matematică decât înainte. Prin urmare, reușeam să mă mențin la nivelul de minus zece. Știam că domnul Varner credea că îmbunătățirea mea se datora metodelor sale superioare de predare. Și dacă asta îl făcea fericit, eu nu aveam de gând să-i stric chef.

M-am chinuit să fiu atentă la lecția de matematică până când parcare s-a umplut și am sfârșit prin a alerga la ora de engleză. Lucram pe *Ferma Animalelor*, un subiect ușor. Nu mă deranja să vorbim despre comunism; era o schimbare bine-venită după studierea romanelor de dragoste epuizante din care era compusă cea mai mare parte a programei. M-am așezat la locul meu, încântată de faptul că prelegerea domnului Berty mă făcea să uit de starea mea.

Timpul trecea cu ușurință când eram la școală. Clopoțelul sună mult prea repede. Am început să-mi pun lucrurile în geantă.

— Bella?

Am recunoscut vocea lui Mike și știam ce voia să spună înainte să rostească vreun cuvânt.

— Lucrezi mâine?

Am ridicat privirea. Stătea sprijinit de perete cu o expresie de nerăbdare pe chip. Mă întreba același lucru în fiecare vineri. Ignora faptul că nu îmi luasem nici o zi liberă cu o singură excepție, cu câteva luni în urmă. Dar nu avea nici un motiv să se arate atât de îngrijorat. Eram un angajat model.

— Mâine e sâmbătă, nu? am spus eu. Am observat și eu cât de lipsită de viață suna vocea mea, mai ales că Charlie tocmai evidențiasse lucrul acesta.

— Da, este, aprobă el. Ne vedem la ora de spaniolă. Îmi făcu cu mâna înainte să se întoarcă cu spatele. Nici nu se mai deranjă să mă conducă la oră.

M-am târât spre ora de matematică, cu o expresie aspră pe față. Era ora la care stăteam lângă Jessica.

Trecuseră săptămâni întregi, poate chiar luni de când Jess nu mă mai salutase când treceam pe hol pe lângă ea. Știam că o jignisem cu comportamentul meu antisocial și că era supărată. Nu avea să-mi fie ușor să vorbesc cu ea acum – mai ales să-i cer o favoare. Am mai zăbovit pe hol, amânând momentul și cântărindu-mi cu grijă opțiunile.

Nu aveam de gând să dau iar ochii cu Charlie fără să-i pot raporta vreo interacționare socială. Știam că nu puteam să mint, deși ideea de a conduce până la Port Angeles și înapoi singură – având grijă să pun contorul de parcurs să indice kilometrajul exact în caz că verifica – era foarte tentantă. Mama Jessicăi era cea mai bârfitoare din oraș și, mai devreme sau mai târziu, Charlie s-ar fi întâlnit cu doamna Stanley. Și când se va întâmpla asta, cu siguranță că va pomeni de drum. Minciuna ieșea din discuție.

Am oftat și am deschis ușa.

Domnul Varner se uită urât la mine – deja își începuse prelegerea. M-am grăbit să mă așez la locul meu. Jessica nu ridică privirea când m-am așezat lângă ea. M-am bucurat că aveam cincizeci de minute să mă pregătesc psihic.

Timpul zbură și mai repede decât la engleză. În parte aceasta se explica prin pregătirea temeinică de azi-dimineață din camionetă – dar timpul trece întotdeauna mai repede când urmează să se întâmple ceva neplăcut.

M-am strâmbat când domnul Varner ne-a dat drumul cu cinci minute mai devreme. Zâmbi ca și cum ar fi făcut un gest pentru noi.

— Jess? Mi s-a încrețit nasul când m-am făcut mică așteptând-o să se întoarcă spre mine.

Se răsuci în scaun cu fața la mine, privindu-mă uimită.

— Cu *mine* vorbești, Bella?

— Bineînțeles. Am căscat ochii mari afișând o expresie nevinovată.

— Ce e? Ai nevoie de ajutor la matematică? Tonul ei era ușor sarastic.

— Nu. Am scuturat capul. De fapt, voiam să știu dacă vrei.... să ieși cu mine la un film diseară. Chiar am nevoie de o ieșire ca între fete. Vorbele mele erau lipsite de naturalețe ca niște replici prost rostite, iar ea păru suspicioasă.

— De ce mă rogi pe *mine*? întrebă ea încă neprietenoasă.

— Ești prima persoană la care mă gândesc când vreau să petrec timp cu fetele. Am zâmbit și am sperat să pară un zîmbet sincer. Probabil că așa și era. Cel puțin era prima persoană la care mă gândeam când voiam să-l evit pe Charlie. Era cam același lucru.

Păru ușor înduplecată.

— Păi, nu știu.

— Ai planuri?

— Nu... Cred că pot să merg cu tine. Ce-ai vrea să vezi?

Nu prea știu ce filme sunt, m-am eschivat eu. Asta era partea complicată. Mi-am stors creierii în căutarea unui indiciu - nu auzisem pe nimeni vorbind recent despre vreun film? Sau nu văzusem vreun afiș? Ce zici de cel cu femeia președinte?

Se uită ciudat la mine.

— Bella, filmul acela nu mai rulează de *un secol*.

— Oh! M-am încruntat. Este vreunul pe care vrei tu să-l vezi?

Entuziasmul natural al Jessicăi începuse să se observe când începu să gândească cu voce tare: Păi, este o comedie romantică nouă care a primit recenzii foarte bune. Pe asta vreau să-l văd. Iar tata tocmai a văzut *Punct mort* și i-a plăcut.

Am tresărit la auzul titlului promițător.

— Și asta despre ce e?

Ceva cu monștri. A spus că a fost cea mai înfricoșătoare chestie pe care a văzut-o de ani de zile.

— Sună perfect. Mai bine am de-a face cu monștri adevărați decât să mă uit la chestii romantice.

— OK.

Părea surprinsă. Am încercat să-mi amintesc dacă-mi plăceau filmele de groază, dar nu eram sigură. Vrei să vin să te iau după ore? se oferă ea.

— Sigur că da.

Jessica îmi zâmbi aproape prietenește înainte de a pleca. Am răspuns cu un zâmbet destul de târziu, dar mi s-a părut că l-a văzut.

Restul zilei trecu repede, gândurile mele concentrându-se la planurile din seara asta. Știam din experiență că odată ce o porneam pe Jessica la vorbă, reușeam să scap cu câteva mormăieli rostite la momentul potrivit. Era nevoie doar de o interacționare minimă.

Ceața groasă care îmi umbrea zilele era uneori derutantă. Am fost surprinsă să mă trezesc la mine în cameră fără să îmi amintesc cu exactitate drumul de la școală spre casă sau chiar momentul când am deschis ușa. Dar nu avea nici o importanță. Să pierd noțiunea timpului era tot ce ceream de la viață.

Nu m-am opus ceții când m-am întors spre dulap. Amorțeala era mai intensă în unele locuri decât în altele. Abia dacă îmi dădeam seama la ce mă uitam când am deschis ușa și în fața ochilor mei apăru grămada de gunoarie din partea stângă a dulapului, sub hainele pe care nu le purtam niciodată.

Ochii mei nu se îndreptară spre sacul negru de gunoi în care se afla cadoul de la ultima aniversare, nu văzură forma casetofonului acolo unde ieșea din plasticul negru; nu m-am gândit în ce hal îmi sângeraseră unghiile când am terminat să-l smulg din bord.

Am înșfăcat din cui poșeta pe care o foloseam rar și am închis ușa.

Chiar în acel moment am auzit un claxon. Am mutat repede portofelul din ghiozdan în poșetă. Mă grăbeam ca și cum goana ar fi făcut cumva ca seara să treacă mai repede.

Am aruncat o privire în oglinda din hol înainte să deschid ușa, afișând cu grijă un zâmbet și încercând să-l mențin.

— Mulțumesc că ai venit cu mine în seara asta, i-am spus lui Jess când m-am așezat pe scaunul pasagerului, încercând să-mi încarc tonul de recunoștință. Trecuse ceva vreme de când nu mă mai gândisem să vorbesc cu altcineva în afară de Charlie. Cu Jess era mai greu. Nu eram sigură ce sentimente să ascund.

— Cu plăcere. Și, ce-ți veni? întrebă Jess în timp ce conducea pe strada mea.

— Cum adică?

— Cum de te-ai decis brusc să... ieși în oraș? Părea că își schimbase propoziția la jumătate.

Am ridicat din umeri.

— Pur și simplu aveam nevoie de o schimbare.

Am recunoscut cântecul de la radio și m-am întins repede să schimb postul.

— Te deranjează? am întrebat eu.

— Nu, te rog!

Am schimbat posturile până când am găsit unul inofensiv. Am tras cu ochiul la figura lui Jess când muzica răsună în mașină.

Se uită la mine cruciș.

— Și de când asculți tu rap?

— Nu știu, am spus eu. De ceva vreme.

— Și-ți place? întrebă ea neîncrezătoare.

— Sigur că da.

Ar fi fost mult mai greu să interacționez cu Jessica dacă ar fi trebuit să mă chinui să ignor muzica. Dădeam din cap, sperând că mă sincronizam cu ritmul.

— OK... Se uita prin parbriz cu ochii mari.

— Și ce se mai întâmplă între tine și Mike în ultima vreme? am întrebat eu repede.

— Tu îl vezi mai des decât mine.

Întrebarea nu o făcuse să vorbească așa cum sperasem.

— E greu să stai de vorbă la muncă, am mormăit eu și apoi am încercat din nou. Ai mai ieșit cu cineva în ultima perioadă?

— Nu chiar. Mai ies cu Conner câteodată. Am ieșit cu Eric acum două săptămâni. Își dădu ochii peste cap, iar eu am intuit că exista o poveste lungă. Am profitat de ocazie.

— Eric Yorkie? Cine a invitat pe cine?

Ea gemu, animându-se puțin.

— El pe mine, evident! Nu am găsit nici o cale drăguță să refuz.

— Unde te-a dus? am întrebat eu, știind că va interpreta nerăbdarea mea drept interes. Povestește-mi tot.

Începu să povestească, iar eu m-am așezat mai confortabil în scaun. Eram foarte atentă, murmurând solidară sau scoțând exclamații de groază, după caz. Când a terminat povestea cu Eric, a continuat comparându-l pe acesta cu Conner, fără să-i mai dau eu vreun imbold.

Filmul începea devreme așa că Jessica a propus să intrăm la cel de la ora șapte și să mâncăm mai târziu. Eu eram mulțumită să fac tot ce propunea ea; la urma urmei, obținusem ce îmi dorisem – să scap de Charlie.

Am ținut-o pe Jessica de vorbă la reclame ca să le pot ignora mai ușor. Dar m-am impacientat când a început filmul. Un cuplu tânăr se plimba pe plajă, ținându-se de mână și vorbind despre afecțiunea lor reciprocă cu o falsitate grețoasă. Am rezistat impulsului de a-mi acoperi urechile și de a începe să mormăi. Nu plătisem să văd un film romantic.

— Credeam că am ales filmul cu monștri, i-am șoptit eu Jessicăi.

— Păi, *este* filmul cu monștri.

— Și atunci de ce nu mănâncă nimeni pe nimeni? am întrebat cu disperare.

Se uită la mine cu niște ochi mari, aproape alarmați.

— Sunt sigură că urmează și partea aia, șopti ea.

— Mă duc să iau floricele. Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

Cineva din spate ne avertiză să tăcem.

Am zăbovit la ghișeu, uitându-mă la ceas și socotind cam ce procentaj dintr-un film de nouăzeci de minute putea fi acordat romantismului. Am decis că zece minute era mai mult decât ulicient, dar m-am oprit la intrarea în sală ca să mă asigur. Auzeam țipetele îngrozite ale spectatorilor așa că am știut că așteptasem suficient.

Ai pierdut totul, murmură Jessica atunci când m-am strecurat înapoi la locul meu. Acum aproape toți sunt monștri.

A fost coadă lungă. I-am oferit niște floricele. A luat o mână plină.

Restul filmului a fost alcătuit din atacurile monștrilor înfiorători și țipetele nesfârșite ale câtorva oameni rămași în viață, numărul lor scăzând cu rapiditate. Aș fi crezut că așa ceva nu avea cum să mă deranjeze. Dar nu mă simțeam prea bine și nu mi-am dat seama la început care era motivul.

Abia aproape de final, când priveam cum un monstru sălbatic își târâia picioarele spre ultimul supraviețuitor care urla, mi-am dat seama care era problema. Secvența oscila încontinuu între fața îngrozită a protagonistei și chipul ca de mort, lipsit de emoție al urmăritorului, în timp ce distanța dintre ei se micșora.

Și mi-am dat seama care din ei semăna mai mult cu mine.

M-am ridicat.

— Unde te duci? Mai sunt vreo două minute de film, șopti Jess.

— Trebuie să beau ceva, am mormăit eu și am fugit spre ieșire.

M-am așezat pe banca de lângă ușa sălii și m-am străduit foarte tare să nu mă gândesc la ironia întâmplării. Dar cu toate acestea era ironic faptul că, la final, urma să devin un *monstru*. Nu prevăzusem una ca asta.

Nu că n-aș fi visat cândva să devin un monstru mitic – doar că nu visasem niciodată să devin un cadavru grotesc și viu. Am clătinat din cap ca să-mi întrerup șirul gândurilor, simțind că mă cuprinde panica. Nu-mi permiteam să mă gândesc la visele mele anterioare.

Era deprimant să înțeleg că nu mai eram eu protagonistă și că povestea mea luase sfârșit.

Jessica ieși din sală și ezită, întrebându-se probabil unde era locul cel mai potrivit să mă caute. Păru ușurată când mă văzu, dar numai pentru o clipă. Apoi arată enervată.

— A fost prea înfricoșător filmul pentru tine? Întrebă ea.

— Mda, am răspuns eu. Presupun că nu sunt decât o lașă.

Amuzant. Se încruntă. Nu credeam că îți *era* teamă – eu am țipat tot filmul și tu deloc. Așa că nu am știut de ce ai plecat.

Am ridicat din umeri.

— Pur și simplu mi-a fost teamă.

Se relaxă puțin.

— Cred că a fost cel mai înspăimântător film pe care l-am văzut vreodată. Cred că o să am coșmaruri la noapte.

— Nu am nici cea mai mică îndoială, am spus eu încercând să păstrez un ton normal. Era inevitabil să am coșmaruri, dar nu aveau să fie cu monștri. Îmi aruncă o privire scurtă. Poate dădusem greș în privința tonului normal.

— Unde vrei să mâncăm? Întrebă Jessica.

— Nu contează.

Jessica începu să vorbească despre protagonistul filmului rînd am început să mergem. Am dat din cap când ea a început să vorbească despre cât de bine arăta acesta, nereușind să-mi amintesc să fi văzut vreun bărbat care să nu fi fost un monstru.

Nu mă uitam pe unde mă ducea Jessica. Mi-am dat vag seama că era mai întuneric și mai multă liniște acum. Mi-a luat mai mult timp decât ar fi trebuit

să-mi dau seama de ce era liniște. Jessica se opri din pălăvrăgeală. M-am uitat la ea cerându-mi iertare din priviri, sperând că nu-i rănisem sentimentele.

Jessica nu se uita la mine. Fața îi era tensionată; se uita drept înaintea și mergea repede. Când m-am uitat la ea și-a aruncat repede ochii în dreapta, peste drum.

Am aruncat o privire în jurul meu pentru prima dată.

Ne aflam pe o porțiune scurtă de trotuar neluminat. Magazinele care se aflau de-a lungul străzii erau închise pe timp de noapte și aveau ferestrele negre. Jumătate de stradă mai încolo luminile începeau din nou și puteam vedea, mai departe, arcadele de un auriu luminos al McDonald's-ului către care se îndrepta.

Peste drum era o prăvălie deschisă. Ferestrele erau acoperite pe dinăuntru, iar în fața lor străluceau panouri luminate cu reclame la diferite mărci de bere. Cel mai mare panou, de un verde fosforescent, era numele barului – „La Petre Chiorul”. Mă întrebam dacă aveau decoruri cu pirați care nu se vedeau de afară. Ușa era deschisă; interiorul era slab luminat, iar murmurul încet de voci și clinchetul gheții în pahare răzbăteau până în stradă. Patru bărbați se sprijineau pe peretele de lângă ușă.

M-am uitat spre Jessica. Privirea îi era fixată pe drumul din fața ei și se mișca repede. Nu părea înfricoșată, ci doar prudentă să nu atragă atenția asupra ei.

M-am oprit fără să mă gândesc, uitându-mă înapoi la cei patru bărbați având un sentiment puternic de *déjà-vu*. Era un alt drum, o altă noapte, dar scena era atât de asemănătoare, iar unul dintre ei era scund și oacheș. Când m-am oprit și m-am întors spre ei, chiar acela își ridică interesat privirea.

M-am uitat la el, înghețată pe trotuar.

— Bella? șopti Jess. Ce faci?

Am scuturat capul neștiind nici eu.

— Cred că-i cunosc... am mormăit eu.

Ce făceam? Ar fi trebuit să fug cât mai repede de această amintire, de imaginea celor patru bărbați din mintea mea, protejându-mă cu amorțeala fără de care nu puteam exista. Și atunci de ce pășeam amețită în stradă?

Era prea mare coincidența că mă aflam în Port Angeles cu Jessica, chiar pe o stradă întunecoasă. Privirea îmi era fixată pe cel scund, încercând să compar trăsăturile lui cu amintirea bărbatului care mă amenințase în seara

aceea, cu aproape un an în urmă. Mă întrebam dacă-l voi recunoaște cumva pe bărbatul acela, dacă era el cu adevărat. Tocmai partea aceasta din acea seară era încețoșată. Corpul meu își aducea aminte mai bine decât mintea; tensiunea din picioare în timp ce încercam să mă hotărâsc dacă să fug sau să stau, uscăciunea din gât când mă chinuiam să scot un țipăt sănătos, mușchii încordați când am strâns pumnii, fiorii de la ceafă când bărbatul brunet mă numise „dulceață”...

Era o amenințare nedeslușită, implicită, în legătură cu acești bărbați care nu avea nimic de-a face cu seara cealaltă. Provenea din faptul că erau străini și că era întuneric aici, și că erau mai mulți decât noi – nimic mai mult decât asta. Dar fu suficient ca vocea Jessicăi să sune panicată atunci când mă strigă:

— Bella, hai *odată!*

Am ignorat-o, înaintând încet fără să iau în mod conștient decizia de a-mi mișca picioarele. Nu am înțeles de ce, dar amenințarea imprecisă reprezentată de acești bărbați mă atrăgea. către ei. Era un impuls necugetat, dar nu mai simțisem un astfel de impuls de atât de mult timp... încât l-am urmat.

Ceva străin îmi curgea prin vene. Adrenalina, mi-am dat seama, de mult absentă din mine, care-mi făcea pulsul să bată mai tare. Era ciudat – de unde adrenalină dacă nu-mi era deloc teamă? De parcă întâmplarea aceasta era un ecou al ultimei dăți când tot așa, mă aflasem pe o stradă întunecată din Port Angeles, cu străini.

Nu vedeam nici un motiv să îmi fie teamă. Nu-mi puteam închipui nici un lucru de care îmi mai putea fi frică, cel puțin nu fizic. Este unul dintre puținele avantaje atunci când pierzi totul. Eram la jumătatea străzii, când Jessica mă ajunsese din urmă și mă înșfăca de braț.

— Bella, nu poți să intri într-un bar! șopti ea.

— Nu intru, am spus eu absentă scuturându-mă din strânsoarea mâinii ei. Vreau doar să văd ceva...

— Ai înnebunit? șopti ea. Vrei să te sinucizi?

Întrebarea mi-a atras atenția și am pnvit-o țintă pe Jessica.

— Nu, nu vreau asta. Tonul meu era defensiv, dar era adevărat ceea ce spuseseam. Nu voiam să mă sinucid. Chiar și la început, când moartea ar fi fost o ușurare indiscutabilă, nu am luat-o în calcul. Îi datoram prea multe lui Charlie. Mă simțeam prea răspunzătoare pentru Renée. Trebuia să mă gândesc la ei.

Și mai și promisesem să nu fac nimic necugetat sau prostesc. Din toate aceste motive, încă mai respiram.

M-am simțit un pic vinovată când mi-am amintit promisiunea aceea, dar ceea ce făceam acum nu se putea compara cu o tentativă de sinucidere. Nu era ca și cum mi-aș fi pus o lamă la încheietură.

Jessica făcuse ochii mari și rămăsese cu gura deschisă. Mi-am dat seama că întrebarea despre sinucidere fusese retorică.

— Du-te și mănâncă, am încurajat-o eu arătând cu mâna spre fast-food. Nu-mi plăcea felul în care mă privea. Vin și eu imediat.

M-am întors cu spatele la ea și cu fața spre bărbații care ne priveau cu niște ochi amuzați și curioși.

— Bella, oprește-te chiar acum!

Mușchii mi se blocau imediat și îmi înghețară. Pentru că nu vocea Jessicăi fusese cea care mă mustrase acum. Era o voce furioasă, familiară, frumoasă – fină precum catifeaua chiar și așa iritată cum era.

Era vocea *lui* – aveam o grijă incredibilă să nu-i rostesc numele nici măcar în gând – și am fost surprinsă că la auzul ei nu am căzut în genunchi, și nici nu m-am tăvălit pe jos din cauza durerii provocate de pierderea lui. Dar nu simțeam nici o durere, absolut deloc.

În clipa în care i-am auzit vocea, totul a devenit foarte clar. Ca și cum capul meu ar fi ieșit brusc la suprafață din vreo piscină întunecată. Eram mai conștientă de toate – vederea, sunetul, aerul rece pe care până atunci nu-l simțisem pe fața mea, mirosurile pe care le simțeam deoarece ușa era deschisă.

Am privit șocată în jur.

— Întoarce-te la Jessica! îmi ordonă vocea încântătoare, încă supărată. Ai promis – nici un gest prostesc.

Eram singură. Jessica era la câțiva metri de mine, privindu-mă cu niște ochi înspăimântați. Sprijiniți de perete, străinii priveau derutați, întrebându-se ce făceam stând nemișcată în mijlocul străzii.

Mi-am scuturat capul încercând să înțeleg. Știam că nu era acolo și, cu toate acestea, îl simțeam atât de aproape, pentru prima dată de când... se terminase. Furia din vocea lui exprima îngrijorarea, aceeași furie care-mi fusese cândva atât de familiară – ceva ce nu mai auzisem și nu mai simțisem parcă de o viață întreagă.

— Ține-te de promisiune. Vocea se auzea mai slab, ca și cum aș fi dat radioul mai încet.

Începusem să bănuiesc că aveam vreun fel de halucinație. Declanșată bineînțeles de sentimentul ciudat că mai trecusem prin această situație.

Am trecut în revistă toate posibilitățile.

Prima: eram nebună. Așa îi numeau oamenii obișnuiți pe cei care auzeau voci.

Posibil.

A doua posibilitate: subconștientul meu îmi dădea ceea ce credea că am nevoie. Aceasta se numea îndeplinirea dorinței – o alinare temporară a durerii, prin adoptarea ideii incorecte că *lui* îi păsa dacă trăiam sau muream; imaginându-mi ceea ce ar fi zis el a) *dacă ar fi aici* și b) *dacă ar fi în vreun fel sau altul afectat în c azur în care mi s-ar întâmpla ceva rău*.

Probabil.

Nu întrevedeam o a treia posibilitate, așa că speram să fie adevărată cea de-a doua și anume că era vorba doar de subconștientul care îmi scăpase de sub control, decât să fie ceva pentru care aș fi avut nevoie de spitalizare.

Reacția mea nu era prea sănătoasă, totuși – eram *recunoscătoare*. Sunetul vocii lui era ceva pe care mă temeam că îl pierd și, astfel, mai mult decât orice, simțeam o recunoștință copleșitoare pentru faptul că subconștientul meu se agățase de sunet mai bine decât o făcuse conștientul.

Nu aveam voie să mă gândesc la el. Era un lucru cu care încercam să fiu foarte strictă. Bineînțeles că mai cedam; doar eram om. Dar reușeam din ce în ce mai bine să fac asta, așa că puteam evita deja durerea timp de câteva zile consecutive. Trocul era amorțeala nesfârșită. Între durere și nimic, alesesem nimicul.

Acum așteptam durerea. Nu eram amorțită – simțurile mele erau neobișnuit de intense după atâtea luni de ceață -, dar, ceea ce simțeam nu era o durere normală. Singura durere era provocată de dezamăgirea că nu-i mai auzeam vocea.

Mai aveam o opțiune.

Ar fi fost înțelept să fug de acest potențial distructiv și, bineînțeles, de această instabilitate psihică. Ar fi o prostie să încurajez halucinațiile.

Dar nu i-aș mai fi auzit vocea.

Am mai făcut un pas în față ca să verific.

— Bella, întoarce-te, mârâi el.

Am oftat ușurată. Furia lui era tot ce voiam să aud – falsa dovadă că lui îi păsa de mine, un dar dubios din partea subconștientului meu.

Trecuseră foarte puține secunde cât am lămurit situația asta. Publicul meu restrâns mă privea, curios. Probabil că arătam de parcă șovăiam dacă să mă apropiu sau nu de ei. De unde aveau ei să știe că stăteam acolo bucurându-mă de un moment neașteptat de nebunie?

Bună, strigă unul dintre bărbați, tonul vocii lui fiind și încrezător, dar și puțin sarcastic. Avea pielea albă și părul deschis la culoare, și avea aerul cuiva care se credea destul de arătos. Nu-mi dădeam seama dacă într-adevăr era sau nu. Nu vedeam foarte bine.

Vocea din capul meu răspunse cu un mârâit încântător. Am zâmbit, iar bărbatul încrezător păru să ia asta drept încurajare.

— Pot să te ajut cu ceva? Parcă te-ai fi rătăcit. Rânji și făcu cu ochiul.

Am pășit cu grijă peste rigola în care curgea o apă ce părea neagră din cauza întunericului.

— Nu, nu m-am rătăcit.

Acum că eram mai aproape – iar privirea mea era foarte intensă – am analizat chipul bărbatului scund și întunecat. Nu-mi părea deloc cunoscut. Am avut o senzație ciudată de dezamăgire că acesta nu era bărbatul îngrozitor care încercase să-mi facă rău în urmă cu aproape un an.

Vocea din capul meu tăcea acum.

Bărbatul scund observă că mă holbez.

— Pot să-ți cumpăr ceva de băut? se oferă el emoționat, părând flatat că mă holbam tocmai la el.

— Sunt prea mică, am răspuns eu automat.

Era nedumerit – se întreba de ce m-oi fi apropiat de ei. M-am simțit obligată să explic:

De pe partea cealaltă a străzii mi se părea că ai fi cineva cunoscut. Îmi cer scuze, am greșit.

Sentimentul de amenințare care mă împinsese în mijlocul străzii se evaporase. Nu erau bărbații aceia periculoși de care îmi aminteam. Probabil că erau bărbați drăguți. Inofensivi. Mi-am pierdut interesul.

— Nu-i nimic, spuse blondul sigur pe el. Stai cu noi.

— Mulțumesc, dar nu pot. Jessica șovăia în mijlocul străzii, cu ochii mari din cauza șocului resimțit și a trădării.

— Oh, doar câteva minute.

Mi-am scuturat capul și m-am întors la Jessica.

— Hai să mergem să mâncăm, i-am sugerat aproape fără să mă uit la ea. Deși, pentru moment, păream ieșită de sub influența monștrilor, eram la fel de distantă. Minteă îmi era preocupată. Lânzezeala și amortizarea nu mă cuprinseseră și deveneam din ce în ce mai panicată cu fiecare secundă care trecea.

— Unde ți-a fost capul? izbucni Jessica. Nu-i cunoști – puteau să fie niște psihopați!

Am ridicat din umeri, dorind s-o lase baltă.

— Pur și simplu mi s-a părut că-l cunosc pe unul dintre ei.

— Ești atât de ciudată, Bella Swan! Am senzația că nu știu deloc cine ești.

— Iartă-mă. Nu știam ce aș mai fi putut adăuga în situația dată.

Am mers în liniște până la McDonald's. Pariez că-și dorea să fi luat mașina în loc să parcurgem pe jos distanța scurtă de la cinema, ca să putem comanda la pachet. Era nerăbdătoare să se încheie seara aceasta, așa cum fusesem eu de la început.

Am încercat de câteva ori să încep o conversație în timp ce mâneam, dar Jessica nu era deloc cooperantă. Probabil că o jignisem rău de tot.

Când ne-am întors la mașină, deschise radioul pe postul ei de radio preferat și dădu volumul prea tare pentru a mai lăsa loc pentru o conversație de complezență.

Nu trebuia să mă chinui ca de obicei pentru a ignora muzica. Chiar dacă mintea mea nu mai era protejată de amortăală și pustietate, aveam prea multe pe cap ca să mai ascult și versurile.

Am așteptat revenirea amortelii sau a durerii. Pentru că durerea trebuia să se întoarcă. Îmi încălcasem regulile personale. În loc să fug de amintiri, mersesem direct în întâm pinarea lor. Îi auzisem atât de clar vocea în cap. Aceasta avea să mă coste, eram convinsă. Mai ales dacă nu puteam să recapăt ceața ca să mă protejeze. Mă simțeam prea vie, ceea ce mă speria.

Dar alinarea era cel mai puternic sentiment din corpul meu – alinarea care venea chiar din adâncul ființei mele.

Mă chinuiam să nu mă gândesc la el, dar nu mă chinuiam *să uit*. Mi-am făcut griji – târziu în noapte când epuizarea provocată de lipsa de somn îmi

distruse sistemul de apărare – că *ar putea* dispărea totul. Că mintea mea era ca o sită și că într-o zi nu o să mai fiu în stare să-mi amintesc culoarea ochilor lui, atingerea pielii lui reci sau timbrul vocii lui. Nu aveam voie să mă *gândesc* la ele, dar trebuia să le *țin minte*.

Pentru că era un singur lucru în care trebuia să cred pentru a putea trăi – trebuia să știu că el exista. Asta era tot. Puteam să suport tot restul. Atâta timp cât el exista.

De asta eram mai legată ca niciodată de Forks, de asta l-am contrazis pe Charlie când a sugerat o schimbare. Sincer, nu ar fi trebuit să conteze; nimeni nu se mai întorcea aici. Dar dacă m-aș fi dus în Jacksonville sau în orice altă parte însoțită și necunoscută, cum oare aveam să mai fiu sigură că el mai exista? Într-un loc în care nu mi-l puteam imagina niciodată, convingerea ar putea păli... și cu asta chiar că nu puteam să trăiesc.

Îmi era interzis să-mi amintesc și eram îngrozită să uit; o coardă prea subțire ca să pot merge pe ea.

Am fost uimită să văd că Jessica oprea mașina în fața casei mele. Drumul nu durase mult, dar chiar și așa nu aș fi crezut că Jessica putea rezista atât de mult fără să vorbească.

— Mulțumesc că ai ieșit cu mine, Jess, am spus eu când am deschis portiera. A fost... distractiv. Speram ca *distractiv* să fie cuvântul potrivit.

— Cu plăcere, mormăi ea.

— Îmi pare rău pentru... ce s-a întâmplat după film.

— Nu contează, Bella. Se uită prin parbriz în loc să se uite la mine. Părea că devine mai furioasă în loc să înceapă să-i treacă.

— Ne vedem luni?

— Mda. Pa.

Am renunțat și am închis portiera. A pornit mașina tot fără să se uite la mine.

Până să intru în casă am și uitat de ea.

Charlie mă aștepta în mijlocul holului, cu brațele încrucișate la piept și pumnii strânși.

— Bună, tată, am spus eu distrată îndreptându-mă spre scări. Mă gândisem la el prea mult și voiam să fiu sus înainte să mă ajungă din urmă.

— Unde ai fost? vru Charlie să știe.

M-am uitat surprinsă la tatăl meu.

— Am fost la un film în Port Angeles cu Jessica. Așa cum ți-am spus azi-dimineață.

— Hmm, mormăi el.

— E în regulă?

Îmi studie fața cu ochii mari ca și cum ar fi văzut ceva neașteptat.

— Da, e în regulă. Te-ai distrat?

— Sigur că da, am spus eu. Am privit cum monștrii mâncau oamenii. A fost super.

Ochii lui se îngustară.

— Noapte bună, tată.

Mă lăsă să trec. M-am grăbit să ajung la mine în cameră.

Câteva minute mai târziu zăceam la mine în pat, resemnată când, în cele din urmă, durerea își făcu apariția.

Era cumplit; aveam senzația că mi se făcuse o gaură imensă în piept și mi se extirpaseră organele vitale, lăsând răni deschise care continuau să pulseze și să sângereze în ciuda trecerii timpului. Eram conștientă că plămânii mei trebuie să fie intacti, dar totuși mă chinuiam să respir, iar capul mi se învârtea ca și cum eforturile mele nu duceau nicăieri. Probabil că îmi bătea și inima, dar nu auzeam sunetul pulsului în urechi; îmi simțeam mâinile vinete de frig. M-am ghemuit în interior, îmbrățișându-mi coastele pentru a-mi ține toate părțile corpului la un loc. Îmi căutam amorțeala, negarea, dar mă evita.

Și, cu toate acestea, am aflat că pot supraviețui. Eram vie, simțeam durerea – durerea îmi radia afară din piept, trimițând spre valuri de suferință membre și spre cap -, dar era suportabilă. Puteam să trăiesc cu asta. Nu simțeam că durerea s-ar fi diminuat cu timpul, ci că devenisem suficient de puternică să o pot suporta.

Ceea ce se întâmplase în seara asta – fie că de vină erau monștrii, adrenalina sau halucinațiile – mă trezise.

Pentru prima dată după mult timp, nu știam la ce să mă aștept a doua zi dimineață.

5. TRĂDĂRI

— Bella, ce-ar fi să pleci acasă, sugeră Mike, privind în altă parte, fără să se uite de fapt la mine. M-am întrebat de când făcea asta fără ca eu să observ.

Era o după-amiază lejeră la magazinul Newton. În momentul respectiv se aflau doar doi clienți în magazin, cărora le plăcea drumeția, după cum vorbeau. Mike petrecuse ultima oră trecând în revistă cu ei avantajele și dezavantajele a două rucsacuri ușoare de la firme diferite. Dar discuția nu mai era atât de serioasă pentru că începuseră să povestească ultimele aventuri din drumețiile lor. Mike profită de acest lucru pentru a scăpa de acea discuție.

— Nu mă deranjează să stau, am spus eu. Nu reușisem să mă afund iarăși sub carapacea mea protectoare de amortee și totul părea astăzi ciudat de aproape de mine și de zgomotos, ca și cum mi-aș fi scos vata din urechi. Am încercat fără succes să ignor râsetele drumeților.

— Crede-mă, zise bărbatul solid cu barba portocalie, care nu se prea potrivea cu părul lui șaten-închis. Am mai văzut urși cenușii destul de aproape de Yellowstone, dar nu semănau deloc cu animalul acesta. Părul îi era încâlcit și hainele lui arătau ca și cum ar fi fost îmbrăcat cu ele de mai multe zile. De parcă ar fi venit direct de pe munte.

— Nici o șansă. Urșii negri nu se fac așa mari. Probabil că urșii cenușii pe care i-ai văzut erau pui. Al doilea bărbat era înalt și slab, iar pielea feței sale era ca o impresionantă crustă bronzată și bătută de vânt.

— Pe bune, Bella, imediat ce pleacă ăștia doi, închid magazinul, murmură Mike.

— Dacă vrei să plec... am ridicat din umeri.

— Pe toți sfinții, era mai înalt decât tine, insistă bărbatul cu barbă în timp ce eu îmi strângeam lucrurile. Mare cât casa și negru ca smoala. O să-i spun pădurarului din zonă ce-am văzut. Oamenii trebuie să fie avertizați - și fii atent că nu am văzut asta pe munte - l-am văzut la doar câțiva kilometri de poteca principală.

Omul cu fața bronzată râse și-și dădu ochii peste cap.

— Lasă-mă să ghicesc - veneai încoace? Nu mai măncașezi mâncare adevărată și nu dormiseși decât pe pământ de o săptămână, nu-i așa?

— Hei, Mike! strigă bărbatul cu barbă uitându-se spre noi.

— Ne vedem luni, am mormăit eu.

— Da, domnule, răspunse Mike întorcându-se.

— Spune-mi, au fost ceva avertismente pe aici - în legătură cu urșii negri?

— Nu, domnule. Dar întotdeauna e bine să păstrezi distanța și să-ți depozitezi corect alimentele. Ați văzut noile recipiente de metal anti-urși? Cântăresc doar patru kilograme...

Ușile se deschiseră și mă lăsară să ies în ploaie. M-am acoperit cu jacheta în timp ce alergam către camionetă. Și ploaia care bătea în capotă părea neobișnuit de zgomotoasă, dar imediat huruiala motorului anulă toate celelalte sunete.

Nu voiam să mă întorc în casa goală a lui Charlie. Ultima seară petrecută acolo fusese prea violentă și nu-mi doream deloc să mă reîntorc la locul suferinței. Chiar și după ce durerea se diminuase suficient cât să mă lase să adorm, nu trecuse de tot. Cum îi spuseseam și Jessicăi după film, nu era nici o îndoială că urma să am coșmaruri.

Acum aveam coșmaruri, în fiecare seară. De fapt nu chiar coșmaruri, nu la plural, pentru că era *ace/ași* coșmar. Ai fi zis că după atâtea luni devenisem imună la el. Dar visul reușea întotdeauna să mă îngrozească și nu se termina decât atunci când mă trezeam țipând. Charlie nu mai venea să vadă ce s-a întâmplat, nu mai venea să se asigure că nu mă strangula vreun străin sau că nu se întâmpla ceva de genul ăsta, era obișnuit de-acum.

Probabil că visul meu urât nu ar mai înspăimânta pe nimeni altcineva. Nu sărea nimeni să strige: „Bau!” Nu erau monștri, fantome sau psihopați. De fapt, nu era nimic. Era numai labirintul nesfârșit al copacilor acoperiți de mușchi, unde era atât de liniște că îmi țiuiau urechile. Era întuneric ca în amurgul unei zile înnorate, cât să vezi că nu era nimic de văzut. Alergam prin întuneric fără țintă, căutând, căutând și iar căutând devenind din ce în ce mai înverșunată odată cu trecerea timpului, încercând să mă mișc mai repede, deși viteza mă făcea mai împiedicată... Apoi visul meu ajungea într-un punct – simțeam că urmează acel moment, dar nu reușeam niciodată să mă trezesc înainte să înceapă – în care nu-mi mai aminteam ce anume căutam. Atunci înțelegeam că nu era nimic de căutat și nimic de găsit, că nu existase niciodată nimic altceva în afară de pădurea aceasta goală și înfricoșătoare, și că nu va mai exista niciodată nimic pentru mine...

De obicei cam atunci venea momentul în care începeau țipetele.

Nu eram atentă încotro conduceam, rătăceam pur și simplu pe străzile goale și ude, și evitam drumurile care m-ar fi dus acasă, pentru că nu aveam unde altundeva să merg. Îmi doream să mă simt amorțită din nou, dar nu

reuşeam să mi amintesc cum mă descurcasem înainte. Coşmarul se juca cu mintea mea şi mă obliga să mă gândesc la lucruri care îmi provocau durere. Nu voiam să-mi amintesc pădurea. Chiar şi când încercam să scap de amintiri, îmi simţeam ochii umplându-se de lacrimi şi durerea începând în piept. Am luat o mână de pe volan şi mi-am cuprins torsul cu ea ca să nu se dezintegreze.

„Va fi ca şi cum nu aş fi existat niciodată. ” Cuvintele îmi treceau prin minte fără să aibă claritatea perfectă a halucinaţiei de seara trecută. Erau doar cuvinte, fără sunet, ca nişte cuvinte tipărite pe o pagină. Erau doar cuvinte, dar care îmi treceau prin suflet şi mi-l răneau, iar eu am călcat pe frână, conştientă cu nu ar fi trebuit să conduc în starea în care mă aflam.

M-am ghemuit, apăsând cu faţa pe volan şi încercând să respir fără plămâni.

M-am întrebat cât putea să dureze situaţia asta. Poate într-o zi, peste ani – dacă durerea s-ar diminua şi ar deveni suportabilă – aş putea să mă uit în urmă la acele luni care vor rămâne mereu cele mai bune din viaţa mea. Şi, dacă ar fi posibil ca durerea să se înmoaie în aşa fel încât să-mi permită lucrul acesta, eram sigură că aş fi recunoscătoare pentru timpul pe care mi-l acordase. Mai mult decât cerusem, mai mult decât meritasem. Poate într-o zi voi putea vedea lucrurile în felul acesta.

Dar dacă gaura asta din sufletul meu nu se mai vindeca niciodată? Dacă marginile sângerânde nu se mai vindecau? Dacât răul era permanent?

M-am îmbrăţişat şi mai strâns. „Ca şi cum nu ar fi existat”, am gândit eu disperată. Ce promisiune stupidă şi imposibilă îmi făcuse! Putea să-mi fure pozele şi să ia înapoi cadourile pe care mi le făcuse, dar asta nu putea anula faptul că ne cunoscuserăm. Dovezile materiale erau cea mai puţin importantă parte din ecuaţie. *Eu* eram schimbată, interiorul meu se modificase şi era aproape de nerecunoscut. Arătam altfel şi pe dinafară – faţa îmi era palidă şi albă cu excepţia cercurilor vineţii pe care mi le lăsaseră coşmarurile sub ochi. Ochii îmi erau destul de întunecaţi în contrast cu pielea palidă încât – dacă aş fi fost frumoasă şi privită de la distanţă – aş fi putut să mă dau drept vampir. Dar nu eram frumoasă şi probabil că arătam mai degrabă ca un monstru.

Ca şi cum el nu ar fi existat niciodată? Ce nebunie! Era o promisiune pe care nu şi-o putea ţine niciodată, o promisiune pe care o încălcase imediat ce o făcuse.

M-am lovit cu capul de volan încercând să nu mă mai gândesc la durerea din ce în ce mai ascuțită.

Mă simțeam stupid pentru că încercam să mă țin de promisiune. Ce rost mai avea să respecti o înțelegere care fusese deja trădată de cealaltă parte? Cui îi păsa dacă făceam ceva necugetat sau prostesc? Nu aveam nici un motiv să evit lucrurile necugetate, nici un motiv pentru care nu ar fi trebuit să fac ceva prostesc.

Am râs amar în sinea mea, încă luptându-mă să respir. Să mă comport în chip nechibzuit în Forks – nici o speranță.

Umorul negru mă făcu să uit durerea. Încetul cu încetul am reușit să respir din nou și să mă las pe spate în scaun. Deși era o zi răcoroasă, fruntea îmi era udă de transpirație.

M-am gândit la ideea mea irealizabilă pentru a evita să alunec din nou în amintirile mele chinuitoare. Trebuie să fii foarte creativ ca să te porți necugetat în Forks, poate mai mult decât eram eu. Dar îmi doream să pot găsi o cale... Poate m-aș simți mai bine dacă nu m-aș încăpățâna să respect un pact pe care el îl încălcase, dacă l-aș trăda și eu. Dar cum aș putea eu trădez în orașelul acesta inofensiv? Forks nu fusese *mereu* așa inofensiv, cu siguranță, dar acum era ceea ce păruse mereu. Era plicticos și aici totul mergea de la sine.

Am rămas holbându-mă mult prin parbriz, gândurile mișcându-mi-se leneș. Nu reușeam să mă concentrez deloc. Am oprit motorul, care mârâia într-un mod demn de milă după ce mașina stătuse pe loc atât de mult, și am ieșit afară în ploaie. Ploaia rece mi se scurse prin păr după care îmi gâdilă obraji ca niște lacrimi dulci. Mă ajută să-mi eliberez mintea. Am clipit să-mi scutur stropii de pe ochi, uitându-mă în gol, de-a lungul drumului.

După un minut, mi-am dat seama unde eram. Parcasem în mijlocul aleii de nord a bulevardului Russell. Eram în fața casei familiei Cheney – camioneta mea le bloca aleea – și dincolo de drum locuia familia Marks. Știam că trebuia să-mi mut camioneta și că trebuia să mă întorc acasă. Nu era bine să rătăcesc așa, distrată și slăbită; reprezentau o amenințare pe drumurile din Forks. Și în plus, mă va vedea cineva în curând și îi va spune lui Charlie.

Pe când trăgeam adânc aer în piept și mă pregăteam să plec, îmi atrase atenția un semn în curtea familiei Marks. Era o bucată mare de carton sprijinită de cutia poștală pe care era scrijelit ceva cu litere mari și negre.

Câteodată mai intervine și destinul.

Coincidență? Sau așa a fost să fie? Nu știam, dar părea destul de stupid să mă gândesc că totul fusese predestinat, că motocicletele rablagite care rugineau în curtea din față a familiei Marks lângă semnul tipărit cu litere mari „**DE VÂNZARE, AȘA CUM SUNT**” erau acolo pentru un scop mai nobil, că erau exact acolo unde aveam eu nevoie să fie.

Deci poate că nu era destinul. Poate că totuși erau tot felul de posibilități de a mă comporta într-un mod necugetat și abia acum aveam ochi pentru ele.

Necugetat și prostesc. Acestea erau cuvintele preferate ale lui Charlie când venea vorba de motociclete.

Charlie nu avea parte de prea multă acțiune în meseria lui în comparație cu polițiștii din orașele mari, dar era chemat la locul accidentelor rutiere. Trebuind să parcurgă porțiuni mari de autostradă șerpuind și cotind prin pădure, ac de păr după ac de păr, nu ducea lipsă de *astfel* de acțiune. Dar chiar și cu vitezomanii care goneau pe serpentine, majoritatea oamenilor scăpau teferi. Motocicletele făceau deseori excepție de la această regulă, iar Charlie văzuse mult prea multe victime – majoritatea copii, zdrobiți pe autostradă. M-a pus să promit înainte să împlinesc zece ani că nu o să accept niciodată să merg cu motocicletă. Chiar și la vârsta aceea nu a trebuit să mă gândesc de două ori înainte să promit. Cine ar vrea să meargă cu motocicletă *aici*? Ar fi ca și cum ai face o baie mergând cu o sută de kilometri la oră.

Îmi ținusem atât de multe promisiuni...

Tocmai atunci mi-a picat fisa. Voiam să fac ceva prostesc și necugetat, și să nu-mi respect promisiunile. De ce să nu aleg doar una singură pe care să n-o respect?

Numai până aici m-am gândit. Am ieșit în ploaie și noroi p. itiă la ușa din față a familiei Marks și am sunat.

Unul dintre băieți, cel mic, de clasa a noua, îmi deschise ușa. Nu-mi aminteam cum îl chema. Îmi ajungea până la umăr.

Își aminti cu ușurință numele meu.

— Bella Swan? întrebă el surprins.

— Cât ceri pe motocicletă? am întrebat eu respirând din din greu, arătând cu degetul mare, peste umăr, spre anunț.

— Vorbești serios? întrebă el.

— Bineînțeles că da.

— Nu funcționează.

Am oftat nerăbdătoare pentru că era ceva de care mă prinsesem și eu citind anunțul.

— Cât costă?

— Dacă vrei într-adevăr una poți să o iei. Mama l-a obligat pe tata să le mute în drum ca să le ia odată cu gunoiul.

M-am uitat din nou la motociclete și am văzut că erau aruncate peste o grămadă de resturi de la tuns grădina și de crengi uscate.

— Ești sigur?

— Da, vrei să o întrebi?

Probabil că era mai bine să nu implic în asta și adulți care ar fi putut să îi spună lui Charlie.

— Nu, te cred pe cuvânt. Vrei să te ajut? se oferă el. Nu sunt ușoare.

— OK, mulțumesc. Deși vreau numai una.

— Mai bine le iei pe amândouă, spuse băiatul. Poate mai schimbi piese de la una la alta.

Mă urmă în ploaie și mă ajută să urc ambele motociclete în spatele camionetei. Părea dornic să scape de ele, așa că nu m-am opus.

— Ce ai de gând totuși să faci cu ele? întrebă el. Nu au mai mers de ani de zile.

— M-am prins și eu de asta, am spus eu ridicând din umeri. Nu plănuisem încă nimic. Poate le duc la atelierul lui Dowling.

El pufni.

— O să-ți ia mai mulți bani decât ar valora ca să le repare.

Aici nu-l puteam contrazice. John Dowling era renumit pentru prețurile lui; nu mergea nimeni la el decât pentru urgențe. Majoritatea persoanelor preferau să facă un drum în Port Angeles dacă mașina rezista. Eu fusesem foarte norocoasă în privința asta. Când Charlie îmi dăruise camioneta veche, îmi făcusem griji că nu o voi putea întreține. Dar totuși nu am avut aici o problemă cu ea, în afară de zgomotul asurzitor al motorului și limita de viteză de optzeci de kilometri la oră. Jacob Black o păstrase într-o formă foarte bună atunci când aparținuse tatălui lui, Billy...

Inspirația mă lovi ca un fulger, ceea ce nu era exclus având în vedere furtuna.

— Știi ceva? E în regulă. Știu pe cineva care repară mașini.

— Oh! Asta-i bine. Zâmbi ușurat.

Îmi făcu cu mâna când am plecat, încă zâbind. Prietenos puști!

Am condus repede și de data aceasta cu o țintă, pentru că mă grăbeam să ajung acasă înainte să fie vreo șansă cât de mică să apară Charlie, chiar și în eventualitatea puțin probabilă în care ar pleca mai devreme de la serviciu. M-am repezit în casă la telefon, cu cheile încă în mână.

— Cu șeriful Swan, vă rog, am spus când a răspuns adjunctul. Sunt Bella.

— Oh, bună, Bella, spuse adjunctul Steve politicoș. Îl chem imediat.

Am așteptat.

— Ce s-a întâmplat, Bella? întrebă Charlie imediat ce ridică receptorul.

— Nu pot să te sun la serviciu fără să fie vreo urgență?

Tăcu o clipă.

— Nu m-ai mai sunat niciodată. *Este* vreo urgență?

— Nu. Voiam doar să-mi dai niște indicații cum să ajung acasă la familia Black, nu cred că-mi mai amintesc drumul. Vreau să-i fac o vizită lui Jacob, nu l-am mai văzut de luni de zile.

Când Charlie vorbi din nou, vocea îi era mult mai vioaie:

— Ce idee bună, Bella! Ai un pix?

Indicațiile pe care mi le dădu fură foarte simple. L-am asigurat că urma să mă întorc la timp pentru cină, deși el încerca să-mi spună să nu mă grăbesc. Voia să vină și el în La Push, iar eu nu eram de acord.

Am condus cu prea mare viteză pe străzile întunecate de furtună din afara orașului numai pentru că eram presată de timp. Speram să-l prind pe Jacob singur. Billy probabil că m-ar spune dacă ar ști ce pun la cale.

Pe drum, mă îngrijoră puțin reacția lui Billy la vederea mea. Avea să fie mult *prea* încântat. Cu siguranță că în mintea lui Billy, lucrurile se rezolvaseră mult mai bine decât îndrăznise să spere. Încântarea și ușurarea lui mi-ar fi adus aminte de cel de care nu suportam să mi se aducă aminte. „Nu tot astăzi”, m-am rugat eu în sinea mea. Eram sfârșită. Casa familiei Black îmi era vag cunoscută, o construcție mică de lemn cu ferestre înguste, vopseaua roșie ștearsă făcând-o să semene cu un mic hambar. Capul lui Jacob se ivi la fereastră înainte să apuc să mă dau jos din camionetă. Cu siguranță că hurelul motorului, pe care îl știa atât de bine îmi anunțase sosirea. Jacob fusese foarte recunoscător când Charlie cumpăraseră camioneta pentru mine, scutindu-l pe Jacob să o conducă atunci când ajungea la vârsta la care să-și ia permisul. Îmi

plăcea foarte mult camioneta, dar Jacob considera că restricția de viteză era un mare inconvenient.

Mă întâmpină la jumătatea drumului spre casă.

— Bella! Un zâmbet entuziasmat i se întinse pe față, dinții albi contrastând intens cu nuanța de cafeniu-închis a tenului lui, Nu-l mai văzusem cu părul desfăcut până acum. Arăta ca o perdea de satin negru de o parte și de alta a feței lui late.

Jacob crescuse foarte mult în ultimele opt luni. Trecuse de perioada în care mușchii moi de copil se întăreau în construcția solidă și zveltă de adolescent; tendoanele și venele deveniseră proeminente sub pielea roșie-maronie a brațelor și a mâinilor lui. Fața îi era la fel de dulce cum mi-o aminteam chiar dacă și ea se înăsprise, pomeții devenind mai ascuțiți, iar maxilarul mai pătrășos, dispărând orice urme de rotunjime infantilă.

— Salut, Jacob! am simțit un val ciudat de entuziasm când i-am văzut zâmbetul. Mi-am dat seama că eram încântată să-l văd, lucru care mă surprinse.

I-am răspuns la zâmbet și ceva se așeză în liniște la loc, ca două piese de puzzle potrivite. Uitasem cât de mult îmi plăcea de Jacob Black.

Se opri la câțiva metri de mine, iar eu m-am uitat în sus la el uimită, dând capul pe spate deși ploaia îmi bătea în față.

— Iar ai crescut! am exclamat eu uluită.

Râse, iar zâmbetul i se lărgi foarte mult.

— Un metru nouăzeci și opt, anunță el satisfăcut. Vocea îi era mai profundă, dar păstra tonul răgușit pe care mi-l aminteam.

— Te mai oprești vreodată din crescut? am spus eu scuturându-mi capul pentru că nu-mi venea să cred. Ești imens.

— Deși tot slăbănog rămân. Se strâmbă. Hai înăuntru! Te uzi toată.

Mă conduse, răsucindu-și părul cu mâinile lui mari în timp ce mergea. Scoase un elastic din buzunar și-l răsuci în jurul legăturii de păr.

— Bună, tată, strigă el când se aplecă să intre pe ușa din față. Uite cine a venit în vizită!

Billy se afla în sufrageria mică și pătrată, cu o carte în mână. Puse cartea în poală și se apropie în scaunul său cu roțile când mă văzu.

— Măi, măi, ca să vezi! Mă bucur să te văd, Bella.

Am dat mâna. A mea se pierdu în strânsoarea lui imensă.

— Ce te aduce pe la noi? Charlie e bine?

— Da, foarte bine. Voiam să-l văd pe Jacob, nu l-am mai văzut de-o viață.

Ochii lui Jacob se luminau la auzul cuvintelor mele. Zâmbea atât de larg încât părea că o să-l doară obraji.

— Rămâi la cină? Și Billy era entuziasmat.

— Nu, știi că trebuie să-l hrănesc și pe Charlie.

— Îl sun acum, sugera Billy. E mereu bine-venit.

Am râs ca să nu se vadă că aveam o senzație de neplăcere.

— Nu e ca și cum nu o să mă mai vedeți niciodată. Promit să revin în curând, atât de des că o să vă săturați de mine.

La urma urmei, dacă Jacob putea să-mi repare motocicleta, cineva tot trebuia să mă învețe și cum să merg pe ea.

Billy îmi răspunse chicotind.

— OK, poate data viitoare.

— Și, ce vrei să facem, Bella? întrebă Jacob.

— Orice. Ce făceai când te-am întrerupt? Mă simțeam ciudat de confortabil aici. Nu era nimic care să-mi amintească de trecutul meu recent.

Jacob ezită.

— Mă duceam să lucrez la mașina mea, dar dacă tu vrei să facem altceva...

— Nu, e perfect! l-am întrerupt eu. Mi-ar plăcea să-ți văd mașina.

— OK, spuse el, fără să fie prea convins. E în spate, în garaj.

„Așa e mai bine”, am zis în sinea mea. l-am făcut lui Billy cu mâna.

— Ne vedem mai târziu.

Garajul nu se vedea din casă din cauza unui șir gros de copaci și arbuști. Și nu reprezenta decât două barăci galii construite care fuseseră lipite, iar peretele dintre ele fusese dărâmat. Sub acest adăpost ridicat pe pietre de cale ferată, se afla ceva care mie se părea a fi un automobil complet. Cel puțin am recunoscut simbolul de pe grilaj.

— Ce fel de Volkswagen este? am întrebat eu.

— Este un Rabbit vechi din 1986, clasic.

— Și cum merge?

— E aproape gata, spuse el vesel. Apoi vocea îi deveni mai serioasă. Tata s-a ținut de promisiunea de astă-primăvară.

— Aha, am spus eu.

Părea că înțelege reținerea mea legată de subiectul acesta. Am încercat să nu-mi aduc aminte de banchetul din luna mai. Jacob fusese mituit de tatăl lui cu bani și piese de mașină pentru a transmite un mesaj acolo. Billy voia ca eu să stau la o distanță considerabilă de cea mai importantă persoană din viața mea. S-a dovedit până la urmă că îngrijorarea lui nu a fost necesară. Eram mult prea în siguranță în acel moment.

— Dar voiam să văd ce puteam face în privința asta.

— Jacob, ce știi despre motociclete? am întrebat eu. El ridică din umeri.

— Știu ceva. Prietenul meu Embry are o motocicletă de teren. Mai lucrăm împreună la ea uneori. De ce?

— Ei bine... mi-am strâns buzele în timp ce m-am mai gândit. Nu eram sigură că-l pot convinge să păstreze secretul, dar nu aveam prea multe opțiuni. Am achiziționat recent două motociclete și nu sunt într-o stare prea bună. Mă întrebam dacă ai putea să le faci să meargă.

— Super. Părea chiar încântat de provocare. Fața i se luminează. O să încerc. Am ridicat un deget în semn de avertisment.

— Chestia e că, Charlie, am explicat eu, nu e de acord cu motocicletele. Sinceră să fiu, probabil că i-ar pocni o venă în cap dacă ar ști. Deci nu ai voie să-i spui lui Billy.

— Sigur, sigur. Jacob zâmbi. Înțeleg.

— Te plătesc, am continuat.

Se simți jignit.

— Nu. Vreau să te ajut. Nu poți să mă plătești.

— Bine... atunci ce zici de un târg? Inventam totul din mers, dar părea destul de rezonabil. Am nevoie doar de o motocicletă și în plus, o să am nevoie și de lecții. Deci ce zici de asta? Îți dau ție cealaltă motocicletă și apoi poți să mă înveți.

— Suu-uuper. Rosti cuvântul în două silabe.

— Stai puțin, ai dreptul să conduci? Când e ziua ta?

— Ai dat-o în bară, mă tachină el, îngustându-și ochii și prefăcându-se că-mi poartă pică. Am șaisprezece ani.

— Nu cred că asta te-ar fi oprit vreodată să conduci, am mormăit eu. Îmi pare rău că nu mai știu când e ziua ta.

— Nu-ți face griji. Și eu am uitat când e ziua ta. Câți ani ai, patruzeci?

Am izbucnit în râs.

— Pe aproape.

— Trebuie să facem o petrecere comună să ne revanșăm.

— Rămâne stabilită întâlnirea.

Ochii îi sclipiră la auzul acestor cuvinte.

Trebuia să-mi stăpânesc entuziasmul înainte să-i dau o idee greșită, doar că nu mă mai simțisem atât de relaxată și de veselă de multă vreme. De aceea era destul de greu să-mi controlez acest sentiment.

— Poate când o să fie motocicletele gata, acesta o să fie cadoul nostru pentru noi, am adăugat eu.

— S-a făcut. Când le aduci?

Mi-am mușcat buza rușinată.

— Le am acum în camionetă.

— Super. Părea să fie sincer.

— Billy are cum să ne vadă dacă le aducem aici?

Îmi făcu cu ochiul.

— O să ne strecurăm.

Am luat-o spre est, rămânând aproape de copaci când am trecut prin fața ferestrelor, prefăcându-ne că facem o plimbare nevinovată. Jacob descarcă motocicletele cu ușurință din camionetă, aducându-le una câte una în tufișurile unde mă ascundeam eu. Părea foarte ușor pentru el pentru că eu îmi aminteam că motocicletele erau mult, mult mai grele.

— Nu-s rele deloc, le laudă Jacob în timp ce le împingea la adăpostul copacilor. Asta chiar va valora ceva după ce voi termina, e un Harley Sprint vechi.

— Atunci aceea e a ta.

— Ești sigură?

— Absolut.

— O să avem nevoie de ceva bani, totuși, spuse el încruntându-se în timp ce se uita la metalul înnegrit. Trebuie să economisim mai întâi pentru piese.

— Nici un noi, l-am contrazis eu. Dacă tot faci asta gratis, plătesc eu piesele.

— Știu și eu... mormăi el.

— Am ceva bani puși deoparte. Știi, fondul pentru facultate. „Facultate pe naiba”, am gândit în sinea mea. Nu era ca și cum aveam destui bani să merg

undeva anume și, în plus, nu aveam nici o intenție să plec din Forks. Ce mai conta dacă luam ceva de acolo?

Jacob dădu din cap. Pentru el era perfect logic.

În timp ce ne furișam înapoi în garajul provizoriu, mi-am dat seama ce noroc aveam. Numai un adolescent ar fi fost de acord cu așa ceva: să ne dezamăgim părinții reparând autovehicule periculoase cu banii de facultate. Lui nu i se păru nimic greșit. Jacob era un dar căzut din cer.

6. PRIETENI

Era suficient să ascundem motocicletele în garajul lui Jacob. Scaunul cu roțile al lui Billy nu mergea pe terenul accidentat care separa garajul de casă.

Jacob începu imediat să dezmembreze motocicleta roșie, cea destinată mie. Deschise portiera pasagerului de la Rabbit ca să stau acolo, și nu pe jos. Jacob pălăvrăgea bucuros în timp ce muncea, neavând nevoie decât de câteva impulsuri ușoare din partea mea pentru a continua conversația. Mă puneam la curent cu ce se întâmpla în clasa a zecea, vorbind despre orele lui și despre cei doi prieteni buni pe care îi avea.

— Quil și Embry? I-am întrerupt eu. Ce nume ciudate!

Jacob chicoti.

— Al lui Quil e foarte vechi, iar Embry cred că este numele unui actor de telenovele. Nu pot să le spun nimic, totuși. Sar la bătaie dacă te iei de numele lor, se aliază împotriva ta.

— Ce mai prieteni! Am ridicat o sprânceană.

— Nu, chiar sunt prieteni buni. Doar să nu te iei de numele lor.

Chiar în clipa aceea răsună un strigăt de la distanță.

— Jacob? striga cineva.

— E Billy? am întrebat eu. Nu. Jacob plecă privirea și părea că roșise sub pielea lui cafenie. Vorbești de lup, mormăi el, și lupul la ușă.

— Jake? Ești aici? Vocea care striga era mai aproape acum.

— Da! strigă Jacob și oftă.

Am așteptat în liniște până ce doi băieți înalți și tuciurii au dat colțul și au intrat în garaj.

Unul din ei era slab și aproape la fel de înalt ca Jacob. Avea părul negru până la bărbie și cărare pe mijloc, o parte fiind dată după urechea stângă pe când cealaltă era lăsată liberă. Băiatul mai scund era mai voinic. Tricoul alb i se

mula pe corpul bine dezvoltat, lucru de care părea foarte mândru. Părul îi era tuns scurt, periută.

Ambii băieți s-au blocat când m-au văzut. Băiatul mai slab se uita când la Jacob când la mine, în timp ce băiatul mai musculos se uita doar la mine cu un rânjet larg întins pe față.

— Salut, băieți, îi salută Jacob cu jumătate de gură.

— Salut, Jake, spuse cel scund fără să-și mute privirea de la mine. A trebuit să-i zâmbesc și eu, atât de obraznic era rânjetul lui. Și când am zâmbit, mi-a făcut cu ochiul.

— Salut.

— Quil, Embry, ea e prietena mea, Bella.

Quil și Embry, tot nu știam care era Quil și care era Embry, schimbând o privire cu subînțelese.

— Puștoaica lui Charlie, nu-i așa? mă întrebă cel musculos întinzându-mi mâna.

— Așa e, am confirmat eu, dând mâna cu el. Strânsoarea lui era fermă; parcă-și încorda bicepsul.

— Eu sunt Quil Ateara, spuse el plin de sine, fără să-mi dea drumul la mână.

— Încântată de cunoștință, Quil.

— Bună, Bella. Eu sunt Embry, Embry Call, deși probabil că ți-ai dat deja seama de asta. Embry zâmbi timid și îmi făcu cu mâna pe care o băgă apoi în buzunarul blugilor.

Am dat din cap.

— Și eu mă bucur să te cunosc.

— Și ce faceți aici? întrebă Quil uitându-se încă la mine.

— Bella și cu mine reparăm motocicletele astea, explică Jacob, deși nu era chiar așa. Dar *motociclete* păru să fie cuvântul magic. Ambii băieți se duseră să vadă cu ce se ocupa Jacob, antrenându-l în discuție cu întrebări din domeniu. Multe din cuvintele pe care le foloseau îmi erau necunoscute și mi-am închipuit că trebuie să ai cromozomul Y să le poți înțelege cu adevărat entuziasmul.

Erau încă antrenați în discuții despre părți și piese de motocicletă când am decis că era timpul să mă întorc acasă înainte să-și facă Charlie apariția pe aici. M-am ridicat oftând de pe bancheta Rabbit-ului.

Jacob se uită la mine scuzându-se.

— Te plictisim, nu?

— Nu. Și nu mințeam. *Mă simțeam chiar bine* – ce ciudat. Doar că trebuie să-i pregătesc cina lui Charlie.

— Aha, OK, atunci termin eu în seara asta să le dezmembrez și să îmi dau seama ce ne mai trebuie înainte să începem să le reconstruim. Când mai vrei să mai lucrăm la ele?

— Pot să vin mâine? Duminicile erau pedeapsa existenței mele. Nu aveam niciodată suficient de multe teme să mă țină ocupată.

Quil îl ghionti pe Embry și schimbă zâmbete cu subînțeles.

Jacob zâmbi încântat.

— Ar fi grozav!

Dacă faci o listă, putem merge să cumpărăm piesele, am sugerat eu.

Jacob se întristă puțin.

— Încă nu sunt sigur că ar trebui să te las să plătești tu tot.

Am scuturat capul.

— Nici să nu te gândești. Eu finanțez proiectul ăsta. Tu trebuie doar să vii cu munca și cu expertiza. Embry își dădu ochii peste cap în direcția lui Quil.

— Nu pare echitabil, spuse scuturând capul Jacob.

— Jacob, cât m-ar costa să le duc la un mecanic? am întrebat eu apăsător.

El zâmbi.

— OK, ne-am înțeles.

— Ca să nu mai vorbesc de lecțiile de condus, am adăugat eu.

Quil rânji larg la Embry și îi șopti ceva ce nu am înțeles. Mâna lui Jacob se ridică brusc pentru a-l lovi pe Quil după cap.

— Gata, afară cu voi, mormăi el.

— Nu, serios, trebuie să plec, am protestat eu, îndreptându-mă spre ușă.

— Ne vedem mâine, Jacob.

Imediat ce am ieșit din raza lor vizuală, i-am auzit pe Quil și Embry strigând în cor: „Uuuuu”!

Se auzi zgomotul unei încăierări scurte urmată de un „au” și un „hei!”.

— Dacă mai pune vreunul din voi piciorul mâine pe teritoriul meu... I-am auzit pe Jacob amenințându-i. Vocea lui se auzea tot mai slab în timp ce mergeam printre copaci.

Am chicotit încet. La auzul sunetului ochii mi se făcură mari. Râdeam, râdeam cu adevărat și nu era nimeni care să mă vadă. M-am simțit atât de ușoară și am râs din nou, ca să prelungesc sentimentul.

Am ajuns acasă înaintea lui Charlie. Când a intrat, eu tocmai scoteam puiul prăjit din tigaie și-l puneam peste o grămadă de șervețele de hârtie.

— Bună, tată. I-am zâmbit.

Se vedea că era șocat și că nu-și poată controla expresia feței

— Bună, draga mea, spuse el nesigur. Te-ai distrat acasă la Jacob?

Am început să duc mâncarea la masă.

— Da, m-am distrat.

Păi, asta-i bine. Era încă prudent.

— Și ce-ați făcut?

Acum era rândul meu să fiu prudentă.

— Am stat la el în garaj și m-am uitat la el cum lucra. Știai că reconstruiește un Volkswagen?

— Da, parcă mi-a zis Billy ceva despre asta.

Interogatoriul a fost întrerupt când Charlie a început să mestece, dar a continuat să-mi cerceteze fața în timp ce mânca.

După cină, am umblat de colo-colo și am făcut curat în bucătărie de două ori, după care mi-am făcut temele întârziind cât mai mult în camera din față, în timp ce Charlie se uita la un meci de hochei. Am așteptat cât am putut, iar Charlie spuse într-un târziu că era târziu. Când eu nu am răspuns, el s-a ridicat, s-a întins și a plecat, stingând lumina în urma lui. L-am urmat, fără prea multă tragere de inimă.

În timp ce urcam scările, am simțit cum starea bună – sentiment anormal pentru mine – pe care o avusesem după- amiază, mi se scurge din corp și este înlocuită de o teamă greoaie; de-acum știam prin ce urma să trec.

Nu mai eram amorțită. Seara asta avea să fie, fără îndoială, la fel de îngrozitoare ca și cea trecută. M-am întins pe pat și m-am ghemuit pentru a mă pregăti de atac. Am închis strâns ochii și... dintr-odată se făcu dimineață.

M-am uitat uluită la lumina palidă și argintie ce venea dinspre fereastra mea.

Pentru prima oară de mai bine de patru luni, am dormit fără să visez. Fără să visez sau să țip. Nu-mi dădeam seama care emoție era mai puternică – ușurarea sau șocul.

Am rămas nemișcată în pat pentru o clipă, așteptând să revină durerea sau măcar amorțeala. Am așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu mă mai simțisem atât de odihnită de mult timp.

Nu aveam încredere că o să dureze. Era o margine alunecoasă și primejdioasă cea pe care mă balansam și nu lipsea mult ca să mă prăbușesc. Dar faptul că mă uitam prin cameră și că vedeam totul atât de limpede – observând cât de curat era în jurul meu, ca și cum nici nu aș fi locuit acolo – era periculos.

Mi-am îndepărtat gândul acela din minte și, în timp ce mă îmbrăcam, am început să mă gândesc că azi urma să-l văd pe Jacob. Gândul acesta aproape că mă făcu să mă simt... plină de speranță. Poate avea să fie la fel ca ieri. Poate nu va trebui să par interesată și să dau din cap sau să zâmbesc la intervale regulate, așa cum făceam cu toți ceilalți. Poate... deși nu credeam totuși că o să dureze. Nu credeam că va fi la fel – tot atât de ușor – ca ieri. Nu aveam de gând să mă expun unei dezamăgiri.

Charlie se purta prudent și la micul dejun. Încerca să ascundă faptul că mă cerceta, ținându-și privirea în farfurie până când i se părea lui că nu mă uit.

— Ce planuri ai pe ziua de azi? Întrebă el, uitându-se la o ață care-i atârna de manșetă, ca și cum răspunsul nu l-ar fi interesat prea tare.

— Mă duc iar pe la Jacob.

Dădu din cap fără să ridice privirea.

— Aha, spuse el.

— Te deranjează? m-am prefăcut eu îngrijorată. Aș putea sta...

Se uită la mine repede cu o expresie de panică.

— Nu, nu! Du-te. Oricum vine Harry pe la mine să ne uităm la un meci.

— Poate Harry ar putea să-l aducă și pe Billy, am sugerat eu. Cu cât mai puțini martori cu atât mai bine.

— Bună idee.

Nu eram sigură dacă nu cumva meciul era doar un pretext ca să mă dea afară, dar părea destul de entuziasmat. Se îndreptă spre telefon, în timp ce eu mi-am pus haina de ploaie. M-am simțit cam prost cu carnetul de cecuri pitit în buzunar. Era un lucru pe care nu-l foloseam niciodată. Afară turna cu găleata. A trebuit să conduc mai încet decât mi-aș fi dorit; abia dacă vedeam la câțiva metri în fața camionetei. Dar am reușit să ajung, prin străzile înnoroiate, acasă la Jacob. Înainte să apuc să opresc motorul, ușa din față se deschise și Jacob

veni în fugă cu o umbrelă mare și neagră. O ținui deasupra mea în timp ce am coborât din mașină.

— A sunat Charlie, a spus că vii încoace, explică Jacob rânjind.

Am afișat un zâmbet, fără efort, fără să solicit în mod conștient mușchii din jurul buzelor. Am simțit un sentiment ciudat de căldură în gât, în ciuda ploii reci ca gheața care-mi lovea obraji.

— Salut, Jacob.

— Bună idee să-i sugerezi să-l invite pe Billy. Ridică mâna să batem palma.

A trebuit să mă întind foarte mult ca să bat palma cu el așa că începu să râdă de mine.

Câteva minute mai târziu, trecu Harry să-l ia pe Billy. Jacob îmi arătă camera lui în timp ce aștepta să rămână nesupravegheat.

— Încotro, domnule Meșter-bun-la-toate? am întrebat eu imediat ce ușa se închise în spatele lui Billy.

Jacob scoase din buzunar o hârtie împăturită și o netezi.

— O să trecem mai întâi pe la groapa de vechituri, poate avem noroc. S-ar putea să fie cam scump, mă avertiză el. Motocicletele alea o să aibă nevoie de mult ajutor înainte să funcționeze din nou. Nu arătam suficient de îngrijorată, așa că Jacob continuă.

— O să coste mai bine de o sută de dolari.

Mi-am scos carnetul de cecuri, mi-am făcut vânt cu el și mi-am dat ochii peste cap ca să-i arăt că nu-mi făceam nici o grijă.

— Suntem acoperiți.

Era o zi foarte ciudată. Mă simțeam bine. Chiar și la groapa de vechituri, în ploaia torențială, cu gleznelor îngropate în noroi. La început m-am gândit că era șocul de după pierderea amortelii, dar apoi nu am fost mulțumită cu această explicație.

Am început să cred că starea mea bună se datora în mare parte lui Jacob. Nu era numai faptul că se bucura mereu să mă vadă sau că nu mă privea cu coada ochiului așteptând să fac vreun gest din pricina căruia să mă catalogheze drept nebună sau deprimată. Nu era nimic care să aibă vreo legătură cu mine.

Era Jacob însuși. Jacob era pur și simplu o persoană veșnic fericită și purta fericirea aceasta cu el ca pe o aură, împărțind-o cu toată lumea din jurul lui.

Nici când făcu un comentariu despre gaura din bord nu m-am panicat cum făceam de obicei.

— Ți s-a stricat casetofonul? întrebă el.

— Mda, am mințit eu.

Băgă degetul prin gaura rămasă.

— Cine l-a scos?

— Eu, am recunoscut.

Râse.

— Atunci poate ar fi mai bine să nu pui mâna prea mult pe motociclete.

— Nici o problemă.

Jacob fu de părere că într-adevăr am avut noroc la groapa de vechituri. Era foarte încântat de câteva piese de metal răsucit, înnegrite de ulei, pe care le găsisese; eu eram doar impresionată că știa cum se cheamă fiecare.

De acolo am mers la magazinul de Piese Auto Checker din Hoquiam. Aveam mai mult de două ore de condus spre sud, cu camioneta mea, pe autostrada șerpuită, dar timpul trecea ușor cu Jacob alături. Am vorbit despre prietenii și școala lui, și m-am trezit punând întrebări pentru că mă interesa cu adevărat. Numai eu vorbesc, se plânse el după o poveste lungă despre Quil și despre scandalul pe care l-a provocat când a invitat-o în oraș pe prietena unui băiat solid din clasa a douăsprezecea. E rândul tău. Ce se mai întâmplă prin Forks? Probabil că e mult mai interesant decât în La Push.

— Fals, am oftat eu. De fapt, nu se întâmplă nimic. Prietenii tăi sunt mult mai interesanți decât ai mei. Îmi plac prietenii tăi. Quil e amuzant.

Se încruntă.

— Cred că și Quil te place.

Am râs.

— E puțin cam mic pentru mine.

Jacob se încruntă și mai tare.

— Nu e cu mult mai tânăr decât tine. Doar cu un an și câteva luni.

Aveam o bănuială că deja nu mai vorbeam despre Quil. Mi-am păstrat tonul degajat, tachinându-l.

— Da, dar având în vedere diferența de maturitate dintre băieți și fete, nu cumva trebuie să socotești diferența în ani de câine? Cu cât înseamnă că sunt mai mare atunci, cu vreo doisprezece ani?

Râse, dându-și ochii peste cap.

— Bine, dar dacă ai de gând să devii așa pretențioasă trebuie să pui la socoteală și dimensiunea. Ești așa de mică încât trebuie să mai tai vreo zece ani din totalul tău.

— Un metru șaiszeci și patru este o dimensiune perfectă. Am pufnit. Nu e vina mea că ești tu un ciudat.

Am continuat să ne tachinăm așa până în Hoquiam, încă certându-ne în legătură cu formula corectă pentru a determina vârsta – am mai pierdut încă doi ani pentru că nu știam să schimb un cauciuc, dar am câștigat unul pentru că administram banii casei – până când am ajuns în Checker și Jacob trebui să caute cu atenție piesele de care aveam nevoie. Am găsit tot ce mai rămăsese pe listă și Jacob era optimist în legătură cu planul nostru.

Până să ajungem în La Push aveam deja douăzeci și trei de ani, iar el treizeci – era clar că pune la socoteală aptitudinile lui. Încă nu uitasem motivul pentru care făceam asta. Și, chiar dacă mă simțeam mai bine decât credeam că se poate, dorința mea inițială nu dispăruse. Tot voiam să trădez. Era un lucru prostesc, dar chiar nu-mi păsa. Aveam de gând să fiu necugetată atât cât se putea în Forks. Nu voiam să fiu singura persoană care să respecte o înțelegere care nu mai era valabilă. Doar că timpul pe care-l petreceam cu Jacob era mult mai plăcut decât m-aș fi așteptat.

Billy nu se întorsese încă așa că nu a trebuit să ne ascundem când descărcăm ceea ce achiziționaserăm în ziua aceea. Imediat ce totul a fost așezat pe podeaua de plastic de lângă cutia de unelte a lui Jacob, acesta s-a pus imediat pe treabă, continuând să vorbească și să râdă în timp ce degetele lui potriveau cu pricepere piesele de metal din fața lui.

Priceperea mâinilor lui Jacob era fascinantă. Păreau prea mari pentru sarcinile delicate pe care le îndeplineau cu ușuriță și precizie. Părea aproape grațios în timp ce lucra. Nu se putea spune același lucru despre el când era în picioare; în acel moment, înălțimea și picioarele mari îl făceau să fie aproape la fel de stângaci ca și mine.

Quil și Embry nu au trecut pe acolo, deci poate amenințarea de ieri fusese luată în serios.

Ziua trecu prea repede. Afară se făcu întuneric mai curând decât m-aș fi așteptat și apoi l-am auzit pe Billy strigându-ne.

Am sărit să-l ajut pe Jacob să ascundă lucrurile, ezitând din cauză că nu eram sigură pe ce să pun mâna.

— Lasă, spuse el. Mă ocup eu de asta mai târziu.

— Să nu uiți să-ți faci temele sau altceva, am spus eu simțindu-mă puțin vinovată. Nu voiam să aibă probleme din pricina mea.

— Bella?

Am tresărit amândoi când vocea familiară a lui Charlie răsună printre copaci, părând mai aproape decât casa.

— La naiba, am mormăit eu. Venim acum! Am strigat eu.

— Hai să mergem. Jacob zâmbi, bucurându-se de pericol. Stinse brusc lumina și, pentru o clipă, nu am mai văzut absolut nimic. Jacob mă apucă de mână și mă trase afară din garaj printre copaci, picioarele lui găsind cu ușurință cărarea cunoscută. Mâna îi era aspră și foarte caldă.

Deși mergeam pe cărare, ne împiedicam amândoi în întuneric. Așa că râdeam amândoi. Apoi am văzut casa. Nu râleam din tot sufletul; râdeam ușor și superficial, dar era plăcut. Eram sigură că nu avea să observe că eram neliniștită. Nu eram obișnuită să râd și-mi părea bine și rău în același timp.

Charlie stătea în pridvorul mic din spate și Billy stătea în pragul din spatele lui.

— Salut, tată, am spus amândoi în același timp, lucru care ne făcu să izbucnim iar în râs.

Charlie se holba la mine cu niște ochi mari, apoi își aruncă privirea către mâna lui Jacob care o ținea pe a mea.

— Billy ne-a invitat la cină, spuse Charlie pe un ton absent.

— Rețeta mea super secretă de spaghetti. Predată din generație în generație, spuse Billy solemn.

Jacob pufni.

— Nu cred că Ragu² există de atâta vreme.

Casa era plină. Harry Clearwater era și el acolo cu familia, soția lui, Sue, pe care mi-o aminteam vag din verile petrecute în copilărie în Forks și cei doi copii. Leah era ca și mine în clasa a douăsprezecea, dar era cu un an mai mare. Era de o frumusețe exotică – avea pielea arămie, părul negru strălucitor,

² Ragu – specialitate de sos italian apărut pe piață în anul 1937 (n. tr.)

genele perfect curbate. Vorbea la telefonul lui Billy când am intrat și nu l-a lăsat din mână nici o clipă. Seth avea paisprezece ani; asculta fiecare cuvânt al lui Jacob plin de admirație.

Eram prea mulți ca să încăpem la masa din bucătărie, așa că Charlie și Harry au adus scaunele afară în curte și am mâncat spaghete cu farfuriile în poală în lumina slabă care venea prin ușa deschisă. Bărbații vorbeau de meci, iar Harry și Charlie făcea planuri de pescuit. Sue își tachina soțul în legătură cu colesterolul ridicat și încerca fără succes să-l convingă să mănânce și niște salată. Jacob vorbea mai ales cu mine și cu Seth, care îl întrerupea ori de câte ori Jacob părea să uite de el. Charlie se uita la mine încântat, dar precaut, încercând să fie discret.

Era o atmosferă zgomotoasă și derutantă; toată lumea vorbea în același timp și râsetele de la o glumă o întrerupeau pe următoarea. Nu trebuia să vorbesc des, dar zâmbeam mult și asta numai pentru că așa simțeam.

Nu voiam să plec.

Eram totuși în Washington, iar ploaia întrerupsese petrecerea; sufrageria lui Billy era mult prea mică pentru a ne putea aduna acolo. Harry îl adusesese pe Charlie aici așa că am mers amândoi acasă cu camioneta mea. M-a întrebat cum mi-am petrecut ziua, iar eu am spus în mare parte adevărul, că am fost cu Jacob să căutăm piese și apoi m-am uitat la el cum lucra în garaj.

— Crezi că mai vii în curând pe la el? mă întrebă el încercând să pară relaxat.

— Măine după școală, am recunoscut eu. O să-mi fac temele pentru școală, nu-ți face griji.

— Așa să faci, îmi ordonă el, încercând să-și ascundă încântarea.

Am început să am emoții când am ajuns acasă. Nu voiam să mă duc sus. Căldura pe care o simțisem în prezența lui Jacob se evapora și, în absența lui, panica se amplifica. Eram sigură că nu aveam să mă bucur de două nopți liniștite la rând.

Am mai amânat culcarea și mi-am verificat e-mail-ul; aveam un mesaj nou de la Renée.

Îmi scrisese despre ziua ei, despre cercul de lectură care îi umplea timpul în locul meditațiilor la care tocmai renunțase, că săptămâna aceasta înlocuise pe cineva la clasa a doua, lipsind de la grădiniță. Îmi scrisese că lui Phil îi

plăcea la nebunie noua lui slujbă de antrenor și că plănuiau o a doua lună de miere la Disney World.

Am observat că ceea ce-mi scrisese avea mai degrabă formă de jurnal decât de scrisoare. M-au cuprins remușcările. Ce fel de fiică mai eram și eu!

I-am răspuns, comentând fiecare veste din scrisoarea ei, dându-i și informații despre mine, descriind petrecerea cu spaghetti de la Billy și cât de impresionată și ușor invidioasă am fost uitându-mă cum Jacob construia lucruri utile din bucăți mici de metal. Nu am făcut nici o referire la faptul că scrisoarea aceasta va fi diferită de cele pe care i le trimiseseam în ultimele luni. Abia dacă-mi aminteam ce-i scrisesem săptămâna trecută, dar eram sigură că nu fusesem foarte cordială. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai vinovată. Cred că am îngrijorat-o serios.

Am stat până târziu să termin mai multe teme decât era necesar. Dar nici oboseala și nici timpul petrecut cu Jacob – în care fusesem fericită într-un mod superficial – nu reușiră să țină visul la distanță două nopți la rând.

M-am trezit tremurând, strigătul fiindu-mi înăbușit de pernă.

Am stat întinsă în pat încercând să alung visul, în timp ce lumina slabă de dimineață își făcea loc prin ceața de afară. Noaptea trecută fusese altfel și am început să mă gândesc la lucrul acesta.

Noaptea trecută nu fusesem singură în pădure. Mai era acolo și Sam Uley, bărbatul care mă ridicase de pe jos din pădure, în noaptea aceea de care nu suportam să-mi amintesc. Era o modificare ciudată și neașteptată. Ochii întunecați ai bărbatului fuseseră surprinzător de neprietenoși; citisem în privirea lui că era deținătorul unui secret pe care nu voia să-l împărtășească. Îl văzusem de mai multe ori; dincolo de panica obișnuită, mă simțeam neliniștită cu el acolo. Și asta poate pentru că, atunci când nu mă uitam cu coada ochiului, forma lui părea să tremure și să se schimbe. Cu toate acestea, nu făcea nimic altceva decât să stea și să se uite. Cu excepția momentului când ne-am întâlnit, nu se oferă să mă ajute.

Charlie se holbă la mine la micul dejun, iar eu am încercat să-l ignor. Ce altceva puteam face? Nu mă puteam aștepta să nu-și facă griji. Vor mai trece săptămâni întregi până să înceteze să se uite la mine așteptând să se întoarcă monstrul, iar eu trebuia doar să încerc să nu mă mai enervez. Nu mă puteam considera vindecată după numai două zile.

La școală lucrurile stăteau cu totul altfel decât acasă. Acum că eram și eu atentă la lecții, era clar că nimeni nu se uita la mine.

Mi-am amintit prima mea zi la Liceul din Forks, cu câtă disperare îmi doream să mă fac gri și să dispar în cimentul ud al trotuarului ca un cameleon imens. Se pare că un an mai târziu mi se îndeplinea dorința.

Era ca și cum n-aș fi fost acolo. Chiar și privirea profesorilor trecea peste locul meu ca și cum ar fi fost gol.

Am ascultat multe discuții în timpul dimineții, auzind din nou vocile oamenilor din jurul meu. Am încercat să înțeleg despre ce era vorba, dar conversațiile erau mult prea disparate așa că am lăsat-o baltă.

Jessica nu se uită la mine când m-am așezat lângă ea la matematică.

— Bună, Jess, am spus eu cu o nonșalanță prefăcută. Cum ai petrecut sfârșitul de săptămână?

Mă privi suspicioasă. Oare mai era supărată? Sau pur și simplu nu avea răbdare să stea de vorbă cu o nebună?

— Super, spuse ea întorcându. -se la cartea în care se uita.

— Asta-i bine, am mormăit eu.

Expresia primire rece părea să aibă și un adevăr literal. Deși simțeam aerul cald suflând din ventilatoare, tot îmi era frig. Mi-am luat jacheta de pe spătarul scaunului și am pus-o la loc pe mine. Am ieșit mai târziu de la a patra oră. Masa la care stăteam de obicei la prânz era deja ocupată. Erau acolo Mike, Jessica și Angela, Conner, Tyler, Eric și Lauren. Katie Webber, care locuia aproape de mine, stătea cu Eric, iar lângă ea era Austin Marks, fratele mai mare al băiatului cu motocicletele. M-am întrebat de cât timp stăteau așa, nefiind în stare să-mi amintesc dacă era prima zi sau era un obicei.

Începusem să fiu supărată pe mine. Parcă fusesem împachetată în vid semestrul trecut.

Nu se uită nimeni la mine când m-am așezat lângă Mike, deși scaunul scârțâi strident pe linoleum când l-am tras în spate.

Am încercat să-mi dau seama despre ce vorbeau.

Mike și Conner vorbeau despre sport așa că am renunțat imediat să mai ascult.

— Unde-i Ben azi? o întreba Lauren pe Angela. Am ciulit urechile interesată. M-am întrebat dacă asta însemna că Ben și Angela erau încă împreună.

Abia dacă am recunoscut-o pe Lauren. Își tunsese tot părul ei blond și mătăsos, având acum o tunsoare atât de scurtă încât era rasă la ceafă ca un băiat. Ce ciudățenie! Mi-aș fi dorit să știu de ce făcuse asta. Oare i se prinsese gumă de mestecat în păr? Sau poate că o prinseseră toți oamenii cu care se purta ea urât de obicei în spatele sălii de gimnastică și o sluțiseră? Am decis să nu o mai judec în funcție de părerea pe care mi-o făcusem despre ea. Putea foarte bine să fie acum o persoană drăguță.

— Pe Ben îl doare burta, spuse Angela cu o voce calmă și liniștită. Să sperăm că nu-l ține mai mult de o zi. Îi era foarte rău aseară.

Și Angela își schimbase coafura. Părul îi mai crescuse.

— Ce-ați făcut voi doi în weekendul ăsta? întrebă Jessica fără să pară prea interesată. Pariez că era doar o scuză ca să înceapă să povestească despre ea. Mă întrebam dacă va începe să vorbească despre Port Angeles de față cu mine. Oare eram chiar atât de invizibilă încât nimeni nu s-ar fi jenat să vorbească despre mine în prezența mea?

— Aveam de gând să mergem la un picnic sâmbătă, dar ne-am răzgândit, spuse Angela. Vocea Angelei avea un ton care-mi atrase atenția.

Pentru Jess nu era însă nimic neobișnuit în tonul ei.

— Păcat, spuse ea, gata să înceapă să povestească. Dar nu eram singura care era atentă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lauren curioasă.

— Păi, spuse Angela mai șovăielnică decât de obicei, deși era mereu rezervată, am mers cu mașina spre nord, aproape de izvoarele termale, este un loc bun cam la un kilometru și jumătate pe cărare. Dar când eram la jumătatea drumului... am văzut ceva.

— Ați văzut ceva? Ce? Lauren își încruntă sprâncenele palide. Până și Jessica părea să fie atentă acum.

— Nu știu, spuse Angela. Credem că era un urs. Era negru, oricum, dar părea... prea mare.

Lauren pufni.

— Oh, nu începe și tu! Își dădu ochii peste cap ironică și am decis că nu trebuia să-i fi acordat încredere. Era clar ca personalitatea nu i se schimbase odată cu pieptănătura. Și Tyler a încercat să-mi vândă gogoșa asta săptămâna trecută.

— Nu ai cum să vezi urși așa de aproape de stațiune, spuse Jessica fiind de partea lui Lauren.

— Pe bune, protestă Angela încet. Chiar l-am văzut.

Lauren chicoti pe seama ei. Mike încă vorbea cu Conner și nu era atent la discuția fetelor.

— Angela are dreptate, am intervenit eu nerăbdătoare. A fost un drumet sâmbătă la magazin care a văzut și el ursul. A spus că era imens și negru, îl văzuse chiar la ieșirea din oraș, nu-i așa Mike? Urmă un moment de liniște. Toți cei de la masă își întoarseră ochii să se uite șocați la mine. Fata cea nouă, Katie, avea gura deschisă ca și cum ar fi fost martora unei explozii. Nimeni nu se mișca.

— Mike? am mormăit eu înspăimântată. Îl mai ții minte pe tipul care povestea despre urs?

— S-sigur, se bâlbâi Mike după o clipă. Nu știam de ce se uita la mine atât de ciudat. Doar vorbeam cu el la serviciu! Așa credeam...

Mike își reveni.

— Da, era un tip care a spus că a văzut un urs mare și negru chiar în capătul cărării – mai mare decât un urs cenușiu, confirmă el.

— Hmm! Lauren se întoarse înțepată spre Jessica și schimbă subiectul.

— Ai mai primit vreo veste de la USC? întrebă ea.

Toată lumea se uită în altă parte cu excepția lui Mike și a Angelei. Angela îmi zâmbi discret, iar eu m-am grăbit să-i răspund la zâmbet.

— Și tu ce-ai făcut în weekend, Bella? mă întrebă Mike curios, dar ciudat de prudent.

În afară de Lauren se uitară toți la mine așteptând răspunsul meu.

— Vineri seară am fost cu Jessica la un film în Port Angeles. Apoi am petrecut sâmbăta după amiază și cam toată duminica în La Push.

Toți se uitară la Jessica și apoi iar la mine. Jess părea enervată. Mă întreb dacă nu voia ca nimeni să nu știe că a ieșit cu mine sau dacă ar fi preferat să povestească ea.

— Și ce film ați văzut? întrebă Mike începând să zâmbească.

— **Punct mort** – cel cu monștri. Am rânjit încurajatoare. Poate că mai puteam repara unele dintre stricăciunile făcute în lunile în care fusesem eu un monstru.

— Am auzit că a fost înfricoșător. Ție cum ți s-a părut? Mike era nerăbdător să continue conversația.

— Bella a fost așa de speriată, că nu a mai suportat să vadă finalul, interveni Jessica zâmbind ironic.

Am dat din cap, încercând să las impresia că aș fi rușinată.

— A fost destul de înspăimântător.

Mike mi-a pus întrebări cât timp a durat prânzul. Rând pe rând ceilalți au reușit să reia subiectele despre care vorbeau, deși se uitau destul de des la mine. Angela vorbea în mare parte cu Mike și cu mine și, când m-am ridicat să-mi duc tava, a venit cu mine.

— Mulțumesc, spuse ea încet când ne-am îndepărtat de masă.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai susținut.

— Cu plăcere.

Se uita îngrijorată la mine, dar nu ca și cum aș fi luat-o razna.

— Te simți bine?

De asta am preferat-o pe Jessica, și nu pe Angela pentru ieșirea la film ca între fete, deși îmi plăcea mult mai mult de Angela. Angela era mai perceptivă.

— Nu chiar, am recunoscut eu. Dar mă simt puțin mai bine.

— Mă bucur, spuse ea. Mi-a fost dor de tine.

Chiar atunci trecură pe lângă noi Lauren și Jessica, și am auzit-o pe Lauren șoptind cu voce tare:

— Oh, minunat. S-a întors Bella.

Angela își dădu ochii peste cap în direcția lor și mă încurajă cu un zâmbet.

Am oftat. Era ca și cum aș fi luat-o de la capăt.

— În cât e azi? m-am întrebat eu brusc.

— Nouăsprezece ianuarie.

— Hmm!

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Angela.

— Ieri am împlinit un an de când am venit aici, am spus eu pe un ton meditativ.

— Nu s-a schimbat mare lucru, murmură Angela uitându-se după Lauren și Jessica.

— Știu, am aprobat-o eu. Tocmai mă gândeam la același lucru.

7. REPETIȚIA

Nu eram sigură ce naiba făceam aici.

Încercam să mă arunc iarăși în amorțeala de monstru? Devenisem masochistă, căpătasem un gust pentru tortură? Ar fi trebuit să mă duc direct în La Push. Mă simțeam mult, mult mai sănătoasă în preajma lui Jacob. *Ce făceam acum* nu era un lucru sănătos.

Dar am continuat să conduc mașina încet pe cărarea năpădită de iarbă, luând curba printre copacii care alcătuiau o. arcadă deasupra mea, ca și cum aș fi trecut printr-un tunel verde și viu. Îmi tremurau mâinile așa că am strâns și mai tare volanul.

Știam că principalul motiv pentru care făceam asta era coșmarul; acum că eram cu adevărat trează, grozăvia din vis îmi stătea pe creier, mă mânca pe dinăuntru, eram ca un câine care-și face griji pentru un os.

Era ceva de neatins, ceva imposibil... dar *e/* era acolo, undeva.

Celălalt motiv era sentimentul ciudat pe care îl avusesem azi la școală că anumite lucruri se repetă, coincidența datei. Aveam sentimentul că o luam de la capăt și poate că așa s-ar fi petrecut prima mea zi dacă aș fi fost cu adevărat cea mai neobișnuită persoană de la cantină din după-amiaza asta.

Cuvintele îmi trecură prin cap lipsite de intonație, ca și cum mai degrabă le-aș fi citit decât le-aș fi auzit:

„Va fi ca și cum nu aș fi existat niciodată”.

Mă mințeam singură, găsind doar două motive pentru venirea mea aici. Nu voiam să recunosc motivul cel mai puternic pentru că nu fusese rostit nici măcar în gând.

Adevărul era că voiam să-i aud vocea din nou, așa cum o auzisem în mirajul ciudat de vineri seară. Din acel moment scurt, când vocea lui a venit din altă parte decât din memoria mea conștientă, când vocea lui se auzea perfect și era dulce ca mierea de albine, și nu provenea din amintirile mele, am fost în stare să-mi amintesc fără să mai simt durere. Nu durase mult; apoi durerea mă cuprinsese din nou, așa cum știam că se va întâmpla în urma acestei rătăcirii prostestî. Dar momentele acelea prețioase în care îl puteam auzi iarăși reprezentau o atracție irezistibilă. Trebuia să găsesc o cale să repet experiența... sau poate cuvântul potrivit ar fi *episodul*.

Speram ca senzația de *déjà-vu* să fie soluția. Așa că mă duceam la el acasă, un loc în care nu mai fusesem de la petrecerea nefericită de ziua mea, care avusese loc cu atâtea luni în urmă.

Vegetația groasă, aproape ca de junglă, se târa ușor pe lângă ferestrele mașinii. Drumul era șerpuit. Am început să merg mai repede, enervându-mă. De când conduceam? Nu ar fi trebuit să ajung deja? Cărarea era acoperită de iarbă încât nu se mai zărea.

Dacă nu reușeam să găsesc casa? m-am cutremurat eu. Dacă nu mai era nici o dovadă materială... ?

Apoi am zărit golul pe care-l căutam între copaci, doar că acum nu mai era atât de vizibil. În locurile acestea, vegetația nu aștepta mult până să ocupe orice petic de pământ lăsat neîngrijit. Ferigile înalte se infiltraseră pe pășunea din jurul casei, înghesuindu-se pe trunchiurile cedrilor și chiar pe verandă ca și cum peluza fusese inundată de valuri verzi și bogate, înalte până la talie.

Casa *era* într-adevăr acolo, dar nu mai era aceeași. Deși nu se schimbase nimic pe din afară, pustietatea urla din ferestrele negre. Era înfricoșător. Pentru prima dată de când văzusem această casă frumoasă, îmi părea un refugiu potrivit pentru vampiri.

Am frânat, uitându-mă în altă parte. Îmi era frică să merg mai departe.

Dar nu se întâmpla nimic. Nu se auzea nici o voce în capul meu.

Așa că am lăsat motorul pornit și am sărit afară, în marea de ferigi. Poate dacă mergeam mai departe ca și vinerea trecută...

M-am apropiat încet de locul pustiu și gol, camioneta mea scoțând un hure încurajator în spatele meu. Când am ajuns la scările verandei m-am oprit, pentru că nu era nimic acolo. Nu rămăsese nici un indiciu al prezenței lor... al prezenței lui. Casa era aici din punct de vedere fizic, dar asta nu însemna prea mult. Realitatea ei materială nu contracara grozăvia coșmarurilor.

Nu m-am apropiat mai tare. Nu voiam să mă uit pe ferestre. Nu știam ce mi-ar fi mai greu să văd. M-ar fi durut cu siguranță dacă aș fi văzut camerele pustii. Era ca la înmormântarea bunicii mele când mama insistase să stau afară la priveghi. Spusese că nu aveam de ce să o văd pe bunica în felul acela și că trebuia să mi-o amintesc cum era în viață.

Dar nu ar fi fost mai rău dacă ar fi fost totul neschimbat? Dacă aș fi văzut canapelele în același loc în care erau și ultima oară, tablourile pe pereți sau, și

mai rău, pianul pe platforma joasă? Ar fi urmat dispariția cu totul a casei, conștientizarea faptului că nu mai era nici o posesiune fizică ce îi lega în vreun fel de locul acesta.

M-am întors cu spatele la pustietate și am pornit în grabă la camionetă. Aproape că alergam. Eram nerăbdătoare să plec, să mă întorc în lumea celor vii. Mă simțeam îngrozitor de pustie și voiam să-l văd pe Jacob. Poate începeam să sufăr de o nouă boală, o nouă dependență, cum era înainte amorțeala. Nu-mi păsa. Am condus camioneta la viteza ei maximă în timp ce goneam spre alinare.

Jacob mă aștepta. Pieptul meu începu să se relaxeze imediat ce l-am văzut, permițându-mi să respir mai ușor.

— Bună, Bella, strigă el.

Am zâmbit ușurată.

— Bună, Jacob. l-am făcut cu mâna lui Billy, care se uita pe fereastră.

— Hai să ne apucăm de treabă, spuse Jacob încet, dar entuziasmat.

Am reușit oarecum să râd.

— Ești sigur că nu te-ai săturat încă de mine? am întrebat eu. Probabil că începuse să se mire văzând cât de mult îmi doream să fiu în preajma lui.

Jacob mă conduse pe lângă casă, spre garaj.

— Nu. Nu încă.

— Te rog să mă anunți când încep să te calc pe nervi. Nu vreau să fiu o pacoste.

— OK, râse el răgușit. N-aș paria totuși pe asta.

Când am intrat în garaj am fost șocată să văd motocicletă roșie în picioare, arătând ca o motocicletă, și nu ca un morman de piese zimțate de metal.

— Jake, ești uimitor, am spus eu cu răsuflarea tăiată.

El râse din nou.

— Devin obsedat când am un proiect de terminat. El ridică din umeri. Dacă aș avea ceva în cap, poate aș mai amâna un pic.

— De ce?

Plecă privirea, tăcând atât de mult încât m-am întrebat dacă îmi auzise întrebarea. Într-un târziu, mă întrebă:

— Bella, dacă ți-aș spune că nu aș putea să repar motocicletele, ce-ai zice?

Nici eu nu am răspuns imediat, iar el ridică privirea să-mi vadă expresia feței.

— Aș spune... ce păcat, dar pariez că am găsi altceva de făcut. Dacă am fi cu adevărat disperați, ne-am face chiar și temele.

Jacob zâmbi și-și relaxă umerii. Se așeză lângă motocicletă și luă o cheie în mână.

— Deci crezi că o să mai treci pe aici după ce termin?

— La asta te refereai? am spus eu scuturându-mi capul. Recunosc că profit într-adevăr de talentele tale de mecanic prost plătit. Dar atâta timp cât o să mă lași, o să fiu aici.

— Speri să-l vezi pe Quil din nou? mă tachină el.

— M-ai prins.

Chicoti.

— Chiar îți place să-ți petreci timpul cu mine? mă întrebă el uimit.

— Foarte, foarte mult. Și am să ți-o dovedesc. Măine sunt la serviciu, dar miercuri o să facem ceva care nu are legătură cu mecanica.

— Cum ar fi?

— Habar n-am. Putem să mergem la mine acasă ca să nu fii tentat să fii obsedat de muncă. Ai putea să-ți aduci lecțiile cu care sigur ai rămas în urmă ca și mine de altfel.

— Ar fi o idee bună să aduc temele. Se strâmbă, iar eu m-am întrebat cam la câte renunța ca să petreacă timpul cu mine.

— Da, am aprobat eu. Va trebui să mai fim și silitori din când în când, altfel Billy și Charlie nu o să mai fie atât de îngăduitori cu noi. Am făcut un gest prin care arătam că mă refer la noi doi ca la o entitate. Îi plăcu, pentru că zâmbi.

— Deci ne facem temele împreună o dată pe săptămână? propuse el.

— Hai mai bine de două ori, am sugerat eu gândindu-mă la grămada de teme pe care tocmai le promisem azi.

Oftă din greu. Apoi se întinse peste cutia cu unelte să ia o pungă de hârtie din care scoase două cutii de suc. Deschise una mi-o dădu. O deschise și pe a doua și o ridică ceremonios.

— Pentru elevii care-și dau silința, toasta el. De două ori pe săptămână.

— Și pentru lipsa de chibzuință în restul timpului, am subliniat eu.

Zâmbi și-și atinse cutia de a mea.

Am ajuns acasă mai târziu decât plănuisem și am văzut că Charlie comandase pizza în loc să mă aștepte. Nu m-a lăsat să-mi cer scuze.

— Nu mă deranjează, mă asigură el. Oricum meriți o pauză după atâta gătit.

Știam că se simțea ușurat pentru că mă purtam din nou ca un om normal.

Mi-am verificat e-mail-ul înainte să mă apuc de teme și aveam unul lung de la Renée. Se bucura în mod exagerat de fiecare detaliu pe care i-l dădusem, așa că i-am mai trimis încă unul cu o descriere minuțioasă despre cum mi-am petrecut ziua, îi povesteam totul mai puțin despre motociclete. Până și zănatica de Renée s-ar fi speriat de așa ceva.

Ziua de marți la școală avu sușuri și coborâșuri. Angela și Mike păreau gata să mă primească înapoi cu brațele deschise și să treacă prietenește cu vederea peste cele câteva luni de comportament aberant. Jess era mai reținută. Mă întrebam dacă aveam nevoie de o scuză oficială, în scris, pentru comportamentul meu din Port Angeles.

Mike a fost vesel și vorbăreț la serviciu. Mi-am dat seama că puteam să zâmbesc și să râd cu el, deși nu era la fel de ușor cum era cu Jacob. Păru destul de inofensiv, până la ora de plecare.

Mike puse semnul „închis” în geam, în timp ce eu îmi împătureauam vesta și o puneam sub tejghea.

— A fost distractiv în seara asta, spuse el bucuros.

— Mda, am încuviințat eu, deși aș fi preferat să-mi petrec după-amiaza în garaj.

— Păcat că a trebuit să pleci prea devreme de la film săptămâna trecută.

Eram puțin derutată de schimbarea bruscă a subiectului. Am ridicat din umeri.

— Presupun că nu sunt decât o lașă.

— Ce vreau să spun este că ar trebui să mergi la un film mai bun, la ceva ce ți-ar plăcea, explică el.

— Oh, am mormăit eu încă derutată.

— Cum ar fi de exemplu sâmbăta asta. Cu mine. Am putea să mergem să vedem ceva care să nu fie deloc înspăimântător.

Mi-am mușcat buza.

Nu voiam să stric relațiile cu Mike, nu acum când era unul dintre puținii oameni care erau gata să mă ierte pentru perioada în care fusesem nebună. Ca și cum anul trecut nu ar fi existat. Mi-ar fi plăcut să mă pot scuza că ies cu Jessica de data asta.

— Ca o întâlnire? am întrebat eu. Sinceritatea era probabil cea mai bună politică în momentul de față. Să termin odată cu asta.

Îmi studie tonul vocii.

— Dacă vrei. Dar nu trebuie să fie neapărat așa.

— Nu îmi dau întâlniri, am spus eu încet dându-mi seama cât de adevărat era. Lumea întreagă părea foarte distantă.

— Doar ca prieteni? sugeră el. Ochii lui albaștri senini nu mai erau la fel de entuziasmați acum. Speram că își dorea cu adevărat să fim totuși prieteni.

— Ar fi distractiv. Dar am deja planuri pentru vinerea asta. Rămâne pe săptămâna viitoare?

— Ce planuri ai? întreabă el mai puțin relaxat decât voia să pară.

— Teme. Am... plănuit o sesiune de studiu cu un prieten.

— Oh! OK. Poate săptămâna viitoare.

Mă conduse la mașină mai puțin entuziasmat decât înainte, îmi amintea atât de clar de primele mele luni în Forks. Ajunsesem la capătul cercului, iar acum totul părea plictisitor, lipsit de interes.

În seara următoare, Charlie nu păru nici pe de pari o surprins să ne vadă pe mine și pe Jacob întinși pe podeaua din sufragerie cu manualele răsfirate în jurul nostru, așa că am presupus că el și Billy discutaseră despre noi.

— Salut, copii, spuse el privind spre bucătărie. Mirosul de lasagna pe care o pregătisem toată după-amiaza, în timp ce Jacob se uita cum gătesc gustând din când în când, plutea până în hol; eram cuminte și încercam să mă revanșez pentru toată pizza pe care o mâncase din cauză că nu gătisem.

Jacob a rămas la cină și a luat o porție și pentru Billy. Morocănos, a mai adăugat încă un an vârstei mele negociabili pentru că găteam bine.

Vineri am fost la garaj, iar sâmbăta, după ce am terminat serviciul la magazin, am făcut iar teme. Charlie era destul de sigur de sănătatea mea mintală ca să petreacă o zi la pescuit cu Harry. Când s-a întors terminaserăm temele – și ne simțeam foarte silitori și maturi – și ne uitam pe Discovery la *Constructorii de motociclete*.

— Ar cam trebui să plec, oftă Jacob. E mai târziu decât am crezut.

— OK, bine, am mormăit eu. Te duc acasă.

Râse când văzu că nu prea voiam și păru să-i fie pe plac.

— De mâine, ne apucăm iar de muncă, am spus eu de îndată ce eram în camionetă la loc sigur. La ce oră vrei să vin?

Am simțit un entuziasm inexplicabil în zâmbetul cu care-mi răspunse.

— Te sun eu mai întâi, OK?

— Sigur. M-am întrebat ce punea la cale. Zâmbi cu toată gura

A doua zi dimineață am făcut curat în casă în timp ce așteptam să sune Jacob și încercam să înlătur amintirea celui mai recent coșmar. Decorul se schimbase. Azi-noapte rătăcisem printr-o mare largă de ferigi presărată cu brazi uriași. Nu mai era nimic altceva acolo, iar eu eram pierdută, rătăcind singură și fără țință. Îmi venea să-mi dau două palme pentru drumul pe care-l făcusem prostește săptămâna trecută. Am îndepărtat visul din minte, sperând că va sta încuiat undeva și nu va mai evada de acolo.

Charlie era afară și spăla mașina de poliție, așa că atunci când sună telefonul am scăpat peria de toaletă și am alergat la etaj să răspund.

— Alo? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată.

— Bella, spuse Jacob pe un ton formal și ciudat.

— Bună, Jake.

— Cred că... avem o *întâlnire*, spuse el pe un ton plin de subînțelesuri.

Mi-a luat o clipă să mă prind.

— Sunt gata? Nu pot să cred!

Vestea picase la fix. Aveam nevoie de ceva care să mă facă să uit de coșmaruri.

— Chiar merg.

— Jacob, ești cea mai talentată și mai minunată persoană pe care o cunosc. Mai primești zece ani pentru asta.

— Mișto! Acum sunt între două vârste.

Am râs.

— Vin imediat!

Am aruncat instrumentele de curățare sub chiuveta din baie și mi-am luat jacheta.

— Te duci la Jake, spuse Charlie când am trecut pe lângă el. Nu era chiar o întrebare.

— Da, am răspuns eu în timp ce săream în camionetă.

— Trec pe la secție mai târziu, strigă Charlie după mine.

— OK, am strigat pornind motorul.

Charlie a mai spus ceva, dar nu l-am auzit clar din cauza motorului. Părea ceva de genul „Unde arde?” Am parcat camioneta într-o parte a casei familiei Black, aproape de copaci, ca să ne vină mai ușor să strecurăm motocicletele afară. Când am coborât, o pată de culoare îmi atrase atenția – sub un molid care nu se vedea din casă, se aflau două motociclete lucioase, una roșie și una neagră. Jacob era pregătit. În jurul mânerelor se afla o bucată de panglică albastră legată într-o mică fundă. Tocmai râdeam de asta când Jacob ieși în fugă din casă.

— Ești gata? întrebă el încet cu ochi scânteietori.

Am aruncat o privire peste umărul lui; Billy nu se zărea.

— Mda, am spus eu, dar nu simțeam același entuziasm ca mai înainte; încercam să mă închipui mergând *pe* motocicletă.

Jacob urcă ușor motocicletele în spatele camionetei, așezându-le cu grijă pe o parte ca să nu se vadă.

— Hai să mergem, spuse el pe un ton mai ridicat decât de obicei din cauza emoției. Știu locul perfect, n-o să ne prindă nimeni.

Am condus spre sud, în afara orașului. Șoseaua șerpuia când în pădure, când în afara ei; nu se vedeau decât șiruri de copaci întrerupte din când în când de o priveliște uluitoare a Oceanului Pacific unindu-se cu orizontul gri-închis sub nori. Eram deasupra țărmului, pe stâncile care mărgineau plaja, iar priveliștea părea să se întindă la nesfârșit.

Conduceam încet ca să mă pot uita fără riscuri la ocean, pe măsură ce șoseaua se îngusta în apropierea stâncilor de deasupra mării. Jacob povestea cum făcuse motocicletele să meargă, dar descrierile lui deveniseră atât de tehnice încât nu mai eram atentă.

În acea clipă am observat patru siluete care stăteau în picioare pe marginea stâncoasă, mult prea aproape de prăpastie. De la distanța asta nu-mi dădeam seama ce vârste aveau, dar am presupus că erau bărbați. În ciuda răcorii de afară, păreau să fie îmbrăcați doar în pantaloni scurți. În timp ce priveam, persoana cea mai înaltă se apropie și mai tare de margine. Am încetinit automat, cu piciorul șovăind pe pedala de frână.

Apoi se aruncă de pe stâncă.

— Nu! am strigat eu apăsând pe frână.

— Ce s-a întâmplat? strigă Jacob speriat.

— Tipul acela, tocmai *a sărit* pe de *stâncă*! De ce nu l-au oprit? Trebuie să chemăm o ambulanță! Am deschis portiera cu putere și am coborât, ceea ce nu avea nici o logică. Cel mai apropiat telefon era acasă la Billy. Dar nu-mi venea să cred ce văzusem. Poate undeva în subconștient, speram ca după ce coborâsem să văd ceva diferit de ceea ce văzusem prin parbriz.

Jacob râse, iar eu m-am întors să mă uit la el cu asprime. Cum putea fi atât de nemilos, cum putea să aibă atâta sânge rece?

— Fac sărituri de pe stâncă, Bella. Se relaxează. Știi că în La Push nu este nici un loc de plimbare. Mă tachina, dar vocea lui avea un ton ciudat de enervare.

— Sărituri de pe stâncă? am repetat eu uluită. M-am uitat nevenindu-mi să cred cum a doua siluetă păși spre margine, se opri, după care sări în aer cu mare grație. Mi se păru o eternitate până ateriză, tăind într-un târziu valurile gri întunecate de dedesubt.

— Doamne! Ce înalt e! M-am întors la locul meu în camionetă, holbându-mă încă la cei doi săritori care mai rămăseseră. Trebuie să fie vreo treizeci de metri.

— Ei, da, majoritatea sărim de la o distanță mai mică, de pe colțul acela care iese în afară de la jumătatea stâncii. Îmi arată pe geamul de pe partea lui.

Locul pe care mi-l indicase părea mai rezonabil.

— Tipii *acea* sunt nebuni. Probabil vor să arate cât de duri sunt. Acum pe bune, e ger afară azi. Apa nu are cum să fie hună. Făcu o față nemulțumită, ca și cum remarca mea îl jignise pe el personal. Mă surprinse puțin. Aș fi crezut că era imposibil Jacob să se supere.

— Și tu sari de pe stâncă? Reținusem acel „sărim”.

— Sigur, sigur. Ridică din umeri și rânji. E distractiv. Un pic înfricoșător.

M-am uitat înapoi spre stânci, unde a treia siluetă se îndrepta către margine. Nu mai fusesem martoră la ceva atât de necugetat în viața mea. Ochii mi se făcură mari și am zâmbit.

— Jake, trebuie să mă duci să fac sărituri de pe stâncă.

Se încruntă la mine dezaprobat.

— Bella, tu tocmai ai vrut să chemi o ambulanță pentru Sam, îmi aminti el. M-a surprins faptul că știa de la distanța asta cine era cel care sărise.

— Vreau să încerc, am insistat eu pregătindu-mă să ies din nou din mașină.

Jacob mă prinse de încheietură.

— Nu azi, OK? Putem măcar să așteptăm să fie mai cald afară?

— OK, bine, am fost eu de acord. Pentru că aveam portiera deschisă, briza răcoroasă îmi făcea pielea ca de găină. Dar vreau să sărim în curând.

— În curând. Își dădu ochii peste cap. Câteodată ești un pic ciudată, Bella. Știai asta?

Am oftat.

— Da, știam.

— Și nu sărim din vârful.

Am privit fascinată cum al treilea băiat sări din alergare și se aruncă mai departe decât ceilalți doi. Se răsuci și se dădu peste cap în aer în timp ce cădea, ca și cum ar fi sărit cu parașuta. Părea incredibil de liber, chibzuit și strigător la cer de iresponsabil.

— Bine, am fost eu de acord. Cel puțin nu prima oară.

Acum fu rândul lui Jacob să ofteze.

— Mai vrei să testăm motocicletele sau nu? mă întrebă el.

— OK, OK, am spus eu, desprinzându-mi cu greu privirea de pe ultima persoană care aștepta pe stâncă. Mi-am pus la loc centura de siguranță și am închis portiera. Motorul era încă pornit, huruind în așteptare. Am luat-o din loc înapoi.

— Și cine erau băieții aceia - nebunii? am întrebat eu.

Scoase un sunet dezgustat din fundul gâtului.

— Banda din La Push.

— Aveți o bandă? am întrebat eu. Mi-am dat seama că părusem impresionată.

Râse scurt de reacția mea.

— Nu genul acela de bandă. Pe bune, sunt ca niște elevi de serviciu dezlănțuiți. Nu încep să se bată, ci mențin pacea. Pufni. Era un tip de pe undeva de prin rezervația Makah, unul imens și fioros. Ei bine, umbla vorba că vindea metamfetamină³ puștilor, iar Sam Uley și *discipolii* lui l-au alungat de pe pământurile noastre. Exagerează cu *pământurile noastre* și *mândria tribului*... devine ridicol. Partea cea mai rea este că sunt luați în serios de către consiliu.

³ Drog psihostimulent care provoacă stări de euforie și de excitație, (n. red.)

Embry spune că acest consiliu are întâlniri cu Sam. Își scutură capul, aproape plin de dispreț. Embry a mai auzit de la Leah Clearwater că-și spun „protectorii” sau ceva de genul ăsta.

Jacob își ținea pumnii strânși, ca și cum și-ar fi dorit să-i dea una cuiva. Nu-l mai văzusem niciodată în postura asta.

M-a surprins să aud numele lui Sam Uley. Nu voiam să-mi aduc aminte de imaginile din coșmarul meu, așa că am făcut o observație scurtă ca să nu mă mai gândesc la asta.

— Nu prea-ți place de el.

— Se vede? întrebă el sarcastic.

— Păi, nu sună ca și cum ar face ceva rău. Am încercat să-l îmbunesc, să-l fac să fie vesel din nou. Sunt doar cam enervant de buni pentru o bandă.

— Mda. Enervant e un cuvânt prea bun. Se dau mari... cu chestia asta cu stânca. Se poartă ca niște... nu știu cum. Ca niște băieți duri. Stăteam semestrul trecut cu Embry și Quil lângă magazin când au venit Sam și *discipolii* lui, Jared și Paul. Quil, cum are el gura mare, a spus ceva ce l-a enervat pe Paul. I s-au întunecat ochii deodată și a zâmbit într-un fel – ba nu, și-a arătat dinții, dar nu a zâmbit – parcă tremura de nervi. Dar Sam a pus o mână pe pieptul lui Paul și și-a scuturat capul. Paul l-a privit o clipă și apoi s-a calmat. Sincer să fiu mi s-a părut că Sam îi stătea în cale – ca și cum Paul ne-ar fi rupt în bătaie dacă nu intervenea Sam. Mârâi. Ca într-un film prost din Vestul Sălbatic. Știi, Sam e un tip destul de solid, are douăzeci și unu de ani. Dar Paul are doar șaisprezece, ca mine, doar că e mai scund ca mine și nu e la fel de plinuț cum e Quil. Cred că oricare dintre noi ar putea să-i vină de hac.

— Băieți duri, am fost eu de acord. Îmi puteam imagina scena când o descria și-mi amintea de ceva... trei bărbați înalți care stăteau nemișcați, unul lângă altul în sufrageria tatălui meu. Imaginea era cu susul în jos pentru că stăteam lungită cu capul pe canapea în timp ce doctorul Gerandy și Charlie stăteau aplecați asupra mea... Oare aceea era banda lui Sam?

Am zis ceva repede ca să evit amintirile acelea tulburi:

— Sam nu e oare cam mare pentru chestii de genul ăsta?

— Ba da. Trebuia să se ducă la facultate, dar a rămas. Și nu a zis nimeni nimic. Tot consiliul a sărit cu gura când sora mea a refuzat o bursă parțială și s-a căsătorit. Dar, Sam Uley are voie.

Chipul lui arăta revoltat – revoltat și încă ceva, dar nu-mi dădeam seama ce.

— Sună enervant și... ciudat. Dar nu pricep de ce o iei ca pe ceva personal. Am aruncat o privire la el sperând că nu-l jignisem. Se calmă dintr-odată și se uită pe partea lui de geam.

— Tocmai ai ratat curba, spuse el sec.

Am făcut o întoarcere foarte largă în formă de U și aproape că m-am lovit de un copac când camioneta ieșise pe jumătate în afara șoselei.

— Mersi de indicații, am mormăit eu în timp ce mă îndreptam spre marginea drumului. Scuze, nu eram atent.

Urmă un moment scurt de tăcere.

— Poți să oprești oriunde pe aici, spuse el calm.

Am tras pe dreapta și am oprit motorul. Îmi ținui urechile în liniștea care urmă. Am coborât amândoi, iar Jacob se duse în spate să aducă motocicletele. Am încercat să-i citesc expresia feței. Mai era ceva ce-l deranja. Atinsesem un punct sensibil.

Zâmbi fără prea mult entuziasm și împinse motocicleta roșie spre mine.

— La mulți ani, cu întârziere. Ești gata?

— Cred că da. Motocicleta mi se păru brusc intimidantă, înfricoșătoare, când mi-am dat seama că urma să o conduc în curând.

— O luăm încet, promise el. Am sprijinit cu grijă motocicleta de aripa camionetei în timp ce el s-a dus să o aducă și pe a lui.

Jake... am ezitat eu când s-a întors din spatele camionetei.

— Da?

— Ce te supără cu adevărat? Mă refer la chestia asta cu Sam. Mai este ceva ce nu știi? M-am uitat la fața lui. Se strâmbă, dar nu păru supărat. Se uită în pământ și bătu cu piciorul de mai multe ori în cauciucul din față al motocicletei lui, ca și cum ar fi ținut ritmul.

Oftă.

— E doar... felul în care mă tratează. Mă îngrozește. Știi, se presupune că acest consiliu ar trebui să fie format din membri cu drepturi egale, dar dacă ar exista un conducător, acela ar fi tatăl meu. Nu am reușit niciodată să înțeleg de ce-l tratează oamenii în felul acesta, de ce cântărește mai mult părerea lui. Are ceva de-a face cu tatăl lui și cu tatăl tatălui lui. Străbunicul meu, Ephraim Black, a fost ultima căpetenie pe care am avut-o și poate de asta ei încă

ascultă de Billy. Dar eu sunt ca toți ceilalți. Nimeni nu m-a tratat *pe mine* în mod special... până acum.

Replica asta mă cam luă prin surprindere.

— Sam te tratează într-un mod special?

— Mda, mă aprobă el, privindu-mă cu niște ochi îngrijorați. Se uită la mine ca și cum ar aștepta ceva... ca și cum ar trebui să mă alătur bandei lui stupide. Îmi dă mai multă atenție mie decât celorlalți băieți. Urăsc chestia asta.

— Nu ești obligat să te alături nimănui. Vocea îmi sună furioasă. Chestia asta chiar îl deranja pe Jacob, lucru care mă scotea din minți. Cine se credeau „protectorii ăștia”?

— Mda.

Piciorul lui continuă să bată ritmul pe cauciuc.

— Ce-i? Îmi dădeam seama că mai era ceva.

E vorba de Embry. Mă cam evită în ultima vreme.

Nu părea să aibă vreo legătură, dar m-am întrebat dacă eu eram de vină pentru problemele pe care le avea cu prietenul lui

— Ai petrecut destul de mult timp cu mine, i-am amintit eu simțindu-mă egoistă. Îl monopolizasem.

— Nu, nu e vorba de asta. Nu face așa numai cu mine, ci și cu Quil și cu toată lumea. Embry a lipsit o săptămână de la școală, dar nu era niciodată acasă când am încercat să-l vizitez. Și când s-a întors părea... părea înspăimântat. Și eu și Quil am încercat să-l facem să spună ce se întâmplase, dar nu a vrut să stea de vorba cu nici unul din noi.

Mă uitam fix la Jacob, mușcându-mi buza panicată; era înspăimântător. Dar nu se uita la mine. Își privi piciorul în timp ce bătea în cauciuc, ca și cum ar fi aparținut altcuiva. Ritmul se accelerează.

— Și apoi săptămâna asta, din senin, Embry a început să umble cu Sam și gașca lui. Era și el pe stânci azi. Vocea îi era gravă și tensionată.

Se uită la mine într-un târziu.

— Bella, el nu putea să-i sufere mai mult decât mine. Nu voia să aibă nimic de-a face cu ei. Și acum Embry umblă numai după Sam de parcă ar fi intrat într-o sectă. Exact la fel a fost și cu Paul. Nu era deloc prieten cu Sam. Apoi a lipsit de la școală câteva săptămâni și, când s-a întors, Sam era brusc stăpânul lui. Nu știu ce înseamnă asta. Nu-mi dau seama și simt că trebuie să

aflu pentru că Embry este prietenul meu și... Sam se uită cam ciudat la mine... și... Se pierdu în gânduri.

— Ai vorbit cu Billy despre asta? am întrebat eu. Groaza lui era molipsitoare. Simțeam fiori pe șira spinării.

Abia acum se citea furia pe fața lui.

— Da, spuse el disprețuitor. Halal ajutor!

— Ce-a zis?

Expresia feței lui Jacob era sarcastică și, când vorbi, vocea lui imită tonul profund al vocii tatălui lui:

— Nu e nimic pentru care trebuie să te îngrijorezi, Jacob. În câțiva ani dacă nu... ei bine, îți explic mai târziu. Apoi reveni la vocea lui. Ce pot să înțeleg din asta? Încearcă să-mi spună că are vreo legătură cu pubertatea și cu maturizarea? Aici e altceva. Ceva rău.

Își mușcă buza inferioară și-și încleștă pumnii. Parcă îi venea să plângă.

Mi-am aruncat instinctiv brațele în jurul lui, înfășurându-le în jurul taliei lui și lipindu-mi fața de pieptul lui. Era așa de mare că m-am simțit ca un copil care îmbrățișea un adult.

— Oh, Jake, o să fie bine! am promis eu. Dacă lucrurile se înrăutățesc, poți să vii să locuiești cu mine și cu Charlie. Nu te speria, găsim noi o soluție!

Pentru o clipă stătu nemișcat, după care mă cuprinse șovăielnic în brațe.

— Mulțumesc, Bella! Vocea îi era mai răgușită decât de obicei.

Am stat așa pentru o clipă, lucru care nu mă deranjă. Din contră, contactul cu corpul lui mă alina. Nu semăna cu nici o îmbrățișare pe care o mai primisem până atunci. Era prietenie. Și Jacob era foarte cald.

Era ciudat pentru mine, să fiu atât de aproape – mai degrabă sufletește decât fizic, deși și partea fizică era ciudată pentru mine – de o altă ființă umană. De obicei nu mă apropiam atât de ușor și atât de mult de persoane.

Nu de persoanele umane.

— Dacă o să reacționezi așa, o să mă sperii mai des. Vocea lui Jacob era calmă și normală din nou, iar râsetele lui îmi răsunară în ureche. Degetele lui îmi atinseră părul, delicat și intenționat.

Ei bine, pentru mine era prietenie.

M-am tras repede, râzând cu el, dar hotărâtă să pun lucrurile la punct o dată pentru totdeauna.

— E greu de crezut că sunt cu doi ani mai mare decât tine, am spus eu, punând accentul pe partea cu „mai mare”. Mă faci să mă simt ca un pitic. Când stăteam aproape de el chiar trebuia să îmi dau capul pe spate să-i văd fața.

— Ai uitat, bineînțeles, că merg pe patruzeci.

— Oh, ai dreptate.

Mă mângâie pe spate.

— Ești ca o păpușă, mă tachină el. O păpușă de porțelan.

Mi-am dat ochii peste cap și am făcut câțiva pași în spate.

— Hai să nu începem iar cu prostiile cu albinoșii.

— Pe bune, Bella, ești sigură că nu ești? Își întinse brațul cafeniu lângă al meu. Nu am mai văzut pe nimeni mai palid eu tine... ei bine, cu excepția... Se opri, iar eu m-am uitat în alta parte, încercând să mă prefac că nu am înțeles ce urma să spună.

— Ai de gând să mergi sau nu pe motocicletă?

— Hai s-o facem, am aprobat eu mai entuziasmată decât aș fi fost cu o jumătate de minut în urmă. Fraza lui neterminată îmi aminti adevăratul motiv pentru care mă aflam aici.

8. ADRENALINĂ

— OK, deci unde ții strâns?

Am arătat spre mânerul din partea stângă a ghidonului. A fost o greșeală să dau drumul strânsorii. Motocicleta grea se cutremură sub mine, amenințându-mă să mă arunce într-o parte. Am apucat mânerul din nou încercând să-l țin drept.

— Jacob, n-am cum să stau dreaptă, m-am lamentat eu.

— Ba da, când ai să fii în mișcare, îmi promise el. Acum unde-i frâna?

— În spatele piciorului drept.

— Fals.

Mă apucă de mână și îmi înfășură degetele în jurul mânerului de deasupra supapei de reglaj.

— Dar ai spus că...

— Asta e frâna care-ți trebuie ție. Nu folosi frâna din spate deocamdată, aceea este pentru mai târziu, când ai să ai habar ce faci.

— Nu prea sună bine, am spus eu bănuitoare. Nu sunt ambele frâne destul de importante?

— Uită de frâna din spate, OK? Uite... Își puse mâna peste a mea și mă făcu să strâng mânerul în jos. Uite așa frânezi. Să nu uiți. Îmi strânse mâna încă o dată.

— Bine, am acceptat eu.

— Supapa de reglaj?

Am răsucit mânerul din dreapta.

— Schimbătorul de viteze?

I-am dat un ghiont cu gamba stângă.

— Foarte bine. Cred că am pus la punct toate detaliile. Acum nu trebuie decât să te pui în mișcare.

— Îhî, am mormăit eu, temându-mă să mai spun ceva. Stomacul mi se învârtea într-un fel ciudat și mi s-a părut că vocea mea e pe punctul să se spargă. Eram îngrozită. Am încercat să mă conving că teama mea era inutilă. Deja trecusem prin cea mai rea situație posibilă. Ce m-ar mai putea speria acum? Ar trebui să pot privi moartea în ochi și să râd.

Dar stomacul meu nu se lăsa păcălit.

M-am uitat în jos la bucata lungă de drum, mărginită de vegetație groasă. Drumul era nisipos și umed. Mai bine decât să fie noroi.

— Vreau să răsucești mânerul în jos, mă instrui Jacob.

Mi-am înfășurat degetele în jurul mânerului.

— Este extrem de important, Bella, sublinie Jacob. Să nu-i dai drumul, da? Vreau să-ți închipui că ți-am pus în mână o grenadă. Acul este scos și tu o ții cu gura în jos.

Am strâns și mai tare.

— Bine. Crezi că poți s-o pornești?

— Dacă-mi mișc piciorul mă duc jos, i-am spus eu printre dinții încleștați, cu degetele strânse în jurul grenadei.

— OK, fac eu asta. Nu da drumul mânerului.

Făcu un pas în spate, după care își lovi brusc piciorul de pedală. Se auzi un zgomot scurt și puternic, iar forța loviturii lui zgudui motocicleta. Aceasta era gata să cadă într-o parte, dar Jake o prinse înainte să mă izbească de pământ.

— Stai acolo, o încurajă el. Mai ții mânerul?

— Da, am icnit eu.

— Pune bine picioarele, încerc din nou. Dar puse mâna pe spatele scaunului, doar așa, ca să fie sigur.

Abia după patru încercări se produse contactul. Simțeam motocicleta huruind sub mine ca un animal furios. Am strâns mânerul de mă dureau degetele.

— Încearcă supapa de reglaj, sugerează el. Foarte ușor. Și nu da drumul mânerului.

Am răsucit șovăielnică mânerul drept. Deși mișcarea fu insignifiantă, motocicleta mârâi sub mine. Acum părea furioasă și înfometată. Jacob zâmbi profund satisfăcut.

— Mai ții minte cum treci în viteză întâi? mă întrebă el.

— Da.

— Păi, fă-o atunci.

— OK.

Așteaptă câteva secunde.

— Picioarul stâng, strigă el.

— *Știu*, am spus eu trăgând adânc aer în piept.

— Ești sigură că vrei să faci asta? mă întrebă Jacob. Parcă ți-e frică.

— N-am nimic, am strigat eu. Am lovit schimbătorul de viteze de sus în jos.

— Foarte bine, mă laudă el. Acum, *foarte* încet, slăbește strânsoarea mânerului.

Se îndepărtă de motocicletă cu un pas.

— Vrei să dau drumul grenadei? am întrebat eu nevenindu-mi să cred. Nici nu e de mirare că se dădea deoparte.

— Așa te pui în mișcare, Bella. Doar fă-o treptat.

Când începusem să slăbesc strânsoarea, am fost șocată să fiu întreruptă de o voce care nu aparținea băiatului de lângă mine.

— Ce faci tu acum e și necugetat, și copilăresc, și prostesc, Bella, răbufni vocea de catifea.

— Vai! am icnit eu și mâna îmi căzu de pe mâner.

Motocicleta prinse puteri sub mine și mă aruncă înainte după care se prăbuși pe pământ pe jumătate peste mine. Motorul huriitor se înecă și apoi muri.

— Bella? Jacob ridică ușor de pe mine motocicleta grea. Ai pățit ceva?

Dar eu nu ascultam.

— Ți-am spus eu, murmură vocea perfectă, clară precum cristalul.

— Bella? mă scutură Jacob de umăr.

— Sunt bine, am mormăit eu amețită.

Ba chiar era mai mult decât bine. Vocea din capul meu se întorsese. Îmi suna încă în urechi ca niște ecouri dulci și catifelate.

Mintea mea luă repede în calcul toate posibilitățile. Aici nu mai era nici o familiaritate, eram pe un drum pe care nu-l mai văzusem niciodată, făceam ceva ce nu mai făcusem niciodată, nu era vorba de nici un *déjà-vu*. Deci probabil că halucinațiile pornesc de la altceva... Am simțit cum adrenalina îmi curge din nou prin vene și mi-am dat seama de răspuns. O combinație de adrenalină și pericol dă poate doar prostie...

Jacob mă trăgea de picioare.

— Te-ai lovit la cap?

— Nu cred. L-am scuturat înainte și înapoi ca să verific. Nu am stricat motocicleta nu? Gândul acesta mă îngrijora. Eram nerăbdătoare să încerc din nou, imediat. Lipsa mea de chibzuință avea efecte mai bune decât mă așteptam. Dă-o încolo de trădare! Poate găsisem un mijloc de a-mi provoca halucinațiile, lucru care era mult mai important.

— Nu. Doar ai oprit motorul, spuse Jacob întrerupându-mi speculațiile. Ai dat drumul prea repede la mâner.

Am dat din cap.

— Hai să mai încercăm o dată.

— Ești sigură? întrebă Jacob.

— Absolut.

De data aceasta am încercat eu însămi să lovesc pedala de pornire. Era complicat. A trebuit să sar puțin ca să pot să lovesc pedala cu suficientă putere și de fiecare dată când făceam asta, motocicleta încerca să mă doboare. Mâna lui Jacob plana deasupra ghidonului, gata să mă prindă dacă era cazul.

După câteva încercări bune și alte câteva încercări proaste, motorul hurui sub mine. Aducându-mi aminte să mă țin de grenadă, am mărit turația supapei de reglaj. Motorul mârâia la cea mai mică atingere. Zâmbeam acum la fel ca Jacob.

— Ușor cu mânerul, îmi aminti el.

— Adică vrei să te sinucizi? Despre asta-i vorba? spuse din nou cealaltă voce pe un ton grav.

Am zâmbit subțire, deci încă o auzeam, și am ignorat întrebările. Jacob nu avea să lase să mi se întâmple nimic grav.

— *Du-te acasă la Charlie!* îmi ordonă vocea. Frumusețea pură a vocii mă ului. Nu puteam să o pierd, indiferent ce preț trebuia să plătesc.

— Slăbește mânerul ușor, mă încurajă Jacob.

— Așa o să fac, am spus eu. M-a deranjat puțin când mi-am dat seama că le răspunsesem la amândoi.

Vocea din capul meu mârâi peste huruitul motocicletei.

Încercând să mă concentrez de data aceasta și să nu las vocea să mă sperie din nou, am relaxat puțin câte puțin mâna pe mâner. Dintr-odată motorul porni și mă smuci înainte.

Zburam.

Am simțit un vânt care nu era acolo mai devreme și care-mi trăgea părul în spate cu atâta forță încât părea că mă trage cineva de el. Stomacul mă lăsa în pace; adrenalina îmi curgea prin corp, furnicându-mi prin vene. Copacii alergau cu viteză pe lângă mine, transformându-se într-un perete verde.

Dar asta era doar prima viteză. Piciorul meu se mișcă spre schimbătorul de viteze în timp ce mâna mea răsucea mânerul pentru mai mult combustibil.

— *Nu, Bella!* îmi ordonă vocea furioasă și dulce ca mierea în ureche. *Fii atentă!*

Am renunțat să mai accelerez și mi-am dat seama că drumul o cotea ușor la stânga, iar eu încă mergeam drept. Jacob nu mă învățase și cum să întorc.

— Frânele, frânele, am mormăit în sinea mea și am lovit instinctiv cu piciorul drept cum aș fi făcut în camionetă.

Motocicleta se clătină brusc sub mine, tremurând mai întâi pe-o parte și apoi pe alta. Mă trăgea spre peretele verde, iar cu mergeam cu viteză prea mare. Am încercat să întorc ghidonul în direcția cealaltă și schimbarea bruscă de greutate împinse motocicleta la pământ.

Motocicleta ateriză peste mine din nou, huruind zgomotos, târându-mă pe nisipul ud până când se lovi de ceva fix. Nu vedeam nimic. Fața îmi era îngropată în mușchi. Am încercat să ridic capul, dar era ceva ce mă împiedica.

Eram amețită și derutată. Parcă auzeam trei chestii mârâiul – motocicleta de peste mine, vocea din cap și încă ceva...

— Bella! strigă Jacob, după care am auzit hurelul celeilalte motociclete oprindu-se.

Motocicleta nu mă mai țintuia la pământ, iar eu m-am rostogolit pe-o parte să respir. Nu se mai auzea nici un mârâit.

— Uau, am murmurat eu. Eram încântată. Asta trebuia să fie rețeta pentru halucinații – adrenalină, plus pericol, plus prostie. Sau ceva de genul ăsta, în fine.

— Bella! Jacob se aplecă panicat asupra mea. Bella, mai trăiești?

— Mă simt super! am spus eu entuziasmată. Mi-am îndoit mâinile și picioarele. Totul părea să meargă foarte bine. Hai s-o facem din nou.

— Nu prea cred. Jacob încă părea îngrijorat. Cred că mai bine te-aș duce la spital.

— N-am nimic.

— Ai o tăietură imensă pe frunte din care curge sânge, mă informă el.

Mi-am dus mâna la cap. Era ud și lipicios, asta-i sigur. Nu simțeam decât mirosul mușchiului umed de pe fața mea, ceea ce mă ajută să nu-mi fie greață.

— Oh, iartă-mă, Jacob! Am apăsat tare pe tăietură ca și cum ași fi putut să oblig sângele să intre înapoi în cap.

— De ce îți ceri scuze că sângerezi? întrebă el în timp ce mă apucă de talie cu brațul său lung și mă trase în picioare. Hai să mergem. Conduc eu. Întinse mâna după chei.

— Și motocicletele? am întrebat eu înmânându-i cheile.

Se gândi o clipă.

— Așteaptă aici. Și ia asta. Își scoase tricoul, deja pătat de sânge și mi-l aruncă. L-am mototolit și l-am ținut strâns pe frunte. Începeam să simt mirosul de sânge; am respirat adânc pe gură și am încercat să mă gândesc la altceva.

Jacob sări pe motocicleta neagră, o porni dintr-o singură lovitură și o luă la goană înapoi pe drum, aruncând nisip și pietre în urma lui. Avea un aer sportiv și profesionist când se înclină peste mânere cu capul jos și fața înainte, cu părul lui strălucitor fluturând în vânt. Îl invidiam. Eram sigură că eu nu arătasem așa pe motocicleta mea.

M-am mirat când mi-am dat seama cât de departe ajunsesem. Abia dacă-l mai vedeam pe Jacob în depărtare când, în cele din urmă, a ajuns la camionetă. Aruncă motocicleta într-o parte și sări spre portiera șoferului.

Nu mi-a părut rău deloc când forță camioneta să scoată un huruit asurzitor în graba lui să se întoarcă la mine. Mă înțepa puțin capul și-mi era greață de la stomac, dar tăietura nu era gravă. Pur și simplu tăieturile la cap sângerează mai mult decât majoritatea tăieturilor. Graba lui nu era necesară.

Jacob lăasă motorul pornit când alergă înapoi spre mine, ajutându-mă să mă ridic.

— OK, hai să te duc în camionetă.

— Pe bune, mă simt bine, l-am asigurat eu în timp ce mă ajuta să urc. Nu te îngrijora. E doar un pic de sânge. Foarte mult sânge, l-am auzit eu mormăind când se întoarse să-mi aducă motocicleta.

— Acum, hai să ne gândim o clipă, am început eu să vorbesc când s-a întors în mașină. Dacă mă duci așa la urgență, sigur află și Charlie de isprava asta. M-am uitat în jos la nisipul și noroiul întărit pe blugii mei.

— Bella, cred că ai nevoie de copci. Nu te las să sângerezi până mori.

— Nu o să se întâmple asta, promit. Hai doar să ducem motocicletele înapoi și după aceea oprim la mine acasă să distrug toate dovezile înainte să mergem la spital.

— Și Charlie?

— A spus că se duce la serviciu azi.

— Ești absolut sigură?

— Ai încredere în mine. Sângerez ușor. Nu e nici pe de parte atât de grav cum pare.

Jacob nu era prea încântat, gura strâmbându-i-se într-un rictus ciudat, dar nici nu voia să-mi facă probleme. M-am uitat pe geam, ținând lipit de captricoul lui distrus, în timp ce el conducea spre Forks.

Treaba cu motocicleta ieșise mai bine decât sperasem. Îmi atinsesem scopul inițial. Trădasem, îmi încălcasem promisiunea. Fusesem atât de nechibzuită! Acum că promisiunile fuseseră încălcate de ambele părți, mă simțeam mai puțin patetică.

Și apoi descoperisem calea către halucinații! Sau cel puțin așa speram. Aveam de gând să aplic teoria cât mai repede. Poate termină repede cu mine la urgență și pot să încerc din nou diseară.

Nu-mi venea să cred că putusem să merg cu o viteză atât de mare. Senzația pe care o lăsa vântul pe fața mea, viteza și libertatea... îmi amintiră de o viață anterioară, în care zburam printr-o pădure deasă fără nici o cărare, în spatele lui în timp ce el alerga... am încetat pe loc să mă mai gândesc la asta și am lăsat amintirea să se întrerupă.

— Încă ești bine? verifică Jacob.

— Mda. Am încercat să par la fel de convingătoare ca mai înainte.

— Apropo, adăugă el. Îți demontez diseară frâna de picior.

Când am ajuns acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost mă uit în oglindă; arătam destul de sinistru. Sângele se uscaseră în fâșii groase de-a lungul obrazului și gâtului, năclăindu-mi părul plin de noroi. M-am examinat și mi-am spus că sângele seamănă cu vopseaua ca să nu îmi vină rău de la stomac. Am inspirat pe gură și imediat m-am simțit mai bine.

M-am spălat cât de bine am putut. Apoi mi-am ascuns hainele murdare și pline de sânge în fundul coșului de rufe, îmbrăcându-mă cu blugi curați și o cămașă descheiată (pe care să nu fiu nevoită să o trag peste cap) cu câtă grijă am putut. Am reușit să fac toate astea cu o singură mână ca să nu pătez hainele noi cu sânge.

— Grăbește-te, mă strigă Jacob.

— OK, OK, am strigat eu. Am coborât pe scări după ce m-am asigurat că nu am lăsat nimic incriminator în urma mea.

— Cum arăt? l-am întrebat.

— Mai bine, recunosc eu el.

— Arăt ca și cum m-aș fi împiedicat la tine în garaj și aș fi dat cu capul de un ciocan?

— Da, presupun că da.

— Atunci hai să mergem.

Jacob mă conduse repede spre ușă și insistă să conducă tot el. Eram la jumătatea drumului spre spital când mi-am dat seama că era cu bustul gol.

M-am încruntat vinovată.

— Trebuia să luăm o jachetă pentru tine.

— Lucru care ne-ar fi dat de gol, mă tachina el. Și în plus, nu e frig.

— Glumești?

Tremuram și m-am întins să dau drumul la căldură.

M-am uitat la Jacob să-mi dau seama dacă făcea pe durul ca să nu mă îngrijorez, dar părea să se simtă destul de confortabil. Ținea o mână peste spătarul scaunului meu, deși eram ghemuită ca să-mi fie cald.

Jacob chiar părea mai mare de șaisprezece ani, nu chiar de patruzeci, dar oricum, mai mare decât mine. Quil nu era nici pe departe atât de musculos ca Jacob, deși Jacob pretindea că era un schelet. Avea niște mușchi lungi și flexibili. Pielea lui netedă avea o culoare atât de frumoasă încât eram invidioasă.

Jacob observă că mă uit.

— Ce e? mă întrebă el, simțindu-se brusc jenat.

— Nimic. Pur și simplu nu mi-am dat seama mai devreme. Știai că arăți foarte bine?

Imediat ce am rostit cuvintele, mi-am făcut griji că ar putea să înțeleagă greșit observația mea.

Dar Jacob nu făcu decât să-și dea ochii peste cap.

— Te-ai lovit destul de tare la cap, nu?

— Vorbesc serios.

— Ei bine, atunci, mulțumesc. Ca să fiu politico.

Am rânjit.

— Cu plăcere, ca să fiu politicoasă.

A fost nevoie de șapte copci pentru a-mi închide tăietura de pe frunte. După înțepătura injecției cu anestezicul local, nu am mai simțit nici o durere. Jacob m-a ținut de mână în timp ce doctorul Snow m-a cusut și am încercat să nu mă gândesc la ironia situației.

Parcă aș fi stat o viață la spital. Când am terminat, a trebuit să-l las pe Jacob acasă și să mă grăbesc să mă duc să pregătesc cina pentru Charlie. Charlie păru să creadă povestea cu căzătura în garajul lui Jacob. La urma urmei, ajunsesem deseori la urgență în viața mea.

Noaptea care a urmat nu a fost la fel de rea ca prima noapte după ce i-am auzit vocea în Port Angeles. Simțeam iarăși că am o gaură în trup ca întotdeauna când eram departe de Jacob doar că nu mai pulsa atât de rău în jurul marginilor. Făceam deja planuri, așteptând miraje noi, ceea ce reuși să mă distragă. Mai știam de asemenea că urma să mă simt mai bine a doua zi când voi fi din nou cu Jacob, de aceea durerea cu care mă obișnuisem deveni

suportabilă; urma alinarea. Până și coșmarul își mai pierdu din intensitate. Eram, ca de obicei, îngrozită, dar în același timp așteptam cu nerăbdare momentul în care mă voi trezi din vis țipând. Știam că acest coșmar avea să se termine.

Miercurea următoare, înainte să ajung acasă de la urgență, doctorul Gerandy a sunat să-l avertizeze pe tatăl meu că e posibil să fi suferit o contuzie și l-a sfătuit să mă trezească o dată la două ore în seara aceea, doar ca să fie sigur că nu e nimic grav. Ochii lui Charlie se îngustară bănuitori când i-am explicat că m-am împiedicat din nou.

— Poate că ar fi mai bine să stai de tot departe de garaj, Bella, îmi sugeră el în seara aceea la cină.

Mi-a fost teamă că Charlie era gata să dea vreun verdict care să-mi interzică să mă mai apropiu de La Push și, prin urmare, de motocicletă mea. Iar eu nu aveam de gând să mă dau bătută, pentru că azi avusesem cea mai uimitoare halucinație. Vocea de catifea a țipat la mine aproape cinci minute înainte să apăs pe frână prea brusc și să mă lovesc de un copac. O să suport orice durere în seara asta fără să mă lamentez.

— Asta nu s-a mai întâmplat în garaj, am protestat eu repede. Mergeam în drumeție și m-am împiedicat de-o piatră.

— Și de când faci tu drumeții? mă întrebă Charlie sceptic.

— Munca la magazin la Newton trebuia să dea roade cândva, am subliniat eu. Dacă-ți petreci toată ziua vânzând tot felul de obiecte de care au nevoie excursioniștii, vrei să vezi și tu, la un moment dat, cum e în drumeție.

Charlie se uită urât la mine, fără să fie prea convins.

— O să am mai multă grijă, am promis eu, încrucișându-mi pe furiș degetele pe sub masă.

— Nu mă deranjează că faci drumeții prin jurul rezervației La Push, doar să nu te îndepărtezi prea tare de oraș. OK?

— De ce?

— Păi, am primit cam multe plângeri în legătură cu animalele sălbatice în ultima vreme. Cei de la departamentul forestier o să meargă să verifice, dar deocamdată...

— Oh, ursul acela mare, am spus eu înțelegând brusc. Da, știu, unii drumeți care trec pe la magazin l-au văzut. Chiar crezi că este vreun urs cenușiu mutant pe acolo?

— Se încruntă.

— Ceva tot este. Așa că, să stai aproape de oraș. Ne-am înțeles?

— Sigur, sigur, am spus eu repede. Nu păru pe deplin liniștit.

— Charlie începe să-și cam bage nasul, m-am plâns lui Jacob când m-am dus vineri să-l iau de la școală.

— Poate ar trebui s-o lăsăm mai moale cu motocicletele. Mă văzu gata să obiectez și adăugă: Cel puțin pentru vreo săptămână. Ai putea să stai și tu o săptămână fără să ajungi la spital. Corect?

— Și ce-o să facem?

El zâmbi.

— Ce vrei tu.

M-am gândit o clipă la ceea ce voiam să fac.

Uram ideea să pierd și secundele acelea scurte când mă vizitau amintirile care nu dureau; veneau singure, fără ca eu să mă gândesc la ele. Dacă tot nu puteam avea motocicletele, atunci trebuia să caut altceva care să provoace pericolul și adrenalina, dar pentru asta aveam nevoie de mult timp de gândire și trebuia să fiu inventivă. Nu mă atrăgea foarte tare ideea de a nu face nimic. Dacă mă apuca iar deprimarea, chiar și cu Jake? Trebuia să fiu ocupată tot timpul...

Poate era o altă cale, o altă rețetă... un alt loc.

În mod sigur, fusese o greșeală să merg la el acasă. Dar prezența lui trebuie să fie păstrată undeva în afara sufletului meu. Trebuia să existe un loc în care el să apară distinct, mai viu decât în aglomerația de amintiri din sufletul meu.

Nu-mi trecea prin cap decât un singur loc de felul acesta. Un singur loc care îi va aparține numai lui și nimănui altcuiva. Un loc magic, plin de lumină. Poiana minunată pe care o vitzusem odată, luminată de razele soarelui și de scânteierea pielii lui.

Ideea avea șanse mari să fie un eșec, în cazul în care durerea m-ar fi copleșit. Simțeam în piept un gol dureros numai când mă gândeam la asta! Îmi era greu să mă țin dreaptă, să nu mă las pradă durerii. Dar în mod sigur, acolo mai mult decât în orice alt loc, îi puteam auzi vocea. Și deja îi spuseseam lui Charlie că făceam drumeții...

— La ce te gândești atât de intens? mă întrebă Jacob.

— Păi, am început eu încet, am găsit odată un loc în pădure, peste care am dat când făceam... ăăă... drumeții. O poiană mică, cel mai frumos loc din lume. Nu știu dacă pot da din nou de ea, de una singură. Cu siguranță ar trebui să încerc de mai multe ori...

— Am putea să folosim o busolă și o hartă cu grafice, spuse Jacob foarte încrezător. Mai știi de unde ai plecat?

— Da, chiar de jos de la capătul șoselei, unde se termină autostrada 110.

— Super. O s-o găsim. Ca de obicei, Jacob intra în orice joc voiam eu. Nu conta cât de ciudat era.

Așa că, sâmbătă dimineață mi-am legat șireturile la noii mei bocanci de drumeții - cumpărați în dimineața aceea beneficiind pentru prima oară de reducerea de 20%, în calitate de angajat - mi-am luat noua hartă topografică a Peninsulei Olimpice și am pornit spre La Push.

Nu am luat-o imediat din loc; mai întâi Jacob s-a întins pe podeaua din sufragerie - ocupând toată camera - și, timp de douăzeci de minute, a trasat o rețea complicată în jurul secțiunii de pe hartă care ne interesa, în timp ce eu m-am așezai pe un scaun în bucătărie și am stat de vorbă cu Billy. M-am mirat că Jacob îi spusese unde mergeam, având în vedere că se discutase foarte mult despre apariția ursului. Am vrut să-l rog, pe Billy să nu-i spună nimic lui Charlie despre asta, dar m-am temut ca nu cumva rugămintea mea să aibă efectul contrar celui scontat.

— Poate vedem și noi ursul gigant, glumi Jacob în timp ce privea desenul.

M-am uitat repede la Billy fiindu-mi frică de o reacție asemănătoare cu a lui Charlie.

Dar Billy nu făcu decât să râdă la auzul celor spuse de fiul lui.

— Poate ar trebui să luați și un borcan cu miere; la nevoie îl puteți folosi. Jacob chicoti.

— Sper că poți să alergi repede cu bocancii tăi noi, Bella. Un borcănel n-o să țină mult timp ocupat un urs înfometat.

— Trebuie doar să fiu mai rapidă ca tine.

— Succes! spuse Jacob dându-și ochii peste cap în timp ce împăturea harta la loc. Hai să mergem!

— Distracție plăcută, spuse Billy răgușit, îndreptându-se către frigider în scaunul lui cu roțile.

Nu era greu să locuiești cu Charlie, dar am avut impresia căt Jacob o ducea mai bine ca mine. Am condus până la capătul drumului, oprind lângă semnul care marca începutul drumului de munte. Trecuse mult timp de când fusesem aici și stomacul meu reacționează. Ar putea fi o idee foarte proastă să merg acolo. Dar va merita, dacă voi avea ocazia să-l aud.

Am coborât și am privit peretele des de verdeață.

— Pe aici am luat-o, am murmurat eu arătând direct în față.

— Hmm, mormăi Jake.

— Ce?

Se uită în direcția pe care i-o arătasem, apoi la cărarea clar indicată.

— Mi-am închipuit că ești genul de fată care o ia pe cărare.

— Nu sunt eu aia. Am zâmbit mohorâtă. Sunt o rebelă.

— Râse, după care scoase harta.

— Lasă-mă o clipă. Ridică busola cu un aer profesionist, întorcând harta până când o așează în poziția în care voia el.

— OK, prima linie din grafic. Hai să mergem!

Mi-am dat seama că-l încetineam pe Jacob, dar el nu seplângea. Am încercat să nu mă gândesc la ultima mea călătorie prin partea aceasta de pădure cu un alt însoțitor. Amintirile erau încă periculoase. Dacă le lasam să-mi scape de sub control, m-aș fi zbatut, cu brațele strânse la piept, luptându-mă să respir și cum aveam să-i explic lui Jacob toate astea?

Nu-mi era atât de greu să-mi focalizez gândurile asupra prezentului. Pădurea semăna mult cu oricare alta din peninsulă, iar Jacob schimba total atmosfera.

Fluiera vesel un cântecel necunoscut, mișcându-se cu ușurință printre buruienile aspre. Umbrele nu păreau la fel de întunecate ca de obicei. Cel puțin nu atâta timp cât aveam cu mine soarele personal.

Jacob verifica busola o dată la câteva minute, pentru a ne menține în linie dreaptă cu una dintre spițele radiale ale graficului lui. Părea că știe ce face. Am vrut să-i fac un compliment, dar m-am abținut. Cu siguranță și-ar mai fi adăugat vreo câțiva ani la vârsta lui și-așa umflată. Mentea îmi zbura la multe lucruri în timp ce mergeam, și am devenit curioasă. Nu uitasem de conversația pe care am avut-o lângă stâncile de pe țărmul mării și tot așteptam să aducă el vorba, dar nu părea că avea de gând să facă asta.

— Hei... Jake? am întrebat eu șovăielnică.

— Mda?

— Care mai e treaba... cu Embry? Și-a revenit la normal?

Jacob tăcu pentru o clipă, înaintând cu pași mari. Când fu cam cu trei metri mai în față, se opri să mă aștepte.

— Nu, nu și-a revenit la normal, spuse Jacob când l-am ajuns din urmă, colțurile gurii lăsându-i-se în jos. Nu a continuat să meargă. Mi-a părut rău imediat că am adus vorba de asta.

— Tot cu Sam.

— Da.

Îmi puse brațul în jurul umărului și părea atât de îngrijorat încât nu l-am dat în joacă la o parte cum făceam de obicei.

— Tot se mai uită ciudat la tine? aproape că am șoptit eu.

Jacob se uita printre copaci.

— Uneori.

— Și Billy?

— Mă ajută la fel de mult ca de obicei, spuse el pe un ton furios și enervat care mă deranjă.

— Canapeaua noastră e mereu disponibilă, m-am oferit eu.

Râse, ieșind din starea ciudată de tristețe.

— Dar gândește-te în ce situație s-ar afla Charlie când ar suna Billy la poliție să raporteze răpirea mea.

Am râs și eu, bucuroasă că Jacob revenise la normal. Ne-am oprit când Jacob a zis că am mers nouă kilometri, că am luat-o spre vest o bucată de drum și că am mai parcurs încă o linie din grafic. Totul părea la fel ca mai înainte și am avut sentimentul că expediția mea prostească era destinată să eșueze. M-am cam dat bătută când a început să se întunece, ziua înnorată lăsând locul unei nopți fără stele, dar Jacob era mai încrezător.

— Atâta timp cât ești sigură că am plecat din locul potrivit... Îmi aruncă o privire.

— Da, sunt sigură.

— Atunci o s-o găsim, îmi promise el luându-mă de mână și trăgându-mă printr-o grămadă de ferigi. Camioneta se afla pe partea cealaltă. Arătă în partea aceea cu mândrie. Ai încredere în mine.

— Te pricepi, am recunoscut eu. Data viitoare luăm cu noi și niște lanterne.

— De-acum păstrăm drumețiile pentru duminică. Nu mi-am dat seama că ești atât de înceată.

Mi-am tras mâna și am mers cu pași apăsați spre locul șoferului, în timp ce el se amuză de reacția mea.

— Deci ești gata de încă o încercare, mâine? Întrebă el așezându-se pe locul pasagerului.

— Sigur că da. În cazul în care nu vrei să mergi fără mine ca să nu te țin în loc cu încetineala mea.

— O să supraviețuiesc, mă asigură el. Dar dacă facem iar drumeții, ai face bine să iei niște plasturi. Pun pariu că ți-au ros picioarele bocancii tăi cei noi.

— Puțin, am mărturisit eu. Simțeam că am mai multe bătăături.

— Sper să vedem ursul mâine. Azi sunt cam dezamăgit că nu l-am văzut.

— Da, și eu, l-am aprobat sarcastică. Poate mâine avem noroc și ne mănâncă!

— Urșii nu vor să mănânce oameni. Nu avem gust bun. Rânji la mine în camioneta întunecată. Normal, tu *ai putea* fi o excepție. Pun pariu că ai un gust bun.

— Mulțumesc mult, am spus eu privind în altă parte. Nu era prima persoană care-mi spunea asta.

9. A CINCEA ROATA

Timpul părea să se scurgă mult mai repede decât înainte. Școala, serviciul și Jacob, deși nu neapărat în ordinea asta, îmi impuseseră un ritm ușor de urmat. Iar lui Charlie i se îndeplinise dorința: nu mai eram nefericită. Bineînțeles, nu mă puteam păcăli în totalitate. Când mă opream să-mi trec viața în revistă, lucru pe care încercam să nu-l fac prea des, nu puteam ignora implicațiile comportamentului meu.

Eram ca o lună pierdută; planeta în jurul căreia gravitasem fusese distrusă într-un scenariu apocaliptic de film cu dezastre, dar luna continua totuși să se rotească pe o orbită mică, în jurul spațiului gol, ignorând legile gravitației.

Începusem să știu să merg cu motocicletă; aceasta însemna mai puține bandaje care să-l îngrijoreze pe Charlie. Dar mai însemna de asemenea că vocea din capul meu se auzea tot mai slab, până în ziua în care nu am mai

auzit-o deloc. Am început să intru în panică. M-am înverșunat să găsesc poiana. Mi-am stors creierii căutând alte activități producătoare de adrenalină.

Nu prea țineam cont de zilele care treceau, nu aveam nici un motiv să țin cont de ele câtă vreme ce încercam să trăiesc pe cât posibil în prezent, fără ciudățeniile din trecut și fără amenințări dinspre viitor. Așa că am fost surprinsă când Jacob a adus vorba de asta într-una dintre duminicile pe care lepetreceam învățând. Mă aștepta când am tras camioneta în fața casei lui, după ce am ieșit de la serviciu.

— La mulți ani de Sfântul Valentin, spuse Jacob zâmbind, întâmpinându-mă cu capul plecat.

Scoase o cutiuță roz și mi-o întinse. Atmosfera se mai inimă.

— Păi, mă simt cam prost, am mormăit eu. Chiar e azi Sântul Valentin?

Jacob scutură capul mimând tristețea.

— Ești așa de aeriană uneori! Da, este paisprezece februarie. Deci vrei să fii partenera mea astăzi? Măcar atât poți să faci și tu dacă tot nu mi-ai luat o cutie de bomboane de cincizeci de cenți.

Începusem să nu mă simt în largul meu. Era ironic, dar numai la suprafață.

— Și cam ce implică asta? am evitat eu să răspund.

— Chestii obișnuite, să fii sclava mea pe viață și altele de genul ăsta.

— Oo, bine, dacă e numai atât... Am luat bomboanele. Dar încercam să găsesc o cale să clarific limitele. Din nou. Cu Jacob pătreau să fie des încălcate.

— Și, ce facem mâine? Drumeții sau mergem la urgență?

— Drumeții, am decis eu. Nu ești singurul obsedat de ceva. Încep să cred că mi-am imaginat locul acela... M-am încruntat privind în depărtare.

— Îl găsim noi, mă asigură el. Rămâne să ne plimbăm cu motocicletă luni și vineri? propuse el.

Mi s-a ivit o ocazie și am profitat de ea fără să mă gândesc prea bine.

— Mă duc la film vineri. Le tot promit de nu știu când colegilor mei că merg cu ei.

Mike o să fie încântat.

Jacob se întristă. I-am văzut privirea întunecată înainte să apuce să se uite în pământ.

— Vii și tu, nu? am adăugat eu repede. Sau ar fi un efort prea mare să-ți petreci timpul cu niște elevi plicticoși dintr-a douăsprezecea?

S-a dus șansa mea să-l țin puțin la distanță. Nu suportam să-l rănesc pe Jacob; se părea că suntem legați într-un mod ciudat, pentru că durerea lui îmi provoca și mie niște înțepături mici. Iar ideea să-l am alături în timpul calvarului – e drept că îi *promisesem* lui Mike, dar nu eram prea entuziasmată să mă țin de cuvânt – era pur și simplu prea tentantă.

— Chiar ai vrea să vin și eu, cu prietenii tăi acolo?

— Da, am recunoscut eu sinceră, știind din start că-mi tăiam singură craca de sub picioare cu vorbele următoare. O să fii mult mai distractiv cu tine acolo. Adu-l și pe Quil, să facem un grup mai mare.

— Quil o să-și iasă din minți. Să iasă cu fete dintr-a douăsprezecea. Chicoti și-și dădu ochii peste cap. Nu a zis nimic de Embry și nici eu n-am făcut-o.

Am râs și eu.

— O să încerc să-i aduc mai multe.

Am deschis subiectul discutând cu Mike, luni, la ora de engleză.

— Hei, Mike, am spus eu când s-a terminat ora. Ești liber vinerea asta?

Se uită la mine, iar ochii lui albaștri se umplură brusc de speranță.

— Da, sunt. Vrei să ieșim?

Mi-am cântărit cu atenție fiecare cuvânt din răspuns.

— Mă gândeam să facem un *grup*, am subliniat cuvântul, și să mergem cu toții să vedem *Punct ochit*. De data asta îmi făcusem temele, citisem chiar și povestirea filmului să fiu sigură că nu mai sunt prinsă cu garda jos. Filmul ăsta urma să fie un măcel de la cap la coadă. Nu-mi revenisem chiar atât de mult încât să suport un film romantic. Sună bine?

— Sigur, spuse el, entuziasmul scăzându-i vizibil.

— Super.

După o clipă, deveni aproape la fel de entuziasmat ca mai devreme.

— Ce zici să-i invităm pe Angela și Ben? Sau pe Eric și Katie?

Se pare că era hotărât să facă din asta o întâlnire dublă.

— Ce zici de ambele cupluri? am sugerat eu. Și pe Jessica, normal. Și pe Tyler și Conner, și poate și pe Lauren, am continuat eu răutăcioasă. Doar *promisesem* că o să aduc mai multe fete pentru Quil.

— OK, mormăi Mike, supărat că-i fuseseră zădărnicate planurile.

— Și, am continuat eu, mai am niște prieteni din La Push pe care i-am invitat. Deci se pare că o să avem nevoie de Suburban-ul⁴ tău dacă vine toată lumea.

Ochii lui Mike se îngustară bănuitori.

— Ei sunt prietenii cu care-ți petreci tu timpul de la o vreme, studiind?

— Da, chiar ei, am răspuns eu veselă. Deși poți să spui că facem meditații, sunt doar în clasa a zecea.

— Aha, spuse Mike surprins. Apoi zâmbi, după o clipă de gândire.

Totuși, în cele din urmă, nu am avut nevoie de Suburban.

Jessica și Lauren au pretins că ar fi ocupate imediat ce Mike va scăpat că aș fi implicată în organizare. Eric și Katie aveau deja alt program – aniversarea a trei săptămâni de când erau împreună sau ceva de genul acesta. Lauren apucase să vorbească cu Tyler și Conner înaintea lui de Mike așa că erau și ei ocupați. Până și Quil ieșise din discuție din cauză că era pedepsit pentru că se bătuse la școală. Până la urmă, doar Angela și Ben și, bineînțeles Jacob au putut să meargă.

Numărul mic de persoane care veneau nu-l descurajă pe Mike. Numai despre ziua de vineri vorbea.

— Ești sigură că nu vrei să vedem *Măine și pentru eternitate!* mă întrebă el la prânz, spunându-mi titlul comediei romantice care rula în momentul respectiv. *Roșiile Putrede*⁵ i-a făcut o cronică mai bună.

— Vreau să văd *Punct ochit*, am insistat eu. Am chef de ceva acțiune. Vreau să văd sânge și intestine scoase!

— OK. Mike se întoarce cu spatele, dar nu înainte să-i citesc pe chip „poate-că-e-dusă-cu-pluta-până-la-urmă”.

Când m-am întors de la școală, o mașină foarte cunoscută era parcată în fața casei mele. Jacob era sprijinit de capotă, cu un rânjel larg luminându-i fața.

— Nu se poate! am strigat eu când am ieșit din camionetă. Ai terminat! Nu pot să cred! Ai terminat Rabbit-ul!

Zâmbi.

— Chiar aseară. Tocmai a avut prima ei experiență pe drum.

— Incredibil. Am ridicat mâna să batem palma.

⁴ Suburban – automobil sport de mari dimensiuni din colecția Chevrolet (n. tr.)

⁵ **Roșiile Putrede – site dedicat în întregime cronicilor și informațiilor despre filme și jocuri video (n. tr.)**

Își pocni palma de a mea, dar o lăsă acolo, trecându-și dege tele printre ale mele.

— Deci am voie să conduc eu în seara asta?

— Evident, am spus eu și am oftat.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă dau bătută, nu pot să concurez cu asta. Ai câștigat. Ești mai mare decât mine.

El ridică din umeri, nefiind surprins de capitularea mea.

— Normal că sunt.

Suburban-ul lui Mike tocmai pufni la cotitură. Mi-am tras mâna din cea a lui Jacob, iar el făcu o față pe care ar fi fost mai bine să nu o văd.

— Îl știu pe tipul ăsta, spuse el încet când Mike parcă pe partea cealaltă a străzii. E cel care credea că ești iubita lui? Încă mai crede asta?

Am ridicat o sprânceană.

— Unii oameni sunt greu de descurajat.

— Și totuși, spuse Jacob meditativ, uneori perseverența dă roade.

— Deși în majoritatea cazurilor e doar enervantă.

Mike coborî din mașină și trecu strada.

— Bună, Bella, mă salută el, după care ochii lui deveniră precauți când îl observară pe Jacob. Am aruncat și eu o privire scurtă spre Jacob, încercând să fiu obiectivă. Nu prea arăta de clasa a zecea. Era atât de mare, capul lui Mike abia dacă-i ajungea până la umăr; nici nu voiam să mă gândesc până unde îi ajungeam eu – și apoi chipul îi era atât de matur, chiar mai matur decât era cu o lună în urmă.

— Bună, Mike! Îți mai aduci aminte de Jacob Black?

— Nu chiar. Mike întinse mâna.

— Vechi prieten de familie, se prezentă Jacob. Își strânseră mâinile cu mai multă forță decât era necesar. Când se desprinseră din strânsoare, Mike își flexă degetele.

Am auzit telefonul sunând din bucătărie.

— Mă duc să răspund, ar putea fi Charlie, le-am spus eu și am fugit înăuntru.

Era Ben. Pe Angela o durea burta și el nu se simțea prea bine să vină fără ea. Se scuză că ne-a lăsat baltă.

Am mers încet spre băieții care mă așteptau, scuturându-mi capul. Chiar speram ca Angela să-și revină, dar trebuia să recunosc că eram supărată din motive egoiste pentru că lucrurile nu ieșiseră așa cum voiam eu. Doar noi trei, Mike, Jacob și cu mine, împreună pentru o seară întreagă – mai bine nici că se putea, am gândit eu cu un umor negru. Se părea că Jake și Mike nu făcuseră progrese prea mari ca să lege o prietenie în absența mea. Se aflau la câțiva metri depărtare, uitându-se în altă parte în timp ce mă așteptau; Mike era tăfnos în timp ce Jacob era la fel de vesel ca întotdeauna.

— Angela e bolnavă, le-am spus eu supărată. Ea și cu Ben nu mai vin.

— Presupun că viroza gastrointestinală mai face niște victime. Și lui Austin și lui Conner le-a fost rău ieri. Poate ar trebui să o lăsăm pe altă dată, sugerează Mike.

Înainte să apuc să fiu de acord cu el, Jacob vorbește:

— Eu vreau totuși să merg. Dar dacă tu nu mai vrei, Mike...

— Nu, vin, îl întrerupse Mike. Doar mă gândeam la Angela și la Ben. Să mergem. Se îndreaptă către Suburban-ul lui.

— Hei, te superi dacă ne duce Jacob? am întrebat eu. Deja am acceptat, tocmai și-a terminat mașina. A construit-o singur din nimic, m-am lăudat eu mândră ca o mamă care face parte din consiliul școlii și al cărei copil e printre preferații directorului

— Bine, zise Mike trântind portiera un pic prea tare.

— Bine, atunci, spuse Jacob, ca și cum cu asta rezolvaserăm totul. Părea să se simtă mai bine decât toată lumea.

Mike urcă pe bancheta din spate a Rabbit-ului cu o expresie dezgustată.

Jacob era la fel de vesel cum era de obicei și a început să pălăvrăgească până când am uitat cu totul că Mike stătea îmbufnat în spate fără să scoată o vorbă.

Apoi Mike schimbă strategia. Se aplecă în față, cu bărbia pe spătarul scaunului meu; obrazul lui aproape că-l atinge pe al meu. M-am îndepărtat, așezându-mă cu spatele la fereastră.

— Nu merge radioul în mașina asta? întreabă Mike ușor irascibil, întrerupându-l din vorbă pe Jacob.

— Ba da, răspunse Jacob. Dar Bellei nu îi place muzica.

M-am uitat surprinsă la Jacob. Nu-i spusese niciodată chestia asta.

— Bella? mă întreabă Mike enervat.

— Are dreptate, am murmurat eu privind încă la fața senina a lui Jacob.

— Cum poate să nu-ți placă muzica? se scandaliză Mike.

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Mă enervează pur și simplu.

— Hmm. Mike se trase înapoi.

Când am ajuns la cinema, Jacob mi-a dat o bancnotă de zece dolari.

— Ce-i asta? am obiectat eu.

— Nu am vârsta necesară ca să pot intra la filmul ăsta, îmi aminti el.

Am izbucnit în râs.

— S-a zis cu vârsta relativă. N-o să mă omoare Billy dacă te ajut să intri?

— Nu. I-am spus deja că ai de când să-mi corupi inocența copilăriei.

Am chicotit, iar Mike a mărit pasul să ne ajungă din urmă.

Aproape că-mi dorisem ca Mike să fi renunțat. Era încă îmbufnat, nefiind o companie prea plăcută. Dar nici nu voiam să ajung să rămân singură cu Jacob. Nu m-ar fi ajutat cu nimic.

Filmul era exact ce promitea. Chiar de la început, patru oameni au sărit în aer și unul a fost decapitat. Fata de pe rândul din față și-a pus mâinile la ochi și și-a îngropat chipul în pieptul partenerului. Acesta o mângâie pe umăr și îi mai făcu cu ochiul din când în când. Mike nu părea că se uită la film. Fața îi era țeapănă și se uita la marginea cortinei de deasupra ecranului.

M-am instalat să suport cele două ore, uitându-mă mai degrabă la culorile și la mișcarea de pe ecran decât să văd formele oamenilor, ale mașinilor și ale caselor. Dar apoi Jacob a început să pufnească.

— Ce? am șoptit eu.

— Ei, lasă-mă! șopti el înapoi. Sângele a sărit la cinci metri din tipul acela. Ce poate fi mai fals decât atât?

Chicoti din nou când un catarg spintecă un alt om și-l izbi de un perete de beton. La urma urmei chiar mă uitam la film, amuzându-mă împreună cu el pe măsură ce măcelul devenea din ce în ce mai ridicol. Cum aveam eu să lupt cu limitele încălcate din relația noastră din moment ce îmi plăcea atât de mult să fiu cu el?

Și Jacob, și Mike folosiră locul de rezemat brațul de o parte și de alta a mea. Mâinile amândurora stăteau, cu palmele în sus, într-o poziție neobișnuită. Ca niște capcane de oțel de prins urși, deschise și pregătite. Jacob avea obiceiul să mă ia de mână ori de câte ori avea ocazia, dar acolo, în sala de

cinema întunecată și cu Mike de față, gestul acesta ar fi avut o altă însemnătate și eram sigură că știa și el asta. Nu-mi venea să cred că Mike se gândea la același lucru, dar mâna lui avea aceeași poziție ca a lui Jacob.

Mi-am încrucișat mâinile la piept și am sperat să le amorțească mâinile la amândoi.

Mike fu primul care se dădu bătut. Cam pe la jumătatea filmului, își trase brațul și se aplecă în față punându-și capul în mâini. La început, am crezut că era o reacție la ceva ce văzuse pe ecran, dar apoi gemu.

— Mike, te simți bine? am șoptit eu.

Cuplul din față noastră se întoarse să se uite la el când gemu a doua oară.

— Nu, icni el. Cred că mi-e rău.

Am văzut cum strălucea transpirația pe fața lui, în lumina ce venea de la ecran.

Mike gemu din nou și o luă la fugă spre ușă. M-am ridicat să mă iau după el – Jacob, la fel.

— Nu, stai, am șoptit eu. Mă duc eu să văd dacă e bine.

Jacob veni totuși după mine.

— Nu trebuie să vii. Stai și profită de măcelul tău de opt dolari, am insistat eu când am ajuns pe culoar.

— E în regulă. Chiar știi să le alegi, Bella. Filmul ăsta e prost rău de tot. Când am ieșit din sală nu mai vorbea în șoaptă. Nu era nici urmă de Mike pe coridor și atunci m-am bucurat că Jacob venise cu mine, ca să intre în toaleta bărbaților să-l caute.

Jacob se întoarse în câteva secunde.

— Of, e acolo, spuse el dându-și ochii peste cap. Ce pământău! Ar trebui să vii la film cu cineva cu un stomac mai puternic. Cu cineva care râde la sângele care îi face pe alții să vomite.

— O să am grijă să văd când apare cineva de genul ăsta.

Eram singuri în hol. În ambele săli de cinema filmul era cam pe la jumătate; era pustiu, liniște, auzeam floricelele de porumb sărind la magazinul de pe coridorul principal.

Jacob s-a așezat pe banca tapită cu catifea de lângă perete, bătând ușor cu palma pe locul de lângă el.

— Se pare că o să stea ceva vreme acolo, spuse el întinzându-și picioarele lungi în fața lui, așezându-se comod pentru că avea de așteptat.

Am oftat și m-am dus lângă el. Arăta de parcă avea de gând să încalce niște limite. Așa cum mă așteptam, imediat ce m-am așezat, se întinse și-mi puse brațul peste umeri.

— Jake, am protestat eu îndepărtându-mă. Lăasă brațul în jos, fără să pară deranjat de respingerea mea. Se întinse și mă luă ferm de mână, cuprinzându-mi cu cealaltă mână încheietura când am încercat să mă retrag din nou. De unde o fi căpătat. atâta încredere?

— Stai o clipă, Bella, spus el calm. Spune-mi ceva.

M-am strâmbat. Nu voiam să fac asta. Nu era vorba că nu voiam s-o fac acum, ci că nu voiam să o fac niciodată. Nu mai rămăsese nimic în viața mea care să fie mai important decât Jacob Black. Dar el părea hotărât să strice totul.

— Ce? am mormăit eu arțăgoasă.

— Nu-i așa că mă placi?

— Știi că da.

— Mai mult decât pe păcăliciul care-și varsă mațele acolo acum? Arată spre ușa toaletei.

— Da, am oftat.

— Chiar mai mult decât pe orice alt băiat pe care-l cunoști. ? Era calm, senin ca și cum răspunsul meu nu ar fi contat sau ca și cum l-ar fi știut dinainte.

— Chiar mai mult decât pe fete, am precizat eu.

— Dar asta e de ajuns, spuse el, și nu fusese o întrebare.

Îmi era greu să răspund, să rostesc cuvântul. Oare va suferi și mă va evita? Cum aș putea să suport una ca asta?

— Da, am șoptit eu.

Îmi zâmbi.

— E în regulă, să știi. Atâta timp cât mă placi pe mine cel mai mult. Și în plus ți se pare că arăt oarecum foarte bine. Sunt pregătit să fiu enervant de insistent.

— Sentimentele mele nu o să se schimbe, am spus eu și, deși am încercat să-mi păstrez un ton al vocii normal, simțeam tristețea lui.

Chipul lui nu mai era ironic și meditativ.

— E tot celălalt, nu?

Am tresărit. Ce ciudat era că știa că nu trebuie să-i rostească numele, la fel cum știuse mai devreme, în mașină, că nu-mi plăcea muzica. Intuise atât de multe lucruri pe care nu i le spusese niciodată!

— Nu trebuie să vorbești despre asta, îmi spuse el.

Am dat din cap, recunoscătoare.

— Dar nu te supăra pe mine că stau prin preajma ta. OK ? Jacob mă mângâie pe cap. Pentru că eu nu mă dau bătut. Am mult timp...

Am oftat.

— Nu ar trebui să-l irosești cu mine, am spus eu, deși voiam să o facă. Mai ales dacă era dispus să mă accepte așa cum eram cu defectele mele.

— E ceea ce vreau să fac atâta timp cât îți place să fii cu mine.

— Nu-mi imaginez cum ar putea să *nu*-mi placă să fiu cu tine, am spus eu sinceră.

Jacob zâmbi.

— Pot să trăiesc cu asta.

— Dar să nu te aștepți la mai mult, l-am avertizat eu încercând să-mi trag mâna. O ținea cu prea multă încăpățănare.

— Nu te deranjează chestia asta cu adevărat, nu? vru el să știe strângându-mi degetele.

— Nu, am oftat eu. Sinceră să fiu, era chiar plăcut. Mâna lui era mult mai caldă decât a mea; îmi era frig tot timpul zilele astea.

— Și nu-ți pasă ce crede *el*. Jacob arătă cu degetul mare spre baie.

— Presupun că nu.

— Atunci, care e problema?

— Problema, am spus eu, este că pentru mine asta înseamnă altceva decât pentru tine.

Îmi strânse mâna și mai tare.

— Asta e problema *mea*, nu?

— Foarte bine, am bombănit eu. Numai să nu uiți asta.

— N-o să uit. Acum am și eu în mână o grenadă cu acul scos, nu-i așa? Mă înghionti ușor.

Mi-am dat ochii peste cap. Cred că avea tot dreptul să facă o glumă din toată povestea asta.

Chicoti încetișor în timp ce degetul lui roz desena absent linii pe mâna mea.

— Ce cicatrice ciudată ai aici, spus el brusc răsucindu-mi mâna să se uite mai bine. De unde o ai?

Arătătorul mâinii lui libere urma linia semilunii lungi și argintii care abia dacă se mai vedea pe pielea mea palidă.

M-am uitat urât la el.

— Tu chiar te aștepți să-mi amintesc de unde am fiecare cicatrice?

Am așteptat ca amintirile să mă copleșească, dar, așa cum se întâmpla atât de des, prezența lui Jacob era ocrotitoare.

— E rece, murmură el apăsând ușor pe locul în care mă mușcase James.

În clipa aceea Mike ieși din baie împleticindu-se, cu fața palidă și plină de transpirație. Arăta oribil.

— Oh, Mike, am oftat eu.

— Vă deranjează dacă plecăm mai devreme? șopti el.

— Nu, evident că nu. Mi-am eliberat mâna și m-am dus să-l ajut pe Mike să meargă. Părea că abia se ținea pe picioare.

— Te-a dat gata filmul? întrebă Jacob nemilos.

Mike se uită urât.

— Nu am apucat să văd nimic din el, mormăi el. Îmi era greață încă dinainte să se stingă luminile.

— Și de ce n-ai spus nimic? l-am certat eu în timp ce ne bălăngăneam spre ieșire.

— Am sperat că o să treacă, spuse el.

— O clipă, spuse Jacob când am ajuns la ușă. Se întoarse repede spre standul cu mâncare.

— Îmi puteți da, vă rog, o gălețușă goală, fără floricele? o întrebă el pe vânzătoare. Aceasta se uită o dată la Mike, după care îi împinse gălețușa lui Jacob.

— Duceți-l afară, vă rog! ne imploră ea. Era clar că ea ar fi trebuit să spele podeaua.

L-am târât pe Mike în aerul rece și umed. Trase adânc aer în piept. Jacob era chiar în spatele nostru. Mă ajută să-l pun pe Mike pe bancheta din spate și-i dădu gălețușa privindu-l cu seriozitate.

— Te rog, fu tot ce spuse Jacob.

Am deschis ferestrele, să lăsăm aerul înghețat al serii să se răspândească în mașină, cu speranța că-i va fi de ajutor lui Mike. Mi-am cuprins picioarele cu brațele ca să mă încălzesc.

— Iar ți-e frig? mă întrebă Jacob punându-și o mână pe umărul meu înainte să răspund.

— Ție nu?

Clătină din cap că nu.

— Cred că ai febră, am bombănit eu. Era ger afară. I-am atins fruntea cu degetele și am simțit că avea capul *fierbinte*.

— Vai, Jake, arzi!

— Mă simt bine. Ridică din umeri. Mai bine ca niciodată.

M-am încruntat și i-am atins fruntea din nou. Pielea lui ardea sub degetele mele.

— Ai mâinile înghețate, se plânse el.

— Poate eu sunt de vină, am acceptat eu.

Mike gemu în scaunul din spate și vomă în găleată. M-am strâmbat, sperând ca stomacul meu să poată suporta mirosul și zgomotul. Jacob se uită panicat peste umăr să se asigure că mașina lui nu fusese murdărită.

Drumul părea mai lung la întoarcere.

Jacob era tăcut, meditativ. Mă cuprinse cu brațul pe după umeri și era atât de cald încât vântul rece devenise plăcut.

Mă uitam pe fereastră simțindu-mă foarte vinovată.

Era atât de nedrept să-l încurajez pe Jacob! Egoism curat. Nu conta că am încercat să-i spun clar cum stă treaba. Dacă el spera cât de cât că noi am putea fi mai mult decât prieteni, atunci însemna că nu fusesem suficient de clară.

Cum puteam să-i explic ca să înțeleagă? Eram o cochilie goală. Ca o casă pustie în care nu locuise nimeni timp de luni de zile. Acum lucrurile se îmbunătățiseră puțin. Camera din față fusese puțin reparată. Dar asta era tot, doar o cămăruță. El merita mai mult de atât, mai mult decât o singură cameră care se prăbușea sub un etaj mai solid. Indiferent cât aș fi investit, nu aveam cum să mă pun din nou pe picioare.

Cu toate acestea, știam că nu aveam să-l îndepărtez. Aveam prea mare nevoie de el și eram egoistă. Poate ar trebui să fiu mai clară ca să știe să mă

lase în pace. Gândul acesta mă făcu să tremur, iar Jacob își strânse mai tare brațul în jurul meu.

L-am dus pe Mike acasă în Suburban-ul lui, în timp ce Jacob era chiar în spatele nostru ca să mă aducă acasă. Jacob a fost tăcut tot drumul până la mine, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva se gândea la același lucru ca și mine. Sau poate se răzgândea.

— M-aș invita la tine, din moment ce am ajuns mai devrem» spuse el când opri lângă camioneta mea. Dar cred că ai dreptate cu febra. Încep să mă simt cam... ciudat.

— Vai, nu, nu și tu! Vrei să te duc acasă?

— Nu. Își scutură capul, încruntându-și sprâncenele. Încă nu mi-e rău. Mă simt doar... aiurea. Dacă o să fie nevoie o să trag pe dreapta.

— Mă suni imediat ce ajungi acasă? i-am cerut eu îngrijorată.

— Sigur, sigur. Se încruntă, uitându-se în față în întuneric și mușcându-și buza.

Am deschis portiera să ies afară, dar el mă prinse ușor de încheietură și mă opri. Am observat din nou cât de fierbinte era pielea lui pe a mea.

— Ce e, Jake? am întrebat eu.

— Am ceva să-ți spun, Bella... dar cred că o să ți se pară cam sentimental.

Am oftat. Iar începea, deși discutaserăm la cinema despre asta.

— Spune.

— Știu că ești aproape tot timpul nefericită. Și, poate că nu te ajută la nimic, dar voiam să știi că voi fi mereu alături de tine. Nu o să te dezamălesc niciodată, îți promit că o să poți conta pe mine întotdeauna. Uau, ce sentimental sună! Dar știi asta nu? Că nu o să te rănesc niciodată?

— Da, Jake. Știu asta. Și deja mă bazez pe tine, poate mai mult decât îți dai tu seama.

Zâmbetul i se întinse pe față la fel cum soarele ar aprind norii și îmi veni să-mi mușc limba. Nu am mințit cu nimic, dar ar fi trebuit s-o fac. Adevărul îl va face să sufere. *Eu îl voi dezamăgi pe el.*

Avu o privire ciudată.

— Cred că mai bine plec acasă acum, spuse el.

Am ieșit repede.

— Să mă suni! am strigat când pornise.

L-am privit plecând; părea să dețină controlul mașinii. Am privit strada pustie după plecarea lui și am început să mă simt și eu rău, dar nu din vreun motiv fizic.

Cât de mult mi-aș fi dorit ca Jacob Black să fi fost fratele meu, sânge din sângele meu, ca să pot să am un drept legitim asupra lui fără să mă mai simt acum atât de vinovată. Dumnezeu știe că nu am vrut niciodată să mă folosesc de Jacob, dar nu reușeam să găsesc un alt cuvânt pentru comportamentul meu de acum, de care mă simțeam vinovată.

Ba chiar mai mult, nu mi-am dorit să-l iubesc niciodată; adânc în sufletul meu știam sigur un lucru, și anume câtă putere îți dădea dragostea să distrugi pe cineva.

Eu fusesem distrusă și nu mai aveam nici o șansă de refacere.

Dar acum aveam nevoie de Jacob, aveam nevoie de el ca de un drog. Mă sprijinisem de el și mă apropiasem de el mai mult decât aș fi plănuit să mă mai apropii vreodată de cineva. Acum nu suportam să-l văd cum suferă, dar nici nu mă puteam opri să mi-l fac să sufere. El credea că timpul și răbdarea lui îmi vor schimba sentimentele, și, deși știam că se înșela cu desăvârșire, știam de asemenea că aveam să-l las să încerce.

Era prietenul meu cel mai bun. Îl voi iubi întotdeauna, ca pe un prieten, dar asta nu va fi niciodată suficient pentru el.

Am intrat în casă să stau lângă telefon rozându-mi unghiile din cauza îngrijorării.

— S-a terminat filmul așa de repede? întrebă Charlie surprins când am intrat. Era așezat pe jos, cam la treizeci de centimetri de televizor. Trebuie să fi fost un meci palpitant.

— Lui Mike i s-a făcut rău, am explicat eu. Vreun virus la stomac.

— Tu ești bine?

— Acum da, am spus eu nesigură. În mod clar, fusesem și eu expusă.

M-am sprijinit de tezgheaua din bucătărie, cu mâinile la câțiva centimetri de telefon, încercând să aștept răbdătoare. M-am gândit la expresia ciudată de pe fața lui Jacob înainte să plece și am început să bat cu degetele în tezghea. Trebuia să insist să-l duc acasă.

M-am uitat la ceas în timp ce treceau minutele. Zece. Cincisprezece. Chiar și când conduceam eu tot nu făceam nun mult de cincisprezece minute,

iar Jacob conducea mult mai repede ca mine. Optsprezece minute. Am ridicat receptorul și am format numărul.

Suna și suna. Poate Billy dormea. Poate am format greșii. Am mai format o dată.

Când sună a opta oară, iar eu eram gata să închid, răspunse Billy.

— Alo? întrebă el. Vocea îi era prudentă, ca și cum ar fi așteptat vești proaste.

— Billy, sunt eu, Bella, a ajuns Jake acasă? A plecat de aici acum douăzeci de minute.

— E aici, spuse Billy sec.

Trebuia să mă sune. Eram puțin iritată. Începuse să-i fie rău când a plecat și eram îngrijorată.

— I-a fost... prea rău să te mai poată suna. Nu se simte bine nici acum. Billy părea distant. Mi-am dat seama că probabil voia să fie cu Jacob.

— Să mă anunți dacă ai nevoie de ajutor, m-am oferit eu. Aș putea să vin pe acolo. M-am gândit la Billy, ținut în căruciorul lui și la Jake descurcându-se singur...

— Nu, nu, spuse Billy repede. Suntem bine. Stai acasă.

Felul lui de a-mi răspunde mi se păru aproape nepoliticos.

— OK, am acceptat eu.

— Pa, Bella.

Convorbirea se întrerupse.

— Pa, am mormăit eu.

Ei bine, cel puțin ajunsese acasă. În mod ciudat, nu am încetat să-mi fac griji. M-am târât agitată pe scări. Poate ar fi bine să trec pe acolo mâine înainte de serviciu. Aș putea să-i duc o supă; sigur aveam vreo supă la conservă pe aici pe undeva.

Mi-am dat seama că planurile mele urmau să fie zădărnicate când m-am trezit devreme, patru jumătate arăta ceasul meu, și am sărit la baie. Charlie mă găsi acolo jumătate de oră mai târziu, întinsă pe jos, cu obrazul lipit de marginea rece a căzii.

Mă privi un moment lung.

— Viroză gastrointestinală, spuse el într-un târziu.

— Da, am mormăit eu.

— Ai nevoie de ceva? mă întrebă el.

— Sună la magazinul Newton pentru mine, te rog, l-am instruit eu cu glasul răgușit. Spune-le că m-am îmbolnăvit și eu, la fel ca Mike, și că nu o să pot ajunge. Spune-le că îmi pare rău.

— Sigur, nici o problemă, mă asigură Charlie.

Mi-am petrecut tot restul zilei pe podeaua din baie, dormind câteva ore cu capul pe prosopul mototolit. Charlie a zis că avea de lucru, dar eu am bănuir că nu voia decât să aibă acces la o baie. Mi-a lăsat un pahar cu apă pe podea lângă mine, ca să mă hidratez.

M-am trezit când s-a întors acasă. Am observat că în camera mea era întuneric. Urcă scările să vadă ce fac.

— Mai trăiești?

— Oarecum, am răspuns eu.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu, mersi.

Ezită, era clar că nu era în apele lui.

— Bine atunci, spuse el, după care se întoarse în bucătărie.

Câteva minute mai târziu am auzit telefonul sunând Charlie vorbi cu cineva încet pentru o clipă, după care închise.

— Mike se simte mai bine, îmi spuse el.

Ei bine, destul de încurajator. I se făcuse rău cu doar opt ore înaintea mea. Deci mai aveam opt ore. Numai la gândul ăsta mi se întoarse stomacul pe dos și m-am tras mai aproape să nu aplec capul peste toaletă.

Am adormit din nou pe prosop, dar când m-am trezit eram la mine în pat, iar pe fereastră se vedea lumină. Probabil că Charlie mă adusese în brațe la mine în cameră și pusese un pahar de apă pe noptieră. Eram însetată. Am dat-o pe gât, deși avea un gust ciudat din cauză că stătuse toată noaptea în pahar.

M-am ridicat încet, încercând să nu-mi provoc iar greața. Eram slăbită, aveam un gust oribil în gură, dar stăteam bine cu stomacul. M-am uitat la ceas.

Trecuseră cele douăzeci și patru de ore.

Nu am întins coarda și am mâncat numai biscuiți sărați la micul dejun. Charlie părea ușurat să vadă că mi-am revenit.

Imediat ce am fost sigură că nu urma să-mi petrec din nou ziua pe podeaua din baie, l-am sunat pe Jacob.

Îmi răspunse Jacob, dar când am auzit cum m-a salutat, nu mi-am dat seama că nu îi trecuse.

— Alo? vocea îi suna spartă.

— Oh, Jake, am mormăit compătimindu-l. Vocea ta suna groaznic.

— Mă simt groaznic, șopti el.

— Iartă-mă că te-am făcut să ieși cu mine. E total aiurea.

— Mă bucur că am fost. Încă șoptea. Nu te acuza pe tine. Tu nu ai nici o vină.

— O să te faci bine repede, am promis eu. Azi-dimineață, după ce m-am trezit, nu mai aveam nimic.

— Ți-a fost rău? Întrebă el greoi.

— Da, am avut și eu viroza. Dar acum sunt bine.

— Asta-i bine. Vocea îi era stinsă.

— Deci probabil că o să-ți revii și tu în câteva ore, l-am încurajat eu.

Abia dacă auzeam ce răspundea.

— Nu cred că am ce ai avut tu.

— Nu ai avut viroză gastrointestinală? am întrebat eu derutată.

— Nu. E altceva.

— Ce te doare?

— Totul, șopti el. Fiecare bucățică din mine mă doare. Durerea din vocea lui era aproape palpabilă.

— Cu ce pot să te ajut, Jake? Ce să-ți aduc?

— Nimic. Nu poți să vii aici. Era tranșant. Îmi aminti de felul în care îmi vorbise Billy în seara aceea.

— Păi, deja am fost expusă la ceea ce ai tu, am subliniat eu.

Mă ignoră.

— Te sun eu când pot. Te anunț când poți să vii din nou.

— Jacob...

— Trebuie să plec, spuse el deodată grăbit.

— Sună-mă dacă te simți mai bine.

— Bine, spuse el deși vocea lui avea o nuanță ciudată, amară. Tăcu o clipă. Am așteptat să spună pa, dar și el aștepta.

— Ne vedem în curând, am spus eu într-un târziu.

— Așteaptă să te sun eu, spuse el.

— OK... Pa, Jacob.

— Bella, îmi șopti numele după care închise telefonul.

10. POIANA

Jacob nu mă sună.

Prima dată când am sunat a răspuns Billy și mi-a spus că Jacob era încă la pat. Mi-am băgat puțin nasul, verificând dacă Billy îl dusesse la doctor. Billy a spus că da, dar, fără să îmi dau seama de ce, nu l-am crezut. Am sunat din nou de câteva ori pe zi în următoarele două zile, dar nu era niciodată nimeni acasă.

Sâmbătă am decis să nu mai aștept nici o invitație și să mă duc la el. Dar casa roșie și mică era goală. M-am speriat; oare Jacob era atât de bolnav încât a trebuit să meargă la spital? În drum spre casă am oprit la spital, dar asistenta mi-a zis că nici Billy și nici Jacob nu trecuseră pe acolo.

L-am pus pe Charlie să-l sune pe Harry Clearwater imediat ce am ajuns acasă de la serviciu. Am așteptat nerăbdătoare în timp ce Charlie vorbea cu bunul său prieten; discuția părea că durează la nesfârșit fără să vină vorba despre Jacob. Se părea că Harry fusese la spital... să facă niște analize pentru inimă. Fruntea lui Charlie era încrețită toată, dar Harry glumi cu el și-l înveseli până când Charlie începu iar să râdă. În clipa aceea Charlie întrebă de Jacob doar că nu pricepeam mare lucru din ceea ce spunea, pentru că rostea mulți de hmm și de da. Am bătut cu degetele în masa de bucătărie până când el puse o mână peste ele și mă opri. În cele din urmă, Charlie închise telefonul și se întoarse către mine.

— Harry a spus că au avut ceva probleme cu linia telefonică, de asta nu ai reușit să-i suni. Billy l-a dus pe Jacob la doctor și se pare că are mononucleoză. E foarte obosit și Billy a zis că nu primește vizite, îmi spuse el.

— Nu primește vizite? am întrebat eu nevenindu-mi să cred.

Charlie ridică o sprânceană.

— Să nu te prind că te ții ca scaiul de el, Bella. Billy știe ce e mai bine pentru Jake. O să-și revină în curând. Ai răbdare.

Nu am forțat nota. Charlie era prea îngrijorat pentru Harry. Era clar că era cea mai importantă chestiune, așa că nu ar fi fost corect să-l bat la cap cu problemele mele minore. M-am dus sus și am dat drumul la calculator. Am găsit un site de medicină și am căutat „*mononucleoză*”.

Tot ce știam despre mono era că o luai prin sărut, ceea ce nu era cazul lui Jake. Am citit repede simptomele – febră avea cu siguranță, dar restul? Nu-l durea groaznic gâtul, nu era epuizat, nu-l durea capul, sau cel puțin nu înainte

să se ducă acasă de la cinema; spusese că nu se simțise niciodată mai bine. Chiar i se făcuse rău atât de repede? Din articol se înțelegea că mai întâi apăreau durerile de gât...

Mă uitam în monitor și mă întrebam de ce făceam toate astea? De ce eram atât de... *suspicioasă*, ca și cum nu aș crede povestea lui Billy? De ce l-ar minți Billy pe Harry?

Probabil că mă purtam prosteste. Eram doar îngrijorată și, să fiu sinceră, mă temeam că nu o să am voie să-l văd pe Jacob, lucru care mă înspăimânta.

Am trecut prin restul articolului să caut mai multe informații. M-am oprit la partea care spunea că boala asta poate ține mai mult de o lună.

O *lună*? Am rămas cu gura căscată.

Cu siguranță Billy nu va putea să-mi interzică să vin în vizită atâta timp. Normal că nu. Țintuit la pat, Jake ar lua-o razna dacă nu ar avea cu cine să vorbească.

Oare de ce se temea Billy? În articol scria că persoanele care au mono trebuie să evite efortul fizic, dar nu zicea că nu pot primi vizite. Boala nu era foarte contagioasă.

O să-l las în pace pe Billy o săptămână, înainte să devin insistentă. O săptămână era destul de mult.

Săptămâna era lungă. Miercuri am fost sigură că nu puteam să rezist până sâmbătă.

Când am luat decizia să-l las în pace pe Billy și pe Jacob o săptămână, nu am crezut cu adevărat că Jacob o să respecte regula lui Billy. De fiecare dată când ajungeam acasă de la școală, alergam la telefon să verific mesajele. Nu aveam niciodată nici unul.

Am trișat de trei ori încercând să-l sun, dar linia telefonică tot nu mergea.

Stăteam mult prea mult în casă și eram mult prea singura. Fără Jacob, tot ceea ce încercasem să reprim începea să se strecoare iar în sufletul meu. Visele au devenit din nou rele. Nu reușeam să mai prevăd finalul. Nu era decât deprimarea înfiorătoare care mă cuprinsese în pădure și în marea de ferigi, unde casa albă nu mai exista. Uneori mai era și Sam Uley în pădure și se uita la mine din nou. Nu-i dădeam nici o atenție, prezența lui nu îmi aducea nici o alinare; nu mă făcea să mă simt mai puțin singură. Nu mă făcea să nu mă mai trezesc urlând în fiecare noapte.

Gaura din pieptul meu arăta mai rău ca niciodată. Credeam că o țin sub control, dar mă trezeam aplecată asupra ei, zi de zi, strângându-mă în brațe, luptându-mă să respir.

Nu mă descurcam bine de una singură.

Am fost ușurată peste măsură când m-am trezit – țipând, evident – și mi-am amintit că era sâmbătă. Astăzi aveam voie să-l sun pe Jacob. Și dacă tot nu mergeau liniile telefonice atunci urma să mă duc în La Push. Într-un fel sau altul, azi va fi mai bine decât fusese săptămâna trecută pe care o petrecusem singură. Am format numărul și am așteptat fără să-mi fac speranțe prea mari. Am fost luată prin surprindere când Billy a răspuns după ce sunase doar o dată.

— Alo?

— Oh, vă merge telefonul iar! Bună, Billy. Bella la telefon. Am sunat să văd cum se mai simte Jacob. Are voie să primească vizite? Mă gândeam să trec pe acolo...

— Îmi pare rău, Bella, mă întrerupse și m-am întrebat dacă se uita la televizor, pentru că părea distras. Nu-i acasă.

— Oh. Îmi luă o clipă să reacționez. Deci se simte mai bine?

— Mda, Billy ezită o clipă prea lungă. Se pare că nu era mono până la urmă. Doar vreun virus.

— Oh. Și deci... unde s-a dus?

— S-a dus să ducă niște prieteni în Port Angeles, cred că voiau să prindă oferta de două filme la prețul unuia singur sau ceva de genul ăsta. E plecat toată ziua.

— Ce ușurare! Am fost atât de îngrijorată. Mă bucur că s-a simțit suficient de bine să iasă din casă. Vocea mea suna incredibil de falsă pe măsură ce băteam câmpii în continuare.

Jacob se simțea mai bine, dar nu suficient de bine ca să mă sune. A ieșit cu prietenii lui. Iar eu stăteam acasă, simțindu-i lipsa mai mult, cu fiecare oră care trecea. Eram singură, îngrijorată, plictisită... perforată și acum și dezamăgită că săptămâna în care stătuserăm separați nu a avut același efect și asupra lui.

— Voiai să-i spui ceva anume? mă întrebă Billy politicos.

— Nu, nu chiar.

— Păi, atunci îi spun că ai sunat, îmi promise Billy. Pa, Bella.

— Pa, am răspuns eu când el deja închisese.

Am stat o clipă în picioare, cu telefonul încă în mână.

Probabil că Jacob se răzgândise, așa cum mă temeam eu. Avea să-mi urmeze sfatul și să nu mai piardă timpul cu cineva care nu putea să-i împărtășească sentimentele. Am simțit cum mi se urcă sângele la cap.

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă Charlie în timp ce cobora scările.

— Nu, am mințit eu, punând jos telefonul. Billy a spus că Jacob se simte mai bine. Nu avea mono. Deci e bine.

— Vine el aici sau te duci tu acolo? întrebă Charlie absent în timp ce începuse să caute prin frigider.

— Nici una, nici alta, am recunoscut eu. A ieșit cu alți prieteni.

Tonul vocii mele îi atrase atenția lui Charlie. Se uită la mine brusc alarmat, cu mâinile înghețate pe un pachet de brânză feliată.

Nu e un pic cam devreme pentru prânz? I-am întrebat eu încercând să par cât mai relaxată.

Nu, îmi pun ceva la pachet să iau cu mine pe malul râului...

— Ah, te duci la pescuit azi?

— Păi, m-a sunat Harry... și nu plouă... Își făcea provizii de mâncare pe masa din bucătărie în timp ce vorbea. Ridică brusc privirea ca și cum și-ar fi dat seama de ceva.

— Spune, nu vrei să stau cu tine dacă Jake e plecat?

— E în regulă, tată, am spus eu chinându-mă să par indferentă. Peștele mușcă mai bine când e vremea bună.

Se uita la mine, nefiind încă sigur. Știam că-și făcea griji, se temea să mă lase singură, în caz că urma să fiu iar „indispusă”.

— Pe bune, tată. Cred că o să o sun pe Jessica, am mințit eu repede. Preferam să fiu singură decât să stea pe capul meu toată ziua. Avem de învățat pentru un test la matematică. Mi-ar prinde bine ajutorul ei. Partea asta era adevărată. Dar eram nevoită să mă descurc singură.

— Bună idee. Ai petrecut atât de mult timp cu Jacob că toți prietenii tăi vor crede că i-ai uitat.

Am zâmbit și am dat din cap ca și cum mi-ar fi păsat de ceea ce ar fi crezut ceilalți prieteni ai mei.

Charlie începu să se întoarcă cu spatele la mine după care se roti înapoi cu o față îngrijorată.

— Hei, învățați aici sau la Jess acasă, nu-i așa?

— Da, unde altundeva?

— Păi, vreau doar să ai grijă să stai departe de pădure, cum ți-am mai spus.

Așa distrată cum eram, îmi luă o clipă să înțeleg.

— Iar sunt probleme cu ursul?

Charlie dădu din cap încruntat.

— A dispărut un drumeț. Paznicii au găsit azi-dimineață cortul lui, dar nici urmă de el. Erau și niște urme de animal mare... care bineînțeles putea să vină mai târziu, după mirosul de mâncare. În fine, chiar acum se pun capcane să-l prindă.

— Oh, am spus eu slab. Nu îi ascultam propriu-zis avertismentele; eram mai îngrijorată de problema cu Jacob decât de posibilitatea să fiu mâncată de un urs.

M-am bucurat că Charlie se grăbea. Nu a așteptat să o sun pe Jessica, așa că nu a trebuit să joc teatru. Mi-am adunat manualele pe masa din bucătărie ca să creadă că le pun în geantă. Probabil că exagerasem și, dacă nu ar fi fost atât de grăbit să plece la pescuit, ar fi devenit bănuitor.

Mă străduiam atât de mult să par ocupată încât ziua îngrozitor de goală care mă aștepta nu se prăbuși peste mine decât după ce l-am văzut plecând. După ce m-am holbat aproximativ două minute la telefon, am decis că nu aveam să-mi petrec ziua în casă. Am luat în calcul posibilitățile.

Nu aveam s-o sun pe Jessica. În ceea ce mă privea, Jessica trecuse în tabăra cealaltă.

Aș fi putut să mă duc în La Push să-mi iau motocicleta, ceea ce era foarte tentant: dar nu avea cine să mă ducă la urgență dacă aș fi avut nevoie după aceea.

Sau... Aveam deja o hartă și o busolă în camionetă. Eram destul de sigură că am înțeles cum să mă orientez și nu aveam cum să mă rătăcesc. Poate că reușeam să elimin două linii din grafic azi, să fac progrese până când avea Jacob de gând să mă onoreze cu prezența lui. Am refuzat să mă gândesc cam cât ar dura asta. Sau dacă avea să se mai întâmple vreodată... M-am simțit un pic vinovată când mi-am dat seama ce părere ar avea Charlie despre asta, dar am ignorat sentimentul. Nu puteam să stau iar în casă toată ziua.

Câteva minute mai târziu mă aflam pe drumul cunoscut Geamurile erau lăsate în jos și am condus cât de repede putea camioneta mea, încercând să

mă bucur de vântul care-mi bătea în față. Era înnorat, dar uscat, o zi minunată pentru Forks.

Mi-a luat mai mult timp să mă pregătesc decât i-ar fi luat lui Jacob. După ce am parcat în locul obișnuit, a trebuit să petrec mai bine de cincisprezece minute studiind acele minuscule ale busolei și semnele de pe harta uzată. Când am fost suficient de sigură că urmam linia corectă din grafic, am pornit prin pădure.

Pădurea era astăzi plină de viață, toate creaturile mici bucurându-se de vremea fără ploaie. Dar, în ciuda faptului că păsărelele ciripeau, insectele bâzâiau zgomotos în jurul capului meu, iar șoriceii alergau din când în când prin tufișuri, pădurea părea mai înfricoșătoare astăzi; îmi amintea de cel mai recent coșmar pe care îl avusesem. Știam că era doar din cauză că eram singură și îmi era dor de fluieratul nepăsător al lui Jacob și de zgomotul făcut de pașii lui pe pământul umed.

Mă simțeam din ce în ce mai neliniștită pe măsură ce mă afundam printre copaci. Îmi era din ce în ce mai greu să respir, și nu era din cauza efortului fizic, ci din cauză că aveam iar probleme cu idioata aia de gaură din piept. Mi-am ținut brațele strânse în jurul meu și am încercat să alung durerea din suflet. Aproape că îmi venea să mă întorc, dar nu voiam să irosesc efortul pe care îl depusesem deja.

Sufletul și durerea începuseră să-mi amortească în timp ce îmi târâm picioarele. În cele din urmă mi-a revenit și respirația la normal și m-am bucurat că nu mă dădusem bătută. Începusem să mă pricep să dau tufișurile la o parte; mi-am dat seama că eram mai rapidă.

Nu înțelesesem cu câtă eficiență mă mișcasem. Cred că parcursesem în jur de șapte kilometri și nici nu începusem încă să o caut cu privirea. Cu o repeziciune care mă dezorientă, am pășit printr-o arcadă joasă făcută de doi puieți de arțari – trecând de ferigile înalte până la piept din poiană.

Era același loc, am fost sigură de îndată ce l-am văzut. Nu mai văzusem niciodată o poiană atât de simetrică. Era ca și cum cineva ar fi trasat cercul perfect, smulgând copacii fără să lase vreo dovadă a sălbăticiei în iarba unduitoare. La est, am auzit izvorul susurând încet.

Locul nu era tot atât de minunat dacă nu era scăldat în lumina soarelui, dar era frumos și liniștit. Nu era anotimpul florilor de câmp; pământul era

acoperit de o iarbă deasă și înaltă care unduia în bătaia ușoară a vântului ca valurile unui lac.

Era același loc... dar nu păstra ce căutasem.

Dezamăgirea fu aproape la fel spontană ca recunoașterea locului. M-am prăbușit chiar acolo, îngenunchind la marginea poienei și icnind de durere.

Ce rost mai avea să înaintez? Nu rămăsese nimic aici. Nu era nimic în afară de amintirile pe care le puteam invoca ori de câte ori voiam, dacă eram dispusă să îndur suferința care le însoțea. Și durerea îmi cuprinsese întreaga ființă. Locul acesta nu avea nimic deosebit în absența *lui*. Nu eram prea sigură ce sperasem să simt aici, dar poiana era pustie, pustie de tot, ca toate locurile din jur. Exact cum erau și coșmarurile mele. Capul mi se învârti din cauza amețelii.

Măcar venisem singură. Imediat ce mi-am dat seama de asta, m-a cuprins un sentiment de mulțumire. Dacă aș fi descoperit poiana când eram cu Jacob... ei bine, nu aș fi putut cu nici un chip să disimulez abisul în care mă afundam acum. Cum aș fi putut să-i explic felul în care mă rupeam în bucăți, felul în care trebuia să mă ghemuiesc ca o minge ca să nu las gaura să mă sfâșie? Era mult mai bine că eram singură.

Și nici nu va trebui să explic cuiva de ce mă grăbeam atât de mult să plec. Jacob și-ar fi închipuit că, după ce ne-am obosit, atâta să ajungem acolo, aș fi vrut să petrec mai mult de câteva secunde aici. Dar mă chinuiam deja să mă ridic în picioare, forțându-mă să ies din poziția aceea pentru a putea fugi. Pentru mine era mai dureros decât puteam suporta să stau în locul acesta și eram hotărâtă să mă târăsc ca să scap de aici dacă va fi nevoie.

Ce noroc că eram singură!

Singură. Am repetat cuvântul cu o satisfacție nemiloasă, în timp ce m-am smuls de jos să mă ridic în picioare, în ciuda durerii. Chiar în acea clipă, se ivi o siluetă dintre copaci la nord, cam la treizeci de pași depărtare.

Am simțit o mulțime de emoții amețitoare într-o secundă. Prima a fost surprinderea; eram departe de orice cărare și nu așteptam pe nimeni. Apoi, când priveam cu atenție silueta nemișcată, văzând pielea palidă, m-am simțit invadată de un val de speranță. Am suprimat-o nemilos, luptându-mă cu agonia dureroasă în timp ce ochii mei continuau să privească fața acoperită de pletele negre, fața care nu era cea pe care voiam eu să o văd. Următoarea emoție a

fost frica; aceasta nu era fața după care tânjeam, dar era destul de aproape de mine cât să-mi dau seama că bărbatul din fața mea nu era un drumeț rătăcit.

Și apoi, în cele din urmă, recunoașterea.

— Laurent! am strigat eu plăcut surprinsă.

Era o reacție irațională. Probabil că ar fi trebuit să mă opresc la teamă.

Când ne-am cunoscut prima dată, Laurent făcea parte din gașca lui James. Nu fusese implicat în vânătoarea care urmă - vânătoare la care eu eram prada -, dar era doar din cauză că îi fusese frică; eu eram protejată de o gașcă mai mare ca a lui. Altminteri, lucrurile ar fi stat cu totul altfel; pe vremea aceea nu ar fi avut nici un scrupul să se hrănească din belșug cu sângele meu. Bineînțeles, trebuie să se fi schimbat, pentru că s-a dus să locuiască în Alaska, cu cealaltă gașcă de vampiri civilizați care refuzau să bea sânge uman din motive etice. Cealaltă familie... dar nu mi-am permis să mă gândesc la numele acela. Da, frica ar fi fost mai potrivită în acest context, dar nu reușeam să simt altceva decât o satisfacție copleșitoare. Poiana era din nou un loc magic. O magie mai întunecată decât m-aș fi așteptat, ce-i drept, dar tot magie se chema. În fața mea se afla legătura pe care o căutasem. Dovada, oricât de neînsemnată ar fi ea, că, undeva în aceeași lume în care locuiam eu, el exista cu adevărat.

Era incredibil: Laurent nu se schimbase deloc. Cred că ar fi fost o prostie din partea mea să mă aștept să văd vreo schimbare în ultimul an. Dar era ceva... nu prea reușeam să-mi dau seama ce.

— Bella? întrebă el, arătând mai șocat decât mine.

— Ți-ai amintit. Am zâmbit. Ce ridicol era că mă bucuram că un vampir îmi știa numele!

El rânji.

— Nu mă așteptam să te văd aici. Se apropie de mine, părând uluit.

— Nu e total invers? Eu chiar locuiesc aici. Credeam că ai plecat în Alaska.

Se opri cam la zece pași depărtare, plecând capul într-o parte. Fața lui era cea mai frumoasă față pe care o vedeam de când trecuse parcă o eternitate. I-am studiat trăsăturile cu un sentiment ciudat de eliberare. Era una dintre persoanele față de care nu trebuia să mă prefac, era cineva care știa tot ce nu puteam eu rosti.

— Ai dreptate, mă aprobă el. Am fost în Alaska. Totuși, nu mă așteptam... Când am găsit casa familiei Cullen goală am crezut că au plecat.

— Oh. Mi-am mușcat buza când numele rostit se instalează pe marginile sfâșiate ale răniilor mele care pulsa. Îmi luă o clipă să-mi revin. Laurent aștepta cu ochii curioși. Într-adevăr, au plecat, am reușit să-i spun în cele din urmă.

— Hmm, murmură el. Mă mir că te-au lăsat. Nu erai un fel de jucărie de-alor?

Citeam în ochii lui că nu intenționase să mă jignească.

Am zâmbit strâmb.

— Cam așa ceva.

— Hmm, spuse el din nou meditativ.

Chiar în acea clipă, mi-am dat seama de ce semăna, de ce semăna *mult prea mult*. După ce Carlisle ne spusese că Laurent a rămas la familia Tanyei, am început să-mi imaginez, în rarele ocazii când mă gândeam la el, că avea aceiași ochi aurii ca ai membrilor familiei... Cullen – m-am forțat să rostesc numele, tresărind. Ochi pe care îi aveau toți vampirii buni.

Am făcut un pas involuntar în spate, iar ochii lui curioși de un roșu-închis îmi urmăriră mișcarea.

— Vin des în vizită? mă întrebă el, încă relaxat, dar înaintă înspre mine.

— *Minte*, îmi șopti neliniștită vocea de catifea din amintirea mea.

Am tresărit la auzul vocii lui, deși nu ar fi trebuit să mă surprindă. Oare nu eram în cel mai mare pericol? Motocicleta era mic copil pe lângă asta.

Am făcut ce mi-a spus vocea să fac.

— Din când în când.

Am încercat să-mi controlez vocea doream să fie relaxată. Presupun că mie timpul mi se pare mai lung. Știi cum sunt ei... începusem să mă bâlbâi. A trebuit să-mi impun să tac din gură.

— Hmm, spuse el din nou. În casă miroase ca și cum sunt plecați de ceva vreme...

— Trebuie să minți mai bine de atât, Bella! mă îndemnă vocea.

Am încercat.

— Va trebui să-i spun lui Carlisle că ai trecut pe aici. Îi va părea rău că nu l-ai găsit. M-am prefăcut că deliberez o clipă. Dar probabil că nu ar trebuit să-i spun nimic lui... Edward, abia dacă am reușit să-i rostesc numele, ceea ce mă făcu să mă strâmb, stricându-mi cacealmaua, știi ce temperament are... ei,

sunt sigură că-ți amintești. Încă e sensibil de la toată povestea aceea cu James. Mi-am dat ochii peste cap și am dat cu mâna prin aer ca și cum ar fi fost o poveste veche, dar tonul vocii mele devenise ușor isteric. M-am întrebat dacă și-a dat seama.

— Chiar așa? Întrebă Laurent pe un ton sceptic.

Am dat un răspuns scurt pentru ca vocea mea să nu arate cât de panicată eram.

— Îhî.

Laurent păși ușor într-o parte, privind în jurul pajiștii. Nu am putut să nu observ faptul că pasul pe care îl făcuse îl aduse mai aproape de mine. Vocea mârâi încet în capul meu.

— Care mai e treaba prin Denali? Carlisle a spus că stai cu Tanya! Vocea îmi era prea pițigăiată.

Întrebarea îl făcu să se oprească.

— Îmi place foarte mult de Tanya, spuse el cu un aer pânditor. Și chiar mai mult de sora ei, Anna... nu am mai stat niciodată atât de mult într-un singur loc și m-am bucurat de avantajele și de noutatea acestui fapt. Dar restricțiile sunt greu de suportat... mă mir că vreunul dintre ei poate să le îndure atâta timp. Îmi zâmbi complice. Uneori mai trișez.

Nu am putut să înghit una ca asta. Piciorul meu începuse să se dea în spate, dar îngheță atunci când ochii lui roșii clipiră încercând să-mi surprindă mișcarea.

— Oh, am spus eu cu o voce slabă. Și Jasper are probleme cu asta.

— *Nu te mișca, îmi șopti vocea.* Am încercat să fac ce-mi cerea. Cu greu mă stăpâneam să nu o iau la fugă.

— Serios? Laurent păru interesat. De asta au plecat?

— Nu, am răspuns eu sinceră. Jasper era mult mai grijuliu acasă.

— Da, aprobă Laurent. Și eu la fel.

Pasul în față pe care-l făcu acum fu destul de vizibil.

— Te-a mai găsit Victoria? am întrebat eu cu răsuflarea tăiată, disperată să-i distrag atenția. A fost prima întrebare care mi-a venit în minte, dar am regretat-o imediat ce cuvintele mi-au ieșit pe gură. Victoria, care mă *vânase* cu James și apoi dispăruse, nu era persoana potrivită la care să mă gândesc acum.

Dar întrebarea mea îl opri.

— Da, spuse el, șovăind la pasul următor. Ba chiar am venit aici să-i fac o favoare... Se strâmbă. N-o să fie prea încântată de situația asta.

— Ce situație? am spus eu nerăbdătoare, invitându-l să continue. Se uita printre copaci, departe de mine. Am profitat de acest moment ca să mai fac un pas în spate pe furiș.

Se uită iar la mine și zâmbi, expresia feței făcându-l să arate ca un înger cu părul negru.

— Că o să te ucid, răspunse el pe un ton seducător.

Am mai făcut un pas în spate. Mârâitul nebun din capul meu mă împiedica să aud bine.

— Voia să-i las ei plăcerea asta, continuă el vesel. E... pornită împotriva ta, Bella.

— Împotriva mea? am schelălăit eu.

Își scutură capul și chicoti.

— Știu, și mie mi se pare cam laș din partea ei. Dar James era partenerul ei, iar Edward al tău l-a ucis.

Chiar și așa, în pragul morții, numele lui îmi sfâșia rănile deschise.

Laurent nu-mi băgă în seama reacția.

— S-a gândit că ar fi mai potrivit să te ucidă pe tine în locul lui Edward, dinte pentru dinte, partener pentru partener. M-a rugat să-i pregătesc terenul, ca să spun așa. Nu mi-am închipuit că ai putea să fii atât de ușor de prins. Deci poate planul ei a fost greșit; se pare că nu va fi răzbunarea la care sperase. Nu poți însemna mare lucru pentru el dacă te-a lăsat aici neprotejată.

Încă o lovitură, încă o ruptură în pieptul meu.

Laurent înaintă ușor, iar eu m-am retras cu încă un pas.

Se încruntă.

— Presupun că o să fie furioasă.

— Și atunci, de ce să nu o așteptăm pe ea? am reușit să rostesc eu înecându-mă.

Un rânjel viclean îi apărui pe față.

— Păi, m-ai prins într-un moment prost, Bella. Nu am venit *aici* să duc la îndeplinire misiunea Victoriei, ci ca să vânez. Îmi este destul de sete, iar tu chiar miroși... de-mi lasă gura apă.

Laurent se uită la mine așteptând să-l aprob, ca și cum mi-ar fi făcut un compliment.

— *Amenință-l*, îmi ordonă vocea distorsionată de groază.

— O să știe că tu ai fost, am șoptit ascultătoare. Nu ai să scapi nepedepsit.

— Cum așa? Zâmbetul lui Laurent se lărgi. Privi printre spațiile mici dintre copaci. Mirosul va pieri la următoare ploaie. Nu o să-ți găsească nimeni trupul, pur și simplu o să te dea dispărută, ca pe mulți alții. Edward nu are nici un motiv să se gândească la mine, asta dacă îi pasă îndeajuns de mult ca să facă investigații. Te asigur, Bella, n-am nimic personal cu tine. Doar că mi-e sete.

— *Imploră-l*, îmi ceru vocea.

— Te rog, am icnit eu.

Laurent își scutură capul, pe față citindu-i-se blândețea.

— la lucrurile așa cum sunt, Bella. Ești foarte norocoasă că te-am găsit eu.

— Chiar așa? am rostit eu făcând încă un pas șovăielnic înapoi.

Laurent înaintă grațios.

— Da, mă asigură el. O să fiu foarte rapid. N-ai să simți nimic, îți promit. Oh, bineînțeles că o s-o mint mai târziu pe Victoria, doar ca să o împac. Dar dacă ai ști ce-ți pregătise, Bella... Își scutură capul cu o mișcare înceată, ca și cum ar fi fost aproape dezgustat. Îți jur că mi-ai mulțumi pentru asta.

L-am privit îngrozită.

Simți mirosul meu când vântul îmi suflă niște șuvițe de păr în direcția lui.

— Îmi lasă gura apă, repetă el, inspirând adânc.

M-am încordat pentru săritură, ochii mei privind pe furiș în timp ce mă ghemuiam de frică, mârâitul furios al lui Edward răsunându-mi în cap. Numele lui dăreamă toate zidurile pe care le construisem să-l țină la distanță. „Edward, Edward, Edward” Urma să mor. Asta însă nu mai conta dacă mă gândeam la el acum. „Edward, te iubesc.”

Priveam prin ochii îngustați cum Laurent se opri în timp ce inhala și-și dădu capul brusc într-o parte. Îmi era frică să mă uit în altă parte, să-i urmăresc privirea; nu cred că ar fi avut nevoie să recurgă la vreun alt truc ca să mă domine. Eram prea uimită ca să mă simt ușurată când începu ușor să se îndepărteze de mine.

— Nu pot să cred, spuse el atât de încet încât abia l-am auzit.

A trebuit să mă uit. Am privit în jurul meu în poiană, încercând să aflu ce anume îmi prelungise viața cu câteva secunde. Nu am văzut nimic la început și

m-am uitat înapoi la Laurent. Se retrăgea mai repede acum, privind spre pădure.

Apoi l-am văzut; o formă neagră și imensă ieși dintre copaci, tăcută ca o umbră, și se îndreptă spre vampir. Era o creatură imensă, înaltă cât un cal, dar mai solidă și mai musculoasă. Botul lung se strâmbă, dezvăluind un șir de incisivi ca niște pumnale. Scoase un mârâit înfiorător printre dinți, ce hurui în poiană ca un tunet prelung.

Ursul. Numai că nu era deloc un urs. Uriașul monstru negru era creatura care provocase toată agitația. De la distanță, oricine ar fi bănuț că era un urs. Ce altceva ar putea fi atât de mare și atât de puternic?

Mi-aș fi dorit să fiu îndeajuns de norocoasă să-l văd de la distanță. Dar el pășea tăcut prin iarbă, la nici trei metri de locul unde eram eu.

— Nu te mișca deloc, șopti vocea lui Edward.

Am privit creatura monstruoasă, cu mintea umblându-mi aiurea în încercarea de a numi arătarea. Se mișca la fel ca un câine. Împietrită de frică așa cum eram, nu-mi trecea prin cap decât o singură posibilitate. Și totuși, nu mi-aș fi închipuit niciodată că un lup poate crește atât de *mare*.

Un alt mârâit îi ieși din gât, iar eu m-am cutremurat la auzul lui.

Laurent dădea înapoi spre marginea copacilor și, pe lângă teroarea care mă înghețase, eram nedumerită. De ce dădea Laurent înapoi? E adevărat că lupul era monstruos ca dimensiune, dar era totuși doar un animal. De ce s-ar teme un vampir de un animal? Și Laurent *chiar* se temea. Ochii îi erau căscați de groază la fel ca și ai mei.

Ca și cum mi s-ar fi răspuns la întrebare, dintr-odată lupul uriaș nu mai fu singur. De-o parte și de alta a lui, alte două bestii imense pășiră în liniște în poiană. Una era de un gri-închis, alta maro, dar nici una din ele nu era la fel de înaltă ca prima. Lupul gri ieși dintre copaci la doar câțiva centimetri de mine, cu privirea fixată pe Laurent.

Înainte să apuc să reacționez, alți doi lupi îl urmară și se aliniară într-un V, asemenea găștelor când porneau spre sud. Asta însemna că monstrul de un maro-închis care se strecură ultimul prin tufiș era atât de aproape de mine că puteam să-l ating.

Am icnit fără vreau și am sărit înapoi, asta fiind cel mai stupid gest pe care l-am făcut vreodată. Am înghețat din nou, așteptând ca lupii să se întoarcă spre mine, cea mai ușoară din prăzile disponibile. Mi-am dorit pentru o

clipă ca Laurent să înainteze și să zdrobească haita de lupi, ceea ce ar fi trebuit să fie foarte simplu pentru el.

Lupul care era cel mai aproape de mine, cel roșu-marونی, își întoarse ușor capul spre mine în momentul în care am icnit.

Ochii lupului erau întunecați, aproape negri. Mă privi timp de o fracțiune de secundă, ochii lui profunzi părând mult prea inteligenți pentru niște ochi de animal sălbatic.

În timp ce se uita la mine, m-am gândit brusc la Jacob, ușurată. Bine că venisem singură în această poiană de basm plină de monștri. Cel puțin nu avea să moară și Jacob. Cel puțin nu aveam să port răspunderea morții lui.

Apoi un alt mârâit din partea liderului îl făcu pe lupul roșiatic să-și întoarcă capul din nou spre Laurent. Laurent se uita la haita de lupi monstruoși vizibil șocat înspăimântat. Asta puteam s-o înțeleg. Dar am fost uluită când se întoarse brusc și dispăru printre copaci.

O luase la fugă.

Lupii se luară după el într-o clipă, de-a lungul pășunii, făcând câteva salturi puternice, sărind și urlând atât de tare încât am ridicat instinctiv mâinile să-mi acopăr urechile. Urletele au încetat surprinzător de repede, de îndată ce lupii au dispărut în pădure.

Apoi am rămas iar singură.

Mi s-au înmuiat genunchii și am căzut în mâini suspinând.

Știam că trebuia să plec, să plec imediat. Cât îl puteau urmări lupii pe Laurent înainte să se întoarcă după mine? Sau se va întoarce Laurent împotriva lor? Va fi el cel care va veni să mă caute?

La început, nu am putut să mă mișc; îmi tremurau mâinile și picioarele, și nu puteam să mă ridic.

Mintea mea nu reușea să depășească frica, groaza, confuzia. Nu înțelegeam evenimentul la care tocmai asistasem.

Un vampir nu ar trebui să fugă așa, pur și simplu, de niște câini mutați. La ce-ar fi buni dinții lor pe pielea lui de granit?

Și lupii trebuie să fi pus mare preț pe Laurent. Chiar dacă dimensiunea lor extraordinară i-ar fi făcut să nu se teamă de nimic, tot nu avea nici un sens să-l urmărească. Mă îndoiesc că pielea de marmură înghețată ar mirosi cât de cât a mâncare. De ce ar trece pe lângă o ființă cu sânge cald și neajutorată ca mine pentru a se lua după Laurent?

Nu reușeam să găsesc nici o explicație.

Un vânt rece se abătu asupra pajistii, legănând iarba ca și cum s-ar fi mișcat ceva prin ea.

M-am ridicat șovăielnic în picioare și am început să mă îndepărtez, chiar dacă vântul bătea nemilos pe lângă mine. Împiedicându-mă din pricina fricii, m-am întors și am luat-o repede la fugă printre copaci. Următoarele câteva ore au fost îngrozitoare. Mi-a luat de trei ori mai mult timp să ies din pădure decât îmi luase să ajung în poiană. Fugind, nu am fost atentă să văd încotro mă îndrept. Până să-mi amintesc de busolă, eram deja afundată în pădurea adâncă și amenințătoare. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât a trebuit să pun busola pe pământul noroiu ca să o pot citi. La fiecare câteva minute mă opream să pun busola jos să verific dacă încă mă îndreptam spre nord-vest, ascultând – când sunetele nu erau acoperite de scârțâitul frenetic al pașilor mei – șoaptele discrete ale unor lucruri nevăzute mișcându-se printre frunze.

Țipătul unei gaițe mă făcu să sar înapoi și să cad într-un tufiș des de puieți de molid, zgâriindu-mi brațele și năclăindu-mi părul cu rășină.

Mișcarea bruscă a unei veverițe într-un brad mă făcu să urlu atât de tare încât mă durură urechile.

Într-un târziu, am văzut un spațiu gol între copaci. Am ieșit pe șoseaua pustie, cam la vreun kilometru jumătate la sud de locul unde-mi lăsasem camioneta. Am alergat așa epuizată cum erau până am găsit-o. Când am reușit să mă urc în camionetă începusem deja să suspin din nou. Am tras cu violență de ambele încuietori înțepenite înainte să-mi scot cheile din buzunar. Huruitul motorului era încurajator și sănătos. Mă ajuta să-mi controlez lacrimile în timp ce conduceam atât de repede cât îmi permitea camioneta mea, către autostrada principală.

Când am ajuns acasă eram mai calmă, dar tot epuizată. Mașina de poliție a lui Charlie era pe alee; nu îmi dădusem scama cât de târziu era. Cerul era deja întunecat.

— Bella? Întrebă Charlie când am trântit ușa principală în urma mea și am încuiat repede.

— Da, eu sunt. Vocea îmi era șovăielnică.

— Unde ai fost? tună și fulgeră el, apărând din bucătărie cu o față amenințătoare.

Am ezitat. Probabil că sunase la familia Stanley. Mai bine aş spune adevărul.

— Am fost în drumeţie, am recunoscut eu.

Ochii îi erau îngustaţi.

— De ce n-ai fost la Jessica?

— Nu am avut chef de matematică azi.

Charlie îşi încrucişă braţele la piept.

— Parcă te-am rugat să nu te apropii de pădure.

— Da, ştiu. Nu-ţi face griji. Nu mai fac. M-am cutremurat.

Atunci am văzut că Charlie se uita la mine. Mi-am adus aminte de căzăturile mele din pădure; cred că arătam jalnic.

— Ce s-a întâmplat?

Am decis din nou că a spune adevărul sau cel puțin o parte din el era cea mai bună opţiune. Eram prea tulburată ca să pretind că petrecusem o zi banală în natură.

— Am văzut ursul. Am încercat s-o spun calm, dar vocea îmi era piţigăiată şi-mi tremura. Deşi nu e un urs, e un fel de lup. Şi erau cinci. Unul mare şi negru, unul gri şi unul maroniu...

Charlie căscă ochii de groază. Se repezi la mine şi mă apucă de umeri.

— Eşti bine?

Am dat uşor din cap.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu mi-au dat nici o atenţie. Dar după ce au plecat am luat-o la fugă şi am căzut des.

Îmi dădu drumul la umeri şi mă îmbrăţişă. Nu spuse nimic o vreme.

— Lupi, murmură el.

— Ce?

— Pădurarii au spus că urmele erau de urs, iar lupii nu cresc atât de mari...

— Aceştia erau *imenşi*.

— Câţi spuneai că ai văzut?

— Cinci.

Charlie îşi scutură capul, încruntându-se. Într-un târziu, îmi vorbi pe un ton care nu admitea contraziceri.

— Gata cu drumeţiile.

— Nici o problemă, am promis eu cu mult zel.

Charlie sună la secție să raporteze ce văzusem. Am mințit puțin cu privire la locul în care văzusem lupii, pretinzând că eram pe cărarea care ducea spre nord. Nu voiam ca tata să știe cât de tare mă adâncisem în pădure fără voia lui și, mai ales, nu voiam să colinde nimeni prin locurile în care m-ar putea căuta Laurent. Numai gândul acesta îmi făcea rău.

— Ți-e foame? mă întrebă el după ce închise telefonul.

Am făcut semn că nu, deși probabil că muream de foame. Nu mâncasem nimic toată ziua.

— Sunt doar obosită, i-am spus eu. M-am întors să urc scările.

— Hei, a spus Charlie cu vocea bănuitoare din nou. Nu ai spus că Jacob e plecat toată ziua?

— Asta a spus Billy, i-am zis eu derutată de întrebare.

Îmi studie o clipă expresia feței și păru mulțumit de ceea ce văzuse.

— Hmm!

— Ce? am vrut eu să știu. Suna ca și cum ar insinua că-l mințisem dimineață. În legătură cu altceva decât cu învățatul împreună cu Jessica.

— Păi, când m-am dus să-l iau pe Harry, l-am văzut pe Jacob în fața magazinului de acolo cu niște prieteni. l-am făcut cu mâna, dar cred că nu m-a văzut. Cred că se certa cu prietenii lui. Părea ciudat, supărat de ceva. Și... schimbat. Parcă vezi cu ochiul liber cum crește puștiul ăsta! E din ce în ce mai mare de câte ori îl văd.

— Billy a spus că Jake și prietenii lui s-au dus în Port Angeles să vadă niște filme. Probabil că așteptau să se întâlnească cu cineva.

Oh! Charlie dădu din cap și se îndreptă spre bucătărie.

Am rămas în hol, gândindu-mă la faptul că Jacob se certa cu prietenii. Mă întrebam dacă s-a confruntat cu Embry în legătură cu situația lui Sam. Poate de asta m-a lăsat azi baltă și, dacă asta însemna că va lămuri lucrurile cu Embry, atunci nu bucuram că a făcut-o.

M-am oprit să mai verific o dată dacă ușile erau bine încuiate înainte să mă duc la mine în cameră. Ce naivă eram să fac asta. Ce ar mai fi contat o încuietoare pentru monștrii pe care-i văzusem în după-amiaza asta? Și dacă Laurent ar veni aici...

Sau... Victoria.

M-am întins în pat, dar tremuram mult prea tare ca să pot spera că voi dormi. M-am ghemuit strâns ca o minge sub cuvertura mea și am dat piept cu realitatea îngrozitoare.

Nu aveam ce să fac. Nu aveam ce precauții să-mi iau. Nu era nici un loc în care să mă pot ascunde. Nu era nimeni care să mă poată ajuta.

Mi-am dat seama că situația era mai rea decât credeam și mi se întoarse stomacul pe dos. Pentru că toată realitatea aceasta îl includea și pe Charlie. Tatăl meu, care dormea în camera de alături, era foarte aproape de mijlocul țintei unde mă aflam eu. Mirosul meu îi va conduce aici...

Fiorii mă zguduiră până când dinții începură să-mi clănțâne.

Mi-am închipuit imposibilul pentru a mă calma: mi-am imaginat cum lupii imenși l-au prins pe Laurent în pădure și l-au măcelărit pe nemuritorul indestructibil, așa cum ar fi făcut cu orice persoană obișnuită. În ciuda absurdității unei viziuni de genul acesta, ideea mă alina. Dacă l-au prins lupii, atunci el nu mai avea cum să-i spună Victoriei că eram aici. Dacă el nu s-ar întoarce, probabil că ea ar continua să creadă că familia Cullen încă mă proteja. Dacă ar putea lupii să câștige o astfel de luptă...

Vampirii mei buni nu se mai întorceau niciodată; cât de plăcut era să-mi imaginez că și *ceilați* ar putea să dispară!

Am închis strâns ochii și am așteptat aproape nerăbdătoare să înceapă coșmarul. Mai bine coșmarul decât fața palidă și frumoasă care-mi zâmbea acum din spatele pleoapelor mele.

În închipuirea mea, ochii Victoriei erau negri de sete și sclipeau de nerăbdare, iar buzele i se arcuiră de plăcere de pe dinții ei strălucitori. Părul ei roșu era scânteietor ca focul; îi flutura în jurul feței sălbatice.

Vorbele lui Laurent îmi răsunau în cap. „Dacă ai ști ce ți-a pregătit...”

Mi-am apăsat pumnul peste gură ca să nu țip.

11. SECTA

De fiecare dată când deschideam ochii în lumina dimineții și îmi dădeam seama că mai supraviețuisem o noapte era o surpriză pentru mine. După ce sentimentul de surprindere pălea, inima începea să-mi bată cu putere și palmele să-mi transpire; nu reușeam să respir cu adevărat decât atunci când mă asiguram că și Charlie supraviețuise.

Înțelegeam că era îngrijorat văzându-mă cum tresar la fiecare zgomot mai puternic sau cum mă făceam albă ca varul fără vreun motiv anume. Din întrebările pe care mi le punea din când în când, îmi dădeam seama că înclina să dea vina pe absența continuă a lui Jacob pentru schimbarea mea.

Teroarea care-mi pusese stăpânire pe gânduri mă făcea să nu mă mai gândesc că mai trecuse o săptămână în care Jacob tot nu mă sunase. Dar când am reușit să mă gândesc la viața mea normală – dacă viața mea era vreodată normală cu adevărat – lucrul acesta mă supăra.

Îi simțeam lipsa îngrozitor de mult.

Fusesse suficient de rău să fiu singură înainte de a fi atât de speriată. Acum, mai mult ca niciodată, tânjeam după râsul lui nepăsător și zâmbetul lui contagios. Aveam nevoie de normalitatea sigură a garajului lui improvizat și de mâna lui caldă în jurul degetelor mele reci.

Aproape că mă așteptasem să mă sune luni. Nu ar vrea să-mi povestească și mie dacă făcuse ceva progrese cu Embry? Voiam să cred că grija pentru prietenul lui îl ținea ocupat atâta timp și că nu renunțase la mine.

L-am sunat marți, dar nu a răspuns nimeni. Oare erau încă probleme cu liniile telefonice? Sau cumpăraseră Billy un telefon care afișa numărul celui care sună?

Am sunat miercuri la fiecare jumătate de oră până după unsprezece seara, disperată să aud căldura vocii lui Jacob.

Am stat joi în camionetă în fața casei – cu portierele blocate – cu cheile în mână timp de o oră întreagă. Mă luptam cu mine însămi încercând să mă conving să fac un drum scurt până în La Push, dar nu am reușit.

Știam că Laurent se întorsese deja la Victoria. Dacă mergeam în La Push, riscam să-l fac să vină pe vreunul din ei acolo. Dacă m-ar fi prins în timp ce mă aflam în preajma lui Jacob? Oricât de tare mă durea, știam că era mai bine pentru Jacob să mă evite. Era în siguranță așa.

Și așa era destul de rău că nu reușisem să găsesc nici o soluție pentru siguranța lui Charlie. Probabil era că vor veni după mine în timpul nopții și ce-aș fi putut să-i spun lui Charlie ca să-l scot din casă? Dacă i-aș fi spus adevărul m-ar fi închis în vreun spital de nebuni. Aș fi suportat chestia asta – ba chiar ar fi fost de preferat – dacă aș fi reușit să-i asigur securitatea. Dar Victoria tot aici ar veni să mă caute mai întâi. Poate dacă m-ar găsi aici, s-ar sătura cu mine. Poate ar pleca pur și simplu după ce ar termina cu mine...

Deci nu puteam să fug. Și chiar dacă aș fi putut, unde m-aș fi dus? La Renée? M-am cutremurat la gândul de a târî umbra morții în lumea sigură și însorită a mamei mele. Nu aș putea niciodată să o pun în pericol procedând astfel.

Grija îmi săpa o gaură în stomac. Dacă mai continuam așa, aveam să am găuri diferite în scurt timp. În seara aceea, Charlie îmi mai făcu un hatâr și-l sună iar pe Harry să vadă dacă familia Black era plecată din oraș. Harry i-a spus că Billy participase la întâlnirea consiliului de miercuri seara și nu a spus nimic de nici o plecare. Charlie mă avertiză să nu devin o pacoste și mă asigură că Jacob mă va suna când va putea.

Vineri după-amiază când mă întorceam de la școală mi-am dat brusc seama ce se întâmplase.

Nu eram atentă la drumul cunoscut, lăsând sunetul motorului să-mi amorțească mintea și să mă liniștească, în timp ce subconștientul meu delibera asupra unui verdict care probabil fusese pus în aplicare de ceva vreme fără știrea mea.

Imediat ce mi-am dat seama, m-am simțit foarte prost că nu am înțeles mai devreme. Bineînțeles, aveam și eu multe probleme cu vampiri obsedați de răzbunare, cu lupi mutanți imenși sau cu o gaură în mijlocul pieptului, dar când am pus cap la cap toate dovezile, lucrurile deveniră evidente: Jacob mă evita. Charlie spusese că arăta ciudat, supărat... Răspunsurile vagi și inutile ale lui Billy.

Dumnezeule, știam exact ce se întâmpla cu Jacob.

Sam Uley. Până și coșmarurile încercaseră să-mi spună asta. Sam pusese stăpânire pe Jacob. Indiferent de ceea ce se întâmplase cu ceilalți băieți din rezervație, Sam îmi furase prietenul. Jacob fusese atras cu forța în secta lui Sam.

Mi-am dat seama dintr-odată că Jacob nu mă abandonase.

Mi-am lăsat camioneta în fața casei. Ce trebuia să fac? Am cântărit pericolele care ne amenințau pe fiecare dintre noi.

Dacă m-aș fi dus să-l caut pe Jacob, riscam ca Laurent sau Victoria să mă găsească cu el.

Dacă nu mergeam după el, Sam îl va atrage și mai mult în gașca lui înspăimântătoare. Trebuia să intervin acum, altminteri avea să fie prea târziu.

Trecuse o săptămână și nu venise încă nici un vampir după mine. O săptămână era mai mult decât suficient să se întoarcă pentru mine, deci mai mult ca sigur că nu mai eram o prioritate. Oricum, ar fi venit după mine în timpul nopții. Șansele ca ei să mă urmărească în La Push erau mult mai mici decât cele de a-l pierde pe Jacob – din cauza lui Sam.

Merita să înfrunt pericolul pe drumul pustiu prin pădure. Asta nu era o vizită oarecare, doar ca să văd ce se întâmpla. *Știam* ce se întâmpla. Asta era o misiune de salvare. Urma să vorbesc cu Jacob – să-l răpesc dacă va fi nevoie. Văzusem odată o emisiune la PBS despre vindecarea celor cărora le-a fost spălat creierul. Trebuia să găsesc un leac.

Am decis că ar fi mai bine să-l sun pe Charlie mai întâi. Poate că ceea ce se întâmpla în La Push necesita și intervenția poliției. Am intrat repede în casă, grăbită să plec înapoi. La telefonul de la secție răspunse chiar Charlie.

— Șeriful Swan la telefon.

— Tată, sunt Bella.

— Ce s-a întâmplat?

De data asta nu-i puteam contrazice presupunerile apocaliptice. Îmi tremura vocea:

— Îmi fac griji pentru Jacob.

— De ce? mă întrebă el, surprins că abordasem acest subiect.

— Cred... cred că se întâmplă ceva ciudat în rezervație. Jacob mi-a spus că se întâmpla ceva ciudat cu băieții de vârsta lui. Acum se poartă și el la fel ca ei și mi-e frică.

— Ce e atât de ciudat? Folosea tonul lui profesional, polițienesc. Asta era bine; înseamnă că mă lua în serios.

— Mai întâi era speriat, apoi a început să mă evite și acum... Mă tem că face parte din gașca aceea ciudată a lui Sam. Gașca lui Sam Uley.

— Sam Uley? mă întrebă Charlie luat prin surprindere.

— Da.

Vocea lui Charlie era mult mai relaxată când răspunse:

— Bella, cred că ai înțeles greșit. Sam Uley este un băiat minunat. De fapt, e bărbat de-acum. Un fiu bun. Ar trebui să-l auzi pe Billy cum vorbește despre el. Face adevărate minuni cu tinerii din rezervație. El este cel care... Charlie se opri în mijlocul frazei și am bănuț că era pe punctul de a pomeni despre noaptea în care mă rătăcisem în pădure. Am trecut repede mai departe.

— Tată, nu e chiar așa. Jacob se temea de el.

— Ai vorbit cu Billy despre asta? Acum încerca să mă calmeze. De când adusesem vorba Sam nu mă mai lua în serios

— Billy nu e îngrijorat,

— Păi, Bella, atunci sunt sigur că e totul în regulă. Jacob este un puști; probabil că doar se prostea. Sunt sigur că e bine. La urma urmei, nu poate să-și petreacă fiecare clipă cu tine.

— Nu este vorba de mine, am insistat eu, deși băătăia fusese pierdută.

— Nu cred că trebuie să te îngrijorezi în legătură cu asta Lasă-l pe Billy să se preocupe de Jacob.

— Charlie... începusem să vorbesc pe un ton plângăcios.

— Bells, am multă treabă acum. Au fost dați dispăruți doi turiști pe un traseu din spatele lacului în formă de semilună. Se simțea o anumită îngrijorare în vocea lui. Problema asta cu lupii scapă de sub control.

Pe moment, am fost șocată de veștile lui. Era imposibil ca lupii să fi supraviețuit unei lupte cu Laurent...

— Ești sigur că asta au pățit? am întrebat eu.

— Mă tem că da, draga mea. Am găsit... ezită. Am găsit iar urme și... de data asta și niște sânge.

— Vai! Deci nu se ajunsese la o confruntare. Probabil că Laurent a reușit să fugă de ei. Dar de ce? Ce văzusem în poiană începuse să fie din ce în ce mai ciudat și mai imposibil de înțeles.

— Uite ce e, chiar trebuie să plec. Nu-ți face griji pentru Jake, Bella, sunt sigur că n-are nimic.

— Bine, am spus eu. Cuvintele lui nu făceau altceva decât să-mi amintească de situația în care mă aflam. Pa. Am închis telefonul.

M-am holbat la telefon timp de un minut lung. „Ce naiba” mi-am spus în sinea mea.

Billy îmi răspunse după ce telefonul sună de două ori:

— Alo?

— Bună, Billy, aproape că am mârâit eu. Am încercat să par mai prietenoasă când am continuat. Pot să vorbesc, te rog, cu Jacob?

— Jake nu e acasă.

Nu eram surprinsă.

— Știi cumva unde este?

— A ieșit cu niște prieteni. Vocea lui Billy era precaută.

— A, da? Cineva cunoscut? Quil? Mi-am dat seama că nu vorbeam pe un ton atât de relaxat precum mi-aș fi dorit.

— Nu, spuse Billy încet. Nu cred că este cu Quil azi.

Știam prea bine că nu trebuie să menționez numele lui Sam.

— Embry cumva? am întrebat eu.

Billy păru mai încântat să răspundă la întrebarea asta.

— Mda, e cu Embry.

Răspunsul era destul de edificator. Embry era unul de-al lor.

— Bine, atunci spune-i să mă sune când ajunge. OK?

— Sigur, sigur. Nici o problemă. Clic.

— Ne vedem în curând, Billy, am mormăit eu în telefonul închis.

Am plecat spre La Push, hotărâtă să aștept. Aveam să stau în fața casei lui toată noaptea dacă era nevoie. O să lipsesc de la școală. Băiatul ăsta trebuia să vină acasă cândva și, când va veni, va trebui să discute cu mine.

Mă gândeam atât de mult la asta, încât drumul pe care mă temeam atât de mult să-l fac păru să dureze doar câteva secunde. Înainte să-mi dau seama, pădurea începu să se rărească și știam că în curând voi putea vedea primele case mici din rezervație.

Pe partea stângă a drumului mergea un băiat înalt cu șapcă de baseball.

Pentru o clipă mi s-a ridicat inima în gât, crezând că aveam noroc și că îl întâlnisem pe Jacob fără măcar ca să mă străduiesc. Dar băiatul acesta era prea plinuț și părul îi era tuns mult prea scurt. Eram sigură că era Quil, deși îl vedeam dinspate. Părea mult mai mare decât ultima dată când îl văzusem. Ce aveau băieții ăștia din Quileute de creșteau atât de mult? Îi hrăneau în mod experimental cu hormoni de creștere?

Am trecut pe contrasens ca să opresc lângă el. El ridică privirea când se auzi hurea camionetei mele.

Expresia feței lui Quil mai mult mă sperie decât mă surprinse. Era alb ca varul, gânditor și îngrijorat.

— A, bună, Bella, mă salută el absent.

— Bună, Quil... te simți bine?

Se uită la mine morocănos.

— Sunt bine.

— Pot să te duc acasă, m-am oferit eu.

— Da, cred că da, mormăi el. Trecu prin fața camionetei și deschide portiera pasagerului să urce.

— Unde stai?

— Stau în partea dinspre nord, în spatele magazinului, îmi spuse el.

— L-ai văzut pe Jacob azi? l-am întrebat înainte să termine el de vorbit.

M-am uitat nerăbdătoare la Quil, așteptând să răspundă. Se uită o clipă prin parbriz înainte să răspundă.

— De la distanță, spuse el într-un târziu.

— De la distanță? am repetat eu.

— Am încercat să mă iau după ei – era cu Embry. Vorbea încet și-mi era greu să-l aud din cauza motorului. M-am aplecat spre el. Știu că m-au văzut, continuă el. Dar s-au întors și pur vi simplu au dispărut printre copaci. Nu cred că erau singuri cred că e posibil ca Sam și echipa lui să fi fost cu ei. M-am împiedicat vreo oră prin pădure strigându-i. Când ai trecut tu pe lângă mine abia reușisem să găsesc drumul.

— Deci Sam a pus mâna pe el. Cuvintele îmi erau puțin distorsionate – aveam dinții încleștați.

Quil se holbă la mine.

— Știi de chestia asta?

Am dat din cap.

— Mi-a spus Jake... înainte.

— Înainte, repetă Quil și oftă.

— Acum Jacob e la fel de rău ca toți ceilalți?

— Nu pleacă niciodată de lângă Sam. Quil întoarse capul și scuipe pe fereastra deschisă.

— Și înainte de asta – evita pe cineva? Se purta ca și cum ar fi fost supărat?

Vorbea încet și răgușit:

— Nu la fel de mult ca toți ceilalți. Dar asta a durat puțin. Până când a ajuns să nu se mai despartă de Sam.

— Despre ce crezi că e vorba? Droguri sau ceva de genul ăsta?

— Nu pot să mi-i imaginez pe Jacob și pe Embry intrând în ceva... dar știu și eu? Ce altceva ar putea fi? Și de ce adulții nu sunt îngrijorați? Își scutură capul. Teama i se citi în ochi. Jacob nu voia să facă parte din... secta acesta. Nu

înțeleg ce l-a făcut să-și schimbe hotărârea. Se uită la mine, înspăimântat. „Nu vreau ca următorul să fiu eu.”

Teama lui se reflectă în ochii mei. Era a doua oară când uzisem că despre grupul acesta se vorbea ca despre o sectă. Am tremurat.

— Părinții tăi nu te ajută deloc?

Se strâmbă.

— Bunicul meu face parte din consiliu la fel ca și tatăl lui Jacob. După părerea lui, Sam Uley este cel mai bun individ de pe aceste meleaguri.

Ne-am uitat unul la altul în tăcere. Ajunsesem deja în La Push, iar camioneta mea abia dacă se mai târa pe șoseaua pustie. Nu prea departe în față, vedeam singurul magazin al satului.

— Cobor aici, spuse Quil. Casa mea e chiar acolo. Arată spre dreptunghiul mic de lemn din spatele magazinului. Am tras pe dreapta și el a coborât.

— Îl aștept pe Jacob, am spus eu pe un ton aspru.

— Succes. A trântit portiera și a început să meargă pe drum cu capul plecat și umerii pleoștiți.

Chipul lui Quil mă bântui în timp ce am întors și m-am îndreptat spre casa familiei Black. Era îngrozit că ar putea să fie el următorul. Ce se întâmpla aici?

Am oprit în fața casei lui Jacob, am oprit motorul și am lăsat geamurile în jos. Era o zi înăbușitoare, fără vânt. Mi-am cocoțat picioarele pe bord și m-am pus pe așteptat.

O mișcare surprinsă de vederea periferică mă făcu să întorc capul. Prin fereastra principală, Billy se uita la mine cu o expresie derutată pe față. L-am făcut cu mâna și am zâmbii forțat, dar am rămas pe loc.

Ochii lui se îngustară; lăsa perdeaua să cadă la loc în fața ferestrei.

Eram pregătită să stau atât cât ar fi fost nevoie, dar mi-aș fi dorit să am ceva de făcut. Am scos un stilou din fundul genții și o lucrare veche de control. Am început să mâzgălesc pe spatele hârtiei.

Nu am avut timp să desenez decât un singur șir de romburi până să aud o bătaie dură în portieră.

Am sărit uitându-mă în sus, așteptându-mă să-l văd pe Billy.

— Ce faci aici, Bella? mârâi Jacob.

M-am uitat la el șocată.

Jacob se schimbaseră radical în ultimele săptămâni în care nu-l văzusem. Primul lucru pe care l-am observat a fost părul – părul lui minunat fusese tuns

scurt, strălucind ca satulul negru. Trăsăturile feței păreau să se fi înăsprit de parcă Jacob ar fi îmbătrânit. Gâtul și umerii parcă i se mai îngroșaseră. Măinile lui, acolo unde apucau rama ferestrei, păreau enorme, cu tendoanele și venele mai proeminente sub pielea roșiatică. Dar schimbările fizice erau insignifiante.

Expresia feței era cea care îl făcea aproape de nerecunoscut. Zămbetul deschis și prietenos dispăruse odată cu părul, căldura din privirea lui fiind înlocuită de o ură profundă care mă deranjă imediat. Sufletul lui Jacob era cuprins de întuneric acum. Ca și cum soarele meu ar fi dispărut în urma unei explozii.

— Jacob? am șoptit eu. El nu făcu altceva decât să se uite la mine, tensionat și iritat.

Mi-am dat seama că nu eram singuri. În spatele lui se mai aflau alți patru tipi; toți înalți și cu pielea cafenie, cu părul negru tuns scurt la fel ca Jacob. Puteau să se dea drept frați – nici n-am putut să-l deosebesc pe Embry din grup. Toți aveau o anumită ostilitate în priviri.

Cu excepția unuia. Sam, mai mare cu câțiva ani, stătea mai în spate, cu chipul senin și sigur pe el. Când l-am văzut, mi se pusese un nod în gât. Îmi venea să mă duc la el. Mai mult decât orice, aș fi vrut să fiu fioreasă și de temut, să fiu cineva cu care nu ar fi îndrăznit să se pună. Cineva care să-l pună pe fugă pe Sam Uley.

Voiam să fiu vampir.

Dorința aceasta violentă mă surprinse și mă sperie de moarte. Era cea mai interzisă dintre dorințe – chiar dacă voiam să câștig un avantaj asupra dușmanului – pentru că era cea mai dureroasă. Pierdusem pentru totdeauna viitorul acela, deși niciodată nu fusese al meu. M-am chinuit să-mi recapăt controlul în timp ce gaura din piept mă durea pe măsură ce se adâncea.

— Ce vrei? vru Jacob să știe, expresia de pe chipul lui devenind și mai disprețuitoare în timp ce privea cum mă schimbam la față.

— Vreau să vorbesc cu tine, am spus eu cu o voce moale. Am încercat să mă concentrez pentru că aveam senzația că încă nu mă trezisem dintr-un vis urât.

— Vorbește atunci, spuse el printre dinții încleștați. Mă privea cu răutate. Nu l-am văzut niciodată uitându-se la cineva în felul acesta, și mai ales la mine. Am simțit o durere fizică, un junghi în cap.

— Între patru ochi! am șuiert eu, iar vocea îmi era mai puternică.

Se uită în spate și am știut către cine se vor îndrepta privirile lui. Fiecare dintre ei se întoarse să vadă reacția lui Sam.

Sam dădu din cap o dată, cu chipul netulburat. Făcu un comentariu scurt într-o limbă necunoscută – eram sigură că nu era franceză sau spaniolă; am presupus că era limba indienilor Quileute. Se întoarse și intră în casa lui Jacob. Ceilalți probabil Paul, Jared și Embry – l-au urmat.

— OK. Jacob păru mai puțin furios după plecarea celorlalți. Chipul îi era un pic mai calm, dar lipsit de speranță.

Am tras adânc aer în piept.

— Știi ce vreau să aflu.

Nu răspunse. Pur și simplu mă privi cu asprime.

L-am privit și eu în tăcere. Durerea care se citea pe fața lui mă descuraja. Am simțit că mi se pune un nod în gât.

— Putem să ne plimbăm? am întrebat eu cât încă mai puteam deschide gura.

Nu-mi răspunse; fața lui avea aceeași expresie.

Am coborât din mașină, simțindu-mă privită din spatele ferestrelor și am început să merg spre copaci. Nu auzeam decât zgomotul făcut de pașii mei călcând pe iarba umedă și în noroiul de lângă drum, de aceea am crezut că nu mă urmase. Dar când m-am uitat în jur, am văzut că era alături, pășind mai puțin zgomotos decât mine.

Era mai bine la marginea copacilor unde Sam nu avea cum să ne vadă. În timp ce mergeam, m-am chinuit să găsesc cuvintele potrivite pe care să le spun, dar nu mi-a venit nimic în minte. Am devenit din ce în ce mai nervoasă că Jacob nu mai era Jacob... că Billy permisesese să se întâmple asta... că Sam putea să stea acolo atât de calm și de sigur pe el...

Jacob mări pasul dintr-odată, depășindu-mă cu ușurință cu picioarele lui lungi și apoi întorcându-se cu fața spre mine, așezându-se în calea mea ca să mă opresc și eu.

M-a surprins eleganța mișcării lui. Jacob fusese aproape la fel de neîndemânatic ca și mine. Când se schimbase?

Dar Jacob nu-mi dădu timp să mă gândesc la asta.

— Hai să terminăm odată cu asta, spuse el cu o voce asprită și răgușită. Am așteptat. Știa ce voiam.

— Nu e ceea ce crezi tu. Vocea lui era neașteptat de îngrijorată. Nu e ceea ce am crezut eu – eram departe de adevăr.

— Și atunci ce este?

Îmi studie fața îndelung, făcând tot felul de presupuneri. Mânia nu-i dispăruse încă din priviri.

— Nu pot să-ți spun, îmi zise el într-un târziu.

— Credeam că eram prieteni, am spus eu printre dinți.

— Eram. Pusese accentul pe timpul trecut.

— Dar acum nu mai ai nevoie de prieteni, am spus eu cu amărăciune. Îl ai pe Sam. Ce frumos, întotdeauna l-ai plăcut atât de mult.

— Nu-l înțelegeam înainte.

— Și acum ai văzut lumina. Aleluia.

— Nu e așa cum credeam eu. Nu e vina lui Sam. Mă ajută și el cât poate. Începu să-i tremure vocea și se uită deasupra capului meu, peste mine, cu ochii scăpărând de furie.

— Te ajută, am repetat eu cu îndoială. Evident.

Dar Jacob nu părea să mă asculte. Inspira adânc pentru a se calma. Era atât de furios, că-i tremurau mâinile.

— Jacob, te rog, am șoptit eu. Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Poate te pot ajuta.

— Nimeni nu mă poate ajuta acum. Rostise aceste cuvinte gemând.

— Ce ți-a făcut? am vrut eu să știu, cu ochii în lacrimi. M-am întins spre el așa cum mai făcusem și altădată, pășind înainte cu brațele deschise.

De data aceasta se feri, ridicând mâinile.

— Nu mă atinge, șopti el.

— Vine Sam? am mormăit eu. Lacrimile astea stupide îmi scăpaseră pe la coada ochilor. Le-am șters cu podul palmei și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Nu mai da vina pe Sam. Cuvintele îi ieșiră repede, ca din reflex. Ridică mâinile pentru a și le trece prin părul care nu mai era acolo după care le lăasă să cadă moi de o parte și de alta a lui. Atunci pe cine să dau vina? am ripostat eu.

Aproape că zâmbi.

— Nu vrei să știi.

— Pe naiba nu vreau! am sărit eu. Vreau să știu și vreau să știu *acum*.

— Te înșeli, se răsti el.

— Să nu îndrăznești să-mi spui mie că mă înșel, nu mie mi-a fost spălat creierul! Spune-mi acum a cui este vina pentru toate astea dacă zici că nu a iubitului tău Sam!

— Tu ai vrut-o, mârâi el cu ochii sclipind de furie. Dacă vrei să dai vina pe cineva de ce nu-i arăți cu degetul pe strigoii jechoși și *împuțiți* pe care îi iubești atât de mult.

— Am rămas cu gura căscată respirând zgomotos. Înghețase sângele în mine. Cuvintele lui mă înjunghiaseră. Durerea se răsucea prin corpul meu, gaura cu marginile sfâșiate rupându-mă din interior. Nu-mi venea să cred că-l auzisem bine. Nu era nici urmă de nehotărâre pe fața lui. Numai furie.

- Încă eram cu gura deschisă.

- Ți-am spus eu că nu vrei să auzi, spuse el.

— Nu înțeleg la ce te referi, am șoptit eu.

Ridică neîncrezător o sprânceană.

— Cred că știi perfect la ce mă refer. Nu ți-ar plăcea să-ți spun, nu-i așa? Nu-mi place să te rănesc.

— Nu înțeleg la ce te referi, am repetat eu mecanic.

— Familia Cullen, spuse el încet, silabisind cuvintele, privindu-mi fața în timp ce le rostea. Văd în ochii tăi ce reacție ai la auzul numelui lor.

Mi-am scuturat capul negând totul, încercând să-mi limpezesc gândurile în același timp. De unde știa el asta? Și ce legătură avea cu secta lui Sam? Era o organizație împotriva vampirilor? Ce rost mai avea, de vreme ce nu mai locuia nici un vampir în Forks? De ce ar începe Jacob să creadă acum în poveștile despre familia Cullen când dovezile dispăruseră?

Îmi luă prea mult timp să găsesc răspunsul corect.

— Nu-mi spune că ai început să crezi prostiile și superstițiile lui Billy, am spus eu încercând să-l ironizez.

— Știe mai multe decât credeam.

— Hai să fim serioși, Jacob.

Se uită la mine neîncrezător.

— Să lăsăm superstițiile, am spus eu repede. Nu înțeleg de ce îi acuzi pe membrii familiei Cullen. Au plecat de mai bine de jumătate de an. Cum poți să-i acuzi de ceea ce face Sam acum?

— Sam nu *face* nimic, Bella. Și știu că au plecat. Dar uneori... lucrurile se precipită și apoi este prea târziu.

— Ce se precipită? Ce e prea târziu? Pentru ce îi acuzi?

Fu deodată foarte sincer, furia strălucindu-i în ochi.

— Pentru că există, şuieră el.

Am fost surprinsă când am auzit cuvintele de avertisment rostite de vocea lui Edward, dar nu mi-a fost teamă.

— *Taci acum, Bella. Nu-l forţa*, mă avertiză vocea lui Edward.

De când numele lui Edward răzbătuse prin toate lespezile sub care îl îngropasem în sufletul meu, nu mai reuşisem să-l țin înecat acolo. Acum nu mai simţeam nici o durere în timpul preţios în care îi puteam auzi vocea.

Jacob pufni în faţa mea, tremurând de furie.

Nu înţelegeam de ce vocea lui Edward se auzise pe neaşteptate în mintea mea. Jacob era negru de mânie, dar nu mi-ar fi făcut nici un rău. Nu era nici un pericol.

— Dă-i o şansă să se liniştească, insistă vocea lui Edward.

Mi-am scuturat capul derutată.

— Eşti ridicol, le-am răspuns eu amândurora.

— Bine, răspunse Jacob, respirând adânc din nou. Nu mă mai cert cu tine. Oricum nu mai contează, răul a fost făcut.

— Ce rău?

Nici nu a clipit când i-am strigat cuvintele în faţă.

— Hai să ne întoarcem. Nu mai este nimic de discutat.

Am rămas cu gura căscată.

— Mai este totul de discutat! Nu mi-ai spus încă nimic! Trecu pe lângă mine, îndreptându-se cu paşi repezi spre casă.

— M-am întâlnit cu Quil azi, am strigat eu după el.

Se opri, dar nu se întoarse.

— Îl mai ții minte pe prietenul tău, Quil? Află că e mort de frică.

Jacob se răsuci să se uite la mine. I se citea în ochi durerea

— Quil, fu tot ce zise.

— Şi el e îngrijorat din cauza ta. E înspăimântat rău de tot.

Jacob se uită pe lângă mine cu ochii plini de disperare.

Am continuat să-l provoc.

— Se teme că o să urmeze.

Jacob se sprijini de un copac, faţa lui căpătând o nuanţă ciudată de verde sub suprafaţa roşie-maronie.

— Ba nu o să urmeze, mormăi Jacob pentru el însuși. Nu o să urmeze. S-a terminat de-acum. Nu ar trebui să se mai întâmple una ca asta. De ce? De ce? Izbi cu pumnul în copac. Era un copac subțire, cu doar câțiva metri mai înalt decât Jacob. Dar tot am rămas surprinsă când trunchiul a cedat și a trosnit sub loviturile lui.

Jacob se uită șocat și îngrozit la vârful ascuțit care se rupsese.

— Trebuie să mă întorc. Se întoarse și începu să meargă cu pași apăsați atât de repede încât a trebuit să fug ca să țin pasul cu el.

— Te întorci la Sam!

— Asta-i un fel de a privi lucrurile, mi s-a părut că a spus. Mormăi și se uită în altă parte.

Am fugit după el până la camionetă.

— Așteaptă! am strigat eu când a cotit spre casă.

Se întoarse către mine și am văzut că încă îi tremurau mâinile.

— Du-te acasă, Bella. Nu pot să-mi mai petrec timpul cu tine.

Vorbele lui neînsemnate și prostești mă dureau foarte mult

Lacrimile îmi țâșniră din nou.

— Te... desparți de mine? Nu-mi alesesem cuvintele potrivite, dar era cea mai bună cale de a exprima ceea ce voiam de fapt să întreb. La urma urmei, relația mea cu Jake fusese ceva mai mult decât o dragoste între colegi de școală. Fusese mai puternică.

Scoase un râs amar, ca un lătrat.

— Dacă ar fi fost cazul, aș fi spus: „Hai să rămânem prieteni”. Dar nu pot să zic nici atât.

— Jacob... de ce? Sam nu te lasă să ai și alți prieteni? Te rog, Jake! Ai promis. Am nevoie de tine! Pustietatea totală a vieții mele de dinainte – de dinainte ca Jacob să-i dea un rost – se întoarse și acum mă confruntam cu ea. Singurătatea mă îneca.

— Îmi pare rău, Bella, rosti Jacob fiecare cuvânt pe un ton rece, care nu părea să-i aparțină. Nu-mi venea să cred asta era într-adevăr ceea ce voia Jacob să spună. Părea că mai încerca să-mi spună ceva prin privirea lui furioasă, dar nu puteam înțelege mesajul.

Poate că atitudinea lui nu avea nici o legătură cu Sam. Poate că nu avea nici o legătură cu familia Cullen. Poate încerca să iasă dintr-o situație fără

speranță. Poate ar trebui să-l las să facă asta, dacă asta era mai bine pentru el. Așa ar fi corect.

Dar m-am pomenit că-i spun în șoaptă:

— Îmi pare rău că nu am putut... înainte... aș vrea să-mi pot schimba sentimentele față de tine, Jacob. Eram disperată, mă agățam de el, mă străduiam atât de mult să spun adevărul încât acesta aproape căpătase aspectul unei minciuni. Poate... poate o să mă pot schimba, am șoptit eu. Poate dacă mi-ai mai da puțin timp... dar nu mă lăsa acum, Jake. Nu aș putea îndura.

Expresia feței îi trecu de la furie la agonie într-o secundă. Întinse o mână tremurătoare spre mine.

— Nu. Nu gânde așa, Bella, te rog. Nu te învinovăți pe tine, nu crede că e vina ta. De data asta *totul* e din vina mea. Îți jur, nu are nici o legătură cu tine.

— Nu e vina ta, e a mea, am șoptit eu. Există una nouă. Vorbesc serios, Bella. Nu sunt... se chinuia, vocea devenindu-i și mai răgușită în încercarea de a-și controla sentimentele. Privirea era chinuită. Nu mai sunt vrednic să-ți fiu prieten sau altceva. Nu mai sunt ce eram înainte. Nu mai sunt bun de nimic.

— Poftim? M-am holbat la el derutată și șocată. Ce *spui*? Ești mult mai bun ca mine, Jacob! Ești bun! Cine ți-a spus că nu ești? Sam? E o minciună sfruntată, Jacob! Nu-l lăsa să-ți spună una ca asta! M-am trezit dintr-odată țipând din nou.

Vocea lui Jacob deveni dură și inexpressivă.

— N-a fost nevoie să-mi spună nimeni nimic. Știu ce sunt.

— Ești prietenul meu, asta ești! Jake – nu face asta!

Se îndepărta de mine.

— Îmi pare rău, Bella, spuse el din nou. Se întoarse și aproape că fugi în casă.

Nu am reușit să mă mișc din locul în care stăteam. M-am uitat la căsuța mică; părea prea mică să cuprindă patru băieți mari și doi bărbați mari. Nu se întâmpla nimic înăuntru. Marginile perdelei nu fluturau, nu se auzea nici o voce și nici o mișcare.

Începu să plouă, stropii înțepându-mi pielea din loc în loc. Nu-mi puteam dezlipi privirea de la casă. Jacob se va întoarce. Trebuia s-o facă.

Ploaia și vântul se intensificară. Picăturile nu mai cădeau vertical; cădeau oblic. Simțeam mirosul brizei sărate a oceanului. Părul îmi biciuia fața lipindu-se de locurile ude și încurcându-mi-se printre gene. Am așteptat.

Într-un târziu, ușa se deschise și am făcut ușurată un pas în față.

Billy își conduse scaunul cu roțile în prag. Nu vedeam pe nimeni în spatele lui.

— Tocmai a sunat Charlie, Bella. I-am spus că ești în drum spre casă. Ochii lui era plini de milă.

Nu am comentat. M-am întors pur și simplu ca un robot și m-am urcat în camionetă. Lăsasem geamurile deschise, iar scaunele erau alunecoase și umede. Nu mai conta. Eram deja udă leoarcă.

„Nu e chiar atât de rău! Nu e chiar atât de rău!” încerca mintea mea să mă consoleze. Era adevărat. Nu era chiar atât de rău. Nu era sfârșitul lumii. Era doar sfârșitul scurtului și ultimului meu moment de liniște. Asta era tot.

„Nu la fel de rău”, am aprobat eu după care am adăugat, dar „e destul de rău.”

Am crezut că Jake mă vindecase – sau cel puțin îmi acoperise gaura din piept ca să nu mai simt durerea. Mă înșelasem. Săpase propria gaură și acum eram perforată ca șvaițerul. M-am întrebat cum de nu mă fărâmițam în bucăți.

Charlie mă aștepta pe verandă. Când am întors ca să opresc, a pornit în întâmpinarea mea.

— M-a sunat Billy. A spus că te-ai certat cu Jake și că erai destul de supărată, explică el în timp ce-mi deschidea ușa.

Apoi se uită la fața mea. O expresie de îngrijorare i se întipări pe chip. Am încercat să-mi imaginez cum arăta fața mea, ca să știu ce vedea. Îmi simțeam fața inexpresivă și rece, și mi-am dat seama de ceea ce-i amintisem.

— Nu s-a întâmplat chiar așa, am mormăit eu.

Charlie își puse brațul în jurul meu și mă ajută să ies din mașină. Nu spuse nimic despre hainele mele ude leoarcă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el când am ajuns în casă. Trase cuvertura de pe pat în timp ce vorbea și o înfășură pe umerii mei. Mi-am dat seama că încă tremuram.

Vocea îmi era lipsită de viață:

— Sam Uley spune că Jacob nu mai poate fi prieten cu mine.

Charlie îmi aruncă o privire ciudată.

— Cine ți-a spus asta?

— Jacob, am afirmat eu, deși el nu spusese chiar asta. Era totuși adevărat.

Charlie se încruntă.

— Chiar crezi că este ceva în neregulă cu puștiul ăsta pe nume Uley?

— Da. Cu toate astea, Jacob nu vrea să-mi spună ce se-întâmplă. Auzeam cum picura apa de pe hainele mele pe podea și făcea bălți pe linoleum. Mă duc să mă schimb.

Charlie căzuse pe gânduri.

— OK, spuse el absent.

Am decis să fac un duș pentru că îmi era foarte frig. Dar apa fierbinte nu reușea să mă încălzească. Când am ieșit și am închis apa, l-am auzit pe Charlie vorbind cu cineva la parter. M-am înfășurat într-un prosop și am întredeschis în liniște ușa de la baie.

Vocea lui Charlie suna furioasă.

— Nu cred nimic. Nu are nici un sens.

Urmă un moment de pauză și mi-am dat seama că vorbea la telefon. Trecu un minut.

— Nu da vina pe Bella! strigă Charlie deodată.

Am tresărit.

Când vorbi din nou, o făcu mai încet și mai calm.

— Bella a spus foarte clar de la început că ea și Jacob sunt doar prieteni... Păi, dacă asta a fost tot, atunci de ce nu ai spus de la început? Nu, Billy, cred că are dreptate... Pentru că o cunosc pe fiica mea și dacă spune că Jacob era speriat înainte... Fu întrerupt în mijlocul frazei și, când răspunse, aproape că țipa din nou:

— Cum adică nu-mi cunosc fiica atât de bine cum cred că o cunosc? Ascultă o clipă și răspunsul lui fu mult prea încet să-l pot auzi. Dacă tu crezi că eu am de gând să-i amintesc de asta, atunci te înșeli amarnic. Abia își revenise și toate astea datorită lui Jacob, cred. Dacă ceea ce se întâmplă între Jacob și personajul acesta, Sam Uley, o aduce iar în pragul depresiei atunci Jacob va trebui să-mi dea niște explicații. Ești prietenul meu, Billy, dar chestia asta îi dăunează familiei mele.

Urmă încă o pauză în care răspundea Billy.

— Ai înțeles bine – dacă băieții aceia întind coarda oricât de puțin, eu o să aflu. O să fim cu ochii pe ei, de asta poți fi sigur. Deja nu mai era Charlie; acum era șeriful Swan.

— Bine. Mda. La revedere. Trânti telefonul în furcă.

Am mers în vârful picioarelor pe hol până în camera mea. Charlie bombănea furios în bucătărie.

Deci Billy urma să dea vina pe mine. Îl induceam pe Jacob în eroare și până la urmă el se săturase.

Era ciudat, pentru că și eu mă temusem de asta, dar după ultimul lucru pe care mi-l spusese Jacob în după-amiaza asta, nu mai credeam asta. Era ceva mult mai mult decât o pasiune neîmpărtășită și mă surprindea faptul că Billy se preta la așa ceva. Mă făcea să cred că, indiferent ce secret ascundeau, povestea era mai complicată decât îmi imaginasem. Cel puțin acum Charlie era de partea mea.

Mi-am pus pijama și m-am băgat în pat. Viața părea destul de întunecată așa că mi-am permis să trișez. Găurile – la plural, de-acum – deja îmi provocau dureri, așa că de ce n-aș fi făcut-o? Mi-am adus aminte că auzisem vocea lui Edward azi după-amiază și am adormit cu gândul la el și cu ochii în lacrimi.

În noaptea asta am avut un vis nou. Ploua și Jacob mergea tăcut lângă mine, deși sub picioarele mele pământul scârțâia ca pietrișul uscat. Dar nu era Jacob al meu; era un Jacob nou, trist și grațios. Suplețea lui elegantă îmi aminti de altcineva și, în timp ce-l priveam, trăsăturile lui au început să se schimbe. Culoarea cafenie a pielii lui dispăru, lăsându-i fața albă ca oasele. Ochii îi deveniră aurii și apoi roșiatici, după care din nou aurii. Părul lui scurt se răsuci în briză, făcându-se arămiu acolo unde vântul îl atingea. Și fața lui se făcu atât de frumoasă că-mi zgudui sufletul. Am întins mâna după el, dar el făcu un pas înapoi, ridicând brațele ca un scut. Apoi Edward dispăru.

Când m-am trezit în întuneric, nu eram sigură dacă tocmai începusem să plâng sau dacă lacrimile cuseseră în timp ce dormeam și continuau și acum. M-am uitat la tavanul meu întunecat. Îmi dădeam seama că era miezul nopții – eram pe jumătate adormită, poate chiar mai mult de jumătate. Am închis ochii cu grijă și m-am rugat pentru un somn fără vise. Acela a fost momentul în care am auzit zgomotul care mă trezise. Ceva ascuțit îmi zgâria fereastra scoțând un scârțâi puternic, ca unghiile pe sticlă.

12. INTRUSUL

Am căscat ochii mari de frică, deși eram atât de epuizată și amețită încât nu eram încă sigură dacă eram trează sau dormeam.

Ceva îmi zgârie fereastra din nou, scoțând același zgomot subțire și ascuțit.

Amețită și neîndemânatică, m-am chinuit să mă dau jos din pat și să mă duc la fereastră, clipind ca să dau la o parte lacrimile care îmi mai poposiseră în ochi.

De partea cealaltă se bălăngănea o formă imensă și întunecată, clătinându-se ca și cum ar fi avut de gând să spargă fereastra să intre. M-am dat cu un pas înapoi, îngrozită, înăbușindu-mi un țipăt.

Victoria.

Venise după mine.

Eram pierdută!

Nu și Charlie!

Mi-am înghițit din nou țipătul. Trebuia să trec prin asta în liniște. Trebuia să-l opresc pe Charlie să vină să investigheze...

Apoi o voce răgușită, cunoscută, se auzi de la forma întunecată.

— Bella! șuiere ea. Au! La naiba, deschide geamul! AU!

Am avut nevoie de două secunde să mă lepăd de frică înainte să mă pot mișca. Apoi am fugit spre fereastră și deschis-o. Norii erau discret luminați din spate, suficient cât să-mi permită să disting formele.

— Ce faci? am icnit eu.

Jacob stătea agățat destul de riscant de vârful molidului care creștea în mijlocul curții micuțe din fața casei lui Charlie. Greutatea lui îndoise copacul spre casă și acum se legăna – cu picioarele atârându-i la șase metri deasupra pământului – la nici un metru de mine. Crengile subțiri din vârful copacului zgâriau din nou latura aceea a casei scârțâind strident.

— Încerc să-mi țin, se enervă, schimbându-și poziția când vârful copacului îl propulsă înainte, promisiunea!

Am clipit din ochii mei uzi și încețoșați, fiind dintr-o dată sigură că visam.

— Și când, mă rog, ai promis tu că o să te sinucizi aruncându-te din copacul lui Charlie?

Pufni, deloc amuzat, legănându-și piciorul ca să-și îmbunătățească echilibrul.

— Dă-te din drum! îmi ordonă el.

— Ce?

Își legănă din nou picioarele, înainte și înapoi, făcându-și mai mult avânt. Mi-am dat seama ce încerca să facă.

— Nu, Jake!

Dar am sărit într-o parte pentru că era prea târziu. Se lansă spre fereastra mea deschisă scoțând un mormăit.

Un alt țipăt mi s-a oprit în gât în timp ce am așteptat să cadă mort acolo – sau măcar să se lovească de peretele lateral de lemn. Spre uimirea mea, Jacob pendulă cu agilitate până în camera mea, aterizând pe vine cu o bufnitură ușoară.

Ne-am uitat amândoi automat spre fereastră, ținându-mi respirația, așteptând să vedem dacă zgomotul îl trezise pe Charlie. Trecu un moment scurt de liniște, după care am am sforăitul lui Charlie. Pe fața lui Jacob se întinse încet vin zâmbet larg; părea extrem de mulțumit de sine. Nu era zâmbetul pe care-l știam și pe care-l iubeam – era un zâmbet nou, o ironie amară a vechii lui sincerități, pe noul său chip care-i aparținea lui Sam.

Era puțin cam mult pentru mine.

Adormisem plângând din cauza acestui băiat. Faptul că mă respinsese cu asprime îmi făcuse o nouă gaură în ceea ce mai rămăsese din pieptul meu. Lăsase un nou coșmar în urma lui, ca o infecție într-o rană – insulta de după lovitură. Și acum era aici în camera mea, rânjind ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai rău decât atât, chiar dacă sosirea lui fusese zgomotoasă și ciudată, aceasta mă făcu să mă gândesc la momentele în care Edward se strecura noaptea pe fereastra mea stârnindu-mi amintiri dureroase.

Toate acestea, la care se mai adăuga și faptul că eram ruptă de somn, nu mă făceau să fiu prea prietenoasă.

— Ieși afară! am șuierat eu încercând să pun cât mai multă răutate în șoapta mea.

El clipi, cu chipul uimit de surprindere.

— Nu, protestă el. Am venit să-mi cer iertare.

— Nu accept!

Am încercat să-l împing înapoi pe fereastră – la urma urmei era doar un vis, nu avea cum să-i facă rău cu adevărat. Dar efortul meu fu zadarnic. Nu l-am urnit nici un milimetru. Am lăsat repede mâinile în jos și m-am îndepărtat de el.

Nu avea cămașă pe el, deși aerul care intra pe fereastră era suficient de rece să mă facă să tremur și nu mi-a făcut plăcere să pun mâinile pe pieptul lui. Pielea lui ardea la fel cum îi ardea capul ultima dată când îl atinsesem. De parcă ar fi fost încă bolnav și ar fi avut febră.

Nu părea bolnav. Părea *imens*. Se aplecă asupra mea, era atât de mare că întuneca fereastra, mut de uimire din cauza reacției mele furioase.

Dintr-odata, am simțit că e mai mult decât pot eu suporta – ca și cum m-ar fi doborât oboseala acumulată în toate nopțile nedormite. Eram groaznic de obosită și am simțit că aș putea să mă prăbușesc acolo pe podea. Mă legănau încercând să-mi țin ochii deschiși.

— Bella? șopti Jacob panicat. Mă prinse de cot când m-am clătinat din nou, și mă conduse înapoi în pat. Picioarele mele au cedat când am ajuns la marginea patului și am căzut amortită pe saltea.

— Hei, te simți bine? mă întrebă Jacob cu fruntea încrețită de griji.

M-am uitat la el, iar lacrimile nu mi se uscaseră încă pe obraji.

— Cum Dumnezeu aș putea să mă simt bine, Jacob?

Ironia de pe fața lui fu înlocuită în mare parte de durere.

— Corect, spuse el când trase adânc aer în piept. La naiba Păi... îmi pare foarte rău, Bella. Scuza era, fără îndoială, sinceră dar pe chipul lui încă mai exista o urmă de furie.

— De ce ai venit aici? Nu vreau scuze de la tine, Jake.

— Știu, șopti el. Dar nu am putut să las lucrurile așa cum au rămas azi după-amiază. A fost oribil. Îmi pare rău.

Mi-am scuturat capul obosită.

— Nu înțeleg nimic.

— Știu. Vreau să-ți explic. Se opri brusc, cu gura căscată, ca și cum dintr-odată n-ar mai fi avut aer. Apoi trase adânc aer în piept. Dar nu pot să-ți explic, spuse el, încă furios. Aș vrea să pot.

Mi-am lăsat capul în mâini. Întrebarea mea abia se auzi.

— De ce?

Pentru o clipă rămase foarte tăcut. Mi-am răsucit capul într-o parte – prea obosită să-l ridic – să-i văd chipul. Mă surprinse. Ochii îi erau îngustați, dinții înțeleștați, fruntea ridată de atâta efort.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Expiră profund și mi-am dat seama că-și ținuse respirația.

— Nu pot s-o fac, murmură el, frustrat.

— Să faci ce?

Îmi ignoră întrebarea.

— Uite ce e, Bella, nu ai avut niciodată un secret pe care nu-l puteai spune nimănui?

Mă privi cu un aer de cunoscător și gândurile mi se îndreptară imediat spre familia Cullen. Am speram ca expresia feței mele să nu pară vinovată.

— Ceva ce ai simțit că trebuie să-i ascunzi lui Charlie, mamei tale... ? insistă el. Ceva despre care nu ai vorbi nici măcar cu mine? Nici măcar acum?

Am simțit cum mi se îngustează ochii. Nu i-am răspuns la întrebare, deși știam că va lua asta drept o confirmare.

— Poți să înțelegi că aș putea trece printr-o... situație similară? Se chinuia din nou, părând să se lupte să găsească vorbele potrivite. Uneori loialitatea te împiedică să faci ceea ce ai vrea să faci. Uneori nu e secretul tău ca să-l poți împărtăși.

Nu puteam să-l contrazic în privința asta. Avea perfectă dreptate – știam un secret pe care nu-l puteam împărtăși pentru că nu era al meu. Un secret despre care dintr-odată el păru să știe totul.

Totuși, nu înțelegeam cum anume era valabil pentru el sau pentru Sam, ori Billy. Ce mai însemna asta pentru ei acum că familia Cullen plecase?

— Nu știu de ce ai venit aici, Jacob, dacă ai de gând să-mi spui ghicitori în loc să-mi dai răspunsuri.

— Îmi pare rău, șopti el. Ce frustrant e!

În camera întunecată, ne-am uitat unul la altul timp îndelungat, fără nici o speranță.

— Partea care mă omoară, spuse el deodată, este că tu *știi* deja. Ți-am spus deja totul!

— Despre ce vorbești?

Trase brusc aer în piept după care se aplecă spre mine. Pe fața lui nu se mai citea neputința, ci o dorință arzătoare de comunicare. Îmi aruncă o privire feroce și începu să vorbească repede și nerăbdător. Respirația îi era fierbinte ca pielea.

— Cred că știu cum să rezolvăm problema, pentru că tu cunoști situația, Bella! Eu nu pot să-ți spun, dar dacă ai *ghici*! Asta m-ar absolvi pe mine de vină!

— Vrei să ghicesc? Ce să *ghicesc*?

— Secretul meu! Poți s-o faci – știi răspunsul!

Am clipit de două ori, încercând să mă dumiresc. Eram atât de obosită! Nimic din ce spunea nu avea sens.

Înțelese și el asta și atunci chipul lui se încordă iar din pricina efortului lăuntric.

— Stai așa, să văd dacă pot să te ajut cumva, spuse el. Gâfâi, părând să depună un efort intens.

— Să mă ajuți? am întrebat eu încercând să țin pasul. Pleoapele mele voiau să se închidă, dar eu le obligam să stea deschise.

— Mda, spuse el respirând cu greu. Adică să-ți dau indicii.

Îmi luă fața în mâinile lui enorme și mult prea calde și o ținu la câțiva milimetri de a lui. Se uită în ochii mei în timp ce șopti, ca și cum ar fi vrut să-mi spună ceva dincolo de cuvintele pe care le rostea.

— Mai ții minte prima zi în care ne-am cunoscut – pe plajă, în La Push?

— Bineînțeles că da.

— Povestește-mi ziua aceea.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să mă concentrez.

— M-ai întrebat de camioneta mea...

El dădu din cap grăbindu-mă să continui.

— Am vorbit despre Rabbit...

Continuă.

— Am mers să ne plimbăm pe plajă... Obrajii mei se încălzeau din ce în ce mai tare sub palmele lui pe măsură ce-mi aminteam, dar el nu avea cum să observe, la cât de fierbinte îi era pielea. Îl rugasem să meargă cu mine, flirtând prosteste, dar cu succes, pentru a obține informații de la el.

Dădea din cap, nerăbdător să audă mai mult.

Vocea mea era aproape mută.

— Mi-ai spus povești de groază... legende ale rezervației Quileute.

Închise ochii și-i deschise din nou.

— Da. Cuvântul fu rostit cu încordare și cu fervoare, ca și cum ar fi fost vorba de o problemă de viață și de moarte. Vorbea încet, accentuând fiecare cuvânt. Îți aduci aminte ce am spus?

Chiar și pe întuneric, probabil că putea să vadă cum mi se schimbase culoarea feței. Cum aș putea vreodată să uit așa ceva? Fără să-și dea seama ce

făcea, Jacob îmi spusese exact ce aveam nevoie să știu în ziua aceea, și anume că Edward era vampir.

Din felul în care mă privea înțelegeam că știa multe.

— Gândește-te bine, îmi spuse el.

— Da, îmi amintesc, am murmurat eu.

El inspiră adânc, chinându-se.

— Îți amintești toate pove... Nu reuși să termine întrebarea. Rămase cu gura căscată ca și cum i-ar fi rămas ceva în gât.

— Toate poveștile? am întrebat eu.

El dădu din cap tăcut.

Capul mi se învârtea. Numai o singură poveste contase cu adevărat. Știam că începuse cu altele, dar nu reușeam să-mi amintesc preludiul neimportant în timp ce creierul meu era atât de încetoșat din pricina epuizării. Am început să-mi scutur capul.

Jacob mormăi și sări din pat. Își apăsă fruntea cu pumnul și inspiră repede și furios.

— Știi asta, știi asta, murmură el pentru el.

— Jake? Jake, te rog, sunt epuizată. Nu sunt în stare de așa ceva acum. Poate mâine-dimineață...

Inspiră adânc și dădu din cap.

— Poate o să-ți amintești. Cred că înțeleg de ce îți aduci aminte numai de o singură poveste, adăugă cu amărăciune. Se trânti din nou pe saltea lângă mine. Te superi dacă te întreb ceva despre asta? întrebă el sarcastic. Mor de curiozitate să știu.

— O întrebare despre ce? am întrebat eu prudentă.

— Despre povestea cu vampiri pe care ți-am spus-o.

M-am uitat la el cu ochi prudenți, nereușind să răspund. El mă întrebă totuși.

— Tu serios n-ai știut? mă întrebă el cu o voce răgușită. Eu am fost cel care ți-a spus ce era el!

„De unde știa toate astea?” De ce se hotărâse să creadă, de ce *acum*? Mi-am încleștat dinții. M-am uitat la el fără nici o intenție să deschid gura. Își dădea și el seama de asta.

Acum înțelegi ce vreau să spun prin loialitate? murmură el și mai răgușit de data asta. Sunt în aceeași situație, ba chiar mai rea. Nu-ți poți închipui cât de strâns sunt legat...

Nu-mi plăcea asta – nu-mi plăcea felul în care închise ochii ca și cum l-ar fi durut să spună că este legat. Mi-am dat seama că *uram* chestia asta, uram din toată inima tot ceea ce îl făcea să sufere.

Îmi veni în minte imaginea chipului lui Sam.

Pentru mine, păstrarea secretului era o treabă voluntară. Protejam secretul familiei Cullen din dragoste; sentimente neîmpărtășite, dar adevărate. Nu părea să fie la fel și pentru Jacob.

— Nu există nici o cale să te eliberezi? am șoptit eu atingându-i ceafa de sub părul tuns scurt.

Mâinile începură să-i tremure, dar nu deschise ochii.

— Nu. Sunt băgat în povestea asta pe viață. E o sentință pe viață. Râse sec. Poate și mai mult.

— Nu, Jake, am gemut eu. Dacă ai fugi? Doar noi doi. Dacă am fugi de acasă și l-am lăsa pe Sam în urmă?

— Nu e ceva de care să pot fugi, Bella, îmi șopti el. Aș fugi totuși cu tine dacă aș putea. Acum îi tremurau și umerii. Trase adânc aer în piept. Uite, trebuie să plec.

— De ce?

— În primul rând arăți de parcă mai ai puțin și leșini. Ai nevoie de somn – am nevoie de tine odihnită, cu forțe proaspete. Ai să-ți dai seama de asta.

— Și în al doilea rând?

Se încruntă.

— A trebuit să mă strecur – nu am voie să te văd. O să se întrebe unde sunt. Își strâmbă gura. Presupun că ar trebui să mă duc să le spun.

— Nu trebuie să le spui nimic, am șuierat eu.

— Cu toate acestea, o s-o fac.

Mânia se aprinse în mine.

— Îi urăsc!

Jacob se uită la mine cu ochii mari, surprins.

— Nu, Bella. Nu-i urî pe băieți. Nu e vina lui Sam sau a altcuiva. Ți-am mai spus și înainte – este vorba de mine. Sam este de fapt... ei bine, incredibil de simpatic. Jared și Paul sunt și ei de treabă, deși Paul e cam... Și Embry mi-a

fost mereu prieten. Nu s-a schimbat nimic acolo – e *singura* chestie care nu s-a schimbat. Chiar îmi pare foarte rău de ceea ce credeam despre Sam...

Sam era incredibil de simpatic? M-am uitat la el neîncrezătoare, dar am lăsat-o baltă.

— Atunci de ce nu ai voie să te vezi cu mine? am vrut eu să iu.

— Nu e prudent, mormăi el uitându-se în pământ.

La auzul cuvintelor lui, am simțit un fior de teamă pe șira pinării.

Știa *și* asta? Nu mai știa nimeni în afară de mine. Dar avea dreptate, era miezul nopții, timpul cel mai bun pentru vânătoare. Jacob nu ar trebui să fie la mine în cameră. Dacă urma să vină cineva după mine, trebuia să fiu singură.

— Dacă eu aș fi crezut că e... prea riscant, șopti el, nu aș mai fi venit. Dar, Bella, se uită din nou la mine, ți-am făcut o promisiune. Nu-mi închipuiam că o să-mi fie atât de greu s-o țin, dar asta nu înseamnă că nu o să încerc.

Văzu confuzia de pe chipul meu.

— După filmul acela stupid, îmi aminti el, am promis că nu te să te rănesc niciodată... Și am dat-o rău în bară azi după-amiază, nu?

— Știu că nu ai vrut, Jake. E în regulă.

— Mulțumesc, Bella. Mă luă de mână. O să fac tot posibilul ca să-ți fiu alături, așa cum am promis. Îmi zâmbi brusc. Nu era zâmbetul lui, nu era nici al lui Sam, ci o combinație ciudată între cele două zâmbete. Mi-ar fi de mare ajutor dacă ți-ai da seama singură, Bella. Fă un efort în privința asta.

M-am strâmbat discret.

— O să încerc.

— Și eu o să încerc să ne vedem curând. Oftă. Și ei o să încerce să mă convingă să nu fac asta.

— Nu-i asculta.

— O să încerc. Își scutură capul ca și cum s-ar îndoi de reușită. Vino și spune-mi de îndată ce-ți dai seama. Chiar atunci îi trecu ceva prin cap, ceva care îi făcu mâna să tremure.

— Dacă... dacă *vrei* să vii.

— De ce nu aș vrea să te văd?

Chipul său căpătă o expresie de duritate și de amar, aidoma chipului lui Sam.

— O, știu eu un motiv, spuse el pe un ton aspru. Uite, chiar trebuie să plec. Poți să faci ceva pentru mine?

Am dat din cap, înspăimântată de schimbarea lui.

— Cel puțin sună-mă - dacă nu vrei să mă mai vezi. Anunță-mă dacă așa stau lucrurile.

— Asta nu se va întâmpla...

Ridică o mână, întrerupându-mă.

— Anunță-mă pur și simplu.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră.

— Nu fi prost, Jake, l-am dojenit eu. O să-ți rupi un picior. Folosește ușa. N-o să te prindă Charlie.

— N-o să pățesc nimic, mormăi el, dar se întoarse spre ușă. Ezită când trecu pe lângă mine, având o privire ca și cum cineva îl înjunghia. Întinse o mână spre mine.

L-am luat de mână și mă trase brusc - prea dur - de pe pat în așa fel încât m-am izbit de pieptul lui.

— În cazul în care se întâmplă ceva, mormăi el cu gura în părul meu, strivindu-mă într-o îmbrățișare de urs care aproape îmi rupse coastele.

— Nu pot să... respir! am icnit eu.

Îmi dădu drumul dintr-odată, ținând o mână în jurul taliei ca să nu cad. Mă împinse, mai delicat de data asta, înapoi pe pat.

— Odihnește-te, Bella. Trebuie să-ți pui mintea la contribuție. Știi că poți s-o faci. *Am nevoie* ca tu să înțelegi. Nu am de gând să te pierd, Bella.

Ajunse la ușă dintr-un singur pas, o deschise în liniște după care dispăru. Am așteptat să aud scârțâitul scărilor sub pașii lui, dar nu se auzi nimic.

Când m-am întins din nou în pat, mi se învârtea capul. Eram prea derutată, prea epuizată. Am închis ochii, încercând zadarnic să înțeleg ce se întâmpla.

Nu urmă un somn liniștit și fără vise așa cum sperasem - bineînțeles că nu. Eram din nou în pădure și am început să umblu la fel ca întotdeauna.

Mi-am dat seama în scurt timp că acesta nu era visul care se repeta. În primul rând, nu am simțit impulsul să rățesc sau să caut; hoinăream din obișnuință, pentru că asta se aștepta de la mine aici. De fapt, nici măcar nu era aceeași pădure. Mirosul era diferit, și la fel și lumina. Nu mai mirosea a pământ umed; briza sărată aducea mirosul oceanului. Nu reușeam să văd cerul; cu toate acestea, părea că soarele strălucește - frunzele de deasupra erau de un verde strălucitor de nuanța jadului.

Aceasta era pădurea din jurul rezervației La Push – aproape de plaja de acolo, eram sigură de asta. Știam că, dacă găsesc plaja, pot să văd și soarele așa că m-am grăbit să înaintez, luându-mă după zgomotul slab al valurilor.

Apoi Jacob apăru acolo. Mă luă de mână, trăgându-mă înapoi către partea cea mai întunecată a pădurii.

— Jacob, ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Fața lui era fața speriată a unui băiat, iar părul lui era frumos din nou, strâns la spate într-o coadă lăsată pe ceafă. Mă trăgea cu toată puterea dar am opus rezistență. Nu voiam să merg în întuneric.

— Fugi, Bella, trebuie să fugi! a șoptit el îngrozit.

Senzația de *déjà-vu* a fost atât de puternică încât aproape mă trezi din somn.

Recunoscusem locul acesta pentru că fusesem aici, într-un alt vis. Cu un milion de ani în urmă, într-o viață anterioară. Era visul pe care îl avusesem în noaptea de după plimbarea mea cu Jacob pe plajă, în prima noapte în care am știut că Edward era vampir. Faptul că mi-am amintit azi de ziua aceea petrecută cu Jacob a făcut ca acest vis să se ivească din amintirile mele îngropate.

De-acum, detașată, am așteptat ca visul să continue. Dinspre plajă venea spre mine o lumină. Într-o clipă, Edward avea să iasă dintre copaci, cu pielea ușor strălucitoare și ochii negri și periculoși. Se va apropia de mine și îmi va zâmbi. Va fi frumos ca un înger, iar dinții lui vor fi ascuțiți și tăioși...

Dar o luam prea repede. Până atunci, trebuia să se mai întâmple ceva.

Jacob îmi dădu drumul la mână și scheună. Căzu jos la picioarele mele, tremurând și smucindu-se.

— Jacob! am strigat eu, dar el dispăru.

În locul lui apăru un lup enorm de culoare roșie-cafenie cu niște ochi întunecați și inteligenți.

Visul devie, bineînțeles, ca un tren care sare de pe șine.

Acesta nu era lupul pe care îl visasem într-o viață anterioară. Acesta era lupul mare roșiatic lângă care stătusem la o distanță de un metru în poiană, cu doar o săptămână în urmă. Lupul acesta era uriaș, monstruos, mai mare decât un urs.

Lupul se uita intens la mine ca și cum ar fi vrut să-mi transmită prin privire o informație de o importanță vitală. Ochii negri-castanii ai lui Jacob.

M-am trezit urlând din toți răunchii.

Mă așteptam de data asta ca Charlie să vină să vadă ce fac. Acesta nu era strigătul meu obișnuit. Mi-am îngropat capul în pernă și am încercat să-mi înăbuș strigătele isterice.

Dar Charlie nu veni, iar eu am reușit în cele din urmă să înăbuș țipătul sinistru care-mi ieșea din gât.

Mi-am amintit totul acum. Fiecare cuvânt pe care mi-l spusese Jacob pe plajă în ziua aceea, înainte să ajungă la vampiri, la „cei reci”. Mai ales această primă parte:

— Știi vreuna dintre legendele noastre, despre originea noastră – a indienilor Quileute, vreau să zic? Începu el.

— Nu prea, am recunoscut eu.

— Păi, sunt multe legende, se spune că unele dintre ele datează din vremea Potopului – cică strămoșii Quileute și-ar fi legat canoele de vârfurile celor mai înalți copaci de pe munte pentru a supraviețui ca Noe și ca animalele din arca lui. Zâmbi ca să îmi arate cât de puțin conta pentru el istoriile acelea. Într-o altă legendă se menționează că ne tragem din lupi – și că lupii sunt încă frații noștri. E împotriva legilor tribale să îi omoram. Apoi mai sunt poveștile despre cei reci. Coborî vocea.

— Cei reci?

— Da. Mai sunt poveștile despre cei reci, la fel de vechi ca și cele despre legendele cu lupi; unele dintre ele sunt chiar mai recente. Potrivit legendei stră-străbunicul meu a cunoscut câțiva dintre ei. El a fost cel care a încheiat cu ei înțelegerea care îi face să stea departe de pământurile noastre. Își dădu ochii peste cap.

— Stră-străbunicul tău? I-am încurajat eu.

— Era șef de trib, la fel ca tatăl meu. Vezi tu, cei reci sunt dușmanii naturali ai lupului – mă rog, nu ai lupului, de fapt, dar ai lupilor care se transformă în oameni, ca strămoșii noștri. Voi îi numiți vârcolaci.

— Vârcolacii au dușmani?

— Numai unul.

Îmi rămăsese ceva în gât, care mă făcea să mă înec. Am încercat să înghit, dar era fixat acolo, fără să vrea să se miște. Am încercat să scuip.

— Vârcolac, am icnit eu. Da, acesta este cuvântul cu care mă înecam.

Aveam senzația că întreaga lume se clătina.

Ce fel de lume era asta? Putea oare să existe o lume în care legendele vechi să hoinărească în jurul granițelor unor orașe mici și nesemnificative, bântuite de monștri mitici? Oare asta însemna că basmul avea rădăcini într-un adevăr absolut? Mai rămăsese ceva sănătos și normal sau totul ținea de magie și de povești cu fantome?

Mi-am cuprins capul în mâini, încercând să-l împiedic să nu explodeze.

O voce mică și uscată din fundul minții mă întrebă care era problema. Oare nu acceptasem deja cu mult timp în urmă existența vampirilor fără să mă isterizez în halul ăsta?

Chiar așa, am vrut eu să-i răspund vocii aceleia. Nu era de ajuns un mit pentru o persoană, nu era de ajuns un mit pentru o viață?

Și în plus, nu fusese niciodată vreun moment în care să nu fiu absolut conștientă de faptul că Edward Cullen era mai presus și dincolo de lumea obișnuită. Nu am fost șocată când am aflat ce era – pentru că era evident că era *altceva*.

Dar Jacob? Jacob, care era doar Jacob și nimic mai mult? Jacob, prietenul meu? Jacob, singura ființă omenească de care fusesem în stare să mă apropii...

O ființă omenească.

Am luptat cu impulsul de a urla din nou.

Ce spunea asta despre mine?

Știam răspunsul la întrebarea asta. Spunea că eram o persoană foarte ciudată. Cum altfel s-ar explica faptul că viața mea era plină de personaje din filmele de groază? Cum altfel s-ar explica faptul că îi iubeam atât de mult, încât mi se rupeau bucăți mari din piept când plecau pe căile lor mitice?

În capul meu, totul se învârtise și se modificase, și se rearanjase în așa fel încât tot ce avusese un sens înainte căpătase altul acum.

Nu era nici o sectă. Nu fusese niciodată vreo bandă. Era mult mai rău decât atât. Era o *haită*.

Era o haită de giganți multicolori care te lăsau cu gura căscată și care trecuseră chiar pe lângă mine în poiana lui Edward...

Am început brusc să mă grăbesc. M-am uitat la ceas – era prea devreme, dar nu-mi păsa. Trebuia să merg în *La Push* acum. Trebuia să-l văd pe Jacob ca să-mi spună că nu mi-am pierdut mintea cu totul.

Am tras pe mine primele haine curate pe care le-am găsit fătră să îmi pese dacă se potriveau și am coborât scările câte două odată. Aproape că m-am ciocnit de Charlie când am ajuns pe hol, în drum spre ușă.

— Unde te duci? mă întrebă el la fel de surprins ca și mine. Știi cât e ceasul?

— Da. Trebuie să-l văd pe Jacob.

— Credeam că problema aia cu Sam...

— Nu contează, trebuie să-l văd acum.

— E destul de devreme. Se încruntă când expresia feței nu mi se schimbă. Nu vrei să iei micul dejun?

— Nu mi-e foame. Cuvintele îmi zburară printre buze. Îmi bloca accesul către ieșire. M-am gândit să mă strecor pe lângă el și să o iau la fugă, dar știam că va trebui să-i explic mai târziu. Mă întorc repede. OK?

Charlie se încruntă.

— Direct acasă la Jacob? Fără opriri pe drum!

— Bineînțeles, unde aș putea să opresc?

— Nu știu, recunosc el. Doar că... ei bine, a mai fost un atac – tot lupii. A avut loc foarte aproape de stațiunea de lângă izvoarele termale – am avut și un martor de data asta. Victima – un bărbat – era la doar zece metri de drum când a dispărut. Soția lui a văzut un lup gri imens câteva minute mai târziu, când îl căuta și a fugit după ajutoare.

Am simțit un junghi în stomac, ca și cum m-aș fi lovit de un burghiu într-un carusel.

— L-a atacat un lup?

— Nici urmă de el – doar din nou puțin sânge. Fața lui Charlie era îndurerată. Pădurarii o să iasă înarmați și o să mai ia cu ei niște voluntari. Sunt o grămadă de vânători dornici să se implice – s-a pus o recompensă pe capetele lupilor. Asta înseamnă că o se tragă multe focuri de armă prin pădure, lucru care mă îngrijorează. Își scutură capul. Când oamenii se implică prea mult, se mai întâmplă și accidente.

— O să împuște lupii? Vocea mea urcă trei octave.

— Ce altceva ar putea să facă? Ce s-a întâmplat? mă întrebă el în timp ce ochii lui tensionați îmi studiau fața. Am simțit că leșin. Probabil că aveam fața mai albă decât de obicei. Doar n-o să devii ecologistă tocmai acum!

Nu am putut să răspund. Dacă nu s-ar fi uitat la mine, mi-aș fi pus capul între genunchi. Uitasem de drumeții dispăruți, de amprente de labe cu sânge. Nu mă gândisem la faptele acelea până acum.

— Draga mea, nu lăsa asta să te sperie. Stai pur și simplu în oraș sau pe autostradă fără să oprești. OK?

— OK, am repetat eu cu vocea slăbită.

— Trebuie să plec.

M-am uitat la el de aproape pentru prima dată și am văzut că avea arma la centură și ghetetele de drumeție.

— Nu cumva mergi și tu după lupi, tată?

— Trebuie să dau și eu o mână de ajutor, Bella. Dispar oameni.

Am vorbit din nou, aproape isteric de acum.

— Nu! Nu, nu pleca. E prea periculos!

— Trebuie să-mi fac treaba, puștoaico. Nu fi așa pesimistă, o să fie bine. Se întoarce spre ușă și o deschise. Pleci?

Am ezitat, stomacul meu încă îmi crea probleme. Ce-aș putea face ca să-l potolesc? Eram prea amețită ca să pot găsi o soluție.

— Bella?

— Poate totuși e prea devreme să merg în La Push, am șoptit eu.

— De acord, a spus el și ieși afară în ploaie, închizând ușa în urma lui.

După ce l-am pierdut din vedere, am căzut pe podea cu capul pe genunchi.

Oare să mă duc după Charlie? Și ce să-i spun?

Și Jacob? Jacob era prietenul meu cel mai bun; trebuia să-l avertizez. Dacă într-adevăr era – am tresărit și am încercat să-mi aduc aminte cuvântul – un vârcolac (știam că era adevărat, simțeam asta) atunci oamenii o să tragă în el! Trebuia să le spun lui și prietenilor lui că oamenii încearcă să-i omoare dacă mai umblă pe acolo luând înfățișarea unor lupi uriași. Trebuia să le spun să se oprească.

Trebuiau să se oprească! Charlie era acolo în pădure. Le va păsa de asta? M-am întrebat... Până acum dispăruseră numai străini. Oare asta însemna ceva sau era doar o coincidență?

Trebuia să cred că măcar lui Jacob îi va păsa de asta.

Oricum, trebuia să-l avertizez.

Sau... nu?

Jacob era prietenul meu cel mai bun, dar oare era și monstru? Unul adevărat? Unul rău? *Ar trebui* să-l mai avertizez dacă el și prietenii lui erau... *criminali*? Dacă măcelăreau drumeți nevinovați cu sânge rece? Dacă erau cu adevărat creaturi aidoma celor din filmele de groază, oare ar fi greșit să-i protejez?

Nu puteam să nu-i compar pe Jacob și pe prietenii lui cu familia Cullen. Mi-am strâns mâinile în jurul pieptului, luptându-mă cu gaura, în timp ce m-am gândit la ei.

Evident, nu știam nimic despre vârcolaci. Mă așteptam să semene cât de cât cu ceea ce văzusem în filme – creaturi păroase și mari pe jumătate oameni. Nu știam cei făcea să vâneze – foamea sau dorința de a ucide. Era greu să-mi fac despre ei o idee, dacă nu dispuneam de aceste informații. Dar nu avea cura să fie mai rău decât ceea ce înduraseră membrii familiei Cullen în lupta lor de a fi buni. M-am gândii la Esme – am început să plâng când mi-am adus aminte de fața ei bună și minunată – și cum a trebuit să se țină de nas, rușinată, și să fugă de mine când am sângerat. Nu avea cum să fie mai rău de atât. M-am gândit la Carlisle, cum s-a chinuit veacuri întregi să se învețe să ignore sângele, așa încât să poată salva vieți ca doctor. Nimic nu putea fi mai rău de atât.

Vârcolacii aleseseră o altă cale.

Acum, eu ce trebuia să aleg?

13. UCIGAȘUL

„Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Jacob”, mi-am spus în sinea mea, scuturând din cap, în timp ce conduceam pe șoseaua mărginită de păduri care ducea către La Push.

Încă nu eram sigură că procedam cum trebuia, dar făcusem un compromis cu mine însămi.

Nu puteam să trec cu vederea ceea ce făcea Jacob împreună cu prietenii lui, împreună cu haita lui. Acum înțelesesem ce îmi spusese noaptea trecută – că s-ar putea să nu mai vreau să îl văd – și l-aș fi putut suna, așa cum sugerase el, dar mi se părea o lașitate. Îi eram datoare cu o conversație față în față, măcar. O să îi spun, față în față, că nu pot să ignor ceea ce se întâmpla. Nu puteam să fiu prietenă cu un ucigaș și să nu spun nimic, darămite să las omorurile să continue... Asta m-ar transforma și pe mine într-un monstru.

Dar nici nu puteam să *nu*-l avertizez. Trebuia să fac tot ce îmi stătea în putință să îl protejez.

Am parcat în fața casei familiei Blake, cu buzele strânse într-o linie încordată. Era și așa îndeajuns de rău că prietenul meu cel mai bun era un vârcolac. Trebuia să fie și monstru, pe deasupra?

Casa era întunecată, fără lumini la ferestre, dar nu-mi păsa dacă îi trezeam. Am bătut energic cu pumnul în ușa din față; sunetul a reverberat prin pereți.

— Intră, l-am auzit pe Billy strigând după un minut, apoi se aprinse o lumină.

Am apăsat clanța; ușa era descuiată. Billy era sprijinit de intrarea în mica bucătărie, îmbrăcat într-un halat de baie, fără scaunul cu roțile. Când a văzut cine era, ochii i s-au mărit brusc, apoi își luă un aer răbdător.

— Păi, bună dimineața, Bella. De ce te-ai trezit atât de dimineață?

— Bună, Billy. Trebuie să vorbesc cu Jake – unde e?

— Hm... Nu prea știu, minți el, fără nici o expresie pe față.

— Știi ce face Charlie în dimineața asta? l-am întrebat hotărâtă să trec la subiect.

— Ar trebui să știu?

— El și cu jumătate din bărbații din oraș sunt în pădure la vânătoare de lupi uriași.

Billy avu o tresărire, apoi se calmă.

— Așa că aș vrea să vorbesc cu Jacob despre asta, dacă nu te superi, am continuat eu.

Billy își țuguie buzele groase pentru un lung moment.

— Pariez că încă mai doarme, spuse el într-un târziu, arătând cu capul înspre micul coridor care pornea din camera de zi. Stă mult pe-afară zilele astea. Copiii au nevoie de odihnă – probabil că n-ar trebui să îl trezești.

— E rândul meu, am murmurat eu discret, îndreptându-mă spre coridor. Billy oftă.

Singura ușă din holul lung de jumătate de metru dădea spre camera lui Jacob, strâmtă ca o debara. Nu m-am deranjat să bat la ușă. Am deschis ușa brusc, trântind-o de perete cu un zgomot puternic.

Jacob – îmbrăcat tot cu aceiași pantaloni negri – era întins de-a curmezișul patului dublu care îi ocupa aproape toată camera. Chiar și pe

diagonală, patul nu era îndeajuns de lung; tălpile îi atârnavă la un capăt, iar capul la celălalt. Dormea buștean și sforăia ușor, cu gura deschisă. Sunetul ușii nici măcar nu-l făcuse să tresară.

Fața îi era liniștită în somnul adânc, iar toate ridurile erau netezite. Avea niște cearcăne pe care nu le mai văzusem înainte, în ciuda dimensiunilor lui ridicol de mari, acum părea foarte copil și foarte obosit. M-a cuprins mila.

Am pășit afară din cameră și am închis ușa încet în urma mea.

Billy mă privi cu ochi curioși, precauți, când m-am întors înapoi în camera de zi.

— Cred că îl las să se odihnească.

Billy dădu din cap în semn de aprobare, apoi ne-am uitat pierduți unul la altul timp de un minut. Muream de nerăbdare să îl întreb ce rol avea el în povestea asta. Ce părere avea despre ceea ce devenise fiul lui? Dar știam că îl susținuse pe Sam de la început, așa că am presupus că omorurile nu îl deranjau. Cum justifica asta în sinea lui nu-mi puteam imagina.

Puteam citi multe întrebări în ochii lui negri, dar el nu le formulă.

— Uite ce e, am spus eu, spărgând liniștea asurzitoare. Voi fi la plajă pentru o vreme. Când se trezește, spune-i că îl aștept. OK?

— Sigur, sigur, fu de acord Billy.

M-am întrebat dacă o va face. Ei bine, dacă nu o făcea, măcar făcusem ceea ce trebuia.

Am condus spre Prima Plajă și am tras în parcare pustie. Încă nu se luminase – era momentul întunecat dinaintea zorilor unei zile înnoirate iar când am stins farurile mi-a fost greu să mai văd ceva. A trebuit să îmi las ochii să se acomodeze până să pot găsi cărarea care o tăia prin smârcurile înalte de iarbă. Era mai frig aici, unde vântul șfichiuia apa neagră, și mi-am îndesat mâinile în buzunarele hainei de iarnă. Măcar se opri ploaia.

M-am îndreptat rapid de-a lungul plajei, spre partea nordică a mării. Nu puteam să văd insula St. James sau vreo altă insulă, doar linia vagă a țărmului. Am pășit cu grijă peste pietre, căutând să nu mă împiedic de lemnele aduse de valuri la mal.

Am găsit ceea ce căutam înainte să îmi dau seama că asta căutam. Se materializă din întuneric la doar câțiva pași distanță: un copac alb ca un os, aruncat adânc printre stânci. Rădăcinile i se răsuceau în sus la capătul dinspre mare, ca o sută de tentacule fragile. Nu puteam fi sigură că era același copac

unde avusesem prima conversație cu Jacob, o conversație de la care viața mea pornise pe atât de multe, de diferite și de încurcate făgașuri dar părea să fie în același loc. M-am așezat acolo unde mai stătusem și înainte și am privit în gol înspre marea invizibilă.

Când l-am văzut pe Jacob dormind – inocent și vulnerabil mi-a trecut toată repulsia și toată mânia. Nu puteam să mă fac că nu văd ceea ce se petrecea, așa cum părea să facă Billy, dar nici nu-l puteam condamna pe Billy. Mi-am dat seama căt dragostea nu funcționa în acest mod. Odată ce țineai la o persoană, era imposibil să mai primeze logica. Jacob era prietenul meu, indiferent dacă omora oameni sau nu. Și nu știam ce aveam de gând să fac în privința asta.

Când mi l-am imaginat dormind atât de liniștit, am simțit o dorință copleșitoare de a-l *proteja*. Ceea ce era absolut illogic.

Ilogic sau nu, mi-am amintit de fața lui calmă, încercând să găsesc o soluție, un mod de a-l ocroti, în timp ce orizontul devenea cenușiu.

— Bună, Bella.

Vocea lui Jacob se auzi din întuneric și mă făcu să sar în sus. Era delicată, aproape timidă, dar mă așteptasem să-l aud călcând pe pietre, de aceea mă speriasem. Îi puteam distinge silueta pe fundalul răsăritului de soare – părea enormă.

— Jake?

Stătea la câțiva pași depărtare, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— Billy mi-a spus că ai trecut pe acolo – nu ți-a luat foarte mult timp, nu-i așa? Știam că o să te prinzi.

— Mda, îmi amintesc povestea acum, am șoptit eu. Se așternu liniștea pentru un moment mai lung și, deși era încă prea întuneric pentru a vedea bine, pielea mă furnica de parcă ochii lui îmi cercetau fața. Probabil că era destulă lumină ca el să îmi poată citi expresia, pentru că atunci când vorbi din nou, vocea îi devenise brusc acidă.

— Puteai să mă suni și gata, spuse el aspru.

Am dat din cap.

— Știu.

Jacob începu să se plimbe înapoi și încolo pe pietriș. Dacă eram foarte atentă, puteam să aud zgomotul făcut de frecarea delicată a tălpilor lui de

pietre, dincolo de zgomotul valurilor. Când pășisem eu pe pietre, acestea zdrăngăniseră ca niște castaniete.

— De ce ai venit? se răsti el, fără să își domolească mersul furios.

— Credeam că ar fi mai bine să rezolvăm asta față în față.

Jacob râse de parcă ar fi nechezat.

— O, mult mai bine.

— Jacob, trebuie să te avertizez...

— Despre pădurari și despre vânători? Nu-ți face griji. Știm deja.

— Să nu-mi fac griji? am sărit fără să-mi vină să cred. Jake, au arme! Pun capcane și oferă recompense și...

— Putem să ne purtam singuri de grijă, mormăi el, fără să se oprească. Nu vor prinde nimic. Nu fac decât să îngreuneze lucrurile - vor începe și ei să dispară în curând.

— Jake, am șuierat eu.

— Ce? Asta e realitatea.

Abia puteam vorbi din pricina repulsiei pe care o simțeam..

— Cum poți să... spui asta? Îi cunoști pe oamenii aceștia. Charlie e printre ei! Gândul la el îmi făcu stomacul să se strângă.

Jacob se opri brusc.

— Ce putem face mai mult decât atât? replică el.

Soarele colora norii de deasupra noastră într-un roz palid. Acum îi puteam vedea expresia feței - mânie, frustrare, trădare.

— N-ai putea să... ei bine, să încerci să nu mai fii un... vârcolac? i-am sugerat în șoaptă.

Jacob își aruncă mâinile în aer.

— De parcă am de ales! strigă el. Și la ce-ar ajuta asta, dacă tu ești îngrijorată că dispar oamenii?

— Nu te înțeleg.

Îmi aruncă o privire furibundă, cu ochii îngustați și buzei, răsucite într-un mârâit.

— Știi ce mă înfurie atât de tare că îmi vine să urlu?

Am făcut un pas înapoi văzându-i expresia ostilă. Părea că așteaptă un răspuns, așa că am scuturat din cap.

— Ești atât de ipocrită, Bella - uită-te la tine, ești *îngrozită* de mine! Nu e corect! spuse el gesticulând enervat.

— *Ipocrită?* De ce sunt o ipocrită pentru că sunt îngrozită de un monstru?

— Of! mormăi el, presându-și tâmpilele cu pumnii care îi tremurau și închizând ochii. Tu te auzi ce spui?

— Ce?

Făcu doi pași spre mine și se aplecă asupra mea, ținându-mă furios cu privirea.

— Păi, îmi pare rău că nu pot fi monstrul care îți trebuie ție, Bella. Bănuiesc că nu sunt la fel de grozav ca un strigoi, nu?

Am sărit în picioare și i-am întors o privire sălbatică.

— Nu, nu ești! am strigat. Nu e vorba despre ceea ce *ești*, ci despre ceea ce *faci*!

— Și asta ce vrea să însemne? urlă el, tremurând de furie din tot corpul.

Am fost complet luată prin surprindere de vocea lui Edward care mă avertiza.

— Nu-l forța prea mult. Trebuie să îl faci să se calmeze.

Nici măcar vocea din capul meu nu avea sens astăzi. Am ascultat, totuși. Aș fi făcut orice mi-ar fi spus vocea aceea.

— Jacob, l-am implorat, cu o voce moale și calmă. Chiar e necesar să omori oameni, Jacob? Nu există alt mod de a trăi? Adică, vreau să spun că, dacă vampirii pot găsi un mod de a supraviețui fără să-i omoare pe oameni, n-ai putea să faci și tu o încercare?

Se îndreptă cu o tresărire, de parcă vorbele mele i-ar fi trimis un curent electric prin corp. Sprâncenele îi țâșniră în sus și ochii i se deschiseră larg.

— Să omor oameni? întrebă el.

— Despre ce credeai că vorbim?

Se opri din tremurat și se uită la mine cu neîncredere și cu un licăr de speranță.

— *Eu* credeam că vorbim despre dezgustul tău față de vârcolaci.

— Nu, Jake, nu. Nu e vorba de faptul că ești un... lup. Asta e în regulă, l-am asigurat eu. Nu-mi păsa dacă se transforma într-un lup uriaș – tot Jacob era. Dacă ai putea să găsești un mod de a trăi fără să-i mai rănești pe oameni... asta e tot ce mă supără. E vorba de oameni nevinovați, Jake, oameni ca Charlie, și nu pot să mă fac că nu văd că tu...

— Asta e tot? Serios? mă întrerupse el, în timp ce un zâmbet îi lumina fața. Ești speriată doar pentru sunt un criminal? Acesta e singurul motiv?

— Nu e un motiv suficient?

Începu să râdă.

— Jacob Black, nu este deloc amuzant!

— Desigur, desigur, fu el de acord, chicotind în continuare.

Făcu un pas imens și mă cuprinse într-o îmbrățișare strânsă ca de urs.

— Pe bune, sincer, nu te deranjează că mă transform într-un câine uriaș?
întrebă el în urechea mea cu o voce veselă.

— Nu, am icnit eu. Nu pot – să respir – Jake!

Îmi dădu drumul, dar îmi luă mâinile într-ale lui.

— Nu sunt un ucigaș, Bella.

I-am studiat fața, și era limpede că spunea adevărul. Ușurarea pulsă prin mine.

— Serios? I-am întrebat.

— Serios, spuse el cu un aer solemn.

Mi-am aruncat brațele în jurul lui. Mi-am amintit de prima zi, cu motocicletele – era mai solid, și mă simțeam pe lângă el ca un copil. La fel ca data trecută, îmi mângâie părul.

— Iartă-mă că te-am făcut ipocrită, se scuza el.

— Iartă-mă că te-am făcut criminal.

Râse. În acel moment mi-a trecut ceva prin minte și m-am dat înapoi ca să îl privesc în ochi. Mi-am încuntat sprâncenele de îngrijorare.

— Dar Sam? Și ceilalți?

Jacob scutură din cap, zâmbind de parcă o povară imensă i s-ar fi ridicat de pe umeri.

— Sigur că nu. Nu-ți amintești cum ne spunem noi?

Îmi aminteam foarte bine acum – mă gândisem tocmai la ziua aceea.

— Protectori?

— Exact.

— Dar nu înțeleg. Ce se întâmplă în păduri? Turiștii dispăruți, sângele?

Fața lui deveni serioasă, dintr-odată îngrijorată.

— Încercăm să ne facem treaba, Bella. Încercăm să îi protejăm, dar de fiecare dată ajungem un pic prea târziu.

— Să îi protejați de ce anume? Chiar există și un urs acolo?

— Bella, dragă, noi îi protejăm pe oameni doar de un singur lucru – dușmanul nostru. Acesta e motivul pentru care noi existăm – pentru că există și ei.

L-am privit pierdută pentru o secundă, înainte să înțeleg. Apoi sângele mi s-a scurs din obraji și am scăpat printre buze un țipăt mut de groază. El dădu din cap.

— Am crezut că tu, dintre toți oamenii, o să îți dai seama ce se întâmplă.

— Laurent, am șoptit eu. E încă acolo.

Jacob clipi de două ori, apoi își lăsă capul într-o parte.

— Cine-i Laurent?

Am încercat să alung haosul din capul meu ca să îi pot răspunde.

— Știi tu – l-ai văzut în poiană. Erai acolo... Cuvintele îmi ieșiră pe un ton întrebător în timp ce totul mi se clarifica în minte.

— Erai acolo și l-ai împiedicat să mă ucidă...

— Aa, lipitoarea cu părul negru? Rânji, un rânjet încordat și fioros. Cum îl chema?

M-am cutremurat.

— Ce-a fost în capul tău? am șoptit eu. Putea să te omoare! Jake, tu nu-ți dai seama cât de periculos...

Un alt hohot de râs mă întrerupse.

— Bella, un vampir singuratic nu pune prea multe probleme pentru o haită atât de mare ca a noastră. A fost atât de ușor, încât nici măcar n-a fost amuzant.

— Ce-a fost atât de ușor?

— Să-l omor pe nenorocitul ăla care voia să te omoare pe tine. Asta nu poate fi socotită crimă, adăugă el repede. Vampirii nu sunt oameni.

Abia puteam să rostesc cuvintele.

— Tu... l-ai ucis... pe Laurent?

Jacob dădu din cap.

— A fost muncă de echipă, rectifică el.

— Laurent e mort? am șoptit.

Expresia feței i se modifică.

— Nu ești supărată din cauza asta, nu? Voia să te ucidă – era trimis să te omoare, Bella, ne-am asigurat de asta înainte să atacăm. Știi asta, nu-i așa?

— Știu asta. Nu, nu sunt supărată, sunt... Trebuia să mă așez. M-am împlicat făcând un pas înapoi până când am simțit bușteanul la gleznele mele, apoi m-am prăbușit pe el. Laurent e mort. Nu mai vine după mine.

— Nu ești furioasă? Nu era vreun prieten de-al tău, nu-i așa?

— Prieten de-al meu? am ridicat capul spre el, contrariată și amețită din pricina ușurării pe care o simțeam. Am început să mă bâlbâi, cu ochii în lacrimi. Nu, Jake. Sunt atât de... ușurată. Am crezut că o să mă găsească - l-am așteptat în fiecare noapte, sperând numai că o să se oprească la mine și o să îl lase pe Charlie în pace. Am fost atât de înspăimântată, Jacob... Dar cum? Era un vampir! Cum l-ai ucis? Era atât de puternic, atât de tare, ca marmura...

Jacob se așeză lângă mine și își puse unul din brațele uriașe în jurul meu, protector.

— Pentru asta suntem făcuți, Bella. Și noi suntem puternici. Mi-aș dori să îmi fi spus că îți era teamă.

— Nu erai prin preajmă, am murmurat eu, pierdută în gânduri.

— A, da.

— Așteaptă, Jake - credeam că știi, totuși. Aseară, ai spus că nu erai în siguranță în camera mea. Credeam că știi că ar putea veni un vampir. Nu la asta te-ai referit?

Păru nedumerit pentru un minut, apoi lăsă capul în jos.

— Nu, nu la asta m-am referit.

— Atunci de ce te-ai gândit că nu e sigur pentru tine să fii acolo?

Mă privi cu un aer vinovat.

— N-am spus că eu nu eram în siguranță. Mă gândeam la tine.

— Ce vrei să spui?

Privi în jos și dădu cu piciorul într-o piatră.

— Există mai multe motive pentru care nu pot fi în preajma ta, Bella. Pe de o parte, nu aveam voie să îți spun secretul nostru, iar pe de altă parte, n-ai fi în siguranță. Dacă mă înfurii prea tare... dacă mă supăr prea tare... ai putea să fii rănită.

M-am gândit serios la asta.

— Când te-ai înfuriat mai înainte... când am țipat la tine... și tremurai... ?

— Mda. Coborî și mai tare capul în pământ. A fost destul tic stupid din partea mea. Trebuia să mă controlez mai bine. Am jurat că nu o să mă înfurii

indiferent de ceea ce mi-ai spune. Dar... m-am supărat atât de tare că te pierd... că nu poți să te obișnuiești cu ceea ce sunt...

— Ce s-ar întâmpla... dacă te-ai înfuria prea tare? am șoptit eu.

— M-aș transforma în lup, îmi răspunse el tot în șoaptă.

— Nu trebuie să fie lună plină?

Jacob își dădu ochii peste cap.

— Versiunea celor de la Hollywood nu e tocmai cea corectă. Apoi oftă și deveni din nou serios. Nu trebuie să fii atât de stresată, Bella. O să ne ocupăm noi de asta. Și suntem în mod special cu ochii pe Charlie și pe ceilalți – nu vom permite să li se întâmple nimic rău. Crede-mă pe cuvânt.

Era ceva foarte, foarte evident, ceva ce ar fi trebuit să înțeleg imediat – dar fusesem atât de absorbită de faptul că Jacob și prietenii lui s-au luptat cu Laurent, încât îmi scăpase – de care mi-am dat seama abia atunci, când Jacob folosisese din nou timpul prezent.

„O să ne ocupăm noi de asta.”

Nu se terminase.

— Laurent a murit, am icnit eu, și întreg corpul mi-a înghețat.

— Bella? întrebă Jacob neliniștit, atingându-mi obrazul alb ca varul.

— Dacă Laurent a murit... acum o săptămână... înseamnă că altcineva îi omoară pe oameni *acum*.

Jacob dădu din cap; vorbe printre dinții încleștați:

— Erau doi. Am crezut că partenera lui o să vrea să se lupte cu noi – în poveștile noastre, ei se enervează destul de tare, de obicei, dacă le omori tovarășul, dar ea nu face altceva decât să fugă și apoi să revină. Dacă ne-am putea da seama ce caută, ar fi mai ușor să o doborâm. Dar nu face nimic logic. Se învârte pe la margine, de parcă ne-ar testa mijloacele de apărare, căutând un mod de a pătrunde înăuntru – dar înăuntru unde? Unde vrea să ajungă? Sam crede că încearcă să ne despartă, ca apoi să poată acționa mai bine...

Vocea lui se auzea din ce în ce mai încet, de parcă ar fi venit printr-un tunel lung; nu mai puteam distinge cuvintele separate. Fruntea îmi era acoperită de broboane de sudoare, iar stomacul mi se întoarse pe dos de parcă aș fi avut din nou gastroenterită virală.

M-am întors repede cu spatele la el și m-am aplecat peste trunchiul de copac. Corpul mi se cutremura de spasme inutile, iar stomacul mi se contractă din cauza greții, deși nu era nimic în el care să fie eliminat.

Victoria era aici. Căutându-mă. Ucigând străini în păduri. Pădurile prin care Charlie căuta...

Capul mi se învârtea din cauza greții.

Mâinile lui Jacob îmi cuprinseseră umerii – împiedicându-mă să alunec pe pietre. Îi puteam simți răsuflarea fierbinte pe obraz.

— Bella! Ce s-a întâmplat?

— Victoria, am icnit imediat ce am reușit să îmi trag răsuflarea și să potolesc spasmele provocate de greață.

În capul meu, Edward mârâi furios la auzul acestui nume.

L-am simțit pe Jacob trăgându-mă sus și așezându-mă în poala lui, cu capul pe umărul lui. Se luptă să mă țină în echilibru, să nu mă lase să mă prăbușesc într-o parte sau alta. Îmi dădu la o parte părul umed de transpirație de pe față.

— Cine? Întrebă Jacob. Mă auzi, Bella? Bella?

— Nu era partenera lui Laurent, am gemut eu. Erau doi vechi prieteni.

— Ai nevoie de apă? Să chem un doctor? Spune-mi ce să fac, ceru el, înnebunit.

— Nu mi-e rău – mi-e frică, i-am explicat eu în șoaptă. Cuvântul *frică* nu părea să exprime ceea ce simțeam.

Jacob mă bătu pe spate.

— Ți-e teamă de această Victoria?

Am dat din cap, tremurând.

— Victoria e femela cu părul roșu?

Am tremurat din nou și am scâncit.

— Da.

— De unde știi că nu era partenera lui?

— Laurent mi-a spus că James era partenerul ei, i-am explicat, flexând automat mâna cu cicatricea.

Jacob îmi întoarse fața spre el, ținând-o nemișcată în mâna lui mare. Mă privi în ochi întrebător.

— Ți-a mai spus și altceva, Bella? E important. Știi ce vrea?

— Desigur, am șoptit eu. Mă vrea pe mine.

Ochii i se deschiseră larg, apoi se îngustară.

— De ce? vru să știe.

— Edward l-a omorât pe James, am șoptit eu. Jacob mă ținea atât de strâns încât nu era nevoie să mă cuibăresc în gaura din mine. Ea s-a... înfuriat. Dar Laurent a spus că ea crede că e mai cinstit să mă omoare pe mine decât pe Edward. Nu știa – bănuiesc că încă nu știe – că lucrurile s-au schimbat. Pentru Edward, cel puțin.

Jacob se tulbură auzind asta, cu fața chinuită.

— Asta s-a întâmplat? De asta a plecat familia Cullen?

— Nu sunt decât un om, până la urmă. N-am nimic deosebit, am explicat eu, dând ușor din umeri.

Ceva ca un răget – nu un răget adevărat, ci o aproximație umană – se auzi din pieptul lui Jacob sub urechea mea.

— Dacă idiotul ăla de strigoi e chiar atât de tâmpit...

— Te rog, am gemut eu. Te rog! Nu.

Jacob ezită, apoi dădu din cap o dată.

— Asta e important, spuse cu un aer grav. Asta este exact ceea ce voiam să știu. Trebuie să le spunem și celorlalți imediat.

Se ridică, trăgându-mă în picioare. Își ținu mâinile pe talia mea până se asigură că nu aveam să cad jos.

— Sunt bine, am mințit eu.

Își luă mâinile de pe talia mea și mă apucă de o mână.

— Hai să mergem.

Mă trase înapoi spre camionetă.

— Unde mergem? Încă nu sunt sigur, recunosc eu. O să solicit o întâlnire. Hei, așteaptă aici un minut. OK? Mă sprijini de marginea camionetei și îmi dădu drumul la mână.

— Unde te duci?

— Vin imediat, promise el. Apoi se întoarse și alergă prin parcare, traversă șoseaua și se afundă în pădurea de la marginea ei. Se strecură printre copaci, iute și alunecos ca o căprioară.

— Jacob! am strigat după el cu voce răgușită, dar el dispăruse deja.

Nu era un moment ideal să fiu lăsată singură. M-am târât în cabina camionetei și am blocat imediat ușile. Discuția nu m-a făcut să mă simt mai bine.

Victoria mă vâna deja. Norocul mă ajutase ca ea să nu mă găsească până acum – norocul și cinci vârcolaci adolescenți. Am oftat adânc. Indiferent de ce

spunea Jacob, era îngrozitor gândul că el putea fi oriunde în apropierea Victoriei. Nu-mi păsa în ce se transforma când se înfuria. O puteam vedea cu ochii minții, fața ei sălbatică, părul ca focul, mortali, indestructibilă...

Dar după spusele lui Jacob, Laurent nu mai era. Chiar era posibil așa ceva? Edward – mi-am pus automat mâinile pe piept – îmi spusese cât de dificil era să omori un vampir. Numai un alt vampir putea să facă asta. Și totuși Jake spusese că vârcolacii erau făcuți pentru asta...

El spusese că îl păzeau în mod special pe Charlie – că ar trebui să am încredere în vârcolaci că o aibă grijă ca tatăl meu fie în siguranță. Cum puteam să cred asta? Nici unul dintre noi nu era în siguranță! Iar Jacob nici atât, dacă încerca să se interpună între Victoria și Charlie... între Victoria și mine...

Am simțit că îmi vine iar să vomit.

O bătaie puternică în geamul camionetei mă făcu să scot un țipăt de teamă – dar era Jacob, care se întorsese deja. Am descuiat portiera cu degete tremurânde.

— Ție chiar ți-e frică, nu-i așa? întrebă el în timp ce se urca în mașină.

Am dat din cap.

— N-ai de ce. O să avem grijă de tine – și de Charlie. Promit.

Ideea că tu o s-o găsești pe Victoria e mai înspăimântătoare decât ideea că o să mă găsească ea pe mine, am șoptit.

El râse.

— Trebuie să ai mai multă încredere în noi. E insultător.

Am scuturat din cap. Văzusem prea mulți vampiri în acțiune.

— Unde te-ai dus adineauri? l-am întrebat.

Jacob își țuguie buzele, dar nu spuse nimic.

— Ce? E un secret?

Se încruntă.

— Nu chiar. E cam ciudat totuși. Nu vreau să te sperii.

Am început să mă cam obișnuiesc cu ciudățeniile, să știi. Am încercat să zâmbesc fără prea mult succes.

Jacob îmi zâmbi la rândul său.

— Cred că trebuie să te obișnuiești. Vezi tu, când suntem lupi, ne putem... auzi unul pe altul.

Am ridicat nedumerită din sprâncene.

— Nu sunetele pe care le scoatem, continuă el, ci ne putem auzi... gândurile - între noi vreau să spun - indiferent de cât de departe suntem unul de altul. Asta ne ajută când vânam, dar altminteri e o mare problemă. E jenant - să nu ai deloc secrete, groaznic, nu-i așa?

— La asta te refereai noaptea trecută când ai spus că o să le spui că m-ai văzut, chiar dacă nu vrei?

— Te prinzi repede.

— Mersi.

— Faci față foarte bine la toate ciudăţeniile. Credeam că te vor deranja.

— Ei bine... nu ești prima persoană pe care o știu care poate să facă asta. Așa că mie nu mi se pare ciudat.

— Serios?... Stai așa - vorbești de strigoii ăia ai tăi?

— Te-aș ruga să nu le mai spui așa.

Râse.

— Mă rog. Familia Cullen, atunci?

— Doar... doar Edward. Pe furiș, mi-am pus un braț pe piept

Jake păru neplăcut surprins.

— Credeam că astea-s doar povești. Am auzit legende despre vampiri care au și... alte talente, dar credeam că e doar un mit.

— Mai există ceva care e doar un mit? am întrebat eu sfârșită.

Se încruntă.

— Bănuiesc că nu. OK, o să ne întâlnim cu Sam și cu ceilalți la locul unde mergeam cu motocicletele.

Am pornit motorul și am dat înapoi spre șosea.

— Deci adineaori te-ai transformat într-un lup, ca să vorbești cu Sam? L-am întrebat curioasă.

Jacob dădu din cap. Părea jenat.

— Am rămas foarte puțin în starea asta - am încercat să nu mă gândesc la tine ca să nu își dea seama ce se întâmplă. Îmi era teamă că Sam îmi va spune că nu te pot aduce.

— Pe mine nu m-ar fi oprit. Nu puteam să scap de sentimentul că Sam era personajul negativ. Îmi încleștam dinții de fiecare dată când îi auzeam numele.

— Ei bine, pe mine m-ar fi oprit, spuse Jacob, morocănos. Îți amintești că nu puteam să îmi termin propozițiile aseară? Cum nu puteam să îți spun pur și simplu toată povestea?

— Da, arătai de parcă te înecai cu ceva.

Jacob chicoti sumbru.

— Mda. Cam așa ceva. Sam mi-a spus că nu am voie să îți spun. El e... conducătorul haitei, să știi. Când ne spune să facem sau să nu facem ceva - când vorbește foarte serios, ei bine, nu putem să îl ignorăm.

— Ciudat, am murmurat.

— Foarte ciudat, încuviință el. E o trăsătură a lupilor.

— Îhî, a fost cel mai bun răspuns la care m-am putut gândi.

— Mda, sunt o groază de chestii de genul ăsta - de-ale lupilor. Încă mai învăț. Nu pot să îmi imaginez cum a fost pentru Sam, să încerce să facă față singur la chestia asta. E destul de nasol, când ai totuși o haită întreagă care să te susțină.

— Sam a fost singur?

— Mda. Jacob coborî tonul. Când m-am... transformat, a fost cel mai... *oribil*, și mai *însălmântător* lucru prin care am trecut vreodată - mai rău decât orice mi-aș fi putut imagina. Dar eu nu am fost singur - vocile acelea din capul meu îmi spuneau ce s-a întâmplat și ce trebuie să fac. Cred că asta m-a ajutat să nu îmi pierd mințile. Dar Sam... Jacob dădu din cap. Sam nu a avut pe nimeni.

Aveam nevoie de timp să las informația asta să se așeze. Când Jacob explica în felul acesta, era greu să nu-mi fie milă de Sam. Trebuia să îmi reamintesc în mod constant că nu mai aveam nici un motiv să îl urăsc.

— Vor fi furioși că sunt cu tine? am întrebat.

Se strâmbă.

— Probabil că da.

— Poate că n-ar trebui să...

— Nu, e în regulă, mă asigură el. Știi o mulțime de lucruri care ne-ar putea ajuta. Nu ești o ființă omenească ignorantă. Ești un fel de... nu știu, spion sau ceva de genul ăsta. Ai fost în spatele liniilor inamice.

M-am încruntat. Asta voia Jacob de la mine? Informații din interior ca să îl ajut să își distrugă dușmanii? Totuși, nu eram un spion. Nu strânsesem genul acela de informații. Deja cuvintele lui mă făceau să mă simt ca o trădătoare.

— Dar voiam ca el să o oprească pe Victoria, nu?

— Nu.

Voiam ca Victoria să fie oprită, de preferat înainte să mă tortureze până la moarte sau să dea peste Charlie, sau să omoare un alt străin. Doar că nu voiam să fie Jacob cel care o va opri și nici nu voiam să încerce să facă asta. Nu-l voiam pe Jacob nici la o sută de mile distanță de ea.

— Cum ar fi poveștile despre strigoiul care citește gândurile, continuă el, fără să își dea seama că eram cu gândul în altă parte. Genul acesta de informații ne interesează. E foarte nasol că poveștile alea sunt adevărate. Complică mult lucrurile. Hei, crezi că Victoria poate să facă ceva în mod special?

— Nu cred, am ezitat, apoi am oftat. El mi-ar fi spus.

— El? A, te referi la Edward - vai, scuze. Am uitat. Nu-ți place să îi pronunți numele. Nici să îl auzi.

Mi-am apăsât pieptul mai tare cu brațul, încercând să ignor palpitațiile.

— Nu prea.

— Scuze.

— Cum de mă cunoști atât de bine, Jacob? Uneori, am impresia că îmi poți auzi *și mie* gândurile.

— Nu. Sunt doar foarte atent.

Ne aflam pe micul drum de țară unde Jacob mă învățase prima oară să merg cu motocicletă.

— E bine aici? am întrebat.

— Sigur, sigur.

Am tras pe dreapta și am oprit motorul.

— Încă ești destul de nefericită, nu-i așa? murmură el.

Am dat din cap, holbându-mă în gol spre pădurea întunecoasă.

— Nu te-ai gândit niciodată... că poate... ți-e mai bine fără el?

Am inspirat încet, apoi am expirat brusc.

— Nu.

— Pentru că el nu era bun pentru...

— Te rog, Jacob, l-am întrerupt, implorând în șoaptă. Am putea să nu vorbim despre asta? Nu suport.

— OK. Inspiră adânc. Îmi pare rău că am deschis subiectul.

— Nu te simți prost. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi fost bine să pot vorbi în sfârșit cu cineva despre asta.

Jacob dădu din cap.

— Mda, mie mi-a fost greu să țin un secret față de tine timp de două săptămâni. Trebuie să fie un iad să nu poți vorbi eu *nimeni*.

— Un iad, am încuviințat.

Jacob trase aer în piept.

— Au ajuns. Hai să mergem.

— Ești sigur? am întrebat în timp ce deschidea portiera. Poate că n-ar trebui să fiu aici.

— O să accepte, spuse el, apoi rânji. Cui i-e frică de lupul cel mare și rău?

— Ha, ha, m-am amuzat eu.

Dar am coborât din camionetă, grăbindu-mă să trec prin fața mașinii ca să stau foarte aproape de Jacob. Îmi aminteam foarte clar monștrii uriași din poiană. Mâinile îmi tremurau așa cum tremuraseră ale lui Jacob mai devreme, dar de teamă, nu de furie.

Jake mă strânse de mână.

— Îi dăm drumul.

14. FAMILIA

M-am făcut mică în spatele lui Jacob, scrutând cu privirea pădurea după ceilalți vârcolaci. Când au apărut, pășind spre noi de după copaci, nu erau ceea ce mă așteptasem. Rămăsesem cu imaginea lupilor în minte. Dar aceștia erau doar patru băieți masivi și pe jumătate dezbrăcați.

Din nou, îmi aminteau de cei patru frați gemeni prin felul în care se mișcă aproape în același timp postându-se de cealaltă parte a drumului, deoarece toți aveau aceiași mușchi alungiți și rotunzi sub aceeași piele cafenie, același păr negru tăiat scurt, și pentru că expresiile feței li s-au modificat exact în același moment.

Au pornit spre noi curioși și precauți. Când m-au văzut acolo, pe jumătate ascunsă lângă Jacob, s-au înfuriat cu toții în aceeași secundă.

Sam încă era cel mai mare, deși Jacob îl ajungea din urmă Sam nu putea fi considerat un băiat. Fața lui era mai matură nu în sensul că avea riduri sau semne de îmbătrânire, ci pentru că exprima maturitate și răbdare.

— Ce ai făcut, Jacob? întreabă el.

Unul dintre ceilalți, unul pe care nu l-am recunoscut – Jared sau Paul – trecu peste autoritatea lui Sam și vorbi înainte ca Jacob să se poată apăra.

De ce nu poți să urmezi regulile pur și simplu, Jacob, țipă el, gesticulând cu brațele în aer. Ce naiba e în capul tău? Ea e mai importantă decât orice – decât tot tribul? Decât oamenii care sunt omorâți?

— Ea ne poate ajuta, spuse Jacob calm.

— Să ne ajute! strigă băiatul furios. Brațul începu să îi tremure. Nu prea cred că iubita lipitorilor *moare* de nerăbdare să ne ajute!

— Nu vorbi așa despre ea! strigă și Jacob, supărat de criticile băiatului.

Celălalt băiat fu cuprins de un tremur, de-a lungul umerilor și în jos, pe șira spinării.

— Paul, liniștește-te! ordonă Sam.

Paul scutură din cap înainte și înapoi, nu a sfidare, ci de parcă încerca să se concentreze.

— Doamne, Paul, murmură un alt băiat – probabil Jared. Adună-te!

Paul își întoarse capul către Jared, cu buzele fremătând de iritare. Apoi își mută din nou căutătura furioasă spre mine. Jacob făcu un pas pentru a se pune în fața mea.

Asta puse capac.

— Da, protejează-o pe *ea*! urlă Paul, scandalizat. Un alt tremur, o convulsie, îi săgetă corpul. Își dădu capul pe spate, iar un mârâit adevărat îi scăpă printre dinți.

— Paul! strigară Paul și Jacob împreună.

Paul păru să cadă în față, tremurând violent. La jumătatea drumului către pământ, se auzi un zgomot puternic de parcă ar fi fost sfâșiată o pânză și băiatul explodă.

O blană de un argintiu-închis zbură din interiorul lui, luând o formă de cinci ori mai mare decât el – o siluetă masivă, ghemuită, gata să sară.

Botul lupului se încreți peste colți și un alt mârâit se auzi din pieptul lui colosal. Ochii lui negri, înfuriați, erau ațintiți asupra mea. În aceeași secundă, Jacob alerga peste drum direct către monstru.

— Jacob! am strigat.

La jumătatea drumului, un tremur lung coborî pe șira spinării lui Jacob. Sări cu capul înainte.

Cu un alt zgomot puternic de sfâșiere, explodă și Jacob aruncând în aer zdrențe de pânză albă și neagră. Se întâmpla atât de repede încât dacă aș fi clipit, aș fi pierdut toată transformarea. Într-o secundă Jacob exploda și în cealaltă era deja un lup gigantic, roșcat – atât de mare încât nu puteam să îmi dau seama cum de încăpuse înăuntrul lui Jacob – atacând bestia argintie ghemuită.

Jacob întâlnește atacul celuiilalt vârcolac. Urletele lor furioase răsunară precum tunetele între copaci.

Zdrențele negre și albe – rămășițele hainelor lui Jacob fluturară spre pământ în locul unde el dispăruse.

— Jacob! am strigat din nou, în timp ce mă îndreptam spre ei împleticindu-mă.

— Rămâi unde ești, Bella! ordonă Sam.

Era greu să îl aud din cauza gălăgiei făcute de lupii care se băteau. Se repezeau să se muște unul pe altul, cu dinții fulgerând către gâtul celuiilalt. Lupul Jacob părea să fie în avantaj – era în mod vizibil mai mare decât celălalt lup și părea mai puternic. Izbea întruna cu umărul în lupul cenușiu, iar și iar, împingându-l înapoi spre copaci.

— Duceți-o la Emily, strigă Sam către ceilalți băieți, care priveau fascinați conflictul. Jacob reușise să îl împingă pe lupul cenușiu din drum și acum se pierdeau în pădure, deși mârâielile încă se auzeau cu putere. Sam alergă după ei, scoțându-și pantofii pe drum. În timp ce țâșnea spre copaci, tremura din cap până în picioare.

Urletele și trosnetele se auzeau tot mai încet în depărtare. Deodată, nu se mai auzi nimic și pe drum se lăsă liniștea.

Unul din băieți începu să râdă.

M-am întors să mă holbez la el – îmi simțeam ochii înghețați, de parcă nici nu puteam să clilesc.

Băiatul părea să râdă de expresia feței mele.

— Ei bine, așa ceva nu vezi în fiecare zi, chicoti el.

Chipul lui îmi era destul de familiar – era mai slab decât ceilalți... Embry Call.

— Eu văd, mormăi celălalt băiat, pe nume Jared. În fiecare zi.

— Paul nu-și pierde cumpătul chiar în fiecare zi, îl contrazise Embry, continuând să rânjească. Poate o dată la două zile.

Jared se opri să culeagă ceva alb de pe pământ. Îi arătă lui Embry fâșii moi ce atârnav din mâna lui.

— Complet distrus, spuse Jared. Billy a zis că asta e ultima pereche pe care și-o mai poate permite – cred că Jacob o să meargă desculț de acum înainte.

— Astălalt a supraviețuit, spuse Jared. Jake poate să sară într-un picior, adăugă el, cu un hohot de râs.

Jared începu să adune diverse bucăți de material din noroi.

— la pantofii lui Sam. Restul e bun de dus la gunoi.

Embry luă pantofii apoi alergă spre copaci, acolo unde dispăruse Sam. Se întoarse în câteva secunde ținând în mână o pereche de blugi tăiați. Jared adună rămășițele sfâșiate ale hainelor lui Jacob și Paul. Deodată, păru să își amintească de mine.

Mă privi cu atenție, cântărindu-mă din priviri.

— Hei, n-ai de gând să leșini sau să vomți, sau ceva de genul asta? mă întrebă el.

— Nu cred, am rostit cu greu.

— Nu arăți prea bine. Poate ar trebui să stai jos.

— OK, am murmurat. Pentru a doua oară în dimineața aceea, mi-am pus capul pe genunchi.

— Jake ar fi trebuit să ne avertizeze, se plânse Embry.

— N-ar fi trebuit să își bage iubita în toată povestea asta. La ce se aștepta?

— Păi, lupul a ieșit din bârlog acum, oftă Embry. Am ridicat capul să mă uit urât la cei doi băieți care păreau să ia lucrurile atât de ușor.

— Nu sunteți deloc îngrijorați în privința lor? i-am întrebat.

— Îngrijorați? De ce?

— S-ar putea răni unul pe altul!

Embry și Jared izbucniră în hohote de râs.

— Sper ca Paul să-l muște rău, spuse Jared. Să-l învețe minte.

M-am albit la față.

— Mda, fii serios! Îl contrazise Embry. Nu l-ai văzut pe Jake? Nici Sam nu s-ar fi putut transforma într-o secundă cum a făcut-o el. L-a văzut pe Paul pierzându-și cumpătul și nu i-a luat, nici măcar jumătate de secundă ca să atace. Băiatul ăla are un dar.

— Paul luptă de mai mult timp. Pun pariu pe zece dolari că îi lasă un semn.

— S-a făcut. Jake e un talent înnăscut. Paul n-are nici o șansă.

Își strânseseră mâinile, rânjind.

Faptul că nu erau îngrijorați mă mai consola, dar nu puteam să îmi scot din cap imaginea violentă a celor doi vârcolaci care se luptau. Stomacul mi se revolta gălăgios, dureros și gol, iar capul mă durea pentru că eram foarte îngrijorată.

— Hai să mergem la Emily. Știi că ne așteaptă cu masa. Embry se uită în jos spre mine.

— Te deranjează să ne duci și pe noi cu mașina?

— Nici o problemă, am spus eu înecându-mă.

Jared ridică o sprânceană.

— Poate că ar trebui să conduci tu, Embry. Încă arată de parcă o să cadă din picioare.

— Bună idee. Unde sunt cheile? mă întrebă Embry.

— În contact.

Embry deschise portiera din dreapta.

— Hai sus, spuse el vesel, ridicându-mă de pe jos cu o mână și urcându-mă în scaun. Apoi evaluează spațiul rămas. Va trebui să stai în spate, îi spuse lui Jared.

— E în regulă. Am un stomac slab. Nu vreau să fiu înăuntru dacă îmi varsă mâțele.

— Pariez că e mai rezistentă decât crezi. Aleargă cu vampirii.

— Pe cinci dolari? întrebă Jared.

— S-a făcut. Mă simt vinovat să îți iau banii așa de ușor.

Embry se urcă în cabină și porni motorul în timp ce Jared sări cu agilitate în spate. Imediat ce se închise ușa, Embry murmură:

— Să nu vomități. N-am decât zece dolari și dacă Paul își înfinge dinții în Jacob...

— Bine, am șoptit.

Embry conduse înapoi către sat.

— Hei, cum a reușit Jake să evite interdicția totuși?

— Inter... ce?

— Ăăă, ordinul. Știi tu, să nu spună adevărul. Cum ți-a spus despre asta?

— A, asta, am spus, amintindu-mi cum Jacob se îneca încercând să îmi spună adevărul seara trecută. Nu mi-a spus. Am ghicit eu.

Embry plescăi din buze, părând surprins.

— Hmm. Bănuiesc că merge și așa.

— Unde mergem? am întrebat.

— Acasă la Emily. Ea e prietena lui Sam... nu, logodnica lui acum, bănuiesc. Ne întâlnim acolo cu toții după ce Sam le dă o lecție cu privire la ceea ce tocmai s-a întâmplat. Și după ce Paul și Jake fac rost de niște haine noi, asta dacă Paul mai are vreunele rămase.

— Emily știe de... ?

— Mda. Și hei, să nu te holbezi la ea. Îl calcă pe nervi pe Sam.

M-am încruntat la el.

— De ce m-aș holba?

Embry păru jenat.

— După cum ai văzut mai înainte, statul prin preajma vârcolacilor implică niște riscuri. Schimbă repede subiectul. Hei, e totul în regulă cu strigoiul ăla cu părul negru din poiană?

— Nu părea să fie vreun prieten de-al tău, dar... Embry dădu din umeri.

— Nu, nu era prietenul meu.

— Asta e bine. Nu voiam să pornim ceva, știi, să încălcăm tratatul.

— A, da, Jake mi-a spus despre tratat odată, de mult. De ce uciderea lui Laurent ar însemna încălcarea tratatului?

— Laurent, repetă el, chicotind, de parcă era amuzant că vampirul avusese un nume. Păi, eram pe domeniul familiei Cullen. Nu avem voie să atacăm pe nici unul dintre ei, la familia Cullen mă refer, în afara teritoriului nostru – decât dacă încalcă tratatul. Nu știam dacă ăla cu părul negru era vreo rudă de-a lor sau ceva de genul ăsta. Păraai că îl cunoști.

— Și cum ar putea să încalce tratatul?

— Dacă mușcă un om. Jake nu era foarte încântat de ideea de a lăsa lucrurile să meargă atât de departe.

— Aha. Ăă, mersi. Mă bucur că n-ați așteptat.

— Plăcerea a fost de partea noastră.

Părea că vorbește serios.

Embry conduse dincolo de cea mai estică locuință de pe șosea, apoi întoarse pe un drum îngust de țară.

— Camioneta ta merge foarte încet, observă el.

— Îmi pare rău.

La capătul aleii, se afla o căsuță care fusese mai demult gri. Nu avea decât o singură fereastră îngustă lângă ușa de un albastru decolorat, dar jardiniera de sub fereastră era plină cu flori portocalii și galbene, dând întregului loc un aspect vesel.

Embry deschise ușa camionetei și trase aer în piept.

— Mmm, Emily gătește.

Jared sări jos din spatele camionetei, dar Embry îl opri punându-i mâna în piept. Se uită cu subînțeles la mine, apoi își dresă glasul.

— Nu am portofelul la mine, spuse Jared.

— E în regulă, nu o să uit!

Urcară singura treaptă și intrară în casă fără să bată la ușă. I-am urmat cu timiditate.

Camera din față, la fel ca la Billy, era aproape în întregime transformată în bucătărie. O femeie tânără cu pielea cafenie și satinată și cu un păr lung, drept și negru precum cărbunele stătea la masă, lângă chiuvetă, scoțând brișe mari dintr-o tavă și punându-le pe o farfurie de carton. Pentru o clipă am crezut că Embry îmi spusese să nu mă holbez, că fata era atât de frumoasă.

Apoi întrebă: „Vă e foame, băieți?” cu o voce melodioasă și se întoarse către noi, zâmbind pe jumătate din față.

Partea dreaptă a chipului ei avea o cicatrice de la baza părului până la bărbie, constând în trei linii groase și roșii, de o culoare cadaverică, deși erau de mult vindecate. O linie îi trăgea în jos colțul ochiului ei drept, negru, de forma unei migdale, iar alta îi răsucea partea dreaptă a gurii într-o grimasă permanentă.

Mulțumită avertismentului lui Embry, mi-am întors repede ochii către brișele din mâinile ei. Miroseau minunat – ca afinele proaspete.

— O, spuse Emily, surprinsă. Ea cine e?

Am ridicat privirea, încercând să mă uit numai la jumătatea stângă a feței ei.

— Bella Swan, îi răspunse Jared, dând din umeri. Se părea că mai fusesem subiect de conversație aici. Cine altcineva?

— Dacă poate cineva să găsească o cale, acela e Jacob, murmură Emily. Mă privi fix și nici una din jumătățile feței ei, odată frumoasă, nu era prietenoasă. Deci, tu ești fata vampir.

— Am înțepenit.

— Da. Tu ești fata lup?

Râse, la fel și Embry și Jared. Jumătatea stângă a feței ei se îmblânzi.

— Bănuiesc că da.

Se întoarse către Jared.

— Unde e Sam?

— Ăă, Bella l-a luat pe Paul prin surprindere de dimineață.

Emily își dădu peste cap ochiul cel bun.

— Of, Paul, oftă ea. Crezi că vor sta mult? Tocmai voiam să mă apuc de ouă.

— Stai liniștită, îi spuse Embry. Dacă ei întârzie, nu lăsăm nimic.

Emily chicoti, apoi deschise frigiderul.

— Nu mă îndoiesc, spuse ea. Bella, îți este foame? Servește-te cu o brișă.

— Mersi.

Am luat una de pe farfurie și am început s-o ronțai pe margini. Era delicioasă și îmi făcea bine la stomac. Embry o culese pe a treia și o îndesă întreagă în gură.

— Lasă câteva și pentru frații tăi, îl certă Emily, lovindu-l peste cap cu o lingură de lemn. Cuvântul „frați” mă surprinse, dar ceilalți nu băgară de seamă.

— Porcule, comentă Jared.

M-am sprijinit de masă și i-am privit cum se ciondănesc ca într-o familie. Bucătăria lui Emily era un loc prietenos și luminos, cu dulapuri albe și dușumele de lemn deschis la culoare. Pe măsuța rotundă, într-un urcior crăpat de porțelan alb-albastru erau niște de flori de câmp. Embry și Jared păreau să se simtă în largul lor aici.

Emily amesteca o porție enormă de ouă, câteva duzini, într-un castron mare și galben. Mânele cămășii ei de culoarea lavandei erau suflecate până la coate, astfel că am putut vedea că cicatricile se întindeau pe tot brațul până în podul palmei ei drepte. Conviețuirea cu vârcolacii avea riscurile ei, așa cum spusese Embry.

Ușa de la intrare se deschise și intra Sam.

Emily, spuse el, și atât de plină de dragoste îi era vocea, încât m-am simțit jenată, ca o intrusă, în timp ce îl urmăream cum traversează camera dintr-un pas și îi cuprinse fața în mâinile lui mari. Se aplecă și o sărută pe cicatricile întunecate de pe obrazul drept înainte să o sărute pe buze.

— Hei, fără chestii din astea, se plânse Jared. Mănânc.

— Atunci, taci și mănâncă, sugeră Sam, sărutând-o din nou pe Emily pe gura ei distrusă.

— Bleah! mormăi Embry.

Asta era mai rău decât orice film romantic; totul era atât de real încât zbârnâia de bucurie și de viață, și de dragoste adevărată. Am pus brioșa pe blat și mi-am încrucișat brațele pe pieptul meu gol pe dinăuntru. Am privit spre flori, încercând să ignor pacea lor profundă și palpitațiile nenorocite ale rănilor mele.

Am fost recunoscătoare când de Jacob și Paul au intrat pe ușă, iar apoi șocată când am văzut că râdeau. În timp ce îi priveam, Paul îl pocni pe Jacob în umăr, iar acesta îi răspunse cu o lovitură în rinichi. Apoi râseră din nou. Amândoi păreau să fie întregi.

Jacob privi în jurul său, oprindu-și privirea când mă văzu, sprijinită, ciudată și nelalocul meu, de blatul de bucătărie, în cel mai îndepărtat colț al bucătăriei.

— Hei, Bells, mă salută el vesel. Înșfăcă două brioșe când trecu pe lângă masă și veni să stea lângă mine. Scuze pentru ceea ce s-a întâmplat mai devreme, murmură el încet. Cum rezisti?

— Nu-ți fă probleme, sunt OK. Brioșe bune. Am ridicat-o pe a mea din nou și am reînceput s-o ronțai. Mă simțeam mai bine cu Jacob lângă mine.

— Vai, frate! se plânse Jared, întrerupându-ne.

Am ridicat capul, iar el și cu Embry examinau o linie roz de pe antebrațul lui Paul. Embry rânjea, încântat.

— Cincisprezece dolari, spuse el.

— Tu i-ai făcut asta? i-am șoptit lui Jacob, amintindu-mi de pariu.

— Abia l-am atins. Va fi complet vindecat până la apus.

— Până la apus? M-am uitat la linia de pe brațul lui Paul. Ciudat, dar părea veche de câteva săptămâni.

— O chestie de-a lupilor, șopti Jacob.

Am dat din cap, încercând să nu par speriată.

— Tu ești bine? I-am întrebat discret.

— N-am nici o zgârietură. Avea o expresie încrezută.

— Hei, fraților, spuse Sam cu voce tare, întrerupând toate conversațiile care aveau loc în micuța cameră. Emily era la aragaz, învărtind compoziția de ouă într-o tigaie imensă, dar Sam încă își mai ținea mâna pe spatele ei, un gest inconștient Jacob are informații pentru noi.

Paul nu păru surprins. Probabil Jacob îi explicase deja lui și lui Sam. Sau... îi auziseră pur și simplu gândurile.

— Știu ce vrea roșcata. Jacob își direcționează cuvintele către Jared și Embry. Asta încercam să vă spun mai înainte. Dădu un șut în scaunul pe care se așezase Paul.

— Și? Întrebă Jared.

Fața lui Jacob deveni serioasă.

— Ea *chiar* încearcă să își răzbune partenerul – numai că nu era lipitoarea cu părul negru pe care am omorât-o *noi*. Cei din familia Cullen l-au lichidat anul trecut, iar ea vine după Bella acum.

Nu erau vești noi pentru mine, dar tot m-am cutremurat.

Jared, Embry și Emily m-au privit cu gurile căscate de uimire.

— E doar o fată, protestă Embry.

— N-am spus că are vreun sens. Dar de asta încearcă strigoaica să treacă de noi. Se îndreaptă către Forks.

Continuă să se holbeze la mine, cu gurile deschise, pentru un lung moment. Am lăsat capul în jos.

— Excelent, spuse Jared într-un târziu, cu un zâmbet în colțurile buzelor. Avem o momeală.

Cu o viteză uimitoare, Jacob smulse un desfăcător de conserve de pe masă și îl azvârli spre capul lui Jared. Mâna lui Jared se ridică mai rapid decât aș fi crezut și apucă unealta exact înainte să îl lovească în față.

— Bella nu e momeală.

— Știi la ce mă refer, spuse Jared, fără să fie afectat. Deci ne vom schimba obiceiurile, spuse Sam, ignorându-le ciondăneala. Vom încerca să-i întindem capcane, să vedem dacă pică în laț. Va trebui să ne împărțim, și nu mi place asta. Dar dacă vine într-adevăr după Bella, probabil că nu va încerca să profite de faptul că ne-am despărțit.

— Quil trebuie să fie gata să ni se alăture, murmură Embry. Atunci ne vom putea împărți în mod egal.

Toată lumea coborî ochii în pământ. M-am uitat la fața lui Jacob și era la fel de sceptic cum fusese în după-amiaza trecută, în fața casei lui. Oricât de împăcați păreau să fie cu soarta lor, aici în bucătăria aceasta veselă, nici unul dintre acești vârcolaci nu voia ca prietenul lor să aibă aceeași soartă.

— Ei bine, nu vom conta pe asta, spuse Sam cu o voce joasă, Apoi continuă pe un ton normal. Paul, Jared și Embry vor sta în terenul de țintă, iar Jacob și cu mine în afara acestuia. O vom ataca atunci când va fi prinsă în capcană.

Am observat că lui Emily nu prea îi convenea că Sam urma să facă parte din grupul mai mic. Îngrijorarea ei mă făcu să mă uit înspre Jacob, și să-mi fac și eu griji.

Sam îmi întâlni privirea.

— Jacob crede că ar fi mai bine să petreci cât mai mult timp aici, în La Push. Ea nu va ști unde să te găsească atât de ușor, în caz că...

— Și Charlie? am întrebat eu.

— Campionatul de baschet e încă în desfășurare, spuse Jacob. Cred că Billy și Harry vor reuși să îl țină pe Charlie aici când nu e la serviciu.

— Așteaptă, spuse Sam, ridicând o mână. Privirea îi fugi la Emily și înapoi la mine. Așa crede Jacob că e mai bine, dar tu trebuie să iei o decizie. Ar trebui să cântărești foarte serios riscurile ambelor opțiuni. Ai văzut azi-dimineață cât de ușor pot degenera lucrurile aici, cât de ușor pot scăpa de sub control. Dacă alegi să stai cu noi, nu pot să îți ofer nici o garanție cu privire la siguranța ta.

— Eu n-o să îi fac nici un rău, murmură Jacob, cu capul în pământ.

Sam continuă, de parcă nu l-ar fi auzit vorbind.

— Dacă există vreun alt loc unde să te simți în siguranță...

Mi-am mușcat buza. Unde m-aș fi putut duce fără să pun pe altcineva în pericol? Am respins din start ideea de a o implica pe Renée în povestea asta – să devină și ea o țintă...

— Nu vreau să o conduc pe Victoria nicăieri altundeva, am șoptit.

Sam dădu din cap.

— Așa este. E mai bine s-o avem aici, unde putem să terminăm cu ea.

Am tresărit. Nu voiam ca Jacob sau oricare din ceilalți să încerce să-i facă de petrecanie Victoriei. Am privit spre fața lui Jacob; era relaxată, aproape la fel

cum mi-o aminteam de pe vremea când nu începuse toată povestea cu lupii, și complet neimpresionată de ideea de a vâna vampiri.

— Veți fi atenți, nu-i așa? l-am întrebat eu, cu un nod în gât.

Băieții izbucniră în hohote zgomotoase de râs. Toată lumea râdea de mine, cu excepția lui Emily. Îmi întâlni privirea, și am putut să văd brusc simetria care se ascundea în spatele diformității ei. Fața încă îi mai era frumoasă și pe ea se putea citi o îngrijorare mult mai profundă decât a mea. A trebuit să întorc privirea înainte ca dragostea din spatele acelei îngrijorări să înceapă să mă facă să sufăr din nou.

— E gata masa, anunță ea atunci, iar conversația strategică se termină. Băieții se grăbiră către masa care părea minusculă și în pericol de a fi zdrobită de ei și devorată în timp record ouăle de pe tava mare cât un bufet, pe care Emily o puse în mijlocul lor Emily mănca sprijinită de blatul de bucătărie la fel ca mine evitând dezastrul de la masă – și îi privi cu ochii plini de afecțiune. Expresia ei demonstra clar că aceasta era familia ei.

Până la urmă, nu era chiar atât de rău cum mă așteptasem din partea unei haite de vârcolaci.

Am petrecut aproape toată ziua în La Push, în casa lui Billy. El îi lăsă un mesaj lui Charlie pe telefon și la secția de poliție, și Charlie apărui pe la vremea cinei cu două pizza imense. A fost inspirat că a adus două plăcinte mari pentru că Jacob a mâncat singur una întreagă.

L-am văzut pe Charlie privindu-ne suspicios toată seara, mai ales pe Jacob, care se schimbase foarte mult. Întrebă ce-i cu părul lui, iar Jacob a dat din umeri și i-a spus că era mai convenabil așa.

Știam că imediat ce Charlie și cu mine ne vom îndrepta spre casă, Jacob va pleca – să alerge ca un lup, așa cum făcuse cu intermitențe toată ziua. El și frații lui de suferință stăteau permanent de pază, căutând orice semn că Victoria s-ar întoarce. Dar de când o hăituiseră până departe de izvoarele termale seara trecută – o hăituiseră aproape până în Canada, după spusele lui Jacob – nu mai atacase deloc.

Nu aveam nici o speranță că ar putea renunța. Nu aveam eu norocul ăsta!

Jacob mă conduse la camionetă după cină și rămase la geam, așteptând ca Charlie să plece primul.

— Să nu te îngrijorezi, spuse Jacob, pe când Charlie se făcea că are probleme cu centura. Vom fi acolo, veghind.

— Nu o să mă îngrijorez pentru mine, i-am promis.

— Prostuțo. Vânătoarea de vampiri e amuzantă. E cea mai hună parte din toată nebunia asta.

Am scuturat din cap.

— Dacă eu sunt prostuță, atunci tu ești periculos de dezechilibrat.

Chicoti.

— Odihnește-te, Bella, dragă. Pari epuizată.

— Voi încerca.

Charlie claxonă nerăbdător.

— Ne vedem mâine, spuse Jacob. Vino la prima oră.

— Așa o să fac.

Charlie mă conduse acasă cu mașina. N-am băgat de seamă farurile care se vedeau în oglinda retrovizoare. M-am gândit, în schimb, la Sam și Jared și Embry și Paul, care alergau undeva în noapte. M-am întrebat dacă Jacob li se alăturase deja.

Când am ajuns acasă, m-am grăbit spre scări, dar Charlie era chiar în spatele meu.

— Ce se întâmplă, Bella? mă întrebă el, înainte să mă pot strecura. Credeam că Jacob face parte dintr-o gașcă și că v-ați certat.

— Ne-am împăcat.

— Și gașca?

— Nu știu - cine îi poate înțelege pe adolescenți? Sunt un mister. Dar i-am cunoscut pe Sam Uley și pe logodnica lui, Emily. Păreau destul de drăguți. Am dat din umeri. Probabil că a fost o neînțelegere.

Expresia feței i se schimbă.

— Nu știam că el și cu Emily s-au logodit. Asta e bine. Biata fată!

— Știi ce i s-a întâmplat?

— A mutilat-o un urs, sus în nord, în sezonul de înmulțire a somonilor - un accident oribil. Cu mai mult de un an în urmă. Am auzit că Sam a fost distrus din cauza asta.

— E oribil, am repetat eu. Cu mai mult de un an în urmă. Puteam să pariez că se întâmplase când exista doar un singur vârcolac în La Push. M-am

cutremurat gândindu-mă cum se simte Sam de fiecare dată când se uită la fața lui Emily.

În seara aceea, am stat trează în pat mult timp, rememorând evenimentele acelei zile. Am derulat filmul evenimentelor de la cina cu Billy, Jacob și Charlie, către lunga după-amiază petrecută în casa familiei Black, așteptând nerăbdătoare să primesc vești de la Jacob, la oroarea provocată de lupta dintre vârcolaci, la discuția cu Jacob de pe plajă...

M-am gândit la ceea ce spusese Jacob dis-de-diminează despre ipocrizie. M-am gândit la asta mult timp. Nu-mi plăcea să cred că sunt o ipocrită, dar ce rost avea să mă mint singură?

M-am ghemuit ca o minge. Nu, Edward nu era un ucigaș. Nici măcar în cel mai îndepărtat trecut nu ucisese niciodată oameni nevinovați.

Dar dacă ar fi fost? Dacă în perioada în care l-am cunoscut ar fi fost ca oricare alt vampir? Dacă oamenii ar fi dispărut în păduri întocmai ca acum? M-ar fi ținut asta departe de el?

Am dat din cap cu tristețe. Dragostea e irațională, mi-am reamintit. Cu cât mai mult iubești pe cineva, cu atât mai lipsit de sens devine totul.

M-am întors pe spate și am încercat să mă gândesc la altceva – m-am gândit la Jacob și la frații lui, alergând acolo undeva în întuneric. Am adormit imaginându-mi lupii, invizibili în noapte, protejându-mă de pericol. În vis, se făcea că eram din nou în pădure, dar nu mă rătăcisem. O țineam pe Emily de mână cu cicatrici, în timp ce priveam în întuneric și așteptam cu nerăbdare să ni se întoarcă vârcolacii acasă.

15. PRESIUNI

Era din nou vacanța de primăvară în Forks. Când m-am trezit luni dimineată, am rămas în pat pentru câteva secunde, încercând să mă obișnuiesc cu asta. Și în vacanța din primăvara trecută fusesem vânată de un vampir. Speram să nu devină o tradiție.

Deja mă adaptasem stilului de viață din La Push. Îmi petrecusem mai toată duminica la plajă, în timp ce Charlie stătea cu Billy acasă la familia Black. Trebuia să fiu cu Jacob, dar Jacob avea alte lucruri de făcut, așa că m-am plimbat singură, păstrând secretul față de Charlie.

Când Jacob s-a întors să verifice dacă totul era în ordine în ceea ce mă privește, s-a scuzat că m-a lăsat baltă atât de mult timp. Mi-a spus că

programul lui nu era mereu atât de agitat, dar până când Victoria nu era oprită, lupii erau în alertă maximă.

— Când ne plimbam pe plajă, mă ținea întotdeauna de mână.

Asta m-a făcut să mă îngrijorez cu privire la ceea ce spusese Jared cum că Jacob și-ar fi implicat „iubita”. Am presupus că exact așa părea din afară. Atât timp cât Jake și cu mine știam cum era în realitate, n-ar fi trebuit să las genul acela de presupuneri să mă deranjeze. Și poate că nu m-ar fi deranjat, dacă n-aș fi știut că Jacob ar fi preferat ca lucrurile să rămână exact așa cum păreau. Dar mâna lui îmi dădea o senzație plăcută, încălzind-o pe a mea, așa că n-am protestat.

Am lucrat marți după-amiază – Jacob m-a urmat pe motocicletă ca să se asigure că ajung în siguranță – și Mike a observat.

— Ești împreună cu puștiul ăla din La Push? Cel dintr-a zecea? Întrebă el, nereușind să-și ascundă resentimentele.

Am dat din umeri.

— Nu în adevăratul sens al cuvântului. Totuși, petrec foarte mult timp cu Jacob. E prietenul meu cel mai bun.

Ochii lui Mike se îngustară cu șiretenie.

— Nu te amăgi singură, Bella! Tipul e mort după tine.

— Știu, am oftat. Viața e complicată.

— Și fetele sunt nemiloase, murmură Mike.

M-am gândit că și asta era o presupunere ușor de făcut.

În seara aceea, Sam și Emily au venit acasă la Billy, unde eram împreună cu Charlie, ca să luăm desertul. Emily a adus o prăjitură care ar fi cucerit un om mai dificil decât Charlie. Mi-am dat seama, în timp ce conversația curgea natural pe diverse teme, că grijile lui Charlie – oricare ar fi fost acestea – cu privire la găștile din la Push se risipiseră.

Jake și cu mine ne-am strecurat afară mai devreme, ca să avem puțină intimitate. Am mers la el în garaj și ne-am așezat în mașină. Jacob și-a lăsat capul pe tetieră, tras la față din cauza epuizării.

— Ai nevoie de somn, Jake.

— O să dorm mai târziu.

Se întinse și îmi luă mâna într-a lui. Pielea îi era fierbinte.

— Asta e tot una din caracteristicile lupilor? I-am întrebat. La fierbințeală, mă refer.

— Mda. Suntem un pic mai calzi decât oamenii normali. Avem cam patruzeci și două, patruzeci și trei de grade. Niciodată nu îmi e frig. Aș putea să stau așa – și arată spre bustul lui gol – într-o furtună de zăpadă și nu m-ar deranja. Fulgii de zăpadă s-ar transforma în ploaie în jurul meu.

— Și toți vă vindecați repede – și asta e o trăsătură a lupilor?

— Mda, vrei să vezi? Deschise ochii și rânji. Se întinse peste mine către torpedou și cotrobăi pe acolo un minut. Scoase un briceag de buzunar.

— Nu, nu vreau să văd! am strigat imediat ce mi-am dat seama la ce se gândea. Ascunde ăla să nu-l văd!

Jacob chicoti. Îndesă briceagul înapoi în torpedou.

— Bine. E un lucru bun totuși că ne vindecăm atât de repede. Nu poți să mergi la orice doctor când ai o temperatură care ar trebui să însemne că ești mort.

— Nu, bănuiesc că nu. M-am gândit la asta un minut. Și faptul că ești atât de masiv – face parte tot din acești caracteristici? De asta sunteți toți îngrijorați cu privire la Quil?

— De asta și din pricina faptului că bunicul lui Quil spune că poți prăji un ou pe fruntea lui. Expresia lui Jacob deveni deznădăjduită. Nu mai durează mult de-acum. Nu există o vârstă anume... crește și crește înăuntrul tău și apoi brusc... Se opri și dură un moment până să își recapete glasul. Uneori, dacă te superi foarte tare, se poate declanșa mai devreme. Dar pe mine nu m-a supărat nimic – eram fericit. Râse cu amărăciune Datorită ție, mai ales. De asta nu mi s-a întâmplat mai devreme. Dar înăuntrul meu se aduna și se aduna – a fost ca o bombă cu ceas. Știi ce m-a făcut să explodez? M-am întors de la film și Billy a spus că arăt ciudat. Asta a fost tot, dar mi-a sărit țandăra. Apoi am... am explodat. Aproape i-am sfâșiat fața – tatălui meu. Se cutremură și se albi la față.

— E chiar așa de rău, Jake? I-am întrebat neliniștită, dorindu-mi să îl pot ajuta în vreun fel. Ești nefericit?

— Nu, nu sunt nefericit, îmi spuse el. Nu mai sunt. Acum că știi, nu mai sunt. Îmi era greu înainte. Se aplecă spre mine astfel că obrazul lui se odihnea pe creștetul meu.

Tăcu pentru o clipă, și m-am întrebat la ce se gândea. Poate că nu voiam să știu.

— Care e partea cea mai grea? am șoptit, încă dorindu-mi să-l pot ajuta.

— Cea mai grea parte e că simt... că nu mă pot controla, spuse el încet. Mă simt de parcă nu pot fi sigur de mine însumi de parcă tu n-ar trebui să fii în preajma mea, de parcă nimeni n-ar trebui să fie. De parcă sunt un monstru care ar putea răni pe cineva. Ai văzut-o pe Emily. Sam și-a pierdut controlul doar o secundă... iar ea era prea aproape. Iar acum nu mai poate face nimic ca să îndrepte lucrurile. Îi aud gândurile – știu cum se simte...

— Cine vrea să fie groaznic, să fie un monstru?

— Pe de altă parte, felul meu de a fi, comportamentul meu natural e mai bun decât al celorlalți – dar asta nu mă face oare mai puțin uman decât Embry sau decât Sam? Uneori, îmi e teamă că mă pierd pe mine însumi.

— E greu să te regăsești?

— La început, da, spuse el. Îți trebuie un anumit exercițiu ca să te transformi în lup și apoi în om. Dar pentru mine e mai ușor.

— De ce? L-am întrebat.

— Pentru că Ephraim Black a fost bunicul tatălui meu, iar Quil Ateara a fost bunicul mamei mele.

— Quil? am întrebat nedumerită.

— Stră-străbunicul lui, clarifică Jacob. Quil, cel pe care îl cunoști tu, îmi este văr de-al doilea.

— Dar de ce contează cine sunt strămoșii tăi?

— Pentru că Ephraim și Quil au fost în ultima haită. Levi Uley a fost al treilea. E în sângele meu din ambele părți. N-am avut nici măcar o șansă. Așa cum nici Quil nu are nici o șansă.

— Expresia îi era sumbră.

— Ce-ți place cel mai mult? L-am întrebat, sperând să îl înveselesc.

— Ceea ce-mi place cel mai mult, spuse el, zâmbind din nou, *este viteza*.

— Mai mult decât să mergi cu motocicletă?

— Dădu din cap, entuziasmat.

— Nu se poate compara.

— Cât de repede poți să... ?

— Alerg? îmi termină el întrebarea. Destul de repede. Cum stabilesc asta? L-am prins pe... cum îl chema? Laurent? Îmi imaginez că asta înseamnă mai mult pentru tine decât pentru oricine altcineva.

Chiar însemna ceva pentru mine. Nu-mi puteam imagina asta – lupii alergând mai repede decât un vampir. Când alergau, cei din familia Cullen deveneau aproape invizibili din cauza vitezei.

— Deci spune-mi ceva ce nu știi, spuse el. Ceva despre vampiri. Cum suportai să fii în preajma lor? Nu-ți era silă?

— Nu, am răspuns tăios.

Tonul meu îl puse pe gânduri un moment.

— Deci, de ce l-a ucis strigoiul tău pe acel James? Întrebă el, brusc.

— James încerca să mă ucidă pe mine – era ca un joc pentru el. A pierdut. Îți amintești primăvara trecută când am fost în spital în Phoenix?

Jacob își ținu răsuflarea.

— A ajuns atât de aproape?

— A ajuns foarte, foarte aproape.

Mi-am mângâiat cicatricea. Jacob observă, pentru că îmi ținea mâna pe care am mișcat-o.

— Ce-i asta? Schimbă mâinile, examinând-o pe dreapta. Asta e cicatricea ta ciudată, cea rece. Se uită la ea mai de aproape, cu alți ochi și trase aer în piept.

— Da, e ceea ce crezi că e, am spus. James m-a mușcat.

Ochii îi ieșiră din orbite, iar fața îi deveni ciudat de palidă sub pielea cafenie. Arăta de parcă era pe punctul de a i se face rău.

— Dar dacă te-a mușcat... ? N-ar trebui să fii... ? Se înecă.

— Edward m-a salvat de două ori, am șoptit. A supt veninul – știi, ca atunci când te mușcă șerpul cu clopoței. M-am smucit când au început să mă doară marginile gării. Dar nu eram singura care tremura. Simțeam corpul lui Jacob tremurând lângă mine. Chiar și mașina tremura.

— Fii atent, Jake! Ușor! Calmează-te!

— Da, gâfâi el. Mă calmez.

Scutură din cap înainte și înapoi. După un moment, numai mâinile îi mai tremurau.

— Ești OK?

— Da, aproape. Spune-mi altceva; ceva la care să mă gândesc.

— Ce vrei să știi?

— Nu știu. Avea ochii închiși, concentrându-se. Despre chestiile extra-senzoriale. Mai erau și alții din familia Cullen care aveau... talente extra? Precum cititul gândurilor?

Am ezitat o secundă. Asta părea o întrebare pe care ar pune-o unui spion, nu unui prieten. Dar care mai era rostul să ascund ceea ce știam? Acum nu mai conta și l-ar ajuta să se controleze.

Așa că am vorbit repede, cu imaginea feței distruse a lui Emily în minte și cu părul ridicându-mi-se pe brațe. Nu-mi puteam imagina cum ar încăpea lupul cafeniu în mașină – Jacob ar distruge întreg garajul dacă s-ar transforma acum.

— Jasper putea să... să controleze oarecum emoțiile oamenilor din jurul lui. Nu în sensul negativ, doar să calmeze pe cineva, de pildă. Probabil l-ar ajuta mult pe Paul, am adăugat, tachinându-l ușor. Apoi, Alice putea vedea lucruri care urmau să se întâmple. Viitorul, știi, dar nu absolut. Lucrurile pe care le vedea se puteau schimba când cineva își schimba calea pe care o urma.

Cum mă văzuse pe mine murind... și mă văzuse devenind una de-a lor. Două lucruri care nu se întâmplaseră. Și unul care nu se va întâmpla niciodată. Capul începu să mi se învârtă. Mi se părea că nu reușeam să absorb destul oxigen din aer. Parcă nu mai aveam plămâni.

Jacob se controla perfect acum, și stătea foarte liniștit lângă mine.

— De ce faci asta? Trase ușor de unul din brațele mele, cu care îmi acoperisem pieptul, dar renunță când văzu că acesta nu se desprinde ușor. Nici nu îmi dădusem seama că le mișcasem. Faci asta când ești supărată. De ce?

— Mă doare când mă gândesc la ei, am șoptit. E ca și cum nu mai pot respira... de parcă mă rup în bucăți... Era ciudat cât de multe îi puteam spune lui Jacob acum. Nu mai erau secrete între noi.

Jacob îmi netezi părul.

— E în regulă, Bella, e în regulă. Nu mai deschid subiectul. Îmi pare rău.

— Sunt bine. Am tras aer în piept. Se întâmplă tot timpul. Nu e vina ta.

— Suntem o pereche destul de dereglată, nu-i așa? spuse Jacob. Nici unul din noi nu își poate ține corpul într-o poziție normală.

— Înduioșător, am spus eu, respirând încă cu greutate.

— Măcar ne avem unul pe altul, spuse el, consolându-se cu gândul acesta.

Și eu mă simțeam alinată.

— Măcar avem asta, am încuviințat eu.

Și când eram împreună, era bine, dar Jacob avea o datorie oribilă și periculoasă pe care el se simțea obligat s-o îndeplinească, așa că deseori eram singură, blocată în La Push pentru a fi în siguranță, fără să reușesc să mă gândesc la ceva care să mă ajute să nu mă îngrijorez.

Mă simțeam stânjenită să stau mai tot timpul la Billy acasă. Am studiat puțin pentru o lucrare la algebră pe care o aveam săptămâna viitoare, dar nu mă puteam uita în cartea de matematică atât de mult timp. Când nu aveam nimic de studiat mă simțeam obligată să fac conversație cu Billy – presiunea convențiilor sociale. Dar Billy nu era cel care să umple tăcerile lungi, astfel că stânjeneala continuă. Am încercat să mai schimb decorul și am petrecut după amiaza zilei de miercuri acasă la Emily. La început a fost chiar drăguț. Emily era o persoană veselă care nu stătea deloc liniștită. Am urmat-o în timp ce ea zbura de colo-colo prin casă și prin curte, frecând podeaua impecabilă, smulgând o buruiiană mărunță, reparând o balama stricată, trăgând un ghem de lână printr-un război de țesut antic și gătind mereu. Se plânse în glumă că le crescuse apetitul băieților după toată alergătura, dar era ușor de văzut că nu o deranja să aibă grijă de ei. Nu îmi era greu să stau cu ea – la urma urmei, amândouă eram acum fete-lup.

Dar Sam a venit să verifice dacă totul era în regulă după ce am stat acolo câteva ore. Am stat doar cât să mă asigur că Jacob era bine și că nu erau alte vești, apoi a trebuit să fug. Aura de dragoste și mulțumire care îi înconjura era greu de înghițit în doze concentrate, dacă nu era altcineva prin preajmă care s-o dilueze.

Așa că m-am aventurat spre plajă, plimbându-mă înapoi și încolo pe faleza stâncoasă.

Nu era bine pentru mine să fiu singură. Datorită sincerității dintre mine și Jacob, vorbisem prea mult despre familia Cullen și mă gândisem prea mult la ei. Oricât aș fi încercat să nu mă gândesc la ei – și aveam destule la care să mă gândesc: eram foarte îngrijorată cu privire la Jacob și la frații lui lupi, eram îngrozită de ceea ce li s-ar putea întâmpla lui Charlie și celorlalți care credeau că vânează animale, mă implicam tot mai mult în relația cu Jacob fără să fi luat în mod conștient vreo decizie în acest sens și fără a ști ce să fac în această situație – nici una dintre aceste griji reale, presante și care meritau atenția mea deplină nu puteau să mă facă să uit prea mult timp de durerea din piept. În

cele din urmă, n-am mai putut să merg pe stradă deoarece nu puteam să respir. M-am așezat pe niște pietre umede și m-am ghemuit ca o minge.

Așa m-a găsit Jake și, după privirea lui, mi-am dat seama că a înțeles.

— Îmi pare rău, a spus el imediat. M-a ridicat de pe pământ și mi-a înconjurat umerii cu brațele. Până atunci, nu-mi dădusem seama că îmi era frig. Căldura lui m-a făcut să tremur, dar măcar puteam respira, cu el acolo.

— Îți distrug vacanța de primăvară, se acuză Jacob în timp ce urcam înapoi de pe plajă.

— Nu, nu e așa. N-aveam nici un plan. Oricum, nu cred că îmi plac vacanțele de primăvară.

— O să îmi iau mâine liber. Ceilalți pot patrula fără mine. Vom face ceva distractiv.

Cuvântul păru nelalocul lui – ținând cont de viața mea de acum, aproape de neînțeles, bizar.

— Distractiv?

— Exact de o distracție avem noi nevoie acum. Hmm... spuse el gânditor, privind spre valurile gri unduitoare. În timp ce ochii îi scanau orizontul, îi veni o idee.

— Gata! strigă el. Îmi țin promisiunea.

— Despre ce vorbești?

Îmi dădu drumul la mână și arătă spre țărmul sudic al plajei, acolo unde terenul plat se termina într-o trambulină stâncosă deasupra stâncilor marine înalte. L-am privit, neînțelegând.

— Nu ți-am promis că te duc să sari de pe stâncă?

Tremuram.

— Da, va fi destul de rece – nu la fel de rece ca astăzi. Simți cum se schimbă vremea? Presiunea atmosferică? Mâine va fi mai cald. Te simți în stare?

Apa întunecoasă nu părea deloc atrăgătoare și, din unghiul acesta, stâncile păreau și mai înalte decât mi se păruseră înainte.

Dar trecuseră zile întregi de când nu mai auzisem vocea lui Edward. Asta era probabil o parte din problemă. Eram dependentă de vocile care să-mi întrețină iluziile. Îmi era mult mai greu când trecea prea mult timp fără ele. Săritul de pe o stâncă era cu siguranță un remediu la această problemă.

— Sigur, sunt în stare. Distractiv.

— S-a făcut atunci, spuse el și își puse brațul în jurul umerilor mei.

— OK, acum hai să mergem să dormi puțin. Nu îmi plăcea că cearcănelc lui începeau să semene cu niște tatuaje. M-am trezit devreme în dimineața următoare și am dus pe ascuns niște haine de schimb în camionetă. Mă gândeam că Charlie ar aproba planul de azi la fel cum ar aproba și mersul pe motocicletă.

Ideea de a uita de grijile mele aproape că îmi dădea aripi. Poate că va fi distractiv. O întâlnire cu Jacob, o întâlnire cu Edward... am râs sumbru în sinea mea. Jake putea să spună oricât voia că noi suntem o pereche dereglată – eu eram singura care era cu adevărat dereglată. Pe lângă mine vârcolacul părea chiar normal.

Credeam că Jacob o să mă aștepte în fața casei, așa cum făcea de obicei, căci zgomotul camionetei îmi anunța sosirea. Când nu l-am găsit acolo, am bănuir că încă mai doarme. Aveam de gând să îl aștept – să îl las să se odihnească cât mai mult posibil. Avea nevoie de somn, iar vremea s-ar fi încălzit între timp. Jake avusese dreptate cu privire la vreme, totuși; se schimbaseră peste noapte. Un strat gros de nori apăsa greu asupra atmosferei acum, făcând-o aproape zăpușitoare; era cald și umed sub pătura cenușie. Mi-am lăsat puloverul în mașină.

Am bătut încet la ușă.

— Intră, Bella, spuse Billy.

Era la masa din bucătărie, mâncând cereale.

— Jake doarme?

— Ăă, nu. Puse lingura jos și se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? am vrut să știu.

Îmi dădeam seama după expresia feței lui că se întâmplase ceva.

— Embry, Jared și Paul au dat de o urmă nouă în dimineața asta. Sam și Jake s-au dus să îi ajute. Sam avea speranțe mari – femeia s-a ascuns dincolo de munți. Sam crede că au șanse mari să termine povestea asta.

— O, nu, Billy, am șoptit. O, nu.

Chicoti, cu voce joasă, baritonală:

— Chiar îți place atât de mult în La Push?

— Nu glumi, Billy. E prea grav pentru a face glume.

— Ai dreptate, fu el de acord. Privirea sa de om bătrân era de nedeslușit.

Mi-am mușcat buza.

— Pentru ei, nu e atât de periculos pe cât crezi. Sam știe ce face. Ar trebui să-ți fie teamă pentru tine. Vampirul nu vrea să se lupte cu ei. Încearcă doar să îi ocolească pentru a ajunge.. la tine.

— Cum de știe Sam ce să facă? am întrebat, ignorându-i grija pentru mine. Au omorât doar un singur vampir – poate au avut pur și simplu noroc.

— Noi luăm foarte în serios ceea ce facem, Bella. Nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării. Tot ce au nevoie să știe a fost transmis din tată-n fiu, din generație în generație.

Asta nu m-a consolât în felul în care intenționase el. Amintirea Victoriei, sălbatică, felină, mortală era prea puternică pentru mine. Dacă nu putea trece de lupi, eventual va încerca să treacă prin ei.

Billy se întoarce la micul dejun; m-am așezat pe canapea și am schimbat canalele la televizor fără nici un scop. N-a durat mult. Am început să mă simt atât de claust rată în camera aceea micuță, că nu puteam vedea nimic altceva decât ferestrele acoperite de perdele.

— Mă duc pe plajă, i-am spus brusc lui Billy și m-am grăbit să ies pe ușă.

Să fiu afară nu m-a ajutat atât de mult pe cât sperasem. Norii mă apăsau cu o greutate invizibilă, și sentimentul de claustrofobie persista. Pădurea părea ciudat de goală când am trecut prin ea în drumul spre plajă. N-am văzut nici un animal – nici păsări, nici veverițe. Nu se auzea nici o pasăre. Liniștea ei a sinistră; nu se auzea nici măcar vântul suflând printre copaci. Știam că era din cauza vremii, și totuși eram încordată. Presiunea atmosferică apăsătoare și creșterea temperaturii erau perceptibile chiar și pentru simțurile mele și indicau apropierea unei furtuni. O privire către cer confirmă această ipoteză; norii se mișcau încet în ciuda faptului că briza nu se simțea la sol. Cei mai apropiați nori erau de un gri fumuriu, dar printre crăpături puteam să văd un alt strat care era de o culoare vineție înspăimântătoare. Cerul avea un plan feroce pregătit pentru ziua de azi. Probabil că animalele se retrăseseră la adăpost.

Imediat ce am ajuns pe plajă, mi-am dorit să nu fi venit – mă săturasem de locul acesta. Venisem pe aici aproape în fiecare zi, rătăcind de una singură. Era atât de diferită de coșmarurile mele? Dar unde altundeva să mă duc? Mi-am târșit picioarele până la copacul smuls din pământ și m-am așezat la capătul lui, ca să mă pot sprijini de rădăcinile încurcate. M-am uitat în sus la cerul gri, așteptând ca primele picături să spargă liniștea.

Am încercat să nu mă gândesc la pericolul în care se aflau Jacob și prietenii lui. Pentru că nu i se putea întâmpla nimic lui Jacob. Gândul era de nesuportat. Pierdusem deja prea multe – oare soarta avea de gând să îmi ia ultimele fărâme de pace care îmi rămăseseră? Mi se părea nedrept, nefiresc. Dar poate că încălcasem o regulă necunoscută, poate trecusem vreo graniță și fusesem condamnată din această cauză. Poate că mă adâncisem prea mult în lumea miturilor și a legendelor, și întorsesem spatele lumii reale. Poate...

— Nu. Nu i se va întâmpla nimic lui Jacob. Trebuia să cred asta, altminteri nu aș fi fost în stare să trăiesc.

Of! am mormăit și am sărit în sus de pe trunchiul de Copac. Nu puteam sta locului; era mai rău decât să mă plimb.

Contasem pe faptul că voi auzi vocea lui Edward în dimineața asta. Era singurul lucru care ar fi putut să îmi facă acea zi mai suportabilă. În ultima vreme gaura supurase, ca și cum s-ar fi răzbunat pentru toate momentele în care prezența lui Jacob mă alinase. Marginile ei mă ardeau.

Valurile se ridicau în timp ce mergeam, începând să se spargă de stânci, dar tot nu bătea vântul. Mă simțeam doborâtă la pământ de presiunea furtunii. Totul se învârtea în jurul meu, dar acolo unde stăteam eu era un calm perfect. Aerul avea o vagă încărcătură statică pe care o simțeam în păr.

Departe în zare, valurile erau mai furioase decât cele de la țărm. Le puteam vedea cum se izbeau de stânci, împrăștiind nori mari de spumă în aer. Tot nu se simțea nici o mișcare în atmosferă, deși norii se adunau mai repede acum. Era o priveliște ciudată – de parcă norii se mișcau din proprie inițiativă. Tremuram, deși știam că e doar un efect al presiunii atmosferice.

Stâncile erau ca o lamă neagră de cuțit pe fundalul unui cer plumburiu. Uitându-mă la ele, mi-am amintit de ziua în care Jacob îmi vorbise despre Sam și „banda” lui. M-am gândit la băieții – vârcolacii – care se aruncau în gol. Imaginea siluetelelor lor aflate în cădere, răsucindu-se, încă îmi era vie în minte. Mi-am imaginat cât de liberi se simțeau în acel moment. Mi-am imaginat felul în care vocea lui Edward ar fi sunat în capul meu – furioasă, catifelată... Am simțit brusc în piept o arsură puternică.

Trebuia să fie vreun mod de a o stinge. Durerea devenea insuportabilă cu fiecare secundă care trecea. M-am uitat cu furie la stânci și la valurile care se spărgeau de ele.

Ei bine, de ce nu? De ce să nu o sting chiar acum?

Jacob îmi promisese că vom sări de pe stâncă, nu? Doar pentru că el nu era disponibil, ar fi trebuit să renunț la distracția de care aveam atâta nevoie – de care aveam nevoie în timp ce Jacob își risca viața? De fapt, își risca viața pentru mine. Dacă n-aș fi fost eu, Victoria n-ar fi omorât oameni aici... ci undeva în altă parte, foarte departe. Dacă i se întâmpla ceva lui Jacob era vina mea. Gândul acesta mă făcu să alerg înapoi pe drum către casa lui Billy, unde aștepta camioneta mea.

Știam cum să ajung la aleea care trecea aproape de stânci, dar a trebuit să caut cărăruia care ducea către platformă. În timp ce urcam, m-am uitat după cotituri sau bifurcații, știind că Jake plănuise să ne aruncăm de pe faleza mai joasă, și nu de pe cea înaltă, dar cărarea șerpuia într-o singură linie către margine, fără alte opțiuni. Nu mai aveam timp să caut altă modalitate de coborâre – furtuna se apropia cu repeziciune. Vântul începuse în sfârșit să mă atingă, iar norii erau tot mai apăsători. Chiar când am ajuns la locul în care cărarea ajungea în dreptul prăpastiei, primele picături m-au stropit pe față. N-a fost greu să mă conving că nu aveam timp să mai caut un alt drum – voiam să sar din vârful. Aceasta era imaginea care îmi rămăsese în minte. Voiam căderea cea lungă care m-ar fi făcut să simt că zbor.

Știam că acesta era cel mai stupid, cel mai nesăbuit lucru pe care îl făcusem până acum. Gândul acesta m-a făcut să zâmbesc. Deja durerea începuse să-mi treacă, de parcă trupul meu știa că aveam să aud vocea lui Edward doar peste câteva secunde...

Zgomotul valurilor se auzea la foarte mare depărtare, parcă mai departe decât atunci, când eram pe cărarea dintre copaci. M-am strâmbat când m-am gândit la temperatura apei. Dar nu aveam de gând să las asta să mă împiedice.

Vântul bătea și mai tare acum, biciuindu-mă cu vârtejuri de ploaie.

Am pășit pe margine, privind spațiul gol din fața mea. Degetele de la picioare pipăiră înainte orbește, mângâind marginea pietrei când o întâlneam. Am tras adânc aer în piept și mi-am ținut respirația... așteptând.

— Bella.

Am zâmbit și am expirat.

„Da?” N-am răspuns cu voce tare, de teamă că sunetul vocii mele ar risipi frumoasa iluzie. Părea atât de real, atât de aproape! Numai atunci când era dezaprobator ca acum, puteam să percep adevărata modulație a vocii lui – textura catifelată și intonația muzicală a celei mai frumoase voci.

— *Nu face asta!* imploră el.

„Ai vrut să rămân o ființă omenească, i-am reamintit. Ei bine, privește-mă.”

— Te rog! Pentru mine.

„Dar altminteri nu vei rămâne cu mine.”

— *Te rog!* Era doar o șoaptă în ploaia zbuciumată care îmi învolbura părul și îmi îmbiba hainele – de parcă aș fi sărit în apă de două ori până acum, în acea zi.

M-am ridicat pe vârfuri.

— *Nu, Bella!* Era furios acum, o furie care îl făcea adorabil.

Am zâmbit și mi-am ridicat brațele, de parcă aveam de gând să sar, ridicându-mi fața în ploaie. Dar anii de înot își spusese cuvântul – așa că am hotărât să sar în picioare. M-am aplecat înainte, îndoindu-mi genunchii, ca să-mi pot lua avânt...

Și m-am aruncat de pe stâncă.

Am țipat în timp ce cădeam în gol ca un meteorit, dar era un țipăt de fericire, nu de frică. Vântul mi se opuse, încercând în zadar să lupte contra gravitației, izbindu-se de mine și răsucindu-mă în spirale ca pe o rachetă care se prăbușește la pământ.

Da! Cuvântul îmi răsună în minte când am despicat suprafața apei. Era rece ca gheața, mai rece decât mă temusem că va fi.

Eram mândră de mine când am plonjat adânc în apa neagră și înghețată. Nu îmi fusese frică nici o clipă – doar adrenalină pură. Pe bune, nu fusese deloc înfricoșător. Unde era provocarea?

În acel moment m-a prins curentul.

Fusesem atât de preocupată de dimensiunea stâncilor, de pericolul evident reprezentat de înălțimea lor, încât nu mă îngrijorasem deloc cu privire la apa întunecată care mă aștepta. Nici nu-mi imaginasem că adevăratul pericol pândește sub valurile înspumate.

Simțeam cum valurile se luptau pentru a mă prinde, aruncându-mă înapoi și încolo, hotărâte parcă să mă împartă, rupându-mă în bucăți. Știam cum să evit marea: trebuia să înot paralel cu plaja, în loc să mă lupt să ajung la țărm. Dar teoria nu prea mă ajuta având în vedere faptul că nu știam încotro e țărmul.

Nu îmi dădeam seama nici măcar în ce direcție să apuc ca ajung la suprafață. Apa furioasă era neagră în toate direcțiile; nu se vedea nici o lumină care să mă ghideze. Gravitarea era atotputernică atunci când se lupta cu vântul, dar nu se descurca deloc contra valurilor – nu simțeam că m-ar trage ceva în jos sau că m-aș scufunda într-o anumită direcție. Curentul mă arunca de colo-colo ca pe o păpușă de cârpă.

M-am luptat să îmi țin respirația, să îmi țin buzele lipite pentru a păstra ultima rezervă de oxigen.

Nu m-a surprins că Edward era cu mine, acolo. Îmi datora măcar atât, luând în considerație modul în care muream – urma să mă înec. Dar am fost surprinsă de indicația pe care mi-a dat-o vocea lui.

— *Continuă să înoți!* mă imploră vocea lui Edward din capul meu.

„Încotro?” În jurul meu era întuneric. Nu zăream nici o lumină către care să înot.

— Să nu îndrăznești să te dai bătută! îmi ordonă el.

Răceala apei îmi amorțea brațele și picioarele. Nu mai simțeam izbiturile la fel ca înainte. Era mai mult o amețeală acum, o învârtire neajutorată în apă.

Dar l-am ascultat. M-am forțat să continui să întind brațele și să dau din picioare, deși în fiecare secundă mă îndreptam într-o nouă direcție. Nu era de nici un folos. Ce rost mai avea?

— *Luptă!* strigă el. La naiba, Bella, *continuă să lupti!*

„De ce?”

Nu voiam să mai lupt. Și nu amețeala sau frigul, sau faptul că n-aș mai fi putut să îmi mișc brațele de epuizare, mă făcură să rămân acolo unde eram. Eram aproape fericită că se terminase totul. Aceasta era o moarte mai bună decât cele pe care le înfruntasem. Ciudat de liniștită.

Mă alina, această conștiință a finalului. M-am gândit scurt la clișeele care spuneau că într-o secundă îți trece toată viața prin fața ochilor. Eu eram mult mai norocoasă. Cui i-ar fi plăcut să vadă o reluare?

L-am văzut pe el, și n-am mai avut dorința să lupt. Apariția lui era atât de clară, mult mai consistentă decât orice altă amintire. Subconștientul meu păstrase imaginea lui Edward, cu detalii impecabile, pentru acest ultim moment. Îi puteam vedea chipul perfect de parcă era chiar acolo; nuanța exactă a pielii lui de gheață, forma buzelor, linia maxilarului, strălucirea aurie

din ochii lui furioși. Era furios, desigur, că renunțam. Dinții îi erau încleștați și nărilor îi fremătau de mânie.

— Nu, Bella, nu!

Urechile îmi erau inundate de apa rece ca gheața, dar îi auzeau vocea mai clar ca niciodată. Am ignorat cuvintele; auzeam doar sunetul vocii. De ce să mă lupt când eram atât de fericită acolo unde eram? Chiar dacă plămânii aveau nevoie vitală de aer și picioarele mă dureau în apa rece ca gheața, eram mulțumită. Uitasem cum era fericirea adevărată.

Moartea părea destul de suportabilă.

În acel moment, curentul mă împinse puternic, făcându-mă să mă lovesc de ceva tare, o piatră invizibilă în întuneric. Mă lovi cu forță în piept, izbindu-mă ca o bară de fier, iar aerul îmi ieși cu zgomot din plămâni, evadând într-un nor de bule argintii. Apa îmi inundă gâtul, înecându-mă și arzându-mă. Bara de fier părea să mă târască, trăgându-mă departe de Edward, tot mai adânc în întuneric, spre fundul oceanului.

„La revedere, te iubesc”, a fost ultimul meu gând.

16. PARIS

În acel moment, capul meu ieși la suprafață.

Ce dezorientată eram! Fusesem sigură că mă scufundam.

Curentul nu se dădea bătut. Mă izbea de alte pietre; mă loveam ritmic cu spatele de ele, împingând apa afară din plămâni. Țâșni afară în cantități impresionante – valuri de apă care îmi curgeau din gură și din nas. Sarea mă ardea și plămânii mă ardeau, gâtul îmi era prea plin de apă ca să pot respira, iar pietrele îmi răneau spatele. Nu știu cum se făcea că rămâneam pe loc, deși apa încă se mai agita în jurul meu. Pretutindeni vedeam numai apă, apă care îmi inunda fața.

— Respiră! îmi ordonă o voce, înnebunită de îngrijorare, și am simțit un junghi cumplit de dureros când am recunoscut vocea – pentru că nu era a lui Edward.

Nu puteam să respir. Cascada care curgea din gura mea nu mă lăsa să îmi trag sufletul. Apa neagră, rece ca gheața îmi umplea pieptul, arzându-mă.

Piatra mă lovi din nou peste spate, exact între omoplați, astfel că un alt torent de apă se năpusti afară din plămâni.

— Respiră, Bella! Hai odată! mă imploră Jacob.

Pete negre înfloriră peste vederea mea, mărimdu-se tot mai mult și blocând lumina.

Piatra mă lovi din nou. Piatra nu era rece ca apa; era fierbinte pe pielea mea. Mi-am dat seama că era mâna lui Jacob, care încerca să îmi scoată apa din plămâni. Bara de fier care mă târâse din mare fusese tot... caldă... Capul mi se învârtea, petele negre acopereau totul...

Muream din nou? Nu-mi plăcea – nu era la fel de bine ca data trecută. Acum era doar întuneric, nu aveam la ce să mă uit. Zgomotul valurilor care se spărgeau se auzea tot mai slab în întuneric și devenise un şuierat domol care părea că se aude doar în mintea mea...

— Bella? întrebă Jacob, cu vocea încă tensionată, dar nu la fel de înnebunită de îngrijorare ca mai înainte. Bella, scumpo, mă auzi?

— Cât timp a fost inconștientă? întrebă altcineva.

Vocea care nu era a lui Jacob mă șocă, forțându-mă să-mi revin în fire.

Mi-am dat seama că eram nemișcată. Curentul nu mai trăgea de mine – mișcarea era doar în mintea mea. Suprafața de sub mine era plată și stabilă. O simțeam nisipoasă sub brațele goale.

— Nu știi, raportă Jacob, încă agitat. Îi auzeam vocea foarte aproape. Niște mâini – atât de calde încât sigur erau ale lui îmi dădură la o parte părul umed de pe obraz. Câteva minute? N-a durat mult s-o aduc la mal.

Șuieratul domol pe care îl auzeam era zgomotul făcut de aerul care intra și ieșea din plămânii mei. Fiecare respirație mă ardea – căile respiratorii erau carne vie, de parcă le frecasem cu vată de sticlă. Dar respiram.

Și înghețam de frig. Mii de picături ascuțite, reci mă plesneau peste față și peste brațe, făcând ca frigul să fie și mai agresiv.

— Respiră. Își va reveni. Ar trebui s-o luăm din frig, totuși Nu-mi place culoarea pe care o are... am recunoscut vocea lui Sam de data asta.

— Crezi că e bine s-o mutăm?

— Nu s-a rănit la spate când a căzut?

— Nu știi.

Ezitară.

Am încercat să deschid ochii. Mi-a luat un minut, dar apoi am putut să văd norii întunecoși, vineții, azvârlind ploaia rece ca gheața peste mine.

— Jake? am murmurat eu.

Fața lui Jacob acoperi cerul.

— O! oftă el ușurat. O, Bella! Ești bine? Mă auzi? Te doare undeva?

— D-doar g-gâtul, m-am bâlbâit. Buzele îmi tremurau din cauza frigului.

— Hai să plecăm de aici, spuse Jacob. Mă luă în brațe și mă ridică fără efort – ca și cum ar fi ridicat o cutie goală. Pieptul îi era gol și cald; îmi aplecă umerii ca să mă protejeze de ploaie. Capul mi se legăna pe brațul lui. Am privit în gol spre apa furioasă care se izbea de nisip.

— Ai luat-o? I-am auzit pe Sam întrebând.

— Da, mă ocup eu de ea. Întoarce-te la spital. Vin și eu mai târziu. Mersi, Sam.

Capul încă mi se învârtea. N-am înțeles nici un cuvânt la început. Sam n-a răspuns. Nu s-a auzit nici un zgomot și m-am întrebat dacă deja plecase.

Valurile se năpusteau și se zvârcoleau pe nisip în urma noastră, de parcă ar fi fost furioase că scăpasem, în timp ce Jacob mă ducea de-acolo. Pe când mă uitam în zare fără vlagă, o pată de culoare îmi atrase atenția – o mică flacăra dansând pe apa neagră, undeva departe în golf. Imaginea n-avea sens și m-am întrebat cât de conștientă eram. În capul meu se învârteau amintiri recente – cum mă zbăteam în adâncul apei negre, învolburate, cum eram atât de pierdută încât nu știam în ce direcție să apuc ca să pot ieși la suprafață. Atât de pierdută... dar Jacob...

— Cum m-ai găsit? am rostit cu greu.

— Te căutam, îmi spuse el. Aproape alerga prin ploaie, cu mine în brațe, către șosea. Am urmărit dărele lăsate de cauciucuri până la camionetă, apoi te-am auzit țipând... Se cutremură. De ce ai sărit, Bella? N-ai observat că se apropie un uragan? De ce nu m-ai așteptat? Vocea i se încălzea de furie.

— Îmi pare rău, am murmurat eu. A fost o prostie.

— Da, a fost o mare prostie, fu el de acord, iar picăturile de ploaie i se împrăștiară din păr când dădu din cap. Uite ce e, nu vrei să lași prostiile pentru când sunt eu prin preajmă? N-o să mă pot concentra dacă mă gândesc că tu sari de pe stânci când nu sunt lângă tine.

— Sigur, am încuviințat eu. Nici o problemă.

Aveam vocea unui fumător înrăit. Am încercat să îmi dreg glasul – și am tresărit; când mi-am dres glasul, am avut senzația că un cuțit mi s-a înfipt în gât.

— Ce s-a întâmplat astăzi? Ați... găsit-o? Era rândul meu să mă cutremur, deși nu mai era atât de frig aici, în brațele lui, la pieptul lui atât de cald.

Jacob scutură din cap. Încă mai alerga când cotea pe drumul către casa lui.

— Nu. A luat-o spre apă – strigoii sunt avantajați aici, spuse el. Din cauza asta m-am grăbit spre casă – m-am temut că o să se întoarcă înot. Și cum ție îți place să stai atât de mult timp pe plajă... I se puse un nod în gât și nu mai continuă.

— Sam s-a întors cu tine... ceilalți sunt toți acasă? Speram că nu erau plecați s-o caute.

— Mda. Oarecum.

Am încercat să îi citesc expresia, forțându-mi privirea prin ploaia torențială. Privirea îi era încordată de grijă sau de durere.

Cuvintele pe care nu le înțelegeam mai devreme mi-au venit brusc în minte.

— Ai spus... spital. Mai devreme, când vorbeai cu Sam. E cineva rănit? V-a atacat Victoria? Am ridicat tonul cu o octavă, iar vocea mea avea un sunet ciudat din cauza răgușelii.

— Nu, nu. Când ne-am întors, Em ne aștepta cu vești. E vorba de Harry Clearwater. Harry a suferit un atac de cord în dimineața aceasta.

— Harry? Am scuturat din cap, încercând să înțeleg ceea ce îmi spunea. O, nu! Charlie știe?

— Da. E și el acolo, cu tatăl meu.

— Harry o să fie bine?

— Privirea lui Jacob se încordă din nou.

În momentul ăsta nu arată prea grozav.

Dintr-odată, m-am simțit incredibil de vinovată – m-am simțit cu adevărat oribil gândindu-mă la saltul meu necugetat de pe stâncă. Nimeni nu trebuia să se îngrijoreze cu privire la mine acum. Ce moment prost îmi alesesem ca să fiu nechibzuită!

— Ce pot să fac? am întrebat.

În momentul acela ploaia a încetat. Nu mi-am dat seama că ajunseseam acasă la Jacob până nu am intrat pe ușă. Furtuna bubuia pe acoperiș.

— Poți să stai aici, spuse Jacob, așezându-mă pe canapeaua scurtă. Vreau să spun – exact aici. O să îți aduc niște haine uscate.

Mi-am lăsat ochii să se adapteze la atmosfera întunecoasă, în timp ce Jacob cotrobăia prin dormitor. Sufrageria înghesuită era atât de goală fără Billy, aproape părăsită. Părea sinistru – probabil pentru că știam unde era Billy.

Jacob se întoarse în câteva secunde. Aruncă un morman de haine gri către mine.

— Astea o să-ți fie foarte mari, dar n-am altele. Ăăă, o să ies afară ca să te poți schimba.

— Nu pleca nicăieri. Sunt prea obosită ca să mă mișc. Stai cu mine.

Jacob se așează pe podea lângă mine, cu spatele sprijinit de canapea. M-am întrebat când dormise ultima oară. Arăta la fel de epuizat ca mine. Jacob își lăasă capul pe spate lângă al meu, pe pernută, și căscă.

— Cred că m-aș putea odihni un minut.

Ochii i se închiseră. I-am lăsat și eu pe ai mei să se închidă.

Bietul Harry! Biata Sue! Știam că Charlie o să fie distrus. Harry era unul dintre prietenii lui cei mai buni. Deși Jacob se îndoia, eu speram cu ardoare ca Harry să reziste. De dragul lui Charlie. Și al lui Sue, și al lui Leah, și al lui Seth...

Canapeaua lui Billy era exact lângă radiator, așa că mă încălzisem deși nu mă dezbrăcasem de hainele ude. Plămânii nu dureau... M-am întrebat dacă era bine să adorm... sau confundam înecul cu contuziile... ? Jacob începu să sforăie încet, iar sunetul acesta mi se păru ca un cântec de leagăn. Am adormit repede.

Pentru prima oară după multă vreme, am visat numai lucruri normale. Doar o rătăcire neclară prin amintiri vechi imagini orbitoare și strălucitoare ale soarelui din Phoenix, fața mamei mele, o căsuță șubredă într-un copac, o pătură decolorată, un perete de oglinzi, o flacăra pe apa neagră... le uitam imediat ce se schimba imaginea.

Ultima imagine a fost singura care mi-a rămas în minte. N-avea nici un sens. Era un decor pe o scenă. Un balcon, noaptea, o lună desenată atârnată de cer. Am privit-o pe fata în cămașă de noapte aplecată peste balustradă și vorbind de una singură.

Fără sens... dar când începusem să mă trezesc din somn, o aveam în minte pe Julieta.

Jacob încă mai dormea; alunecase pe podea, iar respirația îi era adâncă și regulată. Casa era mai întunecată acum decât înainte, era pentru că afară se înnoptase. Înțepenisem, dar îmi era cald și eram aproape uscată. Gâtul mă ardea cu fiecare respirație.

Trebuia să mă ridic – măcar ca să beau ceva. Dar corpul meu nu voia decât să zacă acolo moale, fără să se mai miște vreodată.

În loc să mă mișc, m-am mai gândit la Julieta.

M-am întrebat ce ar fi făcut dacă Romeo ar fi părăsit-o, nu pentru că era exilat, ci pentru că și-ar fi pierdut interesul? Dacă Rosalind l-ar fi băgat în seamă și el s-ar fi răzgândit? Dacă, în loc să se însoare cu Julieta, ar fi dispărut pur și simplu?

Cred că știam cum s-ar fi simțit Julieta. Nu s-ar fi întors la vechea ei viață, nu cu adevărat. Nu ar fi trecut niciodată peste asta, eram sigură. Chiar dacă ar fi trăit până când ar fi fost bătrână și cu părul alb, de fiecare dată când ar fi închis ochii, ar fi văzut sub pleoape chipul lui Romeo. Până la sfârșit, ar fi acceptat situația.

M-am întrebat dacă până la urmă s-ar fi măritat cu Paris, doar ca să le facă pe plac părinților și ca să mențină pacea. Nu, probabil că nu, am decis eu. Totuși, povestea nu spune foarte multe despre Paris. El era doar o figură de carton – un înlocuitor, o amenințare care să îi forțeze mâna.

Dar dacă Paris ar fi fost mai mult decât atât? Dacă ar fi fost prietenul Julietei? Cel mai bun prieten al ei? Dacă el ar fi fost singurul căruia să îi poată spune toată povestea devastatoare cu Romeo? Singura persoană care ar fi înțeles-o cu adevărat și ar fi făcut-o să se simtă măcar pe jumătate om din nou? Dacă ar fi fost răbdător și blând? Dacă ar fi avut grijă de ea? Dacă Julieta ar fi simțit că nu poate trăi fără el? Dacă el ar fi iubit-o cu adevărat și și-ar fi dorit ca ea să fie fericită?

Și... dacă și ea l-ar fi iubit pe Paris? Nu ca pe Romeo. Nimic de genul acela, desigur. Dar îndeajuns ca ea să vrea să fie și el fericit?

Respirația joasă și profundă a lui Jacob era singurul sunet din cameră – ca un cântec de leagăn murmurat unui copil, ca șoapta unui balansoar, ca ticăitul unui ceas vechi când nu trebuie să mergi nicăieri... Era sunetul confortului.

Dacă Romeo ar fi plecat cu adevărat, fără să se mai întoarcă niciodată, Julieta ar fi acceptat sau nu să se căsătorească cu Paris? Poate că ar fi trebuit să încerce să-și refacă viața. Poate că mai mult decât atât n-ar fi putut să se apropie de fericire.

Am oftat, apoi am gemut când suspinul mi-a zgâriat gâtul. Mergeam prea departe cu presupunerile. Romeo nu s-ar fi răzgândit. De aceea oamenii își mai aminteau de numele lui, îngemănat mereu cu al ei: Romeo și Julieta. De aceea e o poveste bună. „Julieta se mulțumește cu Paris” n-ar fi fost un mare hit.

Am închis ochii și mi-am lăsat mintea să rătăcească departe de piesa de teatru la care nu voiam să mă mai gândesc. În schimb, m-am gândit la realitate – la saltul de pe stâncă și la greșeala prostească pe care o făcusem. Și nu numai cu săritul de pe stâncă, dar și cu motocicletele și cu toată atitudinea mea de copil rebel. Dacă mi s-ar fi întâmplat ceva? Cum l-aș fi afectat pe Charlie? În urma atacului de cord suferit de Harry, vedeam lucrurile într-o nouă perspectivă. O perspectivă pe care nu voiam însă s-o accept pentru că, dacă aș fi recunoscut că este adevărată, ar fi trebuit să îmi schimb modul de viață. Aș putea trăi așa?

Poate. N-ar fi ușor; de fapt, ar fi absolut deprimant să renunț la halucinațiile mele și să încerc să mă comport cu maturitate. Dar poate că ar trebui s-o fac. Și poate că aș putea. Dacă l-aș avea pe Jacob.

Nu puteam să iau decizia asta acum. Mă durea prea mult. Trebuia să mă gândesc la altceva.

Imagini din cascadoria mea nesăbuită din după-amiaza asta mi se învârteau în cap în timp ce încercam să găesc ceva plăcut la care să mă gândesc... senzația pe care am avut-o când m-am aruncat, negreala apei, forța curentului... fața lui Edward. M-am gândit la asta mult timp. Mâinile calde ale lui Jacob, care încercau să mă readucă la viață... ploaia înțepătoare care se vărsa din norii vineții... focul ciudat de pe valuri.

Era ceva familiar în pata de culoare de deasupra apei. Desigur, nu putea fi chiar foc...

Gândurile îmi fură întrerupte de o mașină care se opri în fața casei. Am auzit cum portierele se deschiseră și se închiseră. M-am gândit să mă ridic, dar n-am făcut-o.

Vocea lui Billy era ușor de recunoscut, dar vorbea încet, lucru care nu îi stătea în fire, astfel că se auzea doar un mormăit sumbru.

Ușa se deschise, iar lumina se aprinse. Am clipit, orbită momentan. Jake se trezi speriat, gâfâind și sări în picioare.

— Îmi pare rău, mormăi Billy. V-am trezit? M-am uitat cu atenție la fața lui și, în clipa în care i-am citit expresia, ochii mi s-au umplu de lacrimi.

— Oh, nu, Billy! am gemut eu.

Dădu încet din cap, cu fața împietrită de durere. Jake se grăbi către tatăl lui și îl luă de mână. Durerea făcea ca fața acestuia să capete brusc o expresie copilărească – contrastând cu trupul său de adult.

Sam era chiar în spatele lui Billy, împingând scaunul cu roțile pe ușă. Fața lui chinută nu mai avea reținerea obișnuită.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Billy dădu din cap.

— Va fi greu.

— Unde e Charlie?

— Tatăl tău a rămas la spital cu Sue. Sunt o mulțime de... treburi care trebuie făcute.

Am înghițit în sec.

— Ar fi bine să mă întorc acolo, mormăi Sam și se grăbi să iasă pe ușă.

Billy își trase mâna dintr-a lui Jacob, apoi își conduse scaunul prin bucătărie spre camera lui.

Jake se uită în gol după el timp de un minut, apoi veni să se așeze din nou pe podea, lângă mine. Își ascunse fața în mâini. L-am bătut pe umăr, dorindu-mi să știu ce să spun. După un lung moment, Jacob îmi prinse mâna și o lipi de fața lui.

— Cum te simți? Ești bine? Poate ar fi trebuit să te duc la doctor. Oftă.

— Nu-ți face griji pentru mine, am murmurat eu.

Jacob își răsuci capul ca să se uite la mine. Avea ochii roșii.

— Nu arăți prea bine.

— Nici nu mă simt chiar așa de bine.

— Mă duc să îți aduc camioneta și apoi te duc acasă - ar trebui să fii acolo când se întoarce Charlie.

— Corect.

Am zăcut nemișcată pe canapea în timp ce îl așteptam. Billy era tăcut în cealaltă cameră. Mă simțeam de parcă aș fi tras cu ochiul pe gaura cheii.

Nu i-a luat mult lui Jake. Răgetul motorului camionetei rupse tăcerea pe neașteptate. Mă ajută să mă ridic de pe canapea fără să spună nimic, ținându-și brațul în jurul umărului meu când aerul de afară mă făcu să tremur. Se urcă pe scaunul șoferului fără să mă întrebe, apoi mă trase lângă el, ca să își țină brațul în jurul meu. Mi-am sprijinit capul de pieptul lui.

— Tu cum o să te întorci acasă? L-am întrebat.

— Nu mă întorc acasă. Încă n-am prins-o pe strigoaia aia, îți amintești?

Următorul meu tremur nu avu nimic de-a face cu frigul.

Am mers în liniște. Aerul rece mă trezise. Mintea îmi era în alertă.

— Și ce dacă? Ce era cel mai bine de făcut?

Nu-mi puteam imagina viața fără Jacob acum – mă speria numai ideea de a încerca să îmi imaginez așa ceva. Devenise esențial pentru supraviețuirea mea. Dar dacă lasam lucrurile așa cum erau însemna oare că eram nemiloasă, cum mă acuzase Mike?

Mi-am amintit că îmi dorisem ca Jacob să fie fratele meu. Acum mi-am dat seama că tot ceea ce voiam, de fapt, era să am drepturi asupra lui. Nu aveam față de el nici un sentiment frățesc când mă ținea așa. Mi-era bine – era cald, confortabil și mă simțeam în siguranță. Jacob era un port sigur.

Puteam să emit pretenții. Măcar atât îmi stătea în puteri.

Ar trebui să îi spun totul, știam asta. Era singurul mod de a fi corectă. Ar trebui să îi explic bine, ca să știe că de fapt el e mult prea bun pentru mine. El știa deja că sunt distrusă, partea aceea nu-l va surprinde, dar va trebui să știe și în ce hal. Va trebui să recunosc și că sunt nebună – să îi povestesc de vocile pe care le auzeam. Va trebui să știe totul înainte să ia o decizie. Dar, chiar dacă recunoșteam nevoia de a fi aproape de el, știam că el mă va accepta în ciuda tuturor acestor lucruri. Nici măcar nu va sta pe gânduri.

Ar fi atât de greșit să încerc să îl fac pe Jacob fericit? Chiar dacă dragostea pe care o simțeam pentru el nu era decât un ecou slab a ceea ce eram eu capabilă să simt, chiar dacă inima mea era undeva departe, rătăcind și jelind după nestatornicul meu Romeo, ar fi atât de greșit?

Jacob opri camioneta în fața casei mele neluminate. După ce opri motorul, se făcu brusc liniște. Ca de atâtea alte ori, părea să gândească la fel ca mine.

Își puse și celălalt braț în jurul meu, strângându-mă la pieptul lui, lipindu-mă de el. Din nou, mă simțeam atât de bine. Aproape ca și cum aș fi fost din nou o persoană întreagă.

Credeam că se gândește la Harry, dar apoi vorbe, iar tonul îi era conciliant:

— Îmi pare rău. Știu că tu nu simți ce simt eu, Bells. Îți jur că nu mă deranjează. Dar mă bucur atât de mult că ești bine, că îmi vine să cânt – iar asta e ceva ce nu vrea nimeni să audă. Râse aspru în urechea mea.

Respirația îmi deveni agitată, zgâriindu-mi pereții gâtului.

Oare Edward, oriunde s-ar fi aflat, n-ar vrea să fiu cât se poate de fericită în condițiile actuale? Oare n-ar avea destulă afecțiune prietenească încât să

dorească măcar atâta lucru pentru mine? M-am gândit că da. Nu mi-ar purta rachiună pentru asta: să îi dau prietenului meu Jacob doar o fărâmbă din dragostea pe care el nu o mai voia. La urma urmei, nici măcar nu era aceeași dragoste.

Jake își apăsă obrazul cald pe creștetul capului meu.

Dacă mi-aș întoarce fața într-o parte – dacă mi-aș apăsa buzele pe umărul lui gol... Fără îndoială, știam exact ce ar urma. Ar fi foarte simplu. N-ar mai fi nevoie de explicații în seara asta.

Dar puteam s-o fac? Puteam să îmi trădez inima ca să îmi salvez viața zbuciumată?

Emoțiile îmi asaltară stomacul când m-am gândit să întorc capul.

Și atunci, vocea catifelată a lui Edward îmi șopti la urechi foarte clar de parcă aș fi fost într-un mare pericol:

— Fii fericită, îmi spuse.

Am înghețat.

Jacob îmi simți încordarea și îmi dădu drumul imediat, întinzându-se spre portieră.

„Așteaptă”, voiam să îi spun. „Doar un minut. ” Dar eram încă împietrită, ascultând ecoul vocii lui Edward din mintea mea.

Aerul răcorit de furtună intră în cabina camionetei.

— OH! Aerul ieși șuierând din plămânii lui Jacob, de parcă ar fi lovit cineva în stomac. Sfinte Sisoe!

Trânti portiera și răsuci cheia de contact în același moment Măinile îi tremurau atât de tare, încât nu știu cum reușea.

— Ce s-a întâmplat?

Tură motorul prea tare, iar acesta scuipe și bolborosi.

— Vampir, spuse printre dinți.

Sângele mi se scurse din cap, lăsându-mă amețită.

— De unde știi?

— Pentru că simt mirosul! La dracu'!

Ochii lui Jacob erau sălbatici, cercetând strada întunecată. Abia dacă-și dădea seama că tot trupul îi tremura.

— Să mă transform în lup sau să te scot de aici? se întrebă el.

Se uită spre mine pentru o fracțiune de secundă și mă văzu cu ochii măriți de groază și albă la față, apoi privi din nou de-a lungul străzii.

Corect. Să te scot de aici.

Motorul porni cu un răget. Cauciucurile scrâșniră când învârti camioneta, întorcând-o către singura noastră scăpare. Farurile măturară pavajul, luminară fața pădurii întunecate, și în cele din urmă se opriră asupra unei mașini parcate peste drum de casa mea.

Oprește! am strigat. Era o mașină neagră – o mașină pe care o știam. Poate că nu mă pricepeam absolut deloc la mașini, dar aș fi putut spune totul despre mașina aceea. Era un Mercedes S55 AMG. Știam câți cai putere avea și ce culoare avea tapiseria. Știam cum toarce sub capotă motorul acela puternic. Cunoșteam mirosul intens al scaunelor de piele și felul în care fumuriul geamurilor făcea după-amiaza să pară amurg. Era mașina lui Carlisle.

— Oprește, am strigat din nou de data asta, pentru că Jacob gonea cu camioneta în josul străzii.

— Ce?!

— Nu e Victoria. Oprește, oprește! Vreau să mă întorc.

Apăsă pe frână atât de tare, încât a trebuit să mă prind de bord ca să nu cad.

— Ce? Întrebă din nou, uluit. Mă privi îngrozit.

— E mașina lui Carlisle! E mașina familiei Cullen. O știu.

Văzu cum mi se înseninează fața și un tremur violent îi zgudui trupul.

— Hei, calmează-te, Jake. E în regulă. Nu e nici un pericol, vezi? Relaxează-te.

— Da, calm, gâfâi el, punându-și capul pe volan și închizând ochii. În timp ce se concentra ca să nu explodeze și să se transforme într-un lup, eu am privit afară pe fereastră la mașina neagră.

Era doar Carlisle, mi-am spus. Nu te aștepta la mai mult. Poate Esme... „Stai așa”, mi-am spus. Doar Carlisle. Era suficient. Mai mult decât sperasem vreodată.

— E un vampir în casa ta, șuieră Jacob. Și tu *vrei* să te întorci?

Am privit spre el, smulgându-mi cu greu ochii de pe Mercedes – îngrozită că ar putea să dispară în secunda în care mi-am luat privirea de la el.

— Desigur, am răspuns surprinsă pentru că mă întrebasesc asta. Desigur că voiam să mă întorc.

Fața lui Jacob se înăsări în timp ce mă uitam la el, căpătând acea expresie de amărăciune care crezusem că-i dispăruse pentru totdeauna.

Înainte ca figura lui să capete acea expresie, o lumina îi licări în ochi. Mâinile încă îi mai tremurau. Părea cu zece ani mai mare decât mine.

Jacob inspiră adânc.

— Ești sigură că nu e un truc? Întrebă el încet.

— Nu e un truc. E Carlisle. Du-mă înapoi!

Un fior îi trecu pe șira spinării, dar emoția nu i se citi în privire.

— Nu.

— Jake, e în regulă...

— Nu. Du-te singură înapoi, Bella. Vocea lui era ca o palmă – am tresărit când m-a lovit sunetul ei. Maxilarul i se încleștă și apoi i se descleștă. Uite ce, Bella, spuse el cu aceeași voce gravă. Nu mă pot întoarce. Chiar dacă fac abstracție de tratat, acolo e dușmanul meu.

— Nu e așa...

— Trebuie să îi spun lui Sam imediat. Asta schimbă situația. Nu putem fi prinși pe teritoriul lor.

— Jake, nu e nici un război!

Nu mă ascultă. Trase frâna și sări afară din camionetă, lăsând motorul să meargă.

— Pa, Bella, strigă el peste umăr. Sper din toată inima să nu mori.

Alergă în întuneric, tremurând atât de tare încât silueta îi părea deformată; dispăru înainte să pot deschide gura ca să îl chem înapoi.

Am înțepenit în scaun pradă remușcărilor timp de o lungă secundă. Ce îi făcusem lui Jacob?

Dar remușcărilor nu m-au chinuit prea mult timp.

M-am așezat pe scaunul șoferului și am băgat în marșarier. Mâinile îmi tremurau aproape la fel de tare ca ale lui Jacob, așa că am avut nevoie de un minut de concentrare. Apoi am întors cu atenție camioneta și am condus înapoi spre casă. Era foarte întuneric când am stins farurile. Charlie plecase în grabă uitând să lase aprinsă lumina de pe verandă. Am simțit un ghimpe de îndoială, uitându-mă la casa cufundată în umbre. Și dacă era un truc?

Am întors capul spre mașina neagră, aproape invizibilă în noapte. Știam mașina aceea.

Și totuși, mâinile îmi tremurau și mai tare decât înainte, când le-am întins după cheia de deasupra ușii. Când am apucat mânerul să descui, acesta s-a răsucit cu ușurință în mâinile mele. Am deschis ușa. Holul era în întuneric.

Am vrut să strig un salut, dar gâtul îmi era uscat. Parcă nu puteam respira.

Am pășit înăuntru și am bâjbâit după întrerupător. Era atât de întuneric – ca în apa întunecată... Unde era întrerupătorul acela?

Exact ca apa neagră, cu flacăra portocalie strălucind ireal peste ea. O flăcără care nu putea fi foc, dar atunci ce... ? Degetele pipăiau peretele, căutând și tremurând...

Dintr-odată, am înțeles ceea ce Jacob îmi spusese în după-amiaza aceea... „A luat-o spre apă”, spusese el. „Strigoii sunt avantajați aici. De aia m-am grăbit spre casă – m-am temut că o să se întoarcă înot.”

Mâna care căuta întrerupătorul îmi îngheță, întregul corp îmi îngheță când am înțeles că, de fapt, culoarea portocalie pe care o văzusem deasupra apei, era părul Victoriei de culoarea focului fluturând sălbatic în vânt.

Fusesse acolo. Chiar acolo în golf cu mine și cu Jacob. Dacă Sam n-ar fi fost acolo, dacă am fi fost doar noi doi... ? N-am mai putut să respir și nici să mă mișc.

Lumina se aprinse, deși degetele mele înghețate încă nu găsiseră întrerupătorul.

Am clipit și am văzut că era cineva acolo, așteptându-mă.

17. VIZITATOAREA

Nefiresc de liniștită și de albă, cu ochii ei mari și negri și ațintiți asupra mea, vizitatoarea mea aștepta complet nemișcată în mijlocul holului, frumusețea ei depășind orice închipuire.

Genunchii îmi tremurară o secundă și aproape am căzut jos. Apoi m-am aruncat asupra ei.

— Alice, vai, Alice! am strigat, când m-am izbit de ea.

Uitasem cât de *dură* era; parcă m-aș fi izbit cu capul de un zid de ciment.

— Bella? Era un amestec straniu de ușurare și confuzie în vocea ei.

Mi-am strâns brațele în jurul ei, inspirând adânc parfumul pielii ei; nu era nici floral, nici condimentat, nu mirosea a citrice sau a mosc. Nici un parfum din lume nu se putea compara cu acesta. Era mai presus de orice amintire.

Mi-am dat seama că plângeam abia când Alice m-a târât pe canapeaua din sufragerie și m-a tras în poala ei. Era ca și cum m-aș fi ghemuit pe o piatră

rece, dar o piatră care era conturată confortabil după forma corpului meu. Alice îmi masă spatele cu delicatețe, așteptând să-mi recapăt controlul.

— Îmi pare rău, am rostit printre hohote de plâns. Sunt doar... atât de fericită... să te văd!

— E în regulă, Bella. Totul e în regulă.

— Da, m-am smiorcăit eu. Și pentru prima dată, totul păru sa fie în regulă.

Alice oftă.

— Uitasem cât de exuberată ești, spuse ea, iar tonul îi era dezaprobat.

Am ridicat spre ea ochii șiroind de lacrimi. Gâtul lui Alice era încordat; stătea la o anumiă distanță de mine, cu buze strânse cu fermitate. Ochii îi erau negri ca smoala.

— Vai, am pufnit, când am înțeles problema. Era însetată. Iar eu miroseam apetisant. Trecuse ceva timp de când nu mai trebuise să mă gândesc la genul acela de lucruri. Îmi pare rău.

— E vina mea. A trecut prea mult timp de când am vânat ultima oară. N-ar fi trebuit să mă las să ajung atât de însetată. Dar mă grăbeam astăzi. Atunci îmi aruncă o privire urâtă. Apropo, îmi explici și mie cum de mai trăiești?

Asta m-a blocat și a oprit suspinele. Mi-am dat imediat seama ce se întâmplase și de ce era Alice aici.

Am înghițit în sec zgomotos.

— M-ai văzut căzând.

— Nu, mă corectă ea, îngustându-și ochii. Te-am văzut *sărind*.

Mi-am ținut buzele încercând să găsesc o explicație care să au fie nebunească.

Alice scutură din cap.

I-am spus că se va întâmpla așa ceva, dar nu m-a crezut. „Bella mi-a promis”, vocea ei o imită pe a lui atât de bine încât am înghețat șocată, în timp ce durerea îmi sfâșia pieptul. “Să nu te gândești la viitorul ei”, continuă ea să îl citeze. “Am făcut destul rău. ” Dar dacă nu mă uit, nu înseamnă că nu *văd*, continuă ea. Nu te urmăream, jur, Bella. Doar că deja m-am învățat cu tine... când te-am văzut sărind nu m-am gândit, pur și simplu m-am urcat în avion. Știam că voi ajunge prea târziu, dar nu puteam să nu fac nimic. Apoi ajung aiaci, gândindu-mă că poate îl ajut pe Charlie cumva, și apari tu. Scutură din cap, de data asta zăpăcită. Vocea îi era încordată. Te-am văzut intrând în apă

și am așteptat și am tot așteptat să apari, dar n-ai apărut. Ce s-a întâmplat? Și cum ai putut să îi faci una ca asta lui Charlie? Nu te-ai gândit ce s-ar putea întâmpla? Și fratelui meu? Te-ai gândit o clipă măcar ce i s-ar putea întâmpla și lui Edward...

Am întrerupt-o în momentul în care i-a rostit numele. O lăsasem să continue, chiar și după ce mi-am dat seama că nu înțelesese ce s-a întâmplat, doar ca să aud clinchetul minunat al vocii ei. Dar era cazul s-o întrerup.

— Alice, nu am încercat să mă sinucid.

Mă privi neîncrezătoare.

— Vrei să spui că nu ai sărit de pe o stâncă?

— Nu, dar... M-am strâmbat. Am făcut-o doar ca să mă distrez.

Expresia feței i se înăsperi.

— Văzusem niște prieteni de-ai lui Jacob sărind de pe stâncă, am insistat. Părea... distractiv, și eram plictisită...

Alice așteaptă.

— Nu m-am gândit la modul în care furtuna va afecta curenții de apă. De fapt, nu m-am gândit la apă deloc.

Alice nu credea o iotă. Îmi dădeam seama că încă se mai gândea că încercasem să mă sinucid. M-am decis să o iau pe altă cale.

— Deci, dacă m-ai văzut sărind în apă, de ce nu l-ai văzut și pe Jacob?

Își lăsă capul într-o parte, gânditoare.

Am continuat.

— Probabil că m-aș fi înecat dacă Jacob n-ar fi sărit după mine. Mă rog, fără probabil. Cert e că a făcut-o și m-a tras afară și bănuiesc că m-a târât până la mal, deși îmi pierdusem cunoștința. Nu cred că am fost sub apă mai mult de un minut până m-a apucat el. Cum de n-ai văzut asta?

Alice se încruntă, perplexă.

— Cineva te-a scos afară?

— Da. Jacob m-a salvat.

Am privit curioasă cum o gamă enigmatică de emoții îi trecu fugitiv pe chip. Ceva o deranja – viziunile ei imperfecte? Dar nu eram sigură. Apoi se aplecă spre mine și îmi mirosi umărul.

Am înghețat.

— Nu fi ridicolă, murmură ea, mirosindu-mă în continuare.

— Ce faci?

Îmi ignoră întrebarea.

— Cu cine erai mai devreme? Părea că vă certați.

— Jacob Black. El e... cel mai bun prieten al meu, bănuiesc. Cel puțin, era... M-am gândit la fața mânioasă a lui Jacob și m-am întrebat ce îmi era el acum.

Alice dădu din cap, părând preocupată.

— Ce-i?

— Nu știu, spuse ea. Nu sunt sigură ce înseamnă.

— Ei bine, măcar nu sunt moartă.

Alice își dădu ochii peste cap.

El a fost un prost să își închipuie că poți supraviețui singură. Nu am mai văzut niciodată pe cineva atât de înclinat spre idioțenii care să îi amenințe viața.

— Am supraviețuit, am subliniat eu.

Ea se gândea la altceva.

— Deci, dacă pentru tine curenții erau prea puternici, cum a reușit acest Jacob să se descurce?

Jacob e... puternic.

Auzi reținerea din vocea mea și ridică din sprâncene. Mi-am mușcat buzele o secundă. Era acesta un secret sau nu? Și dacă era, atunci față de cine eram fidelă? Față de Jacob sau față de Alice?

Era prea greu de ținut secrete, am decis eu. Jacob știa totul, așa că de ce nu ar ști și Alice?

— Vezi tu, ei bine, el e... un fel de vârcolac, am recunoscut în grabă. Indienii Quileute se transformă în lupi când sunt vampiri în preajma lor. Ei îl cunosc pe Carlisle de foarte multă vreme. Erai cu Carlisle pe atunci? Alice rămase cu gura căscată un moment, apoi își reveni, clipind cu rapiditate.

— Ei bine, bănuiesc că asta explică mirosul, murmură ea. Dar oare explică și faptul că l-am văzut? Se încruntă, încrețindu-și fața de porțelan.

— Mirosul? am repetat.

— Miroși oribil, spuse ea absentă, încă încruntată. Un vârcolac? Ești sigură de asta?

— Foarte sigură, am spus eu, înfiorându-mă când mi-am amintit de Paul și de Jacob luptându-se în drum. Bănuiesc că nu erai cu Carlisle ultima oară când au fost vârcolaci în Forks?

— Nu, nu îl descoperisem încă.

Alice era încă pierdută în gânduri. Deodată, ochii i se lărgiră și se întoarse să se holbeze la mine cu o figură șocată.

— Prietenul tău cel mai bun e vârcolac?

— Nu de mult, i-am spus, cu o voce defensivă. E vârcolac doar de câteva săptămâni.

Ea se încruntă la mine.

— Un vârcolac tânăr? Și mai rău! Edward avea dreptate atragi pericolul. Nu crezi că trebuia să stai departe de toate astea?

— Nu e nimic în neregulă cu vârcolacii, am mormăit eu, vexată de tonul ei critic.

— Până când își pierde cumpătul. Scutură din cap iute dintr-o parte în alta. Doar tu poți să faci asta, Bella. Toți ar duce-o mai bine dacă vampirii ar pleca din oraș. Dar tu începi să umbli cu primii monștri pe care îi găsești.

Nu voiam să mă cert cu Alice – încă mai tremuram de fericire că era acolo, că puteam să îi ating pielea ca de marmură și să îi aud vocea ca un clinchet de clopoței în vânt -, dar înțelesese greșit.

— Nu, Alice, vampirii nu au plecat cu adevărat – nu toți, cel puțin. Asta e toată problema. Dacă nu erau vârcolacii, Victoria ar fi ajuns la mine până acum. Ei bine, dacă nu erau Jake și prietenii lui, Laurent m-ar fi doborât înaintea ei, așa că... Victoria? Șuieră ea. Laurent?

Am dat din cap, puțin alarmată de expresia din ochii ei negri. Am arătat spre mine.

— Atrag pericolul, îți amintești?

Ea scutură iar din cap.

— Spune-mi totul – începe cu începutul.

Am sărit peste povestea cu motocicletele și cu vocile din capul meu, și i-am povestit totul până la aventura nefericită de astăzi. Lui Alice nu i-a plăcut explicația mea șubredă despre plictiseală și stânci, așa că m-am grăbit să ajung la flacăra ciudată pe care o văzusem pe apă și la semnificația acesteia. Ochii i se îngustară ca lamele la partea aceea. Era ciudat s-o văd atât de... atât de periculoasă – ca un vampir. Mi-am înghițit nodul din gât și i-am povestit despre Harry.

Îmi ascultă istorisirea fără să mă întrerupă. Din când în când mai dădea din cap, iar cuta dintre sprâncene i se adânci de parcă ar fi fost sculptată în

marmura pielii ei. Nu scoase nici un cuvânt și, într-un târziu, am tăcut și eu, afectată de trecerea în neființă a lui Harry. M-am gândit la Charlie; trebuia să ajungă acasă în curând. Oare în ce stare va fi?

— Plecarea noastră nu ți-a făcut deloc bine, nu-i așa? murmură Alice.

Am râs – a fost un sunet ușor isteric.

— Păi, n-a fost ăsta scopul, nu-i așa? Doar n-ați plecat ca să-mi fie mie bine!

Alice se încruntă și privi în jos pentru un moment.

— Ei bine... bănuiesc că am acționat impulsiv azi. Probabil n-ar fi trebuit să mă bag.

Puteam să simt cum mi se scurge sângele din obraji. Stomacul mi se încleștă.

— Nu pleca, Alice, am șoptit. Degetele mi se încleștară în jurul gulerului cămășii ei albe. Te rog, nu mă părăsi!

Ochii i se deschiseră mari.

— Bine, spuse ea, rostind încet fiecare cuvânt. Nu plec nicăieri în seara asta. Încearcă să inspiri adânc.

Am încercat s-o ascult. Ea îmi privi fața în timp ce mă străduiam să respir adânc. Așteptă până m-am calmat, apoi spuse:

— Arăți ca dracu', Bella.

— Era să mă înec azi, i-am reamintit.

— E mai mult de atât. Ești într-un hal fără de hal.

— Am tresărit.

— Uite ce e, fac tot ce pot.

— Ce vrei să spui?

— Nu mi-a fost ușor. Mă străduiesc.

— Ea se încruntă.

— I-am spus eu, zise ea pentru sine.

— Alice, am oftat. Ce credeai că o să găsești aici? Lăsând la o parte faptul că era să mă înec, credeai că o să mă găsești dansând și fluierând melodii de cabaret? Mă cunoști bine.

— Așa e. Dar am sperat.

— Înseamnă că nu sunt atât de deșteaptă pe cât credeai. Telefonul sună.

— Trebuie să fie Charlie, am spus, ridicându-mă cu greu în picioare. Am apucat-o pe Alice de mâna rece și am târât-o după mine la bucătărie. Nu aveam de gând s-o las nesupravegheată.

— Charlie? am răspuns eu la telefon.

— Nu, sunt eu, spuse Jacob.

— Jake!

Alice îmi analiză expresia.

- — Voiam doar să văd dacă mai trăiești, spuse Jacob supărat.

- — Sunt bine. Ți-am spus că nu era...

— Da. M-am prins. Pa.

— Jacob închise telefonul.

Am oftat și mi-am lăsat capul pe spate, holbându-mă la tavan.

— Asta va fi o problemă.

Alice mă strânse de mână.

— Ei nu sunt încântați că eu sunt aici.

— Nu în mod deosebit. Dar nu e treaba lor.

Alice își puse brațul în jurul meu.

— Deci, ce facem acum? medita ea. Păru să vorbească de una singură pentru un moment. Treburi de făcut. Chestii de rezolvat.

— Ce treburi sunt de făcut?

Fața îi deveni brusc precaută.

— Nu știu sigur... trebuie să îl văd pe Carlisle.

Oare va pleca atât de repede? Stomacul mi se strânse.

— Nu mai poți sta? am implorat-o eu. Te rog! Doar puțin timp. Mi-a fost atât de dor de tine! Vocea mi se frânse.

— Dacă tu crezi că e o idee bună. Ochii îi erau nefericiți.

— Da, cred. Poți să stai aici... lui Charlie îi va plăcea asta.

— Am și eu casă, Bella.

Am dat din cap, dezamăgită, dar resemnată. Ea ezită, studiindu-mă.

— Ei, cel puțin ar trebui să mă duc să îmi aduc o valiză cu niște haine.

Mi-am aruncat brațele în jurul ei.

— Alice, ești cea mai tare!

— Și cred că trebuie să vânez. Imediat, adăugă ea cu o voce chinuită.

— Vai! Am făcut un pas în spate.

— Poți să stai departe de necazuri pentru o oră? întrebă ea sceptică. Apoi, înainte ca eu să răspund, ridică un deget și închise ochii. Fața ei albă era inexpressivă.

Apoi deschise ochii și răspunse la propria întrebare:

— Da, o să fie bine. În seara asta cel puțin. Făcu o grimasă. Chiar și când se strâmba, arăta ca un înger.

— Te mai întorci? am întrebat cu o voce pierdută.

— Îți promit – o oră.

Am tras cu ochiul spre ceasul de pe masa din bucătărie. Ea râse și se aplecă iute să mă sărute pe obraz, apoi dispăru.

Am inspirat adânc. Alice se va întoarce. M-am simțit brusc mult mai bine.

Aveam destule de făcut ca să-mi găsesc o ocupație cât o așteptam. Un duș era cu siguranță pe listă. Mi-am mirosit umerii când m-am dezbrăcat, dar n-am simțit alt miros în afara de cel de apă sărată și de alge oceanice. M-am întrebat la ce se referise Alice când spusese că miros urât.

După ce m-am spălat, m-am dus înapoi la bucătărie. Nu vedeam nici un semn că Charlie ar fi mâncat de curând și am presupus că va fi înfometat când se va întoarce. Fredonam fals un cântecel în timp ce mă mișcăm prin bucătărie.

În timp ce mâncarea de joi se rotea în cuptorul cu microunde, am pus pe canapea cearșafuri și o pernă veche. Alice nu va avea nevoie de ele, dar Charlie trebuia să le vadă. Am avut grijă să nu mă uit la ceas. Nu era nici un motiv să mă panichez; Alice îmi promisese.

M-am grăbit să mănânc fără să simt gustul mâncării simțind doar durerea din gât când înghițeam. Îmi era mai mult sete decât foame; cred că am băut aproape doi litri de apă până am terminat de mâncat. Toată sarea pe care o asimilasem în organism mă deshidratase.

M-am dus să mă uit la televizor în timp ce așteptam.

Alice era deja acolo, așezată pe patul improvizat. Ochii îi erau de culoarea caramelului lichid. Zâmbi și bătu cu palma perna de lângă ea.

— Mersi.

— Ai ajuns mai devreme, i-am spus, încântată.

M-am așezat lângă ea și mi-am aplecat capul pe umărul ei. Ea își puse brațele reci în jurul meu și oftă.

— Bella. Ce ne facem cu tine?

— Nu știu, am recunoscut. Chiar m-am străduit din răputeri.

— Te cred.

— S-a făcut liniște. El... el... Am tras adânc aer în piept. Puteam să-i spun numele în gând, dar încă îmi era greu să îl rostesc cu voce tare. Edward știe că ești aici? nu m-am putut abține să nu întreb. La urma urmei, era durerea mea. Mă voi ocupa de ea când Alice va pleca, mi-am promis eu și mi-a venit rău numai gândindu-mă la asta.

— Nu.

Putea fi adevărat doar într-o singură situație.

— El nu e cu Carlisle și Esme.

— Ne sună o dată la câteva luni.

— Aha.

Probabil că era pe undeva, distrându-se.

— Ai spus că ai venit cu avionul... De unde ai venit?

— Eram în Denali. În vizită la familia Tanyei.

— Jasper e și el aici? A venit cu tine?

Ea scutură din cap.

— El nu a fost de acord ca eu să mă bag. Noi am promis... începu ea, apoi se opri, iar tonul i se schimbă. Crezi că Charlie se va supăra că sunt aici? întrebă ea, părând îngrijorată.

— Charlie crede că ești minunată, Alice.

— Ei bine, vom afla imediat.

Câteva secunde mai târziu, am auzit mașina de poliție trăgând pe alee. Am sărit în picioare și m-am grăbit să deschid ușa.

Charlie își târa picioarele încet pe alee, cu ochii în pământ și umerii căzuți. Am pășit afară să îl întâmpin; nici măcar nu m-a văzut până când nu l-am îmbrățișat. Mă strânse și el la piept cu putere.

— Îmi pare atât de rău pentru Harry, tată!

— O să îmi fie foarte dor de el, murmură Charlie.

— Sue ce face?

— Pare năucită, ca și cum nu a înțeles încă. Sam stă cu ea... Îi pieri vocea. Bieții copii! Leah e doar cu un an mai mare decât tine, iar Seth nu are decât paisprezece ani... Scutură din cap.

Își ținu brațul strâns în jurul meu și porni către ușă.

— Hm, tată? M-am gândit că ar fi mai bine să îl avertizez. N-o să ghicești cine e aici.

Se uită la mine fără expresie. Își rotește capul și observă Mercedesul parcat peste drum, cu vopseaua neagră strălucitoare în lumina de pe verandă. Înainte să apuce să spună ceva, Alice apărură în prag.

— Bună, Charlie, spuse ea cu vocea joasă. Îmi pare rău că am venit într-un moment așa de prost.

— Alice Cullen? se uită el la silueta delicată din fața lui, de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor. Alice, tu ești?

— Da, eu sunt, confirmă ea. Eram prin zonă.

— Carlisle e și el... ?

— Nu, sunt singură.

Și eu, și Alice știam că nu întreba cu adevărat despre Carlisle. Brațul lui Charlie se strânse în jurul umărului meu.

— Poate să stea aici, nu-i? I-am rugat eu. Am invitat-o deja.

— Desigur, spuse Charlie, mecanic. Ne-ar face plăcere să stai la noi, Alice.

— Mulțumesc, Charlie. Știu că e un moment groaznic.

— Nu, e bine, sincer. Eu voi fi foarte ocupat să ajut familia lui Harry cu tot ce pot; va fi bine pentru Bella să aibă companie.

— Ți-am lăsat ceva de mâncare pe masă, tată, i-am spus eu.

— Mersi, Bell. Mă mai strânse o dată înainte să se ducă spre bucătărie.

Alice se așeză pe canapea, iar eu am urmat-o. De data aceasta, ea a fost cea care m-a tras spre umărul ei.

— Arăți obosită.

— Mda, am recunoscut eu și am dat din umeri. Experiențele aproape mortale mă cam obosesc... Deci, ce părere are Carlisle de faptul că ești aici?

— Nu știe. El și cu Esme erau într-o expediție de vânătoare. O să mă sune peste câteva zile, când se va întoarce.

— Dar lui nu o să îi spui, totuși... când va suna din nou? am întrebat-o. Știa că acum nu mă refeream la Carlisle.

— Nu. Mi-ar smulge capul dintr-o mușcătură, spuse Alice cu asprime.

Am râs o dată, apoi am oftat. Nu voiam să dorm. Voiam să stau toată noaptea trează și să vorbesc cu Alice. Și nu aveam de ce să fiu obosită după ce dormisem pe canapeaua lui Jacob toată ziua. Dar faptul că fusese cât pe-acum să mă înec chiar mă epuizase teribil, iar ochii nu voiau să îmi rămână deschiși. Mi-

am lăsat capul pe umărul ei și am alunecat într-o uitare mai profundă decât sperasem vreodată.

M-am trezit devreme dintr-un somn adânc și fără vise, simțindu-mă odihnită, dar înțepenită. Eram pe canapea, învelită cu păturile pe care le întinsesem pentru Alice, și îi auzeam pe ea și pe Charlie discutând în bucătărie. Se auzea de parcă Charlie îi pregătea micul dejun.

— Cât de rău a fost, Charlie? întrebă Alice cu delicatețe.

La început, am crezut că vorbea despre necazul familiei Clearwater.

Charlie oftă.

— Foarte rău.

— Povestește-mi. Vreau să știu exact ce s-a întâmplat după ce am plecat noi.

Se lăsă liniștea în timp ce ușa unui dulap se deschise și butonul unui aragaz fu apăsat. Am așteptat încordată.

— Nu m-am simțit niciodată atât de neajutorat, începu Charlie încet. Nu știam ce să fac. În prima săptămână – am crezut că va trebui s-o internez. Nu voia să mănânce sau să bea, nu se mișca. Doctorul Gerandy arunca cu termeni de genul „catatonic”, dar nu l-am lăsat să urce s-o vadă. Îmi era teamă să n-o sperie.

— Dar și-a revenit totuși?

— Am chemat-o pe Renée să o ia în Florida. Pur și simplu nu voiam să fiu eu acela... dacă trebuia să o duc la spital. Speram că mama ei o va ajuta. Dar când am început să îi împachetăm hainele, a luat-o complet razna. N-am văzut-o niciodată pe Bella făcând o criză ca aia. Ea a fost mereu destul de liniștită, dar atunci, o Doamne, a făcut urât de tot. Și-a aruncat hainele peste tot și a început să țipe că nu puteam s-o facem să plece – apoi a început să plângă. Am crezut că după aia o să își revină.

Nu am contrazis-o când a insistat să rămână aici... și chiar părea că e mai bine la început...

Charlie nu mai continuă. Îmi era greu să îl ascult, să aflu câtă durere îi provocasem.

— Dar? replică Alice.

— S-a întors la școală și la muncă, mânca și dormea, și își făcea temele. Răspundea când cineva îi adresa o întrebare directă. Dar era... goală. Ochii îi erau lipsiți de expresie. Au fost multe lucruri mărunte – nu mai ascultă muzică;

am găsit o grămadă de CD-uri sparte la gunoi. Nu mai citește; nu stă în aceeași cameră cu televizorul dacă e deschis, lasă că nu se uita ea prea mult nici înainte. În cele din urmă mi-am dat seama – evita orice lucru care i-ar putea aminti de... el. Nu mai puteam să stăm de vorbă; eram atât de îngrijorat că aș putea spune ceva care s-o supere – cele mai mici lucruri o făceau să tresară – și niciodată nu se oferea să facă nimic. Doar răspundea dacă o întrebam ceva. Era singură tot timpul. Nu și-a mai sunat prietenii și, după o vreme, au încetat să mai sune și ei. A fost noaptea morților vii pe aici. Încă o mai aud țipând în somn...

Îl simțeam cum se înfioară. M-am înfiorat și eu, amintindu-mi. Apoi am oftat. Nu-l păcălisem deloc, nici măcar o secundă.

— Îmi pare atât de rău, Charlie, spuse Alice, cu vocea posomorâtă.

— Nu e vina ta. Felul în care o spuse lăsa să se înțeleagă că el considera pe altcineva răspunzător. Tu ai fost întotdeauna o prietenă bună.

— Acum pare mai bine, totuși.

— Da. De când a început să iasă cu Jacob Black, am observat o îmbunătățire considerabilă. Are culoare în obraji când vine acasă, îi strălucesc ochii. E mai fericită. Se opri, iar tonul vocii îi era diferit când reluă discuția. El e cu vreun an mai mic decât ea, și știu că ea îl considera doar un prieten, dar cred că acum sunt mai mult decât atât, sau cel puțin se îndreaptă în direcția aceea. Charlie spuse asta pe un ton aproape amenințător. Era un avertisment, nu pentru Alice, dar pentru ca ea să îl transmită mai departe. Jake e matur pentru vârsta lui, continuă el. A avut grijă de tatăl lui din punct de vedere fizic, așa cum Bella a avut grijă de mama ei din punct de vedere emoțional. Asta l-a maturizat. E un puști arătos – o moștenește pe maică-sa. E bun pentru Bella, să știi, insistă Charlie.

— Atunci e bine că are un prieten ca el, fu Alice de acord.

Charlie răsuflă ușurat în fața lipsei de opoziție.

— Bine, cred că exagerez puțin lucrurile. Nu știu... chiar și cu Jacob, din când în când văd ceva în ochii ei, și mă întreb dacă mi-am dat vreodată seama cât de mult suferă. Nu e normal, Alice, și... mă înspăimântă. Nu e normal deloc. Nu e ca și cum cineva... ar fi părăsit-o, ci ca și cum cineva ar fi murit. Vocea i se frânse.

Ca și cum cineva ar fi murit – parcă eu aș fi murit. Pentru că pierdusem mai mult decât cea mai adevărată dintre iubiri – de parcă asta nu era de ajuns

să omoare pe cineva. Pierdusem un întreg viitor, o familie întreagă – viața întreagă pe care mi-o alesesem...

Charlie continuă pe un ton deznădăjduit.

— Nu știu dacă va trece peste asta – nu știu dacă e în natura ei să se vindece de așa ceva. Întotdeauna a fost o persoană atât de constantă. Ea nu trece peste evenimente, nu se răzgândește.

— E unică, recunosc Alice cu vocea uscată.

— Alice... Charlie ezită. Acum, tu știi cât de mult țin la tine, și îmi dau seama că se bucură să te vadă, dar... sunt un pic îngrijorat cu privire la urmările vizitei tale.

— Și eu, Charlie, și eu. N-aș fi venit dacă aș fi știut. Îmi pare rău.

— Nu te scuza, drăguț. Cine știe? Poate că îi va prinde bine.

— Sper să ai dreptate.

Se lăasă liniștea, auzindu-se numai zgâriatul furculițelor pe farfurii și ronțăitul lui Charlie. M-am întrebat unde ascundea Alice mâncarea.

— Alice, trebuie să te întreb ceva, spuse Charlie jenat.

Alice era calmă.

— Dă-i drumul.

— Nu se întoarce și el să ne viziteze, nu-i așa? Puteam să aud mânia reprimată din vocea lui Charlie.

Alice răspunse pe un ton delicat, liniștitor:

— Nici nu știe că sunt aici. Ultima oară când am vorbit cu el, era în America de Sud.

Am înțepenit când am auzit informația asta nouă, și am ascultat mai atentă.

— Tot e ceva, mârâi Charlie. Ei bine, sper că se distrează.

Pentru prima dată, vocea lui Alice avea un pic de oțel în ea.

— Eu n-aș băga mâna în foc, Charlie. Știam cum îi fulgerau ochii când vorbea pe tonul ăsta.

Un scaun alunecă de lângă masă, zgâriind cu zgomot podeaua. Mi l-am imaginat pe Charlie ridicându-se; în nici un caz Alice n-ar fi făcut un asemenea zgomot. Apa de la robinet curgea peste o farfurie.

Nu părea că mai aveau de gând să spună ceva despre Edward, așa că am decis că era timpul să mă trezesc.

M-am întors pe o parte, apăsându-mă pe arcurile canapelei ca să le fac să scârțâie. Apoi am căscat cu zgomot. În bucătărie se făcu liniște. M-am întins și am gemut.

— Alice? am întrebat cu inocență; răgușeala dureroasă din gât era destul de convingătoare.

— Sunt în bucătărie, Bella, strigă Alice, fără nici un indiciu în voce că mă bănuia că aș fi tras cu urechea. Dar ea era foarte bună la ascuns lucruri din astea.

Charlie trebui să plece – o ajuta pe Sue Clearwater cu aranjamentele de înmormântare. Ar fi fost o zi foarte lungă fără Alice. Ea nu vorbi despre plecare și nici eu n-am întrebat-o. Știam că era inevitabil, dar mi-am scos asta din minte.

Am vorbit în schimb despre familia ei – toți, cu excepția unuia. Carlisle lucra în tură de noapte în Ithaca și preda cu jumătate de normă la Cornell. Esme restaura o casă din secolul al XVII-lea, un monument istoric, în pădurea din nordul orașului. Emmett și Rosalie fuseseră în Europa pentru câteva luni într-o altă lună de miere, dar acum se întorseseră. Jasper era și el la Cornell, studiind filozofia de data asta. Iar Alice făcuse niște investigații personale, referitoare la informația pe care o aflasem eu întâmplător primăvara trecută. Reușise să dea de urma azilului unde își petrecuse ultimii ani din viața umană. Viața de care nu își amintea deloc.

— Mă numeam Mary Alice Brandon, îmi spuse ea încet. Aveam o soră mai mică pe nume Cynthia. Fiica ei – nepoata mea – încă mai trăiește în Biloxi.

— Ai aflat de ce te-au pus în... locul acela? Ce i-ar determina pe niște părinți să facă așa ceva? Chiar dacă fiica lor ar avea viziuni despre viitor...

Ea scutură din cap, gânditoare.

— N-am aflat prea multe despre ei. Am verificat toate ziarele vechi de la bibliotecă. Familia mea nu era menționată des; nu făceau parte din cercurile sociale despre care se vorbea în ziare. Logodna părinților mei era trecută acolo, și a Cynthiai. Numele îi căzu nesigur de pe buze. Nașterea mea era anunțată... și moartea mea. Mi-am găsit mormântul. Am șterpelit și foaia mea de internare din vechile arhive ale azilului. Data de internare și data de pe piatra de mormânt sunt aceleași.

N-am știut ce să spun, iar după o pauză scurtă, Alice continuă cu subiecte mai vesele.

Familia Cullen se adunase acum, cu o singură excepție și își petrecea vacanța de primăvară în Denali, cu Tanya și familia ei. Am ascultat încântată chiar și cel mai trivial detaliu. Ea nu l-a menționat deloc pe cel de care eram cea mai interesată, și pentru asta i-am fost recunoscătoare. Îmi era de ajuns să ascult poveștile familiei din care visasem odată să fac parte.

Charlie nu s-a întors decât după lăsarea serii, și arăta și mai dărâmat decât în noaptea precedentă. Intenționa să se întoarcă în rezervație la prima oră a dimineții, așa că se culcă devreme. Am rămas din nou cu Alice pe canapea.

Charlie era aproape un străin când a coborât pe scări, înainte de răsăritul soarelui, îmbrăcat într-un costum vechi pe care nu-l mai văzusem niciodată. Sacoul era descheiat; am presupus că îi era mult prea mic ca să mai poată încheia nasturii. Cravata era un pic prea largă pentru moda curentă. Merse către ușă în vârful picioarelor, încercând să nu ne trezească. L-am lăsat să plece, prefăcându-mă adormită, și la fel și Alice, de pe fotoliu.

Imediat ce el ieși pe ușă, Alice se ridică în fund. Era complet îmbrăcată sub pătură.

— Deci, ce facem astăzi? întrebă ea.

— Nu știu - vezi ceva interesant în viitor?

Ea zâmbi și scutură din cap.

— Dar e încă devreme.

Petrecusem atâta timp în La Push încât neglijasem o mulțime de lucruri de făcut pe acasă, așa că am decis să îmi rezolv o parte din treburile casnice. Voiam să fac ceva, orice, care să îl ajute pe Charlie - poate că se va simți mai bine dacă atunci când se va întoarce va găsi casa curată și ordonată. Am început cu baia - era cea mai neîngrijită.

În timp ce munceam, Alice stătea sprijinită de ușorul ușii, punându-mi cu nonșalanță întrebări despre prietenii mei, în fine, ai noștri, de la școală, dorind să afle ce mai făcuseră de când plecase. Figura îi rămase relaxată și lipsită de emoție, dar i-am simțit dezamăgirea pentru că nu puteam să îi spun prea multe. Sau poate că doar mă simțeam vinovată că trăsesem cu urechea la conversația ei cu Charlie de ieri-dimineață.

Eram cu mâinile în detergent până la coate, frecând cada de baie, când am auzit soneria de la intrare. M-am uitat la Alice. Era perplexă, aproape îngrijorată, ceea ce era ciudat; Alice nu era niciodată luată prin surprindere.

— Imediat! Am strigat spre ușa de la intrare grăbindu-mă să îmi clătesc brațele la chiuvetă.

— Bella, spuse Alice cu o urmă de frustrare în voce, am o bănuială cu privire la cine e la ușa, și cred că e mai bine să ies afară.

— O bănuială? Am repetat eu. De când trebuia Alice să bănuiască ceva?

Dacă aceasta este o repetare a scăpării din previziunile mele, atunci cel mai probabil este Jacob Black sau unul dintre... prietenii lui.

M-am holbat la ea, înțelegând dintr-odată.

— Nu poți să vezi vârcolacii?

Ea se strâmbă.

Așa s-ar părea. Era evident enervată de acest fapt – foarte enervată.

Se auzi din nou soneria – bâzâind de două ori, repede și cu nerăbdare.

— Nu trebuie să pleci nicăieri, Alice. Tu ai fost prima aici.

Ea scoase un hohot de râs cristalin – dar care avea o nuanță amenințătoare.

— Crede-mă, Bella – n-ar fi o idee bună ca eu și Jacob Black să fim împreună în aceeași cameră.

Mă sărută pe obraz rapid, înainte să dispară pe ușa camerei lui Charlie – și afară pe fereastră, fără îndoială.

Se auzi din nou soneria.

18. FUNERALII

Am alergat în jos pe scări și am tras de ușa cu putere.

Era Jacob, desigur. Alice intuise corect.

Stătea cam la doi metri de ușa, cu nasul încrețit de dezgust dar altfel afișând o expresie calmă, ca o mască.

Emana ostilitate. M-a făcut să-mi aduc aminte de acea după amiază îngrozitoare când îl alesese pe Sam în defavoarea mea și mi-am smucit bărbia în sus, ca reacție defensivă.

Mașina lui Jacob era parcată în curbă, cu Jared la volan și cu Embry pe scaunul pasagerului. Am înțeles ce însemna acest lucru: le era teamă să îl lase să vină aici singur. Mă întrista și mă enerva deopotrivă. Cullen-ii nu erau așa.

— Hei, am spus eu într-un târziu, văzând că el nu vorbește.

Jake se strâmbă, fără să se apropie de ușa. Cerceta fața casei.

Am scrâșnit din dinți.

— Ea nu e aici. Ai nevoie de ceva?

El ezită.

— Ești singură?

— Da. Am oftat.

— Pot să vorbesc cu tine un minut?

— *Desigur*, Jacob. Intră.

Jacob aruncă o privire peste umăr la prietenii lui din mașină. L-am văzut pe Embry scuturând din cap aproape imperceptibil. Din nu știu ce motiv, asta m-a călcat pe nervi.

Am scrâșnit din dinți din nou. „Lașilor”, am spus în sinea mea.

Jake mă fulgeră cu privirea. Avea sprâncenele groase și negre adunate într-un unghi furios deasupra ochilor adânci. Își încleștă fălcile, mărșălui – nu puteam să descriu altfel felul în care se mișca – sus pe trotuar și se strecură în casă pe lângă mine.

Înainte să închid ușa, privirea mi s-a întâlnit cu cele ale lui Jared și Embry – nu mi-a plăcut duritatea cu care s-au uitat la mine; chiar credeau că aș lăsa pe cineva să îi facă rău lui Jacob?

Jacob era în hol, în urma mea, și se holba la învălmășeala de pături din sufragerie.

— Petrecere în pijama? Întrebă el pe un ton sarcastic.

— Mda, am răspuns pe același ton. Nu-mi plăcea când Jacob se purta așa. Ce-ți pasă ție?

Jacob își încreți din nou nasul de parcă mirosise ceva neplăcut.

— Unde ți-e „prietena”?

Puteam să sesizez ghilimelele din tonul lui.

— Avea niște treburi de făcut. Uite ce e, Jacob, ce vrei?

Ceva din cameră îl irita și mai tare – brațele lungi îi tremurau. Nu îmi răspunse la întrebare, ci se îndreptă spre bucătărie, aruncându-și ochii neliniștiți peste tot.

L-am urmat. Patrula încoace și încolo de-a lungul mesei de bucătărie.

— Hei, am spus, așezându-mă în drumul lui. Se opri și mă privi cu atenție. Care-i problema ta?

— Nu-mi place că trebuie să fiu aici.

Asta m-a durut. Am tresărit, iar ochii i s-au îngustat.

— Atunci îmi pare rău că a trebuit să vii, am murmurat. De ce nu-mi spui ce-ai de spus și apoi poți să pleci?

— Trebuie doar să îți pun câteva întrebări. N-o să dureze mult. Trebuie să ne întoarcem la înmormântare.

— OK. Dă-i drumul odată. Probabil că exageram cu antagonismul, dar nu voiam ca el să vadă cât sufeream. Știam că nu fusesem corectă cu el. La urma urmei, eu o alesesem pe *strigoaie* în defavoarea lui seara trecută. Eu îl rănisem prima.

El inspiră adânc, iar tremuraturile degetelor încetă brusc. Fața lui căpătă o expresie liniștită.

— Unul dintre Cullen-i stă cu tine, declară el.

— Da. Alice Cullen.

Dădu din cap gânditor.

— Cât timp stă?

— Cât vrea. Tonul îmi era încă iritat. A fost invitată să rămână.

— Crezi că ai putea... te rog... să îi povestești despre Victoria?

Am pălit.

— I-am spus despre asta.

El dădu din cap.

— Trebuie să știi că nu putem să păzim decât pământurile noastre, cu un Cullen aici. Vei fi în siguranță doar în La Push. Nu te mai pot proteja aici, acum.

— Bine, am spus cu voce joasă.

El întoarse capul și se uită pe fereastra din spate. Nu continuă.

— Asta-i tot?

Privi pe geam când răspunse.

— Încă un lucru.

Am așteptat, dar n-a continuat.

— Da? am întrebat într-un târziu.

— Se întorc și ceilalți acum? întrebă el încet și detașat. Îmi amintea de maniera mereu calmă a lui Sam. Jacob semăna tot mai mult cu Sam... M-am întrebat de ce mă deranja atât de mult.

Acum eu am tăcut. El se uita la fața mea cu o privire scrutătoare.

— Ei? întrebă el.

— Se lupta să își ascundă tensiunea din spatele expresiei pașnice.

— Nu, am răspuns într-un târziu iritată. Nu se întorc.

— Expresia nu i se schimbă. OK. Asta e tot.

M-am uitat urât la el, enervându-mă și mai tare.

— Păi, atunci dispari. Du-te fuguța la Sam și spune-i că monștrii cei îngrozitori nu vin după tine.

— OK, repetă el, în continuare calm.

Asta păru să fie tot. Jacob ieși rapid din bucătărie. Am așteptat să aud ușa de la intrare, închizându-se, dar n-am auzit nimic. Auzeam cum ticăie ceasul de pe peretele de deasupra aragazului și m-am mirat din nou de cât de silențios se mișca.

Ce dezastru! Cum am putut să-l îndepărtiez atât de mult într-un timp atât de scurt?

Oare mă va ierta după ce va pleca Alice? Și dacă nu o făcea?

M-am prăbușit deasupra mesei de bucătărie și mi-am îngropat fața în mâini. Cum reușisem le încurc pe toate? Dar ce altceva aș fi putut să fac? Chiar și acum, privind în urmă, nu mă puteam gândi la alt mers al lucrurilor.

— Bella... ? întrebă Jacob cu vocea tulburată.

Mi-am ridicat capul și l-am văzut pe Jacob ezitând în pragul ușii; nu plecase. Abia atunci când am văzut picăturile cristaline strălucindu-mi pe mâini, mi-am dat seama că plângeam.

Expresia calmă a lui Jacob dispăruse; figura îi era neliniștită și nesigură. Veni repede spre mine, coborându-și capul astfel încât ochii să îi fie la același nivel cu ai mei.

— Am făcut-o din nou, nu-i așa?

— Ai făcut ce? am întrebat, cu vocea frântă.

— Mi-am încălcat promisiunea. Îmi pare rău.

— E în regulă, am mormăit eu. De data asta, eu am început.

Fața i se contorsionă.

— Știam ce simți pentru ei. Nu ar fi trebuit să mă surprindă.

Îi puteam vedea repulsia în ochi. Voiam să îi explic cum era Alice de fapt, să o apăr împotriva prejudecăților pe care le avea, dar ceva îmi spuse că acum nu era momentul. Așa că am spus din nou doar:

— Îmi pare rău.

— Hai să nu ne mai gândim la asta. OK? A venit doar în vizită, corect? Va pleca și lucrurile vor reveni la normal.

— Nu pot să fiu prietenă cu amândoi în același timp? am întrebat, fără să pot ascunde cât de rănită mă simțeam.

El scutură capul încet.

— Nu, nu cred că poți.

Am pufnit și am lăsat capul în jos, uitându-mă la picioarele lui mari.

— Dar mă vei aștepta, nu? Vei mai fi prietenul meu chiar dacă o iubesc și pe Alice?

N-am ridicat privirea de teamă să nu văd în ochii lui ce gândea despre ultima parte. Îi luă un minut să răspundă, așa că probabil nu era indicat să mă uit.

— Mda, întotdeauna voi fi prietenul tău, spuse el morocănos. Indiferent pe cine iubești.

— Promiți?

— Promit.

I-am simțit brațele în jurul meu și m-am sprijinit de pieptul lui, plângând încetișor.

— Foarte nasol.

— Da. Apoi îmi adulmecă părul și spuse: Căh!

— Ce e? I-am întrebat. Am ridicat privirea și am văzut că își încrețise nasul din nou. De ce toată lumea îmi face chestia asta? Nu miros urât!

El zâmbi.

— Ba da, miroși ca ei. Bleah! Prea dulce – grețos de dulce Și... glacial. Îmi mută nările.

— Serios? Era ciudat. Alice mirosea incredibil de frumos Pentru un om, cel puțin. Dar atunci de ce și Alice spune că miros urât?

Asta îi șterse zâmbetul.

— Hm. Poate că nici eu nu miros prea bine pentru ea. Hm!

Ei, mie amândoi îmi miroșiți bine. Mi-am lăsat din nou capul pe pieptul lui. Avea să-mi fie tare dor de el după ce va ieși pe ușă. Era o situație fără ieșire – pe de o parte, voiam ca Alice să stea pentru totdeauna. Aveam să mor – metaforic vorbind – când mă va părăsi. Dar cum puteam să supraviețuiesc fără să îl văd pe Jake? „Ce dezastru”, m-am gândit eu.

— O să îmi fie dor de tine, șopti Jacob, ca un ecou al gândurilor mele. În fiecare minut. Sper să plece repede.

— Nu trebuie să fie așa, Jake.

El oftă.

— Ba da, Bella. Tu... o iubești pe ea. Așa că ar fi bine să nu mă apropii de ea. Nu sunt sigur că sunt îndeajuns de temperat ca să fac față. Sam ar fi furios dacă aș încălca tratatul și – vocea îi deveni sarcastică – probabil nu ți-ar plăcea prea mult dacă aș omorî-o pe prietena ta.

Am vrut să mă desprind de el când a spus asta, dar el și-a strâns brațele, refuzând să mă lase să scap.

— Nu are rost să evităm adevărul. Lucrurile sunt așa cum sunt, Bells.

— *Nu*-mi place cum sunt lucrurile.

Jacob își eliberă un braț ca să își poată pune mâna mare și cafenie sub bărbia mea, să mă facă să mă uit la el.

— Da. Era mai ușor când eram și eu om, nu-i așa?

Am oftat.

Ne-am uitat unul la altul pentru un moment lung. Mâna îi era fierbinte pe pielea mea. Știam că pe fața mea nu era decât tristețe melancolică – nu voiam să trebuiască să spun la revedere acum, indiferent pentru cât de puțin timp. La început, expresia feței ei lui o reflecta pe a feței mele, dar apoi, când nici unul din noi nu a întors capul, expresia i se schimbă.

Îmi dădu drumul, ridicând cealaltă mână pentru a-și trece vârfurile degetelor peste obrazul meu, coborând până la maxilar. Îi simțeam degetele tremurând – nu din cauza mâniei de data asta. Își apăsă palma pe obrazul meu, astfel că fața îmi era prinsă între mâinile lui fierbinți.

— Bella! șopti el.

Am înghețat. Nu! Nu luasem decizia asta încă. Nu știam dacă puteam să fac asta, iar acum nu mai aveam timp să mă gândesc. Dar aș fi fost nebună să cred că, dacă l-aș fi respins acum, gestul meu n-ar fi avut consecințe.

L-am privit și eu. Nu era Jacob *al meu*, dar putea să fie. Fața lui îmi era dragă și familiară. El era confortul meu, oaza mea de siguranță. Chiar acum, puteam să fac să îmi aparțină mie.

Alice se întorsese pentru moment, dar asta nu schimba nimic. Pierdusem adevărata dragoste pentru totdeauna. Prințul nu se mai întorcea să mă trezească cu un sărut din somnul meu vrăjit. Iar la urma urmei, eu nu eram o prințesă. Deci care era scenariul pentru *celelalte* săruturi? Genul acela monden care nu rupea vrăji?

Poate că va fi ușor – cum era când îl țineam de mână sau când mă îmbrățișa. Poate că mă voi simți bine. Poate nu mă voi simți ca o trădătoare. Și oricum, pe cine trădam? Doar pe mine însămi.

Ținându-și ochii într-ai mei, Jacob începu să își aplece fața peste mine. Iar eu eram absolut indecisă.

Sunetul strident al telefonului ne-a făcut pe amândoi să tresărim, dar nu l-a făcut să renunțe. Își luă mâna de sub bărbia mea ca să apuce receptorul, dar încă îmi ținea fața cu mâna cu care-mi atingea obrazul. Nu își luă privirea din ochii mei. Eram prea tulburată ca să reacționez sau să profit de acest moment.

— Casa Swan, spuse Jacob, cu vocea lui răgușită și puternică.

Cineva răspunse, iar Jacob se schimbă într-o secundă. Se îndreptă, iar mâna îi căzu de pe fața mea. Din ochii lui dispăruse orice urmă de emoție, iar fața îi deveni albă, și aș fi pariat pe rămășițele amărâte din fondul meu de facultate că era Alice.

Mi-am revenit și am întins mâna după receptor. Jacob mă ignoră.

Nu e aici, spuse Jacob, iar tonul îi era amenințător. Persoana de la celălalt capăt al firului a replicat scurt și apoi a cerut mai multe informații, pentru că Jacob a adăugat fără chef:

— E la înmormântare.

Apoi Jacob închise telefonul.

— Strigoi nenorocit, murmură el ca pentru sine. Apoi se întoarse din nou spre mine cu o expresie de amărăciune pe chip.

— Cui i-ai închis telefonul? I-am întrebat furioasă. În casa mea, și la telefonul meu?

— El mi-a închis telefonul!

— El? Cine era?!

Aproape scui pă titlul.

— Doctorul Carlisle Cullen.

— De ce nu m-ai lăsat să vorbesc cu el?!

— N-a cerut cu tine, spuse Jacob cu răceală. Fața îi era inexpressivă, dar mâinile îi tremurau. A întrebat unde e Charlie și i-am spus. Nu cred că am încălcat vreo regulă de conduită.

— Ia ascultă, Jacob Black...

Dar evident că nu mă asculta. Se uită repede peste umăr, de parcă l-ar fi strigat cineva din camera cealaltă. Ochii i se măriră și trupul i se încordă, apoi începu să tremure. Am ascultat și eu, în mod automat, dar n-am auzit nimic.

— Pa, Bells, strigă el și se grăbi către ușa din față.

Am alergat după el.

— Ce e?

M-am izbit de el când s-a întors pe călcâie, înjurând în surdină. Se întoarse din nou, lovindu-mă. M-am împiedicat și am căzut pe podea, peste picioarele lui.

— La naiba, au! am protestat eu când el și-a smuls cu repeziciune picioarele, pe rând, să și le elibereze.

M-am luptat să mă ridic în picioare în timp ce el se îndrepta către ușa din spate; brusc, încremeni din nou.

Alice stătea nemișcată la baza scărilor.

— Bella, spuse ea înecându-se.

M-am ridicat în picioare și am alergat lângă ea. Privirea îi era pierdută undeva departe, era trasă la față și albă ca varul. Corpul ei subțire tremura din cauza unei tulburări interioare,

— Alice, ce se întâmplă? am strigat. I-am pus mâinile pe față, încercând s-o calmez.

Privi țință în ochii mei.

— Edward, a fost tot ce a șoptit.

Corpul meu a reacționat mai repede decât a fost în stare mintea mea să priceapă implicațiile răspunsului ei. La început nu am înțeles de ce se învârtea camera cu mine sau de unde venea vâjâitul din urechile mele. Mintea mea era incapabilă să înțeleagă de ce Alice se albise la față și ce legătură avea asta cu Edward, în timp ce corpul mi se legăna, căutând izbăvirea inconștienței înainte să mă izbească realitatea.

Scara se înclină într-un unghi ciudat.

Vocea furioasă a lui Jacob îmi ajunsese brusc la urechi, proferând o mulțime de înjurături. Am simțit o vagă dezamăgire. În mod cert, noii lui prieteni aveau o influență negativă asupra lui.

Am ajuns pe canapea fără să îmi dau seama, iar Jacob înjura în continuare. Ca la cutremur – canapeaua se zgâlțâia sub mine.

— Ce i-ai făcut? se răsti el.

Alice îl ignoră.

— Bella? Bella, revino-ți. Trebuie să ne grăbim.

— Nu te apropia, o avertiză Jacob.

— Calmează-te, Jacob Black! ordonă Alice. Doar nu vrei să faci asta atât de aproape de ea.

— Nu cred că voi avea probleme să îmi păstrez concentrarea, replică el, dar vocea îi era un pic mai calmă.

— Alice? Vocea îmi era slăbită. Ce s-a întâmplat? am întrebat, deși nu voiam să aud.

— Nu știu, se jelui ea brusc. La ce se gândește?!

M-am chinuit să mă ridic în ciuda amețelii. Mi-am dat seama că mă apucasem de brațul lui Jacob pentru echilibru. El era cel care tremura, nu canapeaua.

Când am zărit-o din nou, Alice scotea un telefon mic argintiu din poșetă. Degetele tastară numărul foarte repede.

— Rose, trebuie să vorbesc cu Carlisle acum. Vocea îi era biciuitoare. Bine, imediat ce se întoarce. Nu, voi fi în avion. Ascultă, ai vești de la Edward?

Alice tăcu, ascultând cu o expresie care devenea tot mai îngrozită de la o secundă la alta. De groază, gura i se deschise într-un mic O, iar telefonul îi tremura în mână.

— De ce? icni ea. De ce ai făcut asta, Rosalie?

Oricare ar fi fost răspunsul, o făcu să își încleșteze maxilarul de furie. Ochii îi fulgerară și i se îngustară.

— Păi, ai greșit de două ori, Rosalie, așa că asta ar fi o problemă, nu crezi? întrebă ea cu ironie. Da, așa e. Ea e bine – am greșit... E o poveste lungă... Dar te-ai înșelat și în privința aia, de aia te-am sunat... Da, asta este exact ceea ce am văzut.

Vocea lui Alice era foarte dură, iar buzele îi erau trase, lăsând să se vadă dinții.

— E cam târziu pentru asta, Rose. Păstrează-ți remușcările pentru cine te crede.

Alice închise telefonul cu o mișcare rapidă a degetelor. Privirea îi era chinută când își întoarse fața spre mine.

— Alice, am spus eu repede. Încă nu puteam s-o las să vorbească. Mai aveam nevoie de câteva secunde înainte să vorbească, iar cuvintele ei să îmi

distrugă ceea ce îmi mai rămăsese din viață. Alice, Carlisle s-a întors, totuși. A sunat mai înainte...

Se uită la mine cu privirea în gol.

— Cu cât timp înainte? Întrebă ea cu o voce pierdută.

— Cu jumătate de minut înainte să apari tu.

— Ce a spus?

— N-am vorbit eu cu el. Privirea îmi fugi către Jacob.

Alice își întoarse privirea pătrunzătoare către el. Jacob tresări, dar rămase lângă mine. Parcă încerca să mă protejeze cu corpul lui.

— A întrebat de Charlie și i-am spus că nu e aici, mormăi Jacob rânchinos.

— Asta-i tot? Întrebă Alice, cu o voce glacială.

— Apoi mi-a închis telefonul, scuipe Jacob cuvintele. Un tremur i se rostogoli pe șira spinării, scuturându-mă și pe mine odată cu el.

— I-ai spus că Charlie e la înmormântare, i-am reamintit eu.

Alice își smuci capul în direcția mea.

— Care au fost exact cuvintele lui?

— A spus: „Nu e aici” și când Carlisle a întrebat unde Charlie, Jacob a spus: „la înmormântare”.

Alice gemu și căzu în genunchi.

— Spune-mi, Alice, am șoptit eu.

— Nu era Carlisle la telefon, spuse ea deznădăjduită.

— Mă faci mincinos? mârâi Jacob de lângă mine.

Alice îl ignoră, privind cu atenție fața mea nedumerită.

— Era Edward. Cuvintele îi erau doar o șoptă chinuită. Crede că ai murit.

Mintea mea începu din nou să lucreze. Acestea nu erau cuvintele la care mă așteptam, așa că un sentiment de ușurare îmi limpezi mintea.

— Rosalie i-a spus că m-am sinucis, nu-i așa? am spus, oftând relaxată.

— Da, recunosc Alice, cu ochii fulgerând cu duritate din nou. Iar el a crezut-o. Se bazează mult prea mult pe viziunile mele care nu sunt perfecte. Dar ca să îl caute și să îi spună așa ceva! Nu și-a dat seama... sau nu i-a păsat? Vocea îi pieri de oroare.

— Și când Edward a sunat aici, a crezut că Jacob se referă la înmormântarea mea, am spus eu, dându-mi seama de ceea ce se întâmplase.

Mă durea să știu cât de aproape fusesem, la doar câțiva centimetri de vocea lui. Mi-am înfipt unghiile în brațul lui Jacob, dar el nici n-a tresărit.

Alice se uită la mine ciudat.

— Nu ești supărată, șopti ea.

— Păi, e o comunicare al naibii de proastă, dar se va lămuri totul. Data viitoare când mai sună, cineva îi va spune... ce... am... N-am mai continuat. Privirea ei făcu să mi se oprească cuvintele în gât.

De ce era atât de panicată? De ce fața i se strâmba acum de milă și de groază? Ce îi spusese lui Rosalie la telefon mai înainte? Ceva referitor la ce văzuse... și la remușcările lui Rosalie; Rosalie n-ar avea niciodată remușcări pentru nimic din ce mi s-ar întâmpla mie. Dar dacă și-ar răni familia, dacă l-ar răni pe fratele ei...

— Bella, șopti Alice. Edward nu va mai suna. A crezut-o.

— Eu. Nu. Înțeleg. Gura mea rosti fiecare cuvânt fără sunet. Nu puteam să împing aerul din plămâni în așa fel încât să pronunț cuvintele care s-o facă să explice la ce se referea.

— Se duce în Italia.

A durat cât o bătaie de inimă ca să înțeleg.

Când am auzit din nou vocea lui Edward în minte, nu era imitația perfectă a iluziilor mele. Era doar tonul slab și banal al amintirilor mele. Dar cuvintele au fost de ajuns ca să îmi spargă pieptul și să lase o rană deschisă. Cuvinte dintr-o vreme când aș fi putut paria tot ce aveam pe faptul că mă iubea.

„Păi, nu aveam de gând să trăiesc fără tine, spusese el când ne uitam la Romeo și Julieta murind, chiar aici, în această cameră. Nu eram sigur cum s-o fac... știam că Emmett și Jasper nu m-ar ajuta niciodată... așa că mă gândeam că poate m-aș duce în Italia și aș face ceva să îi provoc pe Volturi... Pe ei nu-i enervezi, decât dacă vrei să mori.

Decât dacă vrei să mori.”

— NU! Țipătul de negare a fost atât de puternic după șoaptele de mai înainte, încât ne-a făcut pe toți să sărim în sus. Am simțit cum mi se urcă sângele la cap când mi-am dat seama ce văzuse Alice. Nu! Nu, nu, nu! Nu poate! Nu poate să facă asta!

— S-a decis după ce prietenul tău i-a confirmat că era prea târziu să te mai salveze. Dar el... el *a plecat*! Nu mă mai voia! Ce mai contează acum? Știa că voi muri într-o zi!

— Nu cred că avea de gând să trăiască mai mult decât tine spuse Alice încet.

— Cum *îndrăznește!* Am țipat. Mă ridicasem în picioare, iar Jacob s-a ridicat și el, nesigur, să se pună din nou între mine și Alice.

— Of, dă-te din drum, Jacob! am trecut cu o nerăbdare disperată pe lângă trupul lui care tremura. Ce facem? am implorat-o pe Alice. Trebuia să facem ceva. Nu putem să-l sunăm? Nu poate Carlisle să îl sune?

Alice scutură din cap.

— Acesta a fost primul lucru pe care am încercat să-l fac. Și-a lăsat telefonul într-un tomberon în Rio - a răspuns altcineva la el... șopti ea.

— Ai spus mai înainte că trebuie să ne grăbim. Cum să ne grăbim? S-o facem, orice ar fi!

— Bella, eu... nu cred că te pot ruga să... Nu-și termină propoziția.

— Roagă-mă! i-am ordonat eu.

Își puse mâinile pe umerii mei, ținându-mă pe loc, flexându-și degetele sporadic pentru a-și accentua cuvintele.

— S-ar putea să fie prea târziu. L-am văzut ducându-se la Volturi... și cerându-le să moară. Ne-am încordat amândouă, iar eu n-am mai văzut nimic în fața ochilor. Am clipit cu înfrigurare să-mi îndepărtez lacrimile. Totul depinde de ce hotărâsc ei. Nu pot să văd asta până când ei nu iau o decizie. Dar dacă spun nu, și s-ar putea s-o facă - Aro ține foarte mult la Carlisle, și n-ar vrea să îl ofenseze - Edward are un plan de rezervă. Ei sunt foarte protectori cu orașul lor. Dacă Edward face ceva care le-ar tulbura liniștea, crede că vor acționa să îl oprească. Și are dreptate. Așa vor face.

M-am holbat la ea cu maxilarul încleștat de frustrare. Nu auzisem încă nimic care să explice de ce mai eram încă acolo.

— Deci dacă ei sunt de acord să îi facă favoarea asta, e prea târziu. Dacă ei îi spun nu, iar el se gândește cum să îi jignească destul de repede, iarăși e prea târziu. Dar dacă cedează tendințelor lui mai teatrale... s-ar putea să avem timp.

— Să mergem!

— Ascultă-mă, Bella! Chiar dacă ajungem la timp sau nu, vom fi în inima orașului Volturilor. Eu voi fi considerată complicea lui, dacă reușește. Iar tu vei fi un om care nu numai că știe prea multe, dar și miroase apetisant. Sunt șanse

foarte mari să ne elimine pe toți – deși în cazul tău nu va fi ca o pedeapsă, ci mai degrabă ca o cină.

— Asta ne ține pe noi aici? am întrebat neîncrezătoare. Mă duc singură dacă ți-e teamă. Am calculat în gând ce bani mai aveam în cont, și m-am întrebat dacă Alice îmi va împrumuta restul de care aveam nevoie.

— Mi-e teamă că o să mori.

Am pufnit dezgustată.

— Eu sunt la un pas de moarte aproape în fiecare zi! Spune-mi ce trebuie să fac!

— Scribe-i un bilet lui Charlie. Eu sun la compania aeriană.

— Charlie, am oftat.

Prezența mea aici nu îl proteja în nici un fel, dar puteam oare să îl las aici singur cu...

— Nu o să las să i se întâmple nimic lui Charlie. Vocea joasă a lui Jacob era brutală și furioasă. Să-l ia dracu de tratat.

L-am privit rapid, iar el s-a uitat urât la figura mea speriată.

— Grăbește-te, Bella, mă întrerupse Alice.

Am fugit la bucătărie, smulgând sertarele și aruncând conținutul lor pe podea, căutând un pix. O mână netedă și cafenie îmi întinse unul.

— Mersi, am mormăit, trăgând capacul cu dinții.

El îmi întinse în liniște carnețelul pe care ne scriam mesajele telefonice. Am rupt pagina de deasupra și am aruncat-o peste umăr. „Tată, scrisesem. Sunt cu Alice. Edward are necazuri. Poți să mă pedepsești când mă întorc. Știu că e un moment prost. Îmi pare foarte rău. Te iubesc foarte mult. Bella.”

— Nu te duce, șopti Jacob. Acum că Alice nu era de față, furia îi dispăruse.

Nu aveam de gând să pierd timpul certându-mă cu el.

— Te rog, te rog, te rog ai grijă de Charlie, am spus, țâșnind înapoi în sufragerie. Alice mă aștepta în pragul ușii cu o geantă de voiaj pe umăr.

— Ia-ți portofelul – o să ai nevoie de buletin. *Te rog* spune-mi că ai pașaport. Nu am timp să falsific unul.

Am dat din cap și am alergat în sus pe scări, cu genunchii moi de recunoștință că mama voise să se mărite cu Phil pe o plajă în Mexic. Desigur, ca toate celelalte planuri ale ei, și acesta eșuase. Dar nu înainte ca eu să fac toate aranjamentele practice pentru asta.

Am răscolit prin cameră. Mi-am îndesat în rucsac vechiul meu portofel, un tricou curat, și o pereche de pantaloni de trening și apoi mi-am aruncat periuța de dinți deasupra lor. Am coborât în grabă scările. Sentimentul de *déjà-vu* devenise sufocant. Cel puțin, spre deosebire de data trecută – când fugisem din Forks ca să scap de niște vampiri însetați, și nu ca să mă duc să îi caut – acum nu trebuia să îmi iau la revedere de la ei.

Jacob și Alice erau prinși într-un fel de confruntare în fața ușii de la intrare, stând atât de departe unul de altul că n-ai fi putut presupune că purtau o conversație. Nici unul nu păru să observe apariția mea zgomotoasă.

— Poate tu te controlezi uneori, dar lipitorile astea la care o duci... o acuză Jacob furios.

— Da. Ai dreptate, câine! Alice mârâia și ea. Volturii sunt esența speciei noastre – ei sunt motivul pentru care ți se face părul măciucă atunci când mă miroși. Ei sunt substanța coșmarurilor tale, groaza din spatele instinctelor tale. Îmi dau seama de asta.

— Și le-o duci acolo ca pe o sticlă de vin la o petrecere! strigă el.

— Crezi că ar fi mai bine s-o las singură aici, cu Victoria pe urmele ei?

— Ne descurcăm noi cu roșcata.

— Atunci, de ce mai vânează?

Jacob scoase un urlet și un tremur îi scutură trupul.

— Încetați! am strigat la amândoi, înnebunită de nerăbdare. Vă certați când ne întoarcem, să mergem!

Alice se întoarse către mașină, dispărând în goană. M-am grăbit și eu după ea, oprindu-mă în mod automat să încui ușa. Jacob mă prinse de braț cu o mână tremurătoare.

— Te rog, Bella! Te implor!

Ochii lui negri străluceau de lacrimi. Mi s-a pus un nod în gât.

— Jake, trebuie să...

— Ba nu, nu trebuie. Chiar nu trebuie. Ai putea să stai aici cu mine. Ai putea să rămâi în viață. Pentru Charlie. Pentru mine.

Motorul Mercedesului lui Carlisle porni; hurelul se accentuă când Alice îl tură nerăbdătoare.

Am scuturat din cap, și lacrimile mi se prelinseră pe obraji. Mi-am eliberat brațul, iar el nu s-a opus.

— Nu muri, Bella, se înecă el. Nu pleca. Nu.

Și dacă nu aveam să îl mai văd niciodată?

Gândul acesta mă împinse dincolo de lacrimile tăcute; un suspin îmi scăpă din piept. Mi-am aruncat brațele în jurul taliei lui și l-am îmbrățișat un moment mult prea scurt, îngropându-mi fața udă de lacrimi la pieptul lui. El își puse mâna lui mare pe părul meu, de parcă ar fi vrut să mă țină acolo.

— Pa, Jake. I-am tras mâna din părul meu și i-am sărutat palma. Nu aveam curajul să mă uit la fața lui. Îmi pare rău, am șoptit.

Apoi m-am întors și am alergat la mașină. Portiera de pe partea pasagerului era deschisă și mă aștepta. Mi-am aruncat rucsacul peste tetieră și am alunecat înăuntru, trântind portiera după mine.

— Ai grijă de Charlie!

M-am întors să strig pe fereastră, dar Jacob nu se mai vedea. Când Alice călcă accelerația – iar cauciucurile scrâșniră ca niște țipete omenești – și ne întoarse cu fața spre șosea, am observat ceva alb lângă marginea copacilor. O bucată de pantof.

19. CURSA

Am reușit să prindem avionul în ultima secundă, dar abia atunci a început adevărata tortură. Avionul stătea nemișcat pe pistă în timp ce însoțitoarele de zbor se plimbau – atât de relaxate – în sus și în jos pe culoar, înghesuind bagajele în compartimentele de deasupra ca să se asigure că încap bine. Piloții scoteau capul din cabină, flecărind cu ele când treceau pe acolo. Mâna lui Alice era grea pe umărul meu, ținându-mă în scaun, ca să nu mă agit.

— E mai repede așa decât să alergăm, îmi reaminti ea cu vocea scăzută.

Am dat din cap în același timp cu fâțâiala.

Într-un târziu, avionul rulă leneș de la poarta de îmbarcare, crescând viteza cu o lentoare care mă tortura și mai mult. Mă așteptam la un fel de ușurare când decola, dar nerăbdarea mea frenetică persistă.

Alice ridică telefonul de pe spătarul scaunului din fața ei înainte ca avionul să înceteze ascensiunea, întorcându-se cu spatele la stewardesa care îi aruncă o privire dezaprobată. Ceva din expresia mea o opri pe stewardesă să vină spre noi ca să protesteze.

— Am încercat să nu bag în seamă ceea ce îi spunea Alice lui Jasper; nu voiam să ascult discuția aceea, dar fără să vreau am auzit câteva cuvinte. Nu sunt sigură, îl văd făcând diferite lucruri, se tot răzgândește... o serie de crime în oraș, un atac asupra gărzilor, ridicatul unei mașini deasupra capului în piața

centrală... majoritatea lucrurilor care l-ar expune – știe că acesta e cel mai rapid mod de a provoca o reacție... Nu, nu poți. Vocea lui Alice coborî atât de mult încât aproape că nu mai înțelegeam ce spune chiar dacă stăteam la câțiva centimetri de ea. În ciuda voinței mele, am ciulit urechile. Spune-i lui Emmett că nu... Păi, du-te după Emmett și Rosalie și adu-i înapoi... Gândește-te, Jasper. Dacă ne vede pe vreunul dintre noi, ce crezi că va face? Alice dădu din cap. Exact. Cred că Bella e singura noastră șansă, asta dacă avem vreuna... O să fac tot ce pot, dar pregătește-l pe Carlisle; situația nu e prea roz. Râse, dar era ceva ciudat în vocea ei. M-am gândit la asta... Da, îți promit. Vocea ei deveni rugătoare. Nu veni după mine. Îți promit, Jasper. Într-un fel sau altul, o să scap... Și eu te iubesc.

Închise telefonul și se lăsă pe spate în scaun cu ochii închiși.

— Urăsc să îl mint.

— Spune-mi totul, Alice, am implorat-o eu. Nu înțeleg. De ce i-ai spus lui Jasper să îl oprească pe Emmett, de ce nu pot veni să ne ajute?

— Din două motive, șopti ea, cu ochii încă închiși. Pe primul ți l-am spus. Am putea să încercăm să îl oprim noi pe Edward – dacă Emmett ar putea pune mâna pe el, am putea să îl oprim și să îl convingem că trăiești. Dar nu îl putem lua pe Edward prin surprindere. Și dacă ne vede venind după el, va acționa mult mai rapid. Va arunca un Buick peste un zid sau va face ceva de genul acesta, iar Volturii îl vor doborî. Acesta e cel de-al doilea motiv desigur, motivul pe care nu i l-am putut spune lui Jasper. Pentru că, dacă ei sunt acolo și Volturii îl omoară pe Edward, se vor lupta cu ei, Bella. Deschise ochii și mă privi, implorătoare. Dacă ar exista vreo șansă ca noi să câștigăm... dacă noi patru l-am putea salva pe Edward luptând pentru el, poate că ar fi diferit. Dar nu putem, Bella, și nu-l pot pierde astfel pe Jasper.

Mi-am dat seama de ce mă implora din priviri să înțeleg. Îl proteja pe Jasper pe socoteala noastră și poate și pe cea a lui Edward. Am înțeles-o și nu i-am reproșat nimic. Am dat din cap.

— Dar totuși Edward n-ar putea să te audă? am întrebat. N-ar ști de îndată ce ți-ar auzi gândurile, că sunt în viață, că toate astea nu au nici un rost?

Nu-mi venea să cred că era capabilă să reacționeze în felul acesta. N-avea nici un sens! Îmi aminteam foarte clar cuvintele lui din ziua aceea, când stăteam pe canapea și îi priveam pe Romeo și pe Julieta sinucigându-se, unul

după altul. „Nu aveam de gând să trăiesc fără tine”, spusese el, de parcă ar fi tras o concluzie. Dar cuvintele pe care le rostise în pădure când mă părăsise anulaseră toate astea.

— Dacă ar asculta, explică ea. Dar – crezi sau nu – e posibil să minți cu gândurile. Dacă ai fi murit, tot aș încerca să îl opresc. Și aș gândi „ea trăiește, ea trăiește” cât de intens aș putea. El știe asta.

Am scrâșnit din dinți, frustrată.

— Dacă aș putea să fac asta fără tine, Bella, nu te-aș pune în pericol în felul acesta. E foarte urât din partea mea.

— Nu fi fraieră. Eu sunt ultimul lucru la care ar trebui să te gândești. Am scuturat din cap nerăbdătoare, renunțând să mai caut argumente. Spune-mi ce-ai vrut să spui mai devreme, afirmând că urăști să îl minți pe Jasper.

Alice zâmbi sumbru.

— I-am promis că o să renunț înainte ca ei să mă omoare și pe mine. Nu e ceva ce pot garanta – nici pe departe. Ridică o sprânceană, de parcă m-ar fi îndemnat să iau pericolul mai în serios.

— Cine sunt Volturii ăștia? am întrebat eu în șoaptă. Ce îi face mult mai periculoși decât Emmett, Jasper, Rosalie și decât tine? Era greu de imaginat ceva mai cumplit decât această situație. Alice inspiră adânc, apoi aruncă brusc o privire urâtă peste umărul meu. M-am întors la timp să îl văd pe bărbatul de pe locul de la margine uitându-se în altă parte, de parcă nu ne-ar fi ascultat. Părea să fie un om de afaceri, într-un costum negru, cu cravată și cu un laptop pe genunchi. În timp ce îl priveam cu iritare, acesta își deschise calculatorul și își puse căștile pe urechi.

M-am aplecat mai aproape de Alice. Buzele ei erau aproape lipite de urechea mea în timp ce îmi șoptea povestea.

— Am fost surprinsă că ai recunoscut numele, spuse ea. Că ai înțeles atât de repede la ce mă refeream – când am spus că se duce în Italia. Credeam că va trebui să îți explic. Cât de multe ți-a spus Edward?

— Mi-a spus doar că sunt o familie foarte veche și puternică un fel de regi. Nimeni nu se pune cu ei decât dacă vrea să... moară, am șoptit. Ultimul cuvânt a ieșit aproape strangulat.

— Trebuie să înțelegi, spuse ea, cu vocea mai scăzută, mai măsurată acum. Noi, Cullen-ii, suntem unici în mai multe feluri decât știi tu. E... *anormal* că unii dintre noi trăiesc împreună în pace. La fel stau lucrurile și cu familia

Tanyei din nord, iar Carlisle bănuiește că abținerea ne ajută să fim civilizați, să formăm relații bazate mai degrabă pe dragoste decât pe supraviețuire sau pe conveniențe. Chiar și haita mică a lui James, formată din trei indivizi, era neobișnuit de mare – și ai văzut cât ușor i-a părăsit Laurent. Cei din specia noastră călătoresc singuri sau perechi, de regulă. Familia lui Carlisle e cea mai mare dintre cele rămase în viață, din câte știu, cu o singură excepție. Volturii. La început au fost doar trei, Aro, Caius și Marcus.

— I-am văzut, am murmurat eu. În tabloul din biroul lui Carlisle.

Alice dădu din cap.

— Cu timpul, li s-au alăturat două femele; cei cinci formează familia. Nu sunt sigură, dar bănuiesc că datorită vârstei lor trăiesc împreună în pace. Au peste trei mii de ani. Sau poate că puterile lor extrasenzoriale le conferă mai multă toleranță. La fel ca Edward și ca mine, Aro și Marcus au niște... însușiri deosebite.

Continuă înainte să apuc să întreb.

— Sau poate că ceea ce îi unește e setea de putere. E bine spus că sunt un fel de regi.

— Dar dacă sunt numai cinci...

— Cinci care fac parte din familie, mă corectă ea. Asta nu include și gărzile.

Am inspirat adânc.

— Asta pare... grav.

— Da, este grav, mă asigură ea. Ultima oară când am auzit de ei, aveau nouă gărzi permanente. Alții... vin și pleacă. Și mulți dintre ei au niște calități formidabile, pe lângă ele ale mele par niște abilități de iluzionist care face niște trucuri, la o petrecere. Volturii îi aleg pentru calitățile lor, fizice sau de altă natură.

Am deschis gura, apoi am închis-o. Nu credeam că vreau să știu cât de infime ne erau șansele.

Ea dădu din nou din cap, de parcă ar fi înțeles exact la ce mă gândeam.

— Nu se prea implică în confruntări. Nimeni nu e atât de prost încât să se pună cu ei. Ei stau în orașul lor, plecând numai când îi cheamă datoria.

— Datoria? m-am întrebat.

— Nu ți-a spus Edward ce fac?

— Nu, am spus, simțind că mă albisem la față.

Alice se uită din nou peste capul meu, către omul de afaceri, și își apropie din nou buzele reci de urechea mea.

— E un motiv pentru care Edward ți-a spus că sunt un fel de regi... clasa conducătoare. De-a lungul mileniilor, ei și-au asumat rolul de a întări regulile noastre – ceea ce înseamnă, mai exact, pedepsirea infractorilor. Și își fac datoria asta foarte bine.

Ochii îmi ieșiră din cap din cauza șocului.

— Există reguli? am întrebat ridicând vocea.

— Șșș!

— N-ar fi trebuit să îmi spună și mie cineva chestia asta mai devreme? am șoptit furioasă. Adică, vreau să spun că am vrut să fiu... ca voi! N-ar fi trebuit să îmi explice cineva regulile astea?

Alice chicoti la auzul cuvintelor mele.

— Nu e așa de complicat, Bella. Există o singură regulă de bază – și, dacă te gândești bine, o s-o descoperi și singură.

M-am gândit bine.

— N-am nici o idee.

Alice scutură din cap, dezamăgită.

— Poate că e prea evident. Trebuie doar să continuăm existăm în secret.

— Aa! am mormăit. Chiar că era evident.

— Are sens, iar majoritatea dintre noi nu avem nevoie de poliție, spuse ea. Dar, după câteva secole, uneori, unii se plictisesc. Sau înnebunesc. Nu știu. Și atunci Volturii intervin înainte ca aceștia să se compromită pe sine sau să îi compromită pe ceilalți.

— Deci Edward...

— Plănuiește să-i provoace în propriul lor oraș – orașul pe care l-au ținut secret timp de trei mii de ani, de pe vremea etruscilor. Sunt atât de protectori cu orașul lor, încât nu permit vânătoarea pe teritoriul acestuia. Probabil că Volterra e cel mai sigur oraș din lume – adică cel mai ferit de atacurile vampirilor.

— Dar ai spus că nu pleacă niciodată. Cum se hrănesc?

— Nu pleacă. Își aduc mâncarea din afară, de foarte departe uneori. Asta e treaba gărzilor când nu sunt plecate să-i anihileze pe rebeli. Sau când nu veghează pentru a preîntâmpina...

—... Situații ca aceasta, creată de Edward, i-am terminat eu propoziția. Acum era incredibil de ușor să îi rostesc numele. Nu știam de ce. Poate pentru că nu doream să mai trăiesc mult fără să îl văd. Sau fără să-l mai văd niciodată, dacă ajungeam prea târziu. Era reconfortant să știu că exista o soluție.

— Mă îndoiesc că s-au mai confruntat până acum cu vreo situație de genul acesta, murmură ea, dezgustată. Nu există prea mulți vampiri sinucigași.

Sunetul care îmi scăpă printre buze era foarte slab, dar Alice păru să înțeleagă că era un strigăt înnăbușit de durere. Își puse brațele ei subțiri și puternice în jurul umerilor mei.

— Vom face tot ce putem, Bella. Nu s-a terminat încă.

— Nu încă. Am lăsat-o să mă consoleze, deși știam că ea credea că șansele noastre nu erau prea mari. Iar Volturii vor pune mâna pe noi dacă eșuăm.

Alice înțepeni.

— O spui de parcă ar fi un lucru bun.

Am dat din umeri.

— Termină cu prostiile, Bella, sau facem cale întoarsă la New York și ne întoarcem înapoi în Forks.

— Ce?

— Știi ce. Dacă ajungem prea târziu pentru Edward, o să fac tot ce îmi stă în putință să te duc înapoi la Charlie, și nu vreau să am probleme cu tine. Înțelege?

— Sigur, Alice.

Se trase înapoi ca să se uite urât la mine.

— Fără probleme.

— Pe cuvânt de onoare, am murmurat eu.

Alice își dădu ochii peste cap.

— Acum, lasă-mă să mă concentrez. Încerc să văd ce plănuiește Edward.

Își lăsă brațul în jurul meu, își sprijini capul de spătar și închise ochii. Cu cealaltă mână începu să-și maseze tâmpla.

Am privit-o mult timp fascinată. Într-un târziu, rămase complet nemișcată; fața parcă îi era sculptată în piatră. Minutele treceau și, dacă n-aș fi știut ceea ce încerca să facă, aș fi crezut că adormise. N-am îndrăznit s-o întrerup ca s-o întreb ce se întâmplă.

Mi-aș fi dorit să mă pot gândi la ceva care să mă facă să mă simt în siguranță. Nu-mi puteam permite să mă gândesc la ororile care ne așteptau sau, și mai rău, la posibilitatea ca noi să eșuăm – dacă nu voiam să țip din toți rărunchii.

Dar nici nu puteam anticipa nimic. Poate dacă voi fi foarte, foarte, foarte norocoasă, voi reuși până la urmă să îl salvez pe Edward. Dar nu eram într-atât de proastă încât să cred că, dacă l-aș salva, asta ar însemna că voi rămâne cu el. Eram aceeași ființă omenească de până acum, nu suferisem nici o schimbare esențială. El nu avea nici un nou motiv ca să mă vrea acum. Aveam să îl văd și să-l pierd din nou...

Am luptat contra durerii. Acesta era prețul pe care trebuia să îl plătesc ca să îi salvez viața. Și eram hotărâtă să-l plătesc.

Începu un film, iar vecinul meu își puse căștile. Uneori mă uitam la figurile care se mișcau pe micul ecran, dar nu aș fi putut spune dacă filmul era romantic sau de groază.

După ceea ce îmi păru o eternitate, avionul începu să coboare spre New York. Alice rămase în transă. Am ezitat s-o ating, întinzându-mi de mai multe ori mâna spre ea, dar retrăgându-mi-o de fiecare dată – până când avionul atinse solul cu un impact puternic.

— Alice, am spus într-un târziu. Alice, trebuie să mergem.

I-am atins brațul. Ochii i se deschiseră foarte încet. Scutură din cap, dintr-o parte în alta.

— Ceva nou? am întrebat cu o voce joasă, conștientă că bărbatul care stătea de cealaltă parte a mea asculta ce vorbesc.

— Nu chiar, șopti ea cu o voce pe care abia o puteam percepe. Se apropie. Acum hotărăște cum o să le ceară.

A trebuit să alergăm ca să prindem zborul de legătură, dar asta a fost bine – mai bine decât să trebuiască să așteptăm. Imediat ce avionul luă altitudine, Alice închise ochii și intră în aceeași transă ca mai înainte. Am așteptat răbdătoare. Când se întunecă din nou, am privit pe fereastră în gol la negrul nesfârșit care nu era mai bun decât parasolarul.

Eram mulțumită că timp de atâtea luni reușisem să îmi controlez gândurile. În loc să mă gândesc la grozăviile cărora – în ciuda a ceea ce spusese Alice – nu intenționeam să le supraviețuiesc, m-am gândit cum să rezolv niște probleme mai mărunte. De exemplu, ce urma să îi spun lui Charlie

dacă mă mai întorceam? Asta era o problemă îndeajuns de spinoasă cât să îmi ocupe câteva ore. Și Jacob? Promisese că mă va aștepta, dar oare se mai aplica promisiunea asta? Oare o să sfârșesc singură, în Forks, fără să fie nimeni lângă mine? Poate că nu voiam să supraviețuiesc, indiferent de ceea ce se întâmpla.

Mi s-a părut că au trecut doar câteva secunde, când Alice m-a scuturat de umăr – nu-mi dădusem seama că adormisem.

— Bella, șuieră ea, un pic cam tare pentru cabina întunecoasă plină de oameni adormiți.

Nu eram dezorientată – nu fusesem chiar atât de mult timp adormită.

— Ce s-a-ntâmpat?

Ochii lui Alice sclipiră în lumina palidă a lămpii de citit de pe rândul din spatele nostru.

— Nimic. Zâmbea din toată inima. E bine. Deliberează, dar au decis să îl refuze.

— Volturii? am murmurat, amețită.

Desigur, Bella, fii pe fază. Pot să văd ce au de gând să îi spună.

— Spune-mi.

Un însoțitor de bord veni pe vârfuri pe culoar până la noi.

— Doamnelor, doriți o pernă?

Vorbea în șoaptă – ceea ce era un reproș implicit la adresa noastră, că vorbeam atât de tare.

— Nu, mulțumesc. Alice îi zâmbi, șocant de frumoasă. Expresia însoțitorului se zăpăci și el se împiedică atunci când se îndepărtă.

— Spune-mi, am șoptit aproape fără glas.

Alice îmi șopti la ureche.

— Sunt interesați de el – calitățile lui le-ar putea fi de folos. Au de gând să îi ofere un loc alături de ei.

— Și el ce va spune?

— Încă nu pot să văd asta, dar pariez că e tare colorat. Rânji din nou. Asta e prima veste bună – prima speranță. Ei sunt intrigati; chiar nu vor să îl distrugă – „risipă”, acesta e cuvântul pe care îl va folosi Aro – și poate va fi destul să îl forțeze să devină creativ. Cu cât se gândește mai mult ce să facă, cu atât mai bine pentru noi. N-a fost de-ajuns ca să mă facă să sper, ca să mă facă să simt și eu ușurarea pe care o simțea ea. Încă mai erau atâtea lucruri care ne-ar fi putut face să întârziem. Și dacă nu aș fi reușit să trec de zidurile

oraşului Voiturilor, n-aş fi avut cum s-o opresc pe Alice să mă târască înapoi acasă.

— Alice?

— Ce?

— Sunt nedumerită. Cum de vezi asta atât de clar? Şi de ce alteori vezi lucrurile în depărtare – lucruri care nu se întâmpla niciodată?

Ochii i se strânseseră. M-am întrebat dacă ghicise la ce mă gândeam.

— Viziunea e clară atunci când ceea ce văd urmează să se întâmple foarte curând şi în apropiere, şi atunci când mă concentrez foarte tare. Lucrurile îndepărtate pe care le văd fără să fac un efort de concentrare – sunt doar licăriri, posibilităţi vagi. În plus, îi văd mai uşor pe cei din specia mea, decât pe ai tăi. Cu Edward e şi mai uşor pentru că sunt învăţată cu el.

— Mă vezi şi pe mine uneori, i-am reamintit.

Scutură din cap.

— Nu la fel de clar.

Am oftat.

— Îmi doresc cu adevărat să fi avut dreptate cu privire la mine. La început, când ai văzut lucruri despre mine, înainte să ne fi întâlnit...

— La ce te referi?

— M-ai văzut devenind una dintre voi. Abia puteam rosti cuvintele.

Ea oftă.

— Era o posibilitate în acel moment.

— În acel moment, am repetat.

— De fapt, Bella... Ezită, apoi păru să ia o decizie. Sincer, cred că totul a devenit mai mult decât ridicol. Mă tot gândesc dacă să nu te schimb chiar eu.

Am privit-o, şocată. Dintr-odată, mintea mea refuza cuvintele ei. Nu-mi puteam permite genul acela de speranţă dacă ea se răzgândea.

— Te-am speriat? se miră ea. Credeam că asta e ceea ce vrei.

— Da, vreau! am icnit. Hai, Alice, fă-o acum! Te-aş putea ajuta atât de mult – şi nu m-aş opune. Muşcă-mă!

— Şşş, mă avertiză ea. Însoţitorul se uita din nou în direcţia noastră. Fii rezonabilă, şopti ea. Nu avem timp destul. Trebuie să intrăm în Volterra mâine. Te-ai zvârcoli de durere zile întregi. Se strâmbă. Şi nu ştiu cum ar reacţiona ceilalţi pasageri.

Mi-am muşcat buza.

— Dacă n-o faci acum, o să te răzgândești.

— Nu. Se încruntă, cu o expresie nefericită pe față. Nu cred că mă voi răzgândi. Edward va fi furios, dar ce va putea face?

Inima îmi bătu mai tare.

— Absolut nimic.

Alice râse încet, apoi oftă.

— Ai prea multă încredere în mine, Bella. Nu sunt sigură că pot. Probabil că am să te omor în cele din urmă.

— Îmi asum riscul.

— Ești atât de bizară, chiar și pentru un om.

— Mersi.

— Ei bine, deocamdată totul e doar ipotetic. Mai întâi să trecem de ziua de mâine.

— Ai dreptate.

Dar cel puțin aveam la ce să sper dacă scăpăm. Dacă Alice se ținea de promisiune – și nu mă omora – atunci Edward putea să alerge după distracții cât dorea, iar eu l-aș fi putut urma. Și poate că atunci când aveam să fiu frumoasă și puternică, nu va mai vrea alte distracții.

— Culcă-te la loc, mă încurajă ea. Te trezesc dacă apare ceva nou.

— Bine, am mormăit, convinsă că n-aveam cum să mai adorm. Alice își trase picioarele sus pe scaun, punându-și brațele în jurul lor și sprijinindu-și capul de genunchi. Se legănă înainte și înapoi în timp ce se concentra.

Mi-am sprijinit capul de spătar, privind-o, iar următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că Alice trăgea parasolarul peste lumina slabă a cerului de la răsărit.

— Ce s-a întâmplat? am bombănit eu.

— I-au spus nu, spuse ea încet. Am observat imediat că entuziasmul îi dispăruse.

Vocea îmi era strangulată de panică.

— Ce are de gând să facă?

— La început era haotic. Vedeam numai fragmente, își schimba planurile atât de repede.

— Ce fel de planuri? am insistat.

— A fost o oră grea, șopti ea. Se decisese să vâneze.

Mă privi, văzând că nu înțelesesem.

— În oraș, explică ea. A fost cât pe-aci s-o facă. S-a răzgândii în ultimul minut.

— N-ar vrea să îl dezamăgească pe Carlisle, am murmurat. Nu la sfârșit.

— Probabil, fu ea de acord.

— Avem destul timp? În timp ce vorbeam, simțeam o modificare în presiunea din cabină. Avionul începuse coborârea.

— Sper că da – dacă rămâne la ultima decizie, poate.

— Care e aia?

— Are de gând să procedeze foarte simplu. Va păși în soare.

Doar va păși în soare. Asta era tot.

Dar va fi de ajuns. Imaginea lui Edward în poiană strălucind, sclipind de parcă pielea îi era făcută din milioane de diamante – îmi era gravată în memorie. Nici un om care ar fi văzut asta n-ar fi putut uita imaginea. Volturii nu aveau cum să permită așa ceva dacă voiau ca orașul lor să nu fie în centrul atenției.

Am privit pe fereastră cerul de un gri strălucitor.

— Vom ajunge prea târziu, am șoptit, cu gâtul încleștat de panică.

Alice scutură din cap.

— Chiar acum, spuse ea cu un aer melodramatic. Vrea cât mai mult public cu putință, așa că va alege piața principală, locul sub turnul cu ceas. Zidurile sunt înalte acolo. Va aștepta până când soarele va fi în înaltul cerului.

— Deci avem timp până la prânz?

— Dacă avem noroc. Dacă nu se răzgândește.

Pilotul anunță la interfon, mai întâi în franceză, apoi în engleză, că vom ateriza. Luminițele de la centurile de siguranță clipiră și se aprinseră.

— Cât de departe e Florența de Volterra?

— Depinde de cât de repede conduci.... Bella?

— Da? Mă privi cu subînțeles.

— Cât de tare te opui infracțiunii de furt de autovehicule?

Un Porsche de un galben strălucitor se opri scrâșnind la câțiva metri de locul unde mă agitam eu; pe spatele lui era scris cu argintiu cuvântul TURBO. Toată lumea din aeroportul aglomerat, în afară de mine, se holbă la mașină.

— Hai odată, Bella, strigă Alice nerăbdătoare prin fereastra deschisă de la portiera pasagerului.

Am alergat la mașină și m-am aruncat înăuntru, simțindu-mă de parcă aș fi purtat un ciorap negru pe față.

— La dracu', Alice, m-am plâns eu. N-ai fi putut fura o mașină mai discretă decât asta?

Interiorul era din piele neagră, iar ferestrele erau fumurii. Mă simțeam în siguranță înăuntru, ca și cum ar fi fost noapte.

Alice se strecura deja, cu mare viteză, prin traficul intens de la aeroport – alunecând prin spațiile minuscule dintre mașini, în timp ce eu mă încordam în scaun și căutam centura de siguranță.

Întrebarea cea mai importantă, mă corectă ea, este dacă puteam să fur o mașină mai rapidă decât asta, și nu cred. Am avut noroc.

Sunt sigură că va fi nemaipomenit când vom fi blocate în trafic.

Ea râse cristalin.

— Crede-mă, Bella, dacă va fi vreun blocaj rutier, va fi în spatele nostru. În acel moment apăsă pe accelerație, ca să dovedească cele spuse.

Probabil că ar fi trebuit să mă uit pe fereastră la început când Florența și apoi peisajul din Toscana treceau pe lângă noi cu o viteză amețitoare. Aceasta era prima mea excursie, și poate și ultima. Dar felul în care șofa Alice mă înspăimânta, în ciuda faptului că știam că nu aveam de ce să mă tem cu ea la volan. Și eram prea chinuită de nerăbdare ca să văd cu adevărat dealurile sau orașele împrejmuite de ziduri care, de la distanță, arătau ca niște castele.

— Mai vezi ceva?

— Se întâmplă ceva, murmură Alice. Are loc un fel de festival. Străzile sunt pline de oameni și steaguri roșii. În ce zi suntem astăzi?

Nu eram foarte sigură.

— În cincisprezece, poate?

— Ce ironie! E Sfântul Marcus.

— Ceea ce înseamnă că... ?

Chicoti sumbru.

— În acest orașul are loc o festivitate în fiecare an. Potrivit legendei, un misionar creștin, Părintele Marcus – Marcus al Volturi-lor, de fapt – a izgonit toți vampirii din Volterra acum o mie cinci sute de ani. Povestea spune că a fost martirizat în România, de unde încercase de asemenea să-i alunge pe vampiri. Desigur, toate astea sunt prostii – el nu a părăsit niciodată orașul. Dar de acolo provin unele superstiții – crucile și usturoiul. *Părintele* Marcus le-a folosit cu

succes. Și vampirii nu deranjează Volterra, deci sunt eficiente. Zâmbetul îi era sardonic. A devenit mai mult o sărbătoare a orașului și o celebrare a forțelor de poliție – la urma urmei, Volterra e, în mod uimitor, cel mai liniștit oraș. Poliția își asumă meritele.

Mi-am dat seama la ce se referise când exclamase: „Ce ironie”.

— Nu vor fi foarte încântați dacă Edward agită spiritele de Sfântul Marcus, nu-i așa?

Alice scutură din cap, cu o expresie dură pe față.

— Nu. Vor acționa foarte repede.

Am întors capul, luptându-mă să nu îmi sfâșii buza de jos cu dinții. Nu era cea mai bună idee să încep să sângerez acum. Soarele urca spre zenit pe cerul de un albastru palid. A rămas hotărât să acționeze la amiază? am verificat eu.

— Da. S-a decis să aștepte până atunci. Iar ei îl așteaptă.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

Privea înainte șoseaua șerpuitoare – acul de pe vitezometru indica nivelul maxim.

— Nu trebuie să faci nimic. Trebuie doar să te vadă înainte să pășească în lumină. Și trebuie să te vadă pe tine înainte să mă vadă pe mine.

— Și cum să facem?

O mașină mică și roșie păru că mergea cu spatele când Alice zbură pe lângă ea.

— Te duc cât mai aproape cu putință, apoi va trebui să alergi în direcția în care îți arăt.

Am dat din cap.

— Încearcă să nu te împiedici, adăugă ea. Nu avem timp de contuzii astăzi.

Am oftat adânc. Era exact genul meu – să distrug totul, absolut totul într-un moment de stângăcie.

Soarele continua să urce pe cer în timp ce Alice gonia contra cronometru. Era prea strălucitor și mă panica tot mai mult. Eram îngrozită la gândul că Edward ar putea să nu mai aștepte până la prânz.

— Acolo, spuse Alice brusc, arătând spre orașul-castel din vârful celui mai apropiat deal.

Am privit într-acolo, simțindu-mă cuprinsă de un alt fel de teamă. În fiecare minut începând de ieri-dimineață – aveam impresia că se întâmplase

acum o săptămână – când Alice îi rostise numele la baza scărilor, îmi fusese teamă numai de un singur lucru. Și iată că acum, în timp ce priveam zidurile vechi de cărămidă și turnurile care încoronau vârful dealului abrupt, am simțit o altă teamă, mult mai egoistă, cutremurându-mă.

Am presupus că orașul era frumos. Dar mă îngrozea de moarte.

— Volterra, anunță Alice cu vocea glacială fără nici o inflexiune.

20. VOLTERRA

Am început să urcăm abrupt, iar drumul devenea tot mai aglomerat. Pe măsură ce înaintam pe serpentine, mașinile erau prea apropiate pentru ca Alice să mai poată goni nebunește printre ele. Am încetinit în spatele unui Porsche mic și maro.

— Alice, am gemut. Ceasul de pe bord părea să se grăbească.

— E singura cale de acces, încercă ea să mă consoleze. Dar vocea îi era prea încordată ca să reușească.

Mașinile continuară să înainteze, puțin câte puțin. Soarele strălucea cu putere, părând să fi ajuns deja în înaltul cerului.

Mașinile se târau una câte una către oraș. Pe măsură ce ne apropiam, puteam vedea mașinile parcate pe marginea drumului și oamenii care coborau din ele ca să meargă pe jos restul drumului. La început, am crezut că era doar nerăbdare – ceva ce puteam înțelege foarte ușor. Dar când am trecut de curbă, am văzut parcare plină din afara zidurilor orașului și oamenii mergând pe jos către porți. Nimeni nu avea voie să intre cu mașina.

— Alice, am șoptit insistentă.

— Știu, spuse ea. Fața ei parcă era sculptată în gheață.

Acum, când mă uitam cu atenție și ne târâm îndeajuns de încet ca să putem vedea, mi-am dat seama că vântul bătea foarte tare. Oamenii care se îngrămădeau către poartă își țineau cu mâna pălăriile și își tot dădeau la o parte părul care le intra în ochi. Hainele fluturau pe ei. Am mai observat și că totul era roșu. Tricouri roșii, pălării roșii, steaguri roșii ca niște panglici lungi pe la porți, fluturând în vânt – chiar când mă uitam, eșarfa stacojie pe care o femeie o avea legată în păr fu smulsă de o rafală. Se răsuci în aerul de deasupra ei, zvârcolindu-se de parcă ar fi fost vie. Femeia se întinse după ea, sărind în sus, dar eșarfa se înalță luată de vânt, un petic de culoare sângerie pe fundalul zidurilor decolorate și vechi.

— Bella. Alice vorbi repede cu vocea joasă, sălbatică. Nu pot să văd de-acum ce va decide paznicul – dacă nu reușim, va trebui să intri singură. Va trebui să alergi. Tot ce trebuie să faci este să întrebi oamenii cum ajungi la Palazzo dei Priori și să alergi în direcția pe care ți-o arată. Încearcă să nu te rătăcești.

— Palazzo dei Priori, Palazzo dei Priori, am repetat numele de mai multe ori, încercând să îl rețin.

— Sau turnul cu ceas, dacă aceștia vorbesc engleza. Eu o să ocolesc și o să găsesc vreun loc izolat pe undeva prin spatele orașului pe unde să sar zidul.

Am dat din cap.

— Palazzo dei Priori.

— Edward va fi sub turnul cu ceas, la nord de piață. E o alee strâmtă la dreapta și va fi acolo, în umbră. Trebuie să îi distragi atenția înainte să pășească în soare.

Am dat din cap furioasă.

Alice ajunsese aproape în fața cozii. Un bărbat într-o uniformă bleu-jandarm dirija traficul, făcând mașinile să întoarcă în fața parcării pline. Acestea făceau o întoarcere în U și se îndreptau spre marginea șoselei, căutând un loc de parcare. Apoi a venit rândul lui Alice.

Bărbatul în uniformă se mișca încet, fără să fie foarte atent. Alice accelerează, ocolindu-l și îndreptându-se către poartă. Strigă ceva la noi, dar își menține poziția, dând disperat din mâini ca să oprească următoarea mașină să se ia după noi.

Bărbatul de la poartă era îmbrăcat cu o uniformă asemănătoare. Când ne-am apropiat de el, turiștii treceau în valuri, aglomerând trotuarele, holbându-se curioși la Porsche-ul îndrăzneț și strălucitor.

Paznicul păși în mijlocul străzii. Alice poziționează mașina cu atenție înainte să o oprească de tot. Soarele bătea în fereastra mea, dar Alice era în umbră. Se întoarse cu rapiditate spre scaunul din spate și scoase ceva din geantă.

Paznicul ocoli mașina cu o expresie iritată și bătu furios în geam.

Alice coborî geamul până la jumătate, m-am uitat la el cum se fâstâci când văzu fața de dincolo de sticla fumurie.

— Îmi pare rău, numai autobuzele cu turiști au voie în oraș astăzi, domnișoară, spuse pe un ton conciliator, de parcă și-ar fi dorit să aibă vești mai bune pentru femeia aceea izbitor de frumoasă.

— E un tur privat, spuse Alice, afișând un zâmbet provocator. Întinse mâna pe fereastră, în plin soare. Am înghețat când am văzut că purta o mănușă din piele maronie, lungă până la cot. Alice luă mâna paznicului, încă ridicată de când bătuse în fereastră, și o trase în mașină. Îi puse ceva în palmă, și îi strânse degetele în pumn.

Fața paznicului era nedumerită când își retrase mâna și se holbă la sulul gros de bani pe care îl avea în palmă. Bancnota de la exterior era o bancnotă de o mie de dolari.

— E o glumă cumva? se bâlbâi el.

Zâmbetul lui Alice era orbitor.

— Numai dacă ți se pare ție amuzant.

O privea cu ochii mari, în timp ce eu trăgeam furioasă eu coada ochiului la ceasul de pe bord. Dacă Edward respecta planul lui, mai aveam doar cinci minute.

— Mă cam grăbesc, sugeră ea, continuând să zâmbească.

Paznicul clipi de două ori, apoi îndesă banii în buzunarul vestei. Făcu un pas înapoi și ne făcu semn cu mâna să intrăm. Nici unul dintre oamenii aflați în trecere nu păru să observe schimbul discret. Alice intră cu mașina în oraș și am oftai amândouă ușurate. Strada era foarte îngustă, pavată cu aceeași piatră de culoarea scorțișoarei precum cea din care erau făcute clădirile maronii care întunecau strada cu umbra lor. Avea aspectul unei alei. Steaguri roșii decorau zidurile, așezate la doar câțiva metri distanță, fluturând în vântul care șuiera pe strada îngustă. Era aglomerat, iar traficul pietonal ne obliga să mergem foarte încet.

Încă un pic, mă încurajă Alice; aveam mâna încleștată pe mâner, gata să mă arunc în stradă la semnalul ei.

Conducea accelerând rapid și oprind brusc, iar oamenii din mulțime își scuturau pumnii la noi și spuneau cuvinte furioase pe care eram bucuroasă că nu le înțeleg. Coti pe o cărare care sigur nu era pentru mașini; oamenii șocați trebuiră să se adăpostească în pragurile ușilor când trecurăm razant pe lângă ei. Am găsit o altă stradă la capătul acesteia. Clădirile erau mai înalte aici; se aplecau una spre alta la înălțime astfel că lumina soarelui nu atinge deloc pavajul – steagurile roșii fluturând de pe fiecare clădire aproape se întâlneau. Mulțimea era mai densă aici decât în oricare altă parte. Alice opri mașina. Deschisesem portiera chiar înainte de a ne opri.

Îmi indică locul în care strada se lărgea într-un petic de spațiu liber luminos.

— Acolo – noi suntem în capătul dinspre sud al pieței. Aleargă chiar pe diagonală, la dreapta turnului cu ceas. Eu o să ocolesc...

Inspiră brusc, iar când vorbi din nou, vocea îi era un șuierat:

— Sunt peste tot!

Am înghețat pe loc, dar ea mă împinse afară din mașină.

— Uită de ei. Ai două minute. Fugi, Bella, fugi! strigă ea, coborând din mașină în timp ce vorbea.

Nu m-am oprit s-o văd pe Alice topindu-se în umbre. Nu m-am oprit să închid portiera în spatele meu. Am împins o femeie solidă din drumul meu și am alergat drept înainte, cu capul în jos, fără să observ nimic în afară de pietrele inegale de sub tălpile mele. Ieșind din aleea întunecoasă, am fost orbită de lumina strălucitoare a soarelui care bătea peste piața principală. Vântul vâjâia pe lângă mine, aruncându-mi părul în ochi și orbindu-mă și mai tare. Nu a fost de mirare că n-am văzut zidul de oameni până nu m-am izbit de el.

Nu era nici o cărare, nici o fisură printre trupurile atât de apropiate. I-am împins cu furie, luptându-mă cu mâinile care mă opreau din drum. Am auzit exclamații de iritare și chiar durere în timp ce mă luptam să trec, dar nici una nu era într-o limbă pe care s-o înțeleg. Pe fețe se citea furia și surpriza. Roșul era omniprezent. O femeie blondă se uită urât la mine, iar eșarfa roșie înfășurată în jurul gâtului ei arăta ca o rană îngrozitoare. Un copil, ridicat pe umerii unui bărbat, rânji în jos la mine, cu buzele întinse pe un set de colți de vampir din plastic.

Mulțimea se îmbulzea în jurul meu, răsucindu-mă într-o direcție greșită. Eram bucuroasă că ceasul era atât de vizibil, căci altminteri nu aș fi reușit să țin drumul drept. Dar ambele limbi ale ceasului arătau spre soarele nemilos și, deși mă împingeam cu forță prin mulțime, am știut că era prea târziu. Nu eram nici la jumătatea drumului. Nu aveam să ajung la timp. Eram proastă și înceată, și urma să murim cu toții din cauza asta.

Am sperat că Alice va reuși să scape. Am sperat că mă va vedea de undeva dintr-o umbră întunecată și va ști că am eșuat și va pleca acasă la Jasper.

Am ascultat încercând să disting de exclamațiile furioase sunetul descoperirii: fiorul, poate țipătul, din momentul când Edward pășea în lumină.

Am zărit o spărtură în mulțime. M-am grăbit spre ea, fără să îmi dau seama – până când mi-am julit fluierile picioarelor de cărămizi – că era o fântână imensă, pătrată, în mijlocul pieței.

Aproape plângeam de ușurare când mi-am trecut piciorul peste margine și am alergat prin apa înaltă până la genunchi. Apa împrășca în jurul meu în timp ce fugeam de-a lungul bazinului. Chiar și la soare, vântul era înghețat, iar umezeala făcea ca frigul să fie dureros. Dar fântâna era foarte întinsă; străbătând-o de la un cap la altul, am traversat centrul pieței în doar câteva secunde. Nu m-am oprit când am ajuns la capătul celălalt – am folosit marginea mai joasă pe post de trambulină, aruncându-mă în mulțime.

Se dădeau mai repede la o parte din fața mea, evitând apa înghețată care se împrăștia din hainele mele ude în timp ce alergam. Am privit la ceas din nou.

Un dangăt adânc, bubuitor, inundă piața. Vibra în pietrele de sub tălpile mele. Copiii plâneau, acoperindu-și urechile. Și am început să țip în timp ce alergam.

— Edward! am strigat, știind că era inutil. Mulțimea era prea zgomotoasă, iar vocea îmi era slăbită de efort. Dar nu mă puteam opri din țipat.

Ceasul bătu din nou. Am dat peste o mamă cu un copil în brațe – părul lui era aproape alb în soarele orbitor. Un grup de bărbați înalți, în sacouri roșii, strigară la mine când am trecut în goană printre ei. Ceasul bătu din nou.

De cealaltă parte a bărbaților în sacouri, era o spărtură în îmbulzeală, un spațiu între turiștii care se adunau fără rost în dreptul turnului. Am căutat cu privirea pasajul îngust și întunecos la dreapta edificiului larg și pătrat de sub turn. Nu puteam să văd nivelul străzii – erau prea mulți oameni în drumul meu. Ceasul bătu din nou.

Nu puteam să văd aproape nimic. Vântul îmi șfichiuia fața și îmi ardea ochii. Nu eram sigură dacă acesta era motivul pentru care îmi curgeau lacrimile sau dacă plângeam din cauza înfrângerii când ceasul a bătut din nou.

O familie de patru persoane stătea aproape de intrarea pe alee. Cele două fete purtau rochiile stacojii, cu panglici asortate legate în părul negru. Tatăl nu era înalt. Mi se părea că văd ceva strălucitor în umbre, chiar peste

umărul lui. M-am grăbit spre ei, încercând să văd dincolo de lacrimile înțepătoare. Ceasul bătu, iar fetița mai mică își acoperi urechile.

Fetița mai mare, înaltă până la talia mamei ei, o apucă pa aceasta de picior și se uită la umbrele din spatele ei. În timp ce o priveam, o trase pe mama ei de mână și îi arătă ceva în întuneric. Ceasul bătu, și eram atât de aproape.

Eram îndeajuns de aproape acum ca să îi aud vocea ascuțită. Tatăl ei mă privi surprins când am trecut printre ei, strigând întruna numele lui Edward.

Fetița mai mare chicoti și îi spuse ceva mamei ei, arătând spre umbre din nou, nerăbdătoare.

Am trecut de tată – acesta își înșfăca bebelușul din drumul meu – și am sărit spre ieșirea întunecoasă din spatele lor, pe când ceasul bătea din nou deasupra capului meu.

— Edward, nu! am țipat, dar vocea mi s-a pierdut în gălăgia mulțimii.

Îl vedeam acum. Și vedeam și de ce el nu mă vedea pe mine,

Era chiar el, nu era o halucinație de data asta. Și mi-am dat seama că fanteziile mele fuseseră mai slabe decât crezusem; nu se ridicaseră nici pe departe la înălțimea lui.

Edward stătea nemișcat ca o statuie, la doar câțiva pași de intrarea pe alee. Ochii îi erau închiși, iar cearcănele de sub ochi erau de un violet-închis, brațele îi erau relaxate pe lângă corp, cu palmele întoarse în sus. Expresia îi era foarte pașnică, de parcă visa lucruri plăcute. Pielea de marmură a pieptului îi era dezgolită – la picioarele lui se afla un morman mic de material alb. Lumina care se reflecta din pavajul pieței scânteia slab pe pielea lui.

Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos – chiar și în timp ce alergam, icnind și țipând, puteam să apreciez asta. Iar ultimele șapte luni nu însemnau nimic. Și cuvintele din pădure nu însemnau nimic. Și nu mai conta că el nu mă voia. Nu mai voiam nimic altceva pe lumea asta decât pe el, oricât aș fi trăit.

— Ceasul bătu, iar el păși spre lumină.

— Nu! am țipat. Edward, uită-te la mine!

Nu mă asculta. Zâmbi foarte ușor. Ridică piciorul să mai facă un ultim pas – direct în calea soarelui. M-am izbit de el atât de tare încât forța impactului m-ar fi trântit la pământ dacă brațele lui nu m-ar fi prins și nu m-ar fi ridicat. Mi-am pierdut suflarea și am dat capul pe spate.

Ochii lui negri se deschiseră încet când ceasul bătu din nou. Se uită în jos spre mine, surprins.

— Uimitor, spuse el, cu vocea lui splendidă, ușor amuzat. Carlisle avea dreptate.

— Edward, am încercat să șoptesc, dar vocea mea nu avea sunet. Trebuie să te întorci la umbră. Trebuie să te miști!

Părea drogat. Mâna lui îmi mângâie delicat obrazul. Nu părea să observe că încercam să îl forțez să o ia înapoi pe alee. Ar fi fost același lucru dacă aș fi încercat să împing zidurile de pe marginea aleii. Ceasul bătu, dar el nu reacționa.

Era foarte ciudat, pentru că eram amândoi în pericol de moarte. Și totuși, în secunda aceea, m-am simțit bine. Întreagă, îmi simțeam inima bătând cu putere, iar sângele îmi pulsa repede prin vene. Plămânii mi se umplură cu mirosul dulce care venea din pielea lui. Parcă nu fusese niciodată o gaură în pieptul meu. Mă simțeam minunat – nu vindecată, ci ca și când nu aș fi avut niciodată vreo rană acolo.

— Nu-mi vine să cred cât de repede s-a petrecut totul. N-am simțit nimic – sunt foarte buni, medita el, închizând din nou ochii și apăsându-și buzele pe părul meu. Vocea îi era ca mierea și catifeaua. „*Cum ți-a supt moartea mierea răsuflării! Dar ți-a rămas, în ciuda îngropării, divina frumusețe întipărită pe chipul tău. Și n-ai fost biruită!*”⁶ murmură el și am recunoscut replica spusă de Romeo în criptă. Ceasul bubui ultima bătaie. Miroși la fel ca întotdeauna, continuă el. Deci poate că acesta chiar este iadul. Nu-mi pasă. Îl accept.

— Nu sunt moartă, l-am întrerupt. Și nici tu nu ești mort! Te rog, Edward, trebuie să ne mișcăm. Ei nu sunt departe!

M-am luptat în brațele lui, era uimit, iar fruntea i s-a încrețit de confuzie.

— Ce-ai spus? întrebă el politicos.

— Nu am murit, nu încă! Dar trebuie să ieșim de-aici înainte ca Volturii...

Înțelese imediat chiar în timp ce vorbeam. Înainte să apuc să termin propoziția, mă smulse brusc de la marginea umbrelor, învârtindu-mă fără efort și așezându-mă cu spatele lipit de zidul de cărămidă; stătea cu spatele la mine privind spre alee. Brațele i se întinseră larg, protector, în fața mea.

⁶ ***Romeo și Julieta*, William Shakespeare - Actul V, Scena 3, în traducerea lui Ștefan Octavian Iosif (n. tr.)**

Am privit pe sub brațul lui și am văzut două siluete întunecate detașându-se din negură.

— Salutări, domnilor. Vocea lui Edward era calmă și plăcută, dar nu era câtuși de puțin relaxat. Nu cred că mai am nevoie de serviciile voastre astăzi. Totuși, aș aprecia foarte mult dacă le-ați transmite mulțumirile mele stăpânilor voștri.

— Ce-ar fi să mutăm conversația aceasta într-un loc mai potrivit? șopti amenințător o voce calmă.

— Nu cred că este necesar. Vocea lui Edward era mai dură acum. Știu ce instrucțiuni ai primit, Felix. Nu am încălcat nici o regulă.

— Felix nu a vrut decât să atragă atenția asupra proximității soarelui, spuse cealaltă voce pe un ton conciliant. Amândouă siluetele erau ascunse sub pelerine de un gri fumuriu, lungi până la pământ, unuduind în vânt. Hai să ne adăpostim mai bine.

— Voi fi chiar în spatele vostru, spuse Edward sec. Bella, de ce nu te duci înapoi în piață să te bucuri de festival?

— Nu, adu fata, spuse în șoaptă prima umbră, cu o căutătură lacomă.

— Nu cred. Tonul politicos dispăru. Vocea lui Edward era plată și glacială. Mi-am dat seama că se pregătea să lupte.

— Nu, am spus eu tare și răspicat.

— Șșș, murmură el, numai pentru mine.

— Felix, avertiză ce-a de-a doua umbră, mai rezonabilă. Nu aici. Se întoarse către Edward. Aro ar dori să discute din nou cu tine, dacă tot ai decis să nu ne mai forțezi mâna. Desigur, fu Edward de acord. Dar fata pleacă.

— Mă tem că nu e posibil așa ceva, spuse cu regret umbra politicoasă. Trebuie să respectăm regulile.

— Atunci *eu* mă tem că nu pot accepta invitația lui Aro, Demetri.

— Foarte bine, mârâi Felix. Ochii începeau să mi se adapteze la umbra deasă, și am văzut că Felix era foarte masiv, înalt și foarte musculos. Dimensiunile lui îmi aminteau de Emmett.

— Aro va fi dezamăgit, oftă Demetri.

— Sunt sigur că va supraviețui dezamăgirii, replică Edward.

Felix și Demetri se apropiară de intrarea aleii, depărtându-se ușor unul de altul, ca să îl poată ataca pe Edward din două părți. Voiau să facă asta pe

alee, ca să evite o scenă. Pielea lor nu era expusă la lumină; erau în siguranță în pelerinele lungi.

Edward nu se mișcă nici un centimetru. Se sacrifică pe sine, încercând să mă protejeze.

Deodată, capul lui Edward se întoarce către întunericul aleii șerpuitoare, iar Demetri și Felix făcură la fel, ca răspuns la un sunet sau o mișcare prea subtile pentru mine.

— Hai să ne purtăm frumos, da? sugeră o voce melodioasă. Sunt doamne de față.

Alice păși ușor lângă Edward, cu un aer relaxat. Nimeni n-ar fi bănuțat că era de încordată. Părea atât de mică și de fragilă! Brațele ei se legănau ca ale unui copil.

Demetri și Felix o lăsară mai încet. Pelerinele flutură ușor când o rafală de vânt șuieră pe alee. Fața lui Felix se înăcri. Se părea că nu le convenea paritatea.

— Nu suntem singuri, le reamintea ea.

Demetri privi peste umăr. La câțiva metri, în piață, mica familie, cu fetițele în rochii roșii, ne privea. Mama vorbea întruna cu tatăl, cu ochii pe noi cinci. Femeia întoarce capul când întâlnește privirea lui Demetri. Bărbatul merse câțiva pași spre piață și-l bătu pe umăr pe unul dintre bărbații cu sacouri roșii.

— Demetri scutură din cap. Te rog, Edward, hai să fim rezonabili, spuse el.

— Da, să fim rezonabili, fu de acord Edward. Iar noi vom pleca în liniște acum, fără să facă nimeni pe deșteptul.

Demetri oftă frustrat.

— Măcar hai să discutăm problema într-un loc mai discret.

Șase bărbați în roșu se alăturară familiei, privindu-ne cu expresii neliniștite. Eram foarte conștientă de faptul că Edward stătea în fața mea ca să mă protejeze – eram sigură că din cauza asta erau îngrijorați. Aș fi vrut să le strig să fugă.

Edward scrâșni din dinți.

— Nu.

Felix zâmbi.

— Destul.

Vocea era înaltă, stridentă și venise din spatele nostru.

M-am uitat pe sub celălalt braț al lui Edward și am văzut o siluetă mică și neagră venind spre noi. Mi-am dat seama că era încă unul de-al lor pentru că purta pelerină. Cine altcineva putea ști?

La început, am crezut că era un băiat. Nou-venitul era la fel de mărunțel ca Alice, cu părul neted, șaten-deschis, tuns scurt. Corpul de sub pelerină – care era închisă la culoare, aproape neagră – era subțire și delicat. Fața îi era prea frumoasă pentru a fi de băiat. În ciuda irișilor de un stacojiu mat, fața sa cu ochii mari și buzele pline i-ar fi făcut îngerii lui Botticelli să parii niște monștri.

Reacția tuturor la apariția acestei creaturi mă nedumeri Felix și Demetri se relaxară instantaneu, părăsind pozițiile ofensive și pierzându-se din nou în umbrele zidurilor de deasupra noastră.

Edward lăsă brațele în jos și se relaxă și el – dar având un aer înfrânt.

— Jane, oftă el, recunoscând-o și resemnându-se.

Alice își încrucișă brațele pe piept, cu o expresie impasibilă.

— Urmați-mă, vorbi Jane din nou, cu vocea ei copilăroasă și monotonă. Se întoarse cu spatele la noi și pluti fără zgomot în întuneric.

Felix ne făcu semn să o luăm înaintea, rânjind.

Alice merse după micuța Jane imediat. Edward își puse brațul în jurul taliei mele și mă trase după el, alături de Alice. Aleea cobora ușor pe măsură ce se îngusta. M-am uitat la el cu ochi întrebători, dar el scutură din cap. Nu-i auzeam pe ceilalți în spatele nostru, dar eram sigură că erau acolo.

— Ei bine, Alice, spuse Edward, pe un ton relaxat, în timp ce mergeam, bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprins să te văd aici.

— A fost greșeala mea, răspunse Alice pe același ton. Trebuia să îndrept lucrurile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Edward. Nu părea însă din cale afară de interesat.

M-am gândit că asta se datora urechilor care ascultau în spatele nostru.

— E o poveste lungă. Alice mă fulgeră cu privirea apoi privi în altă parte. Pe scurt, a sărit de pe o stâncă, dar nu încerca să se sinucidă. Bella s-a apucat de sporturi extreme zilele astea.

Am roșit și am întors capul, uitându-mă după umbra întunecată pe care n-o mai puteam vedea. Îmi puteam imagina ce auzea el acum, ascultând

gândurile lui Alice: că fusese cât pe-aci să mă înec, că mă vânau vampirii, că aveam prieteni vârcolaci...

— Hm, spuse Edward scurt, dar tonul relaxat al vocii îi dispăruse.

Aleea cotea ușor, în timp ce cobora. Am ajuns în dreptul unei fațade plate de cărămidă, fără ferestre. Micuța Jane nu era nicăieri.

Alice nu ezită, nu se opri din mers, ci se îndreptă direct către perete. Apoi, ușoară, se strecură cu grație printr-o gaură săpată în stradă. Era o gură de canal, situată în punctul cel mai de jos al pavajului. Nu am observat-o până când Alice nu dispăru prin ea. Grătarul era dat la o parte pe jumătate. Gaura era mică și neagră. M-am oprit.

— E în regulă, Bella, spuse Edward cu voce joasă. Alice te va prinde.

Am privit gaura cu îndoială. Mi-am imaginat că ar fi coborât el primul, dacă Demetri și Felix nu ne-ar fi așteptat, îngâmfați și tăcuți, în spatele nostru. M-am aplecat, strecurându-mi picioarele prin deschizătura îngustă.

— Alice? am șoptit, cu voce tremurată.

— Sunt chiar aici, Bella, mă asigură ea. Era mult prea jos ca să mă facă să mă simt mai bine.

Edward mă apucă de încheieturi – mâinile lui erau reci ca pietrele iarna – și mă coborî în întuneric.

— Gata? întrebă el.

— Dă-i drumul, strigă Alice.

Am închis ochii ca să nu văd întunericul, strângând pleoapele de groază și încleștându-mi gura ca să nu țip. Edward mă lăsă să cad.

Totul se petrecu în tăcere și repede. Aerul îmi vâjâi pe la urechi pentru o jumătate de secundă. Am expirat zgomotos când brațele lui Alice m-au prins.

Urma să am vânătăi; brațele ei erau foarte dure. Alice mă așeză în picioare.

Vizibilitatea era redusă, dar nu era întuneric. Prin gaura de deasupra pătrundea o lumină slabă, așa că puteam să văd suprafața de piatră pe care călcam. Lumina dispăru pentru o secundă, apoi Edward apăru lângă mine. Își puse brațul în jurul meu, ținându-mă strâns, și începu să mă tragă cu rapiditate înainte. Mi-am pus ambele brațe în jurul taliei lui reci, împiedicându-mă și împleticindu-mă pe suprafața neregulată de piatră. Se auzi zgomotul grătarului greu alunecând peste canalul de scurgere.

Lumina slabă dispăru imediat. Sunetul pașilor mei șovăitori răsună în spațiul întunecat; părea foarte larg, dar nu puteam fi sigură. Nu se auzeau decât bătăile nebunești ale inimii ale mele și zgomotul pașilor mei – doar o singură dată se auzi un oftat nerăbdător în spatele meu.

Edward mă ținea strâns cu o mână. Își întinse cealaltă mână ca să îmi atingă fața și începu să îmi traseze conturul buzelor cu degetul mare. Din când în când, simțeam cum își îngroapă fața în părul meu. Mi-am dat seama că acesta era singurul nostru moment de apropiere, așa că m-am lipit și mai strâns de el.

În momentul acesta, mi se părea că mă dorește, iar asta era destul ca să mă recompenseze pentru câte îndurasem – oroarea tunelului subteran și vampirii criminali din spatele nostru. Probabil că se simțea vinovat – acel sentiment al vinovăției care îl făcuse să vină aici ca să moară pentru că socotise că murisem din cauza lui. Dar i-am simțit buzele sărutându-mi cu delicatețe fruntea, și nu mi-a păsat care e motivația lui. Măcar puteam să fiu cu el înainte să mor. Era mai bine decât să am o viață lungă.

Mi-aș fi dorit să îl pot întreba ce se întâmpla. Voiam cu disperare să știu cum urma să murim – de parcă asta ar fi îmbunătățit cu ceva situația. Dar nu puteam să vorbesc, nici măcar în șoaptă, înconjurați cum eram. Ceilalți puteau auzi totul – fiecare răsuflare a mea, fiecare bătaie de inimă.

Cărarea de sub noi continua să meargă în jos, ducându-ne și mai adânc în pământ. Sufeream de claustrofobie. Simțeam mâna lui Edward, liniștitoare pe fața mea, și asta mă împiedica să tip.

Nu-mi dădeam seama de unde venea lumina, dar încetul cu încetul, negrul se transformă gri-închis. Eram într-un tunel jos, arcuit. Dâre lungi de umezeală negricioasă se scurgeau pe pietrele gri, de parcă sângerau cerneală.

Tremuram, și am crezut că era din cauza fricii. Abia când au început să îmi clănțâne dinții, mi-am dat seama că îmi era frig. Hainele îmi erau ude, iar temperatura din catacombele orașului era foarte scăzută, ca și cea a pielii lui Edward.

Își dădu seama că tremuram de frig și îmi dădu drumul, ținându-mă însă de mână.

— N-n-nu, am clănțănit, aruncându-mi brațele în jurul lui. Nu-mi păsa dacă înghețam. Cine știe cât mai aveam de trăit?

Mâna lui rece îmi freca brațul, încercând astfel să mă încălzească.

Ne grăbeam prin tunel sau mi se părea mie că ne grăbeam. Cineva era iritat de faptul că eu mergeam atât de încet – l-am bănuir pe Felix – pentru că îl auzisem oftând din când în când.

La capătul tunelului erau gratii – barele de fier erau ruginite și groase cât brațul meu. O ușă mică, făcută din bare mai subțiri, era deschisă. Edward păși și pătrunse într-o cameră mai mare și mai luminoasă, din piatră. Ușa se închise în urma noastră cu un dangăt, urmat de zgomotul făcut de o încuietore. Îmi era prea teamă ca să mă uit în urmă.

De cealaltă parte a camerei lungi era o ușă masivă din lemn. Era foarte groasă. Și aceasta era deschisă.

Am trecut pragul și am privit în jurul meu surprinsă, relaxându-mă imediat. Lângă mine, Edward era încordat, cu fălcile încleștate.

21. VERDICTUL

Ne aflam pe-un coridor iluminat puternic, care nu ieșea cu nimic în evidență. Pereții erau albi, podelele mochetate cu un gri industrial. Pe tavan – banale neone fluorescente. Era mai cald aici, de aceea începusem să mă simt mai bine. Coridorul acesta luminat părea un spațiu benefic după întunericul din canalizările fantomatice de piatră.

Edward părea să aibă o altă părere. Privi sumbru spre capătul coridorului lung, la silueta subțire învelită în negru care stătea lângă un ascensor.

Mă trase după el. Alice mergea lângă mine, de cealaltă parte. Ușa masivă scârțâi când se închise în urma noastră, apoi se auzi zgomotul făcut de închiderea unui zăvor.

Jane ne aștepta lângă ascensor, ținând ușile deschise cu o mână. Avea o figură apatică.

Odată ajunși în lift, cei trei vampiri care aparțineau familiei Volturi se relaxară. Își dădură pelerinele pe spate, lăsându-și glugile să le cadă pe umeri. Felix și Demetri aveau tenul ușor măsliniu și palid. Părul negru al lui Felix era tuns scurt. Demetri avea un păr lung care îi cădea ondulat pe umeri. Amândoi aveau irișii de un stacojiu intens în jurul marginilor, înnegriindu-se treptat în jurul pupilei. Sub pelerine, erau îmbrăcați cu haine moderne, deschise la culoare, dar greu de descris. M-am înghesuit într-un colț, lipindu-mă de Edward. Mâna lui încă îmi mai freca brațul. Nu-și lua deloc ochii de la Jane.

Călătoria cu liftul a fost scurtă; am ieșit într-o zonă care arăta ca un birou de recepție elegant. Pereții erau acoperiți cu lambriuri de lemn, iar podelele mochetate într-un verde-închis. Nu existau ferestre, dar în locul lor atârnau tablouri cu peisaje toscane, puternic luminate. Canapele din piele de culoare deschisă erau plăcut aranjate, iar mesele lucioase susțineau vase de cristal pline de buchete de flori intens colorate. Mirosul florilor îmi aminti de o înmormântare.

În mijlocul camerei se afla un birou înalt de mahon. Uimită, m-am holbat la femeia din spatele lui.

Era înaltă, cu piele măslinie și ochi verzi. În orice altă companie, ar fi fost foarte drăguță – dar nu aici. Pentru că era o ființă omenească din cap până în picioare, la fel ca mine. Nu puteam să înțeleg ce făcea acolo femeia asta, care se simțea în largul ei, deși era înconjurată de vampiri. Zâmbi politicos în semn de bun venit.

— Bună ziua, Jane, spuse ea. Nu fu deloc surprinsă când observă în ce companie se afla Jane. Nu fu surprinsă nici de prezența lui Edward, cu pieptul gol sclipindu-i vag în lumina albă, nici de prezența mea – cu părul în dezordine și, în comparație cu ea, hidoasă.

Jane dădu din cap.

— Gianna.

Continuă să meargă către ușile duble din partea din spate a încăperii, iar noi am urmat-o. Când trecu pe lângă biroul ei, Felix îi făcu cu ochiul, iar ea chicoti.

De cealaltă parte a ușilor de lemn era un alt birou de recepție. Băiatul palid în costum de un gri perlat putea să fie fratele geamăn al lui Jane. Avea părul mai închis la culoare, iar buzele nu îi erau la fel de pline, dar era la fel de încântător. Veni spre noi să ne întâmpine. Zâmbi, întinzându-se spre ea.

— Jane.

- - Alec, răspunse ea, îmbrățișându-l. Se sărutară reciproc pe ambii obraji. Apoi se uitară la noi.

— Te trimit după unul și tu vii cu doi... și jumătate, observă el, privind-mă. Bună treabă!

Jane râse. Râsul ei era încântător, la fel ca gânguritul unui bebeluș.

— Bine ai revenit, Edward, îl salută Alec. S-ar părea că ești într-o dispoziție mai bună.

— Relativ, încuviință Edward, fără nici o intonație în voce. M-am uitat la fața dură a lui Edward și m-am întrebat cum de putuse să fie într-o dispoziție mai neagră decât aceasta.

Alec chicoti și mă examinează, în timp ce eu mă agățam de

— Edward.

— Și aceasta este cauza tuturor necazurilor? Întrebă el sceptic.

Edward zâmbi disprețuitor. Apoi chipul său căpătă o expresie glacială.

— Un fleac, strigă Felix din spate.

Edward se întoarce; un mârâit creștea în pieptul lui. Felix zâmbi – mâna îi era ridicată cu palma în sus; își îndoi degetele de două ori, invitându-l pe Edward spre el. Alice atinse brațul lui Edward.

— Răbdare, îl avertiză ea.

Urmă un schimb de priviri între ei și mi-am dorit să aud ceea ce ea îi spunea. Mi-am imaginat că era ceva legat de faptul că el nu trebuia să îl atace pe Felix, pentru că l-am văzut pe Edward inspirând adânc și întorcându-se din nou spre Alec.

— Aro va fi încântat să te vadă din nou, spuse Alec, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Să nu-l lăsăm să aștepte, sugeră Jane.

Edward aprobă dând din cap.

Alec și Jane, ținându-se de mână, ne conduseră printr-un alt coridor larg, ornamentat – oare nu se mai terminau?

Ignorără ușile de la capătul acestuia – uși învelite în întregime în aur – oprindu-se la jumătatea coridorului și dând la o parte o bucată de lambriu care masca o ușă simplă de lemn. Nu era încuiată. Alec o ținu deschisă pentru Jane.

Îmi veni să urlu când Edward mă trase de partea cealaltă a ușii. Era aceeași piatră veche ca aceea din piață, de pe alee și din canal. Și era din nou întuneric și frig.

Anticamera de piatră nu era mare. Se deschise repede într-o cameră mai luminoasă, rotundă ca interiorul unui turn uriaș de castel... Cu două etaje mai sus, razele de soare pătrundeau prin ferestrele lungi, proiectând dreptunghiuri subțiri pe podeaua de piatră. Nu existau lumini artificiale. Singura mobilă consta în câteva scaune masive din lemn, ca niște tronuri, care erau așezate inegal, sprijinite de pereții curbați din piatră. Exact în mijloc, într-o ușoară

adâncitură, se afla altă gură de canal. M-am întrebat dacă o foloseau pentru a ieși, la fel ca gaura din stradă.

Camera nu era goală. Câțiva oameni erau adunați, implicați într-o conversație aparent relaxată. Murmurul vocilor joase, fără inflexiuni, era ca un zumzet blând. În timp ce îi priveam, două femei palide în rochii de vară se opriră într-un petic de lumină și, ca niște prisme, pielea lor arunca lumina în scântei de curcubeu pe zidurile de cărămidă.

Toate acele fețe superbe se întoarseră către noi când am intrat în cameră. Majoritatea nemuritorilor erau îmbrăcați în pantaloni și cămăși obișnuite care nu ar fi ieșit în evidență pe stradă. Bărbatul care vorbi primul purta însă o pelerină lungă. Era neagră ca tăciunele și mătura podeaua. Pentru un moment, am crezut că părul lui lung și negru era gluga pelerinei.

— Jane, draga mea, te-ai întors! strigă el evident încântat. Vocea îi era doar un oftat delicat.

Pluti spre noi, iar mișcarea curse cu o grație atât de ireală încât m-am holbat la el, cu gura deschisă. Chiar și Alice, ale cărei mișcări o făceau să pară că dansează, nu se compara cu el.

Am fost și mai uimită când a plutit și mai aproape de noi și i-am putut vedea fața... Nu semăna cu fețele nefiresc de atrăgătoare care îl înconjurau (pentru că nu s-a apropiat de noi singur; întregul grup s-a adunat în jurul lui, unii urmându-l, iar alții mergând în fața lui aidoma unor gărzi de corp). Nu-mi dădeam seama dacă fața îi era frumoasă sau nu. Bănuiesc că avea niște trăsături perfecte. Dar era la fel de diferit de vampirii de lângă el, cum erau ei față de mine. Pielea îi era de un alb translucid, ca foița de ceapă, și părea la fel de delicată – contrastând puternic cu părul lung și negru care îi încadra fața. Am simțit un impuls ciudat, îngrozitor, de a-i atinge obrazul ca să văd dacă e la fel de catifelat ca al lui Edward sau ca al lui Alice, sau dacă era prăfos, precum creta. Ochii îi erau roșii, la fel ca ai celorlalți vampiri din jurul lui, dar culoarea era lăptoasă; m-am întrebat dacă vederea îi era afectată din cauza asta.

Alunecă spre Jane, îi luă fața în mâinile ca de hârtie, o sărută delicat pe buzele pline, apoi pluti înapoi un pas.

— Da, stăpâne. Jane zâmbi; expresia ei o făcea să pară un copil angelic. L-am adus înapoi la viață, așa cum ai dorit.

— Aa, Jane. Zâmbi și el. Ești o alinare pentru mine.

Își întoarse ochii cețoși către noi, iar zâmbetul i se lărgi – deveni extaziat.

— Și Alice, și Bella! se bucură el, bătând din palme. Asta chiar este o surpriză plăcută! Minunat!

M-am holbat șocată când ne strigă pe nume, de parcă eram prieteni vechi care veniseră pe neașteptate într-o scurtă vizită.

Se întoarse către escorta noastră mătăhăloasă.

— Felix, fii drăguț și spune-le fraților mei despre vizitatorii noștri. Sunt sigur că n-ar vrea să rateze asta.

— Da, stăpâne. Felix dădu din cap și dispăru pe drumul pe care veniserăm.

— Vezi, Edward? Straniul vampir se întoarse și îi zâmbi lui Edward ca un bunic iubitor, dar muștrător. Ce ți-am spus eu? Nu te bucuri că nu ți-am dat ieri ceea ce voiai?

— Da, Aro, mă bucur, încuviință el, strângându-și brațul în jurul taliei mele.

— Ador finalurile fericite. Aro oftă. Sunt atât de rare! Dar vreau să aud toată povestea. Cum s-a întâmplat asta? Alice? Se întoarse s-o privească pe Alice cu ochii cețoși plini de curiozitate. Fratele tău pare să creadă că ești infailibilă, dar evident a fost o greșeală la mijloc.

— Vai, sunt departe de a fi infailibilă. Flutură un zâmbet orbitor. Părea să se simtă în largul ei, cu excepția mâinilor care erau încleștate în doi pumni mici. După cum poți vedea astăzi, creez probleme tot atât de des pe cât le rezolv.

— Ești prea modestă, o dojeni Aro. Am văzut câteva dintre faptele tale glorioase și trebuie să recunosc că nu am mai văzut pe nimeni cu un asemenea talent. Minunat!

Alice îi aruncă lui Edward o privire care nu trecu neobservată.

— Îmi pare rău, nu ne-am cunoscut cum se cuvine, nu-i așa? Doar că am impresia că te cunosc deja. Fratele tău ne-a făcut cunoștință ieri, într-un mod ciudat. Vezi tu, eu am o parte din talentul fratelui tău, doar că eu sunt limitat într-un fel în care el nu este. Aro scutură din cap; tonul îi era invidios.

— Și e mult mai puternic, adăugă Edward sec. Se uită la Alice și explică rapid. Aro are nevoie de contact fizic ca să îți audă gândurile, dar aude mult mai mult decât mine. Eu pot să aud doar ce îți trece prin cap într-un anume moment. Aro aude fiecare gând pe care mintea ta l-a avut vreodată.

Alice ridică din sprâncenele delicate și Edward dădu din cap. Nici asta nu-i scăpă lui Aro.

— Dar să fii capabil să auzi de la distanță... oftă Aro, gesticulând înspre ei doi. Asta ar fi atât de *convenabil*!

Aro privi peste umărul nostru. Toate celelalte capete se întoarseră în aceeași direcție, inclusiv ale lui Jane, Alec și Demetri care stăteau tăcuți lângă noi.

Eu m-am întors cel mai încet. Felix se întorsese, iar în spatele lui pluteau încă doi bărbați îmbrăcați în pelerine negre. Amândoi semănau foarte mult cu Aro, unul având părul la fel de negru și de lung ca al lui. Celălalt avea o claie de păr alb ca zăpada – de aceeași nuanță ca și fața – care i se revărsa pe umeri. Fețele lor aveau pielea la fel, ca de hârtie.

Trioul din tabloul lui Carlisle era complet, neschimbat după cei trei sute de ani de când fusese pictat.

— Marcus, Caius, priviți! cântă Aro. Bella trăiește până la urmă, și Alice este aici cu ea! Nu e minunat?

Nici unul dintre ei nu arăta prea încântat. Bărbatul cu părul negru părea extrem de plictisit, de parcă văzuse entuziasmul lui Aro timp de prea multe milenii. Fața celuilalt era acră sub părul ca zăpada. Lipsa lor de interes nu îi știrbi plăcerea lui Aro.

— Să le aflăm povestea, aproape cântă Aro cu vocea lui ușoară.

Vampirul secular cu părul alb pluti spre unul dintre tronurile de lemn. Celălalt se opri lângă Aro și își întinse mâna, la început am crezut că pentru a-l lua pe Aro de mână. Dar îi atinse scurt palma lui Aro, apoi își lăsă mâna să cadă lângă el. Aro ridică dintr-o sprânceană neagră. M-am întrebat cum de pielea lui ca hârtia nu se șifona din cauza efortului.

Edward râse sec foarte încet, iar Alice îl privi curioasă.

— Mulțumesc, Marcus, spuse Aro. E foarte interesant.

O secundă mai târziu, mi-am dat seama că Marcus îl lăsa pe Aro să îi afle gândurile.

Marcus nu părea interesat. Alunecă de lângă Aro și se alătură celui care trebuia să fie Caius, așezat lângă perete. Doi dintre vampirii prezenți îl urmau în liniște – gărzi de corp, așa cum crezusem mai devreme. Am observat că două femei în rochii de vară se duseseră să stea lângă Caius tot în același scop. Ideea că un vampir ar avea nevoie de o gardă de corp era ușor ridicolă pentru

mine, dar poate că cei foarte bătrâni erau la fel de fragili pe cât sugera pielea lor.

Aro scutura din cap.

— Uimitor, spuse el. Absolut uimitor.

Alice avea o expresie de frustrare. Edward se întoarse către ea și explică repede cu o voce joasă:

— Marcus vede relațiile. Este surprins de intensitatea relației noastre.

Aro zâmbi.

— Atât de convenabil, repetă el ca pentru sine. Apoi ni se adresează: Marcus nu este atât de ușor de surprins, vă pot asigura. M-am uitat la fața cadaverică a lui Marcus și l-am crezut.

— E atât de dificil de înțeles, chiar și acum, murmură Aro, uitându-se la brațul lui Edward pus în jurul meu. Îmi era greu să urmăresc șirul haotic al gândurilor lui Aro. Cum suporti să fii atât de aproape de ea?

— Nu fără efort, răspunse Edward cu calm.

— Dar totuși – *la tua cantante*⁷! Ce risipă!

Edward chicoti.

— Eu o privesc mai mult ca pe un preț.

Aro era sceptic.

— Un preț foarte mare.

— Fericirea costă.

Aro râse.

— Dacă n-aș fi mirosit-o prin intermediul gândurilor tale, n-aș fi crezut că chemarea sângelui cuiva poate fi atât de puternică. Eu nu am simțit niciodată așa ceva. Mulți dintre noi ar da orice pentru un asemenea dar, tu însă...

— Îl irolesc, completă Edward, cu o voce sarcastică.

Aro râse din nou.

Vai, cum mi-e dor de prietenul meu Carlisle! Îmi amintești de el – doar că el nu era atât de furios.

— Carlisle mă depășește în multe alte feluri.

— Niciodată n-aș fi crezut că el ar putea fi depășit în ceea ce privește autocontrolul, dar tu ești de departe mai bun.

⁷ cântăreața ta (it.) (n. tr.)

— Nu chiar. Edward părea nerăbdător. De parcă era plictisit de preliminarii. Mă făcea să îmi fie și mai teamă; nu puteam decât să încerc să îmi imaginez ce se aștepta să se întâmple.

— Sunt încântat de succesul lui, murmură Aro. Amintirile tale despre el sunt un adevărat dar pentru mine, deși mă uimesc peste măsură. Sunt surprins de felul în care mă... mulțumește, succesul său pe calea neortodoxă pe care a ales-o. Mă așteptam să se piardă, să slăbească cu timpul. Am râs de planul lui de a-i găsi pe alții care să îi împărtășească ciudata viziune. Și totuși, într-un fel, mă bucur că m-am înșelat.

Edward nu răspunse.

— Dar abținerea ta! oftă Aro. Nu știam că o asemenea putere este posibilă. Să rezisti la o asemenea chemare de sirenă, nu doar o dată, ci din nou și din nou – dacă nu aș fi simțit-o eu însumi, n-aș fi crezut.

Edward îl privi pe Aro fără nici o expresie. Îl cunoșteam îndeajuns de bine – timpul nu îl schimbase deloc – ca să îmi dau seama că sub aparența calmă că ceva clocotea. M-am luptat să îmi controlez respirația.

— Doar când îmi amintesc cum te atrage... chicoti Aro. Mi se face sete.

Edward se încordă.

— Nu te supăra, îl liniști Aro. Nu-i vreau răul. Dar sunt atât de curios, într-o anumită privință. Mă privi cu mare interes, îmi dai voie? întrebă el nerăbdător, ridicând o mână.

— Întreab-o pe ea, sugeră Edward fără nici o inflexiune în voce.

— Desigur, ce nepolíticos din partea mea! exclamă Aro. Bella, mi se adresa el direct de data asta. Sunt fascinat că tu ești singura imună la talentul impresionant al lui Edward – e atât de interesant că se poate întâmpla așa ceva! Și mă întrebam, de vreme ce talentele noastre sunt similare din multe puncte de vedere, dacă ești drăguță să mă lași să încerc – să văd dacă ești o excepție și pentru mine?

Am ridicat ochii către Edward terorizată. În ciuda politeții vădite a lui Aro, nu credeam că am de ales cu adevărat. Eram îngrozită la gândul de a-i permite să mă atingă și, totuși, pervers de curioasă să-i simt pielea ciudată.

Edward dădu din cap a încurajare – nu-mi dădeam seama dacă o făcea pentru că era sigur că Aro nu mă va răni sau pentru că nu aveam de ales.

M-am întors spre Aro și am ridicat încet mâna. Îmi tremura. Alunecă mai aproape și cred că expresia feței sale se voia liniștitoare. Dar trăsăturile lui

erau prea bizare, prea străine și prea înspăimântătoare ca să mă liniștească. Privirea lui era mai plină de încredere decât îi fuseseră cuvintele.

Aro se întinse spre mine, de parcă ar fi intenționat să îmi strângă mâna și își apăsă pielea cu aspectul ei imaterial de a mea. Era moale ca argila și mai rece decât mă așteptasem.

Ochii lui cețoși zâmbiră spre mine și îmi era imposibil să mă uit în altă parte. Erau hipnotici într-un mod ciudat, neplăcut.

Fața lui Aro se modifica în timp ce îl priveam. Încrederea deveni mai întâi îndoială, apoi scepticism, apoi se calmă într-o mască prietenoasă.

Extrem de interesant, spuse el, eliberându-mi mâna și plutind înapoi la locul lui.

Privirea mi-a zburat către Edward și, deși își controlase expresia feței, mi s-a părut că pare un pic încrezut.

Aro continuă să plutească cu o expresie gânditoare. Rămase tăcut pentru un moment, observându-ne când pe unul, când pe altul. Apoi, brusc, scutură din cap.

— O premieră, își spuse el. Mă întreb dacă mai este imună și la alte talente de-ale noastre... Jane, dragă?

— Nu! Edward mârâi cuvântul. Alice îl prinse de braț cu o mână încercând să îl rețină. Edward o îndepărtă.

— Micuța Jane îi zâmbi fericită lui Aro.

— Da, stăpâne?

Edward îl țintui pe Aro cu o privire veninoasă, mârâind de-adevăratelea acum, iar sunetul părea că îi sfâșie pieptul. În cameră se făcuse liniște, toată lumea îl privea uimită cu neîncredere, de parcă ar fi comis cine știe ce impolitețe jenantă. L-am văzut pe Felix rânjind plin de speranță și făcând un pas în față. Aro îl privi o dată, iar acesta îngheță în loc, rânjetul său lăsând locul unei expresii îmbufnate.

Apoi i se adresă lui Jane:

— Mă întrebam, draga mea, dacă Bella este imună la tine.

Abia puteam să îl aud pe Aro peste mârâiturile furioase ale lui Edward. Îmi dădu drumul și se așeză în fața mea, astfel încât să mă ascundă vederii lor. Caius veni spre noi, cu anturajul lui, pentru a ne privi.

Jane se întoarse către noi cu un zâmbet fericit.

— Nu! strigă Alice când Edward se aruncă asupra micuței fete.

Înainte să pot reacționa, înainte să poată sări cineva între ei, înainte ca gărzile de corp ale lui Aro să poată interveni, Edward era la pământ.

Nimeni nu-l atinsese, dar era întins pe podeaua de piatră, agonizând, în timp ce eu mă holbam îngrozită.

Jane îi zâmbea numai lui acum, și deodată am priceput ce se întâmpla. Am înțeles ce voia să spună Alice referitor la calitățile formidabile, de ce toată lumea o trata pe Jane cu atât de mult respect și de ce Edward se aruncase în calea ei înainte ca ea să îmi facă mie așa ceva.

— Oprește-te! am strigat, iar vocea îmi răsună în liniștea sălii. Am sărit înainte ca să mă pun între ei. Dar Alice mă opri aruncându-și brațele în jurul meu. Nici un sunet nu scăpă de pe buzele lui Edward în timp ce se chircea pe pietrele de pe jos. Simțeam că o să îmi explodeze capul de durerea de a-l privi cum se zvârcolește.

— Jane, o opri Aro cu o voce liniștită. Își ridică rapid spre ea privirea întrebătoare, încă zâmbind de plăcere. Imediat ce Jane își luă ochii de pe el, Edward se liniști.

Aro își înclină capul în direcția mea. Jane se întoarse să-mi zâmbească. Nici măcar nu m-am uitat la ea. Îl priveam pe Edward în timp ce Alice mă strângea în brațe și eu mă zbăteam fără rost.

— N-are nimic, șopti Alice cu vocea încordată. În același timp, Edward se ridică, apoi sări ușor în picioare. Privirea lui o întâlni pe a mea, și era plină de groază. La început, am crezut că era îngrozit de ceea ce tocmai suferise. Dar apoi se uită repede la Jane, și înapoi la mine – și fața i se relaxă. M-am uitat și eu la Jane; iar aceasta nu mai zâmbea. Mă țintuia cu o privire răutăcioasă, cu maxilarul încleștat, concentrându-se. M-am făcut mică, așteptând să mă apuce durerea.

— Nu se întâmplă nimic.

Edward reveni lângă mine. Îi atinse brațul lui Alice, iar ea mă lăsă în grija lui.

Aro începu să râdă.

— Ha, ha, ha, chicoti el. Asta este minunat!

Jane șuieră frustrată, aplecându-se înainte de parcă se pregătea să sară.

— Nu fi dezamăgită, draga mea, spuse Aro consolator, așezându-i o mână ușoară ca pudra pe umăr. Ea ne uimește pe toți.

Buza superioară a lui Jane îi dezveli dinții în timp ce continua să mă ținuiască cu privirea.

— Ha, ha, ha, se hlizi Aro din nou. Ești foarte curajos, Edward, să înduri totul în tăcere. Am rugat-o o dată pe Jane să îmi facă și mie asta – doar de curiozitate. Scutură din cap admirativ.

Edward se uită urât la el, dezgustat.

— Deci ce facem cu voi acum? spuse Aro.

Edward și Alice înlemniră. Asta era partea pe care o așteptaseră. Am început să tremur.

— Bănuiesc că nu e nici o șansă să te răzgândești? îl întrebă Aro pe Edward, plin de speranță. Talentul tău și-ar găsi foarte bine locul în mica noastră adunare.

Edward ezită. Cu coada ochiului, i-am văzut pe Felix și pe Jane strâmbându-se.

Edward păru să cântărească fiecare cuvânt înainte să îl rostească:

— Aș... prefera... să nu.

— Alice? întrebă Aro, încă plin de speranță. Poate tu ai fi interesată să ni te alături?

— Nu, mulțumesc, spuse Alice.

— Dar tu, Bella? Aro ridică din sprâncene.

Edward șuieră în urechile mele. L-am privit pe Aro perplexă. Glumea? Sau chiar mă întreba dacă vreau să rămân la cină?

Caius, cel cu părul alb, sparse tăcerea.

— Ce? îl întrebă el pe Aro, aproape în șoaptă.

— Caius, desigur că îți dai seama de potențialul ei, îl dojeni Aro cu afecțiune. Nu am văzut un potențial atât de promițător de când i-am găsit pe Jane și pe Alec. Îți poți imagina de ce va fi în stare atunci când va deveni una de-a noastră?

Caius întoarse capul cu o expresie caustică. Ochii lui Jane sclipeau de indignare auzind comparația.

Edward clocotea de furie lângă mine. Puteam să aud un tremur în pieptul lui, transformându-se într-un răget. Nu puteam să las temperamentul lui să îmi facă rău.

— Nu, mulțumesc, am rostit aproape în șoaptă, cu vocea suprimată de teamă.

Aro oftă.

— Ce ghinion! Mare pierdere!

Edward şuieră.

— Ne alăturăm sau murim, nu-i așa? Am bănuir asta când am fost aduși în această cameră. Ce să mai zic de legile voastre!

Tonul vocii lui mă surprinse. Părea scos din fire, dar urmărea să obțină un anumit efect prin ceea ce spusese; cred că își alesese cuvintele cu mare grijă.

— Desigur că nu. Aro clipi, uimit. Deja ne adunaserăm aici, Edward, așteptând întoarcerea lui Heidi. Nu pentru voi.

— Aro, sâsâi Caius. Legea nu le dă voie.

Edward se uită urât la Caius.

— Cum așa? ceru el să știe. Sigur știa la ce se referă Caius, dar părea hotărât să îl facă să spună cu voce tare.

Caius arată spre mine cu degetul său scheletic.

— Ea știe prea multe. Ne-ai dezvăluit secretele. Vocea lui era subțire ca hârtia, exact ca pielea lui.

— Sunt câțiva oameni aici, printre voi, îi reaminti Edward și m-am gândit la recepționera drăguță de jos. Fața lui Caius căpătă o expresie nouă – un fel de zâmbet.

— Da, fu el de acord. Dar când nu ne vor mai fi de folos, vor trebui să ne susțină. Acesta nu e planul tău pentru ea. Dacă ne trădează secretele, ești pregătit s-o distrugi? Nu cred, îl ironiză el.

— Eu n-aș... am început, încă șoptind. Caius mă reduce la tăcere cu o privire înghețată.

— Nici nu intenționezi să faci din ea una de-a noastră, continuă Caius. Prin urmare, este un punct vulnerabil. Din punctul acesta de vedere numai ea reprezintă un pericol. Tu poți pleca dacă vrei.

Edward își dezveli dinții.

— La asta mă gândeam și eu, spuse Caius.

Felix se aplecă înainte, nerăbdător.

— Decât dacă... îl întrerupse Aro. Părea nefericit de cursul pe care îl luase conversația. Decât dacă nu vrei să devină nemuritoare?

Edward strânse din buze, ezitând pentru un moment să răspundă.

— Și dacă vreau?

Aro zâmbi, din nou fericit.

— Păi, atunci ești liber să pleci acasă și să îi transmiți salutările mele prietenului meu Carlisle. Eziță o clipă. Dar mă tem că va trebui să vorbești serios.

Aro ridică mâna în fața lui. Caius, care începuse să se uite furios, se relaxă. Edward își mușcă buza. Se uită în ochii mei, iar eu m-am uitat înapoi la el.

— Te rog, am șoptit eu. Te rog să vorbești serios.

Oare chiar era o idee atât de dezgustătoare? Ar prefera să moară decât să mă transforme? Mă simțeam de parcă aș fi primit un șut în stomac.

Edward mă privea cu o față torturată.

Apoi Alice se îndepărtă de noi și se apropie de Aro. Ne-am întors s-o privim. Și mâna ei era ridicată. Nu spuse nimic, iar Aro își îndepărtă gărzile fluturându-și mâna. Aro se întâlnește cu ea la jumătatea drumului și îi luă mâna; ochii îi sclipeau de nerăbdare.

Își înclină capul peste mâinile care se atingeau, și închise ochii în timp ce se concentra. Alice stătea nemișcată, inexpressivă. L-am auzit pe Edward scrâșnind din dinți.

Nimeni nu se mișca. Aro parcă înghețase, aplecat peste mâna lui Alice. Secunde treceau și am devenit tot mai stresată, întrebându-mă cât de mult timp va mai trece până când va fi prea târziu. Până când situația se va înrăutăți – mult mai mult decât se înrăutățise.

După un moment de agonie, vocea lui Aro sparse tăcerea.

— Ha, ha, ha, râse el, cu capul încă aplecat. Își ridică încet privirea, cu ochii strălucitori de încântare. A fost fascinant!

Alice zâmbi sec.

— Mă bucur că ți-a făcut plăcere!

— Să văd lucrurile pe care le-ai văzut tu – mai ales cele care nu s-au întâmplat încă! Scutură din cap uimit.

— Dar care se vor întâmpla, îi reaminti ea, cu o voce calmă.

— Da, da, cu siguranță, nu e nici o problemă.

Caius părea extrem de dezamăgit – sentiment pe care părea să îl împărtășească cu Felix și cu Jane.

— Aro, se plânse Caius.

— Dragă Caius, zâmbi Aro. Nu te agita. Gândește-te la posibilități! Nu ni se alătură astăzi, dar putem oricând să ne păstrăm speranța pentru viitor.

Imaginează-ți bucuria pe care tânăra Alice ar aduce-o căminului nostru... Și apoi, sunt teribil de curios să văd cum reacționează Bella!

Aro părea convins. Oare nu își dădea seama cât de subiective erau viziunile lui Alice? Că putea să se hotărască să mă transforme astăzi și să se răzgândească mâine? O mulțime de păreri – printre care și a lui Edward – puteau s-o influențeze în această privință.

Și oare mai conta dacă Alice ar fi vrut? Chiar dacă într-adevăr deveneam vampir, ce importanță ar mai fi avut dacă Edward nu era de acord cu asta? Dacă moartea era pentru el o alternativă mai bună decât să mă aibă prin preajmă pentru totdeauna, dacă transformarea mea ar fi însemnat pentru el o plictiseală eternă? Oricât de înspăimântată eram, am simțit cum mă scufund în depresie, cum mă înec în ea...

— Atunci suntem liberi să plecăm? întrebă Edward fără nici o inflexiune în voce.

— Da, da, spuse Aro pe un ton conciliant. Dar mai veniți în vizită. A fost absolut minunat.

— Și vom veni și noi în vizită, promise Caius, cu ochii închiși pe jumătate, privind pe sub pleoape ca o șopârlă. Să verificăm dacă că vă țineți de cuvânt. Dacă aș fi în locul tău, nu aș amâna foarte mult. Nu oferim a doua șansă.

Maxilarul lui Edward se încleșta, dar dădu din cap în semn de aprobare.

Caius rânji și pluti înapoi spre locul unde stătea Marcus, nemișcat și neinteresat.

Felix gemu.

— Ei, Felix. Aro zâmbi amuzat. Heidi trebuie să ajungă aici dintr-o clipă într-alta. Răbdare.

— Hmm. Vocea lui Edward părea să fie iarăși tensionată. În acest caz, ar trebui să plecăm cât mai repede.

— Da, încuviință Aro. E o idee bună. Se mai întâmplă și accidente. Vă rog să așteptați dedesubt până se întunecă, dacă nu vă deranjează.

— Desigur, fu Edward de acord, în timp ce eu mă temeam că va trebui să așteptăm tot restul zilei până să putem scăpa.

— Și încă ceva, adăugă Aro, făcându-i semn lui Felix cu un deget. Felix se apropie imediat, iar Aro îi desfăcu pelerina gri pe care vampirul uriaș o purta, trăgându-i-o de pe umeri. I-o aruncă lui Edward. Ia asta. Ieși prea mult în evidență.

Edward își puse pelerina lungă, lăsând gluga jos.

Aro oftă.

— Ți se potrivește.

Edward chicoti.

— Mulțumesc, Aro. Vom aștepta jos.

— La revedere, tineri prieteni, spuse Aro, cu ochii strălucitori.

— Să mergem, spuse Edward.

Demetri ne făcu semn să îl urmăm, apoi porni pe drumul pe care veniserăm – singura ieșire, după cum se părea.

Edward mă trase repede lângă el. Alice era aproape de mine, încordată.

— Ar trebui să ne grăbim, murmură ea.

Am ridicat capul spre ea, înfricoșată, dar ea părea doar supărată. Abia atunci am auzit murmurul vocilor – voci puternice și răgușite – venind din antecameră.

— Ei bine, asta e neobișnuit, tună vocea groasă a unui bărbat.

— Atât de medieval, răspunse o voce pițigăiată de femeie.

O mulțime mare intra pe ușă, umplând camera mică de piatră. Demetri ne făcu semn să le facem loc. Ne-am lipit de peretele rece ca să îi lăsăm să treacă.

Cuplul din față, americani după cum păreau, priviră admirativ împrejurul lor.

— Bine ați venit, dragi oaspeți! Bine ați venit la Volterra! îl auzeam pe Aro întâmpinându-i din camera mare a turnulețului.

Restul, poate patruzeci sau mai mulți, intrară după cuplul acela. Unii studiau decorul ca niște turiști. Câțiva făcură chiar și fotografii. Alții păreau nedumeriți, de parcă prezența lor acolo nu ar mai fi avut sens. Am observat în special o femeie mică, cu pielea închisă la culoare. Avea un rozariu în jurul gâtului, și avea crucea strâns în mână. Mergea mai încet decât ceilalți, atingând din când în când pe cineva și adresând o întrebare într-o limbă necunoscută. Nimeni nu părea s-o înțeleagă, iar vocea îi deveni mai panicată.

Edward îmi trase fața la pieptul lui, dar era prea târziu, înțelesesem deja.

Imediat ce apărură o breșă, Edward mă trase rapid către ușă. Eram îngrozită și lacrimile începuseră să mi se adune în ochi.

Coridorul auriu era cufundat în liniște și pustiu – cu excepția unei femei superbe. Ne privea fix, curioasă – pe mine în special.

— Bine ai venit acasă, Heidi, o salută Demetri din spatele nostru.

Heidi zâmbi absentă. Îmi amintea de Rosalie, deși nu semănau deloc – doar că erau la fel de frumoase.

Îmbrăcămintea îi puneă în evidență frumusețea. Fusta scurtă pe care o purta lăsa să i se vadă picioarele incredibil de lungi, acoperite de ciorapi închiși la culoare. Bluza era roșie și avea mâneci lungi și guler înalt, dar era extrem de mulată. Părul ei lung și negru era strălucitor, iar ochii aveau o culoare stranie – violet, o culoare care ar fi putut rezulta din suprapunerea lentilelor de contact albastre peste irișii roșii.

— Demetri, răspunse ea cu o voce mătăsoasă, măsurând cu privirea când fața mea când pelerina gri a lui Edward.

— Bun vânat, o complimentă Demetri și brusc am înțeles rolul vestimentației ei care atrăgea atât de mult atenția... ea era deopotrivă vânătorul și momeala.

— Mersi. Zâmbi orbitor. Tu nu vii?

— Într-un minut. Păstrează câțiva pentru mine.

Heidi dădu din cap și intră pe ușă, aruncându-mi o ultimă privire curioasă.

Edward începu să meargă atât de repede încât trebuia să alerg ca să țin pasul. Dar tot n-am putut să trecem de ușa ornată de la capătul coridorului înainte să înceapă urletele.

22. ZBORUL

Demetri ne lăsă la recepție, unde femeia pe nume Gianna încă se afla la biroul lustruit. Din difuzoare ascunse se auzea o muzică veselă.

— Nu plecați până la lăsarea serii, ne avertiză el.

Edward dădu din cap și Demetri se grăbi să plece.

Gianna nu păru deloc surprinsă de faptul că își schimbaseră veșmintele.

— Ești în regulă? Întrebă Edward cu voce joasă, astfel încât femeia să nu-l poată auzi. Am simțit că era neliniștit. Am presupus că era încă stresat din pricina situației în care ne aflam.

— Ar fi bine s-o faci să stea jos înainte să cadă, spuse Alice. Se prăbușește.

Abia atunci mi-am dat seama că tremuram, tremuram puternic, întreaga mea constituție vibra și dinții îmi clănțăneau și camera părea să se învârtă în jurul meu și să se estompeze. Pentru o secundă sălbatică, m-am întrebat dacă așa se simțea Jacob înainte să explodeze ca să se transforme într-un vârcolac.

Am auzit un zgomot ciudat, de parcă ceva ar fi fost sfâșiat, pe fundalul muzicii vesele. Din cauza tremuratului, nu-mi dădeam seama de unde venea.

— Șșș, Bella, șșș, spuse Edward în timp ce mă trăgea spre canapeaua cea mai retrasă, departe de ochii curioși ai ființei umane de la birou.

— Cred că se isterizează. Poate ar trebui să îi dai o palmă, sugerează Alice.

Edward îi aruncă o privire sălbatică.

Atunci am înțeles. Aha. Suspinele mele făceau acel zgomot.

— E în regulă, ești în siguranță, e în regulă, îmi repeta el întruna. Mă trase în poala lui și mă înfășară în pelerina groasă de lână, protejându-mă de pielea lui rece.

Știam că era stupid să reacționez așa. Cine știe cât timp mă mai puteam uita la fața lui? Era salvat, și eu eram salvată, și putea să mă părăsească imediat ce eram liberi. Să am ochii plini de lacrimi și să nu-i pot vedea clar trăsăturile cu claritate era o mare frustrare.

Dar, în mintea mea, acolo unde lacrimile nu puteau spăla imaginea, încă mai puteam vedea fața panicată a micuței femei cu rozariul.

— Toți oamenii aceia, am suspinat eu.

— Știu, șopti el.

— E atât de oribil.

— Da, este. Mi-aș dori să nu fi văzut asta.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui rece, folosind pelerina groasă pentru a-mi șterge lacrimile. Am inspirat de câteva ori încercând să mă calmez.

— Pot să vă aduc ceva? întrebă o voce politicoasă. Era Gianna, care se apleca peste umărul lui Edward cu un aer îngrijorat și profesionist în același timp. Nu părea s-o deranjeze că fața ei era la doar câțiva centimetri de un vampir dușmănos. Ori era total ignorantă, ori foarte bună profesionistă.

— Nu, răspunse Edward cu răceală.

Ea dădu din cap, îmi zâmbi, apoi dispăru.

Am așteptat până când Gianna nu ne mai putea auzi.

— Ea știe ce se petrece aici? l-am întrebat, cu vocea joasă și răgușită. Începusem să mă controlez și respirația mi se calma.

— Da. Știe totul, îmi răspunse Edward.

— Știe că o s-o omoare într-o zi?

— Știe că nu e exclus, spuse el. Asta mă surprinse. Fața lui Edward era greu de citit.

— Speră că se vor decide s-o păstreze.

Am simțit cum mi se scurge sângele din obraji.

— Vrea să fie una de-a lor?

Dădu din cap afirmativ, cu ochii ațintiți asupra mea, privindu-mi reacția. M-am cutremurat.

— Cum poate să vrea asta? am șoptit, mai mult pentru mine însămi decât așteptând cu adevărat un răspuns. Cum poate să îi privească pe oamenii aceia ducându-se în camera aceea hidoasă și să vrea *asta*?

Edward nu mi-a răspuns. Expresia feței i se întunecase ca reacție la ceea ce spusese.

În timp ce mă holbam la fața lui frumoasă, mi-am dat seama dintr-odată că eram în brațele lui Edward și că în momentul acesta nu eram pe punctul de a fi uciși.

Vai, Edward, am strigat eu, suspinând din nou. Era o reacție așa de stupidă! Lacrimile erau prea dese ca să îi mai văd fața și asta era cumplit. Nu aveam timp decât până la apusul soarelui – ca într-o poveste, cu termene limită care pun capăt magiei.

Ce s-a mai întâmplat? Întrebă el, încă neliniștit, mân- gâindu-mi spatele cu atingeri delicate.

Mi-am pus brațele în jurul gâtului lui – cel mai rău lucru la care mă puteam aștepta din partea lui era să mă respingă – și l-am îmbrățișat și mai mult.

— E atât de urât din partea mea să fiu fericită acum? l-am întrebat.

Nu m-a respins. M-a tras și mai tare la pieptul lui rece ca gheața, atât de strâns încât îmi era greu să respir.

— Știu exact la ce te referi, șopti el. Dar avem multe motive pentru care să fim fericiți, șopti el. În primul rând, suntem în viață.

— Da, am fost eu de acord. E un motiv serios.

— Și suntem împreună, șopti el. Respirația îi era atât de dulce încât mă amețea.

Am dat din cap afirmativ, încredințată însă că pentru el lucrul acesta nu era tot atât de important cât era pentru mine.

— Și cu ceva noroc vom fi în viață și mâine.

— Să sperăm, am spus eu neliniștită.

— Viitorul e destul de bun, mă asigură Alice. Fusese atât de tăcută încât aproape că uitasem că era acolo. Îl voi vedea pe Jasper în mai puțin de douăzeci și patru de ore, adăugă ea cu satisfacție.

Norocoasa de Alice. Ea putea avea încredere în viitorul ei.

Nu mi-am putut lua privirea de la Edward pentru multă vreme. L-am privit cu intensitate, dorindu-mi mai mult ca orice ca viitorul să nu mai vină niciodată. Ca acest moment să dureze o veșnicie sau, dacă așa ceva nu era posibil, ca eu să încetez să exist când momentul se va termina.

Edward mă privea și el cu aceeași intensitate, cu ochii lui negri și blânzi, și îmi era ușor să mă prefac să cred că și el simțea la fel ca mine. Asta am și făcut. M-am prefăcut, pentru a face momentul mai dulce. Vârfurile degetelor lui îmi atinseră cearcănele.

— Arăți atât de obosită!

— Și tu arăți însetat, i-am șoptit, studiindu-i vânătăile violete de sub irișii negri.

El dădu din umeri.

— Nu e nimic.

— Ești sigur? Aș putea să stau cu Alice, m-am oferit, fără tragere de inimă; aș fi preferat să mă omoare chiar acum decât să mă mișc vreun centimetru din poziția în care stăteam.

— Nu fi ridicolă. Oftă; respirația lui dulce îmi mângâie fața. Niciodată n-am fost mai stăpân pe *acea* parte din natura mea ca acum.

Aveam un milion de întrebări pentru el. Una dintre ele îmi stătea pe buze chiar acum, dar mi-am ținut gura. Nu voiam să stric acest moment, așa imperfect cum era, în camera aceasta care îmi făcea greață, sub ochii viitorului monstru.

Aici, în brațele lui, era atât de ușor să îmi imaginez că mă dorea. Nu voiam să mă gândesc acum la motivațiile lui – dacă se purta așa doar ca să mă facă să-mi păstrez calmul cât încă eram în pericol sau dacă se simțea pur și simplu vinovat pentru că ne aflam în locul acesta. Poate că timpul pe care îl

petrecuse departe fusese suficient ca să nu se mai plictisească de mine pe moment. Dar nu conta. Eram mult mai fericită să mă prefac.

Am rămas tăcută în brațele lui, privindu-i fața, prefăcându-mă...

Îmi privea și el fața în timp ce discuta cu Alice cum să ajungă acasă. Vorbeau atât de încet și de repede încât știam că Gianna nu putea înțelege. Nici eu n-am înțeles jumătate din ce-au spus. Se părea că vorbeau despre un furt. M-am întrebat dacă Porsche-ul galben ajunsese înapoi la proprietarul lui.

— Ce-a fost vorba aia despre *cântăreți*? întrebă Alice la un moment dat.

— *La tua cantante*, spuse Edward. Vocea lui făcea cuvintele să pară note muzicale.

— Da, aia, spuse Alice, și am ciulit urechile pentru că și eu mă întrebam asta.

Edward dădu din umeri.

— Ei au o denumire pentru persoana care miroase așa cum miroase Bella pentru mine. O numesc *cântăreața* mea - pentru că sângele ei cântă pentru mine.

Alice râse.

Eram îndeajuns de obosită ca să dorm, dar m-am luptat cu epuizarea. Nu aveam de gând să pierd nici o secundă din timpul pe care îl aveam de petrecut cu el. Din când în când, în timp ce vorbea cu Alice, se apleca brusc și mă săruta - buzele lui netede ca sticla îmi atingeau părul, fruntea, vârful nasului. De fiecare dată era ca un șoc electric pentru inima mea. Zgomotul bătailor ei părea că se aude în întreaga încăpere.

Era un rai - chiar în mijlocul iadului.

Am pierdut complet noțiunea timpului. Așa că atunci când brațele lui Edward se strânsură în jurul meu și el, și Alice se uitară precauți spre spatele încăperii, m-am panicat. M-am lipit de pieptul lui Edward când Alec - cu ochii de un roșu intens - în ciuda faptului că luase masa de prânz - intră pe ușile duble.

Aducea vești bune.

— Sunteți liberi să plecați, ne spuse Alec, pe un ton atât de călduros încât credeai că am fi prieteni de-o viață. Vă rugăm doar să nu zăboviți în oraș.

Edward nu adoptă un ton prefăcut; vocea îi era rece ca gheața:

— Asta nu va fi o problemă.

Alec zâmbi, dădu din cap și dispăru din nou.

— Mergeți prin coridorul din dreapta, după colț, până la primul ascensor, ne spuse Gianna, în timp ce Edward mă ajuta să mă ridic în picioare. Ieșirea este cu două etaje mai jos și dă direct în stradă. La revedere, adăugă ea cu o voce plăcută. M-am întrebat dacă pregătirea ei profesională va fi îndeajuns ca s-o salveze.

Alice îi aruncă o privire întunecată.

Am fost ușurată că mai era o ieșire; nu eram sigură dacă mai puteam suporta încă un tur prin canale.

Am ieșit printr-un foaier luxos și aranjat cu bun-gust. Am fost singura care s-a uitat înapoi spre castelul medieval ascuns sub fațada sofisticată a unei clădiri moderne. Nu puteam să văd turnulețul de aici, lucru pentru care eram recunoscătoare.

Pe străzi, petrecerea era încă în toi. Felinarele stradale tocmai se aprindeau, în timp ce noi mergeam repede pe alei strâmte pietruite. Cerul era de un gri palid, dar clădirile erau atât de înghesuite pe străzi încât mi se părea că e mai întuneric.

Pelerina lungă, fluturândă, a lui Edward nu ieșea în evidență. Într-o seară obișnuită, în Volterra, probabil că ar fi fost remarcată. Acum mai erau și alții în pelerine de satin, iar colții de plastic pe care îi văzusem la copilul din piață mai devreme păreau să fie foarte populari printre adulți.

— Ridicol, murmură Edward.

Nu am remarcat când a dispărut Alice de lângă mine. M-am uitat spre ea să o întreb ceva, dar dispăruse.

— Unde e Alice? am șoptit panicată.

— S-a dus să ia bagajele voastre de unde le-a ascuns azi- dimineață.

Uitasem că aveam la mine o periută de dinți. Dacă m-aș fi spălat pe dinți, m-aș fi simțit mult mai bine.

— Fură o mașină, nu-i așa? am ghicit eu.

Edward rânji.

— Nu – până nu ieșim din oraș.

Mi s-a părut un drum foarte lung până la ieșire. Edward observă cât eram de obosită; își puse brațul în jurul taliei mele și mă susținu în timp ce mergeam.

M-am cutremurat când am ajuns sub arcada neagră de piatră. Poarta imensă, antică de deasupra noastră arăta ca ușa unei cuști, amenințând să cadă peste noi și să ne încuie înăuntru.

Mă conduse spre o mașină neagră, care aștepta în umbră în dreapta porții, cu motorul pornit. Spre surprinderea mea, se așeză în spate lângă mine, în loc să insiste să conducă.

Alice se scuză.

— Îmi pare rău. Gesticula vag spre bord. Nu prea aveam de unde să aleg.

— E în regulă, Alice. Râse. Nu pot fi toate Turbo 911.

Ea oftă.

— S-ar putea să trebuiască să achiziționez unul pe cale legală. A fost fabulos.

— O să îți iau unul de Crăciun, promise Edward.

Alice se întoarse să îi zâmbească, lucru care mă îngrijora, pentru că deja gonea pe coasta întunecată și șerpuitoare a dealului.

— Galben, îi spuse ea.

Edward mă ținea strâns în brațe. În interiorul pelerinei, îmi era cald și mă simțeam confortabil. Mai mult decât confortabil.

— Poți să dormi acum, Bella, murmură el. S-a terminat. Știam că se referă la pericol, la coșmarul din orașul vechi, dar tot trebuia să înghit în sec înainte să îi răspund.

— Nu vreau să dorm. Nu sunt obosită. Doar a doua propoziție era o minciună. Nu aveam de gând să închid ochii. Interiorul mașinii era slab luminat de beculețele de pe bord, dar reușeam să îi văd fața.

Edward apropie buzele de urechea mea.

— Încearcă, șopti el.

Am scuturat din cap. El oftă.

— Ești la fel de încăpățânată.

Eram încăpățânată; m-am luptat cu pleoapele mele grele și am câștigat. Drumul prin întuneric a fost partea cea mai grea; luminile puternice din aeroportul din Florența m-au ajutat mult; ca și faptul că m-am spălat pe dinți și m-am schimbat în haine curate; Alice i-a cumpărat lui Edward haine noi, iar el și-a lăsat pelerina închisă la culoare pe un morman de gunoi de pe alee. Zborul cu avionul până la Roma a fost atât de scurt că nu a fost nici o șansă să adorm, deși eram extenuată. Știam că zborul de la Roma la Atlanta va fi altă poveste,

mai ales că Alice ne rezervase din nou locurile acele confortabile de la clasa întâi. Așa că am rugat însoțitoarea de zbor să îmi aducă o coca-cola.

— Bella, spuse Edward, dezaprobator. Știa că sunt alergică la cafeina.

Alice era în spatele nostru. O auzeam murmurându-i lui Jasper în telefon.

— Nu vreau să dorm, i-am reamintit. I-am oferit o scuză care era credibilă pentru că era adevărată. Dacă închid ochii acum, o să văd lucruri pe care nu vreau să le văd. O să am coșmaruri.

După asta nu mă mai contrazise.

Ar fi fost un moment ideal să vorbim, să primesc răspunsurile de care aveam nevoie – de care aveam nevoie, nu pe care mi le doream; mă îngrozeam deja gândindu-mă la ceea ce aș putea auzi. Aveam o perioadă lungă de timp în fața noastră și nu putea să fugă de mine în avion. Nimeni nu ne-ar fi auzit, decât Alice; era târziu și majoritatea pasagerilor stingeau luminile și cereau cu voci scăzute perne pentru noapte. Vorbitul m-ar fi ajutat să lupt cu epuizarea.

Dar mi-am mușcat limba cu perversitate ca să nu-i pun nici una dintre întrebările care-mi năvăleau în minte. Rațiunea îmi era probabil întunecată de oboseală, dar speram că, dacă amânam discuția, mai puteam petrece câteva ore împreună cu el mai târziu – că aș putea să o amân pentru altă seară, în stilul Șeherezadei.

Așa că am continuat să beau suc și am rezistat până și impulsului de a clipi. Edward părea complet mulțumit să mă țină în brațe, atingându-mi necontenit fața cu degetele. Și eu îi atingeam fața. Nu mă puteam abține, deși îmi era teamă că mă va durea mai târziu, când voi fi din nou singură. Continuă să îmi sărute părul, fruntea, încheieturile mâinilor... dar niciodată buzele, și asta era bine. La urma urmei, în câte feluri poți distruge o inimă și apoi să te mai aștepți să bată? Trecusem prin multe care ar fi putut să mă termine în ultimele zile, dar nu mă simțeam mai puternică. Din contră, mă simțeam atât de fragilă, încât un singur cuvânt m-ar fi putut zdrobi.

Edward nu vorbea. Poate că spera să adorm. Poate că nu avea nimic de spus.

Am reușit să nu adorm. Eram trează când am ajuns pe aeroportul din Atlanta și am privit soarele care începea să se înalțe peste cuvertura de nori de deasupra orașului Seattle înainte ca Edward să tragă parasolarul. Eram mândră de mine însămi. Nu pierdusem nici un minut.

Nici Alice, nici Edward nu au fost surprinși de primirea care ne aștepta pe aeroportul Sea-Tac, dar pe mine m-a luat prin surprindere. Jasper a fost primul pe care l-am văzut – el nu păru să mă vadă deloc. Nu avea ochi decât pentru Alice. Ea se duse repede lângă el; nu se îmbrățișară ca toate celelalte cupluri care se reuneau acolo. Doar se priviră în ochi, și totuși, pentru ei acel moment era atât de intim, că am simțit nevoia să întorc capul. Carlisle și Esme ne așteptau într-un colț liniștit, departe de detectoarele de metal, în umbra unui stâlp imens. Esme se întinse și mă îmbrățișă cu putere, și totuși ciudat, pentru că Edward încă își mai ținea brațele în jurul meu.

— Îți mulțumesc atât de mult, îmi spuse ea la ureche.

Apoi își aruncă brațele în jurul lui Edward și părea că ar fi plâns dacă ar fi fost posibil.

— Niciodată să nu mă mai faci să trec prin așa ceva, aproape urlă ea.

Edward rânji, spășit.

— Îmi pare rău, mamă.

— Mulțumesc, Bella, spuse Carlisle. Îți suntem datori.

— N-aveți pentru ce, am murmurat eu. Noaptea de nesomn își spunea cuvântul. Capul mi se părea deconectat de corp.

— E moartă de oboseală, îl certă Esme pe Edward. Hai s-o ducem acasă.

Nu eram sigură dacă voiam acasă în acest moment, mergeam împleticindu-mă prin aeroport, susținută de Edward de o parte și de Esme de cealaltă parte. Nu știam dacă Alice și Jasper erau sau nu în spatele nostru, și eram prea epuizată ca să mă uit.

Cred că eram aproape adormită, deși mai mergeam, când am ajuns la mașina lor. Surpriza de a-i vedea pe Emmett și pe Rosalie sprijiniți de sedanul negru, în lumina slabă a garajului, mă învioră puțin. Edward încremeni.

— Las-o, șopti Esme. Se simte groaznic.

— Așa și trebuie, spuse Edward, nefăcând nici o încercare să coboare vocea.

— Nu e vina ei, am spus eu, confuză de oboseală.

— Las-o să repare lucrurile, îl rugă Esme. Noi vom merge în mașină cu Alice și Jasper.

Edward se uită urât la vampirul blond și superb care ne aștepta.

— Te rog, Edward, am spus. Nu voiam să merg cu Rosalie în mașină, nici el nu voia, dar provocasem deja destulă discordie în familia lui.

Oftă și mă trase către mașină. Emmett și Rosalie se urcară în față fără să spună nimic, în timp ce Edward mă trase, din nou, în spate. Știam că nu mai puteam să lupt contra oboselii, așa că mi-am lăsat înfrântă capul pe pieptul lui, și am închis ochii. Ascultam cum toarce motorul.

— Edward, începu Rosalie.

— Știu. Tonul lui Edward nu era prea conciliant.

— Bella? întrebă Rosalie cu delicatețe.

Am făcut ochii mari. Era prima oară când mi se adresase direct.

— Da, Rosalie? am întrebat cu o ezitare în glas.

— Îmi pare foarte rău, Bella. Mă simt groaznic cu privire la tot ce s-a întâmplat și îți sunt foarte recunoscătoare că ai fost atât de curajoasă să te duci și să îmi salvezi fratele. Te rog, spune-mi că mă ierți.

Cuvintele erau ciudate, rostite cu o anumită afectare din cauza jenei, dar păreau sincere.

— Desigur, Rosalie, am murmurat, agățându-mă de orice șansă ca s-o fac să mă urască mai puțin. Nu e deloc vina ta. Eu am sărit de pe stânca aia afurisită. Desigur că te iert.

Din cauza oboselii, vorbeam cu mare greutate.

— Nu e valabil ceea ce spune până nu e trează, Rose, chicoti Emmett.

— Sunt trează, am spus; cuvintele au sunat ca un oftat confuz.

— Lăsați-o să doarmă, insistă Edward, dar vocea îi era un pic mai caldă.

Apoi se făcu liniște. Nu se auzea decât hurea monotona al motorului. Probabil adormisem, pentru că mi s-a părut că după câteva secunde s-a deschis portiera și Edward m-a luat în brațe și m-a scos din mașină. Ochii nu mi se deschideau. La început am crezut că eram încă la aeroport.

Apoi l-am auzit pe Charlie.

— Bella! strigă el de la distanță.

— Charlie, am murmurat, încercând să mă trezesc din amorțeală.

— Șșș, șopti Edward; e în regulă, ești acasă și în siguranță. Dormi.

— Nu-mi vine să cred că ai tupeul să-ți arăți fața pe aici. Charlie urla la Edward, iar vocea lui se auzea mai aproape acum.

— Încetează, tată, am gemut eu. El nu mă auzi.

— Ce-i cu ea? îl întrebă Charlie.

— E doar foarte obosită, Charlie îl asigură Edward încet. Te rog s-o lași să se odihnească.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac, strigă Charlie. Dă-o înapoi. Ia-ți mâinile de pe ea.

Edward încercă să mă așeze în brațele lui Charlie, dar m-am agățat de el. Îl simțeam pe tata cum mă trage de braț.

— Termină, tată, am spus ridicând vocea. Am reușit să trag de pleoape. Îl vedeam pe Charlie ca prin ceață. Fii supărat *pe mine*.

Eram în fața casei. Ușa de la intrare era deschisă. Stratul de nori de deasupra era prea gros ca să îmi dau seama ce oră era.

— Fii sigură că voi fi supărat, îmi puse în vedere Charlie. Intră înăuntru.

— Bine. Lasă-mă jos, am oftat eu.

Edward mă puse în picioare. Îmi dădeam seama că stăteam dreaptă, dar nu-mi simțeam picioarele. Am încercat să merg, dar m-am împleticit, iar pavajul a început să se învârtască. Brațele lui Edward m-au prins exact înainte de a mă prăbuși.

— Lasă-mă doar s-o duc sus, spuse Edward. Apoi voi pleca.

— Nu, am strigat, panicată. Încă nu îmi promisem răspunsurile. Trebuia să stea măcar pentru asta, nu-i așa?

— Nu voi fi departe, îmi promise Edward, șoptindu-mi atât de încet la ureche încât Charlie n-avea nici o șansă să audă.

Nu am auzit ce a răspuns Charlie, dar Edward a intrat în casă. Am reușit să-mi țin ochii mei deschiși până când am ajuns în dreptul scărilor. Ultimul lucru pe care l-am simțit au fost mâinile reci ale lui Edward care încercau să îmi desfacă degetele încleștate pe cămașa lui.

23. ADEVĂRUL

Aveam senzația că dormisem foarte mult timp – corpul îmi era înțepenit, de parcă nu m-aș fi mișcat deloc în tot acel timp. Mintea îmi era încețoșată; vise ciudate, colorate – vise și coșmaruri – se învârtteau amețitor în capul meu. Erau atât de vii! Unele oribile, altele minunate, amestecate într-o învâlmășeală stranie. Nerăbdarea acută și teama făceau parte deopotrivă din visul acela frustrant în care picioarele nu ți se mișcă îndeajuns de repede... Și erau și destui monștri, dușmani cu ochii roșii care, cu cât erau mai politicoși, cu atât erau mai înspăimântători. Puteam să îmi amintesc numele lor. Dar cea mai puternică și mai clară parte a visului nu era cea îngrozitoare, ci aceea în care apăruse îngerul, pe care mi-l aminteam cel mai bine.

Îmi era greu să-l las să plece și să mă trezesc. Visul acesta nu voia să fie aruncat undeva în seiful cu vise de care refuzam să-mi aduc aminte. M-am luptat cu el, în timp ce se apropia momentul trezirii. Nu-mi puteam aminti ce zi a săptămânii era, dar eram sigură că mă aștepta Jacob sau școala, sau munca, sau orice altceva. Am inspirat adânc întrebându-mă cum să fac față unei noi zile.

Ceva rece îmi atinse ușor fruntea. Am strâns și mai tare ochii închiși. Se părea că încă mai visam, dar simțeam că este anormal de real. Eram atât de aproape de trezire... și totul va dispărea.

Dar mi-am dat seama că era prea adevărat, prea real ca să fie bine pentru mine. Brațele de piatră pe care mi le imaginam puse în jurul meu erau prea materiale. Dacă lasam visul să continue, aş fi regretat mai târziu. Cu un suspin resemnat, am făcut ochii mari să împrăști iluzia.

— Vai! am icnit și mi-am pus mâinile peste ochi.

Ei bine, evident, mersesem prea departe; fusese o greșeală să îmi las imaginația să îmi scape de sub control. „Las” nu era cuvântul potrivit. O *forțasem* să îmi scape de sub control – mai exact îmi vânasem halucinațiile -, iar acum mintea mea cedase.

Mi-a luat mai puțin de o jumătate de secundă ca să înțeleg că, dacă tot înnebunisem de-a binelea, aş putea cel puțin să mă bucur de iluzii atât timp cât erau plăcute.

Am deschis ochii din nou – iar Edward era tot acolo, cu chipul lui atât de frumos la doar câțiva centimetri de al meu.

— Te-am speriat? Vocea lui joasă era neliniștită.

Dintre toate iluziile, asta era cea mai frumoasă. Fața, vocea, mirosul, totul – era mult mai bine decât atunci când mă înecam. Superba plăsmuire a imaginației mele privi cu îngrijorare expresia schimbătoare a feței mele. Irișii lui erau negri ca smoala, cu umbre ca niște vânătași sub ei. Asta mă surprinse; Edward-ii mei imaginari erau de obicei mai bine hrăniți.

Am clipit de două ori, încercând cu disperare să îmi amintesc ultimul lucru de care eram sigură că era real. Alice făcuse parte din visul meu și m-am întrebat dacă se întorsese cu adevărat sau dacă acela fusese doar preambulul. *Credeam* că se întorsese în ziua în care aproape mă înecasem...

— Vai, la naiba, am murmurat eu. Eram răgușită din cauza somnului.

— Ce s-a întâmplat, Bella?

M-am încruntat la el nefericită. Fața îi era și mai neliniștită.

— Sunt moartă, nu? am gemut eu. *Chiar* m-am înecat. La naiba, la naiba, la naiba! Asta îl va ucide pe Charlie.

Edward se încruntă și el.

— Nu ești moartă.

— Atunci de ce nu mă trezesc? l-am provocat, ridicând din sprâncene.

— *Ești* trează, Bella.

Am scuturat din cap.

— Sigur. Sigur. Asta vrei tu să cred. Și apoi, când mă voi trezi va fi mai rău. Dacă mă voi trezi, ceea ce nu se va întâmpla, pentru că sunt moartă. Asta e îngrozitor. Bietul Charlie. Și Renée, și Jake... am continuat, îngrozită de ceea ce făcusem.

Pot să îmi dau seama de ce m-ai confunda pe mine cu un coșmar. Zâmbetul lui era înfricoșător. Dar nu-mi pot imagina ce-ai fi putut să faci ca să ajungi în iad. Ai comis multe crime cât am fost plecat?

M-am strâmbat.

— Evident că nu. Dacă aș fi în iad, tu n-ai fi cu mine.

El oftă.

Capul mi se limpezea. Privirea îmi zbură, pentru o secundă, de la fața lui - fără tragere de inimă -, la întunericul de dincolo de fereastra deschisă, apoi înapoi la el. Am început să îmi amintesc detalii... și am simțit o roșeață slabă, necunoscută încălzindu-mi pielea de pe pomeți când am priceput în sfârșit că Edward era cu adevărat aici, cu mine și că eu pierdeam timpul purtându-mă ca o idioată.

— Deci, chiar s-au întâmplat toate lucrurile alea? Era aproape imposibil să îmi consider visul o realitate. Nu puteam să accept ideea asta.

— Depinde. Zâmbetul lui Edward era încă reținut. Dacă te referi la faptul că am fost pe punctul de a fi masacrați în Italia, atunci, da.

— Ce ciudat, am meditat eu. Chiar am fost în Italia. Știai că eu nu am fost niciodată mai departe de Albuquerque?

Edward își dădu ochii peste cap.

— Poate că ar trebui să te culci la loc. Nu ești coerentă.

— Nu mai sunt obosită. Îmi aminteam totul cu claritate. Ce oră e? Cât timp am dormit? E trecut de unu dimineața. Deci, aproximativ paisprezece ore.

M-am întins în timp ce vorbeam. Eram atât de înțepenită.

— Charlie? I-am întrebat.

Edward se încruntă.

— Doarme. Ar trebui să știi că încalc regulile chiar acum. De fapt, nu-i chiar așa, pentru că el a spus să nu mai intru niciodată pe ușă în casa lui, iar eu am intrat pe fereastră... Dar oricum, interdicția a fost clară.

— Charlie te-a dat afară din casă? I-am întrebat, uimirea transformându-se cu repeziciune în furie.

Ochii îi erau triști.

— Te așteptai la altceva?

Ochii mei erau furioși. Aveam de gând să schimb vreo două vorbe cu tata – poate că era un moment bun să îi reamintesc că trecusem din punct de vedere legal de vârsta maturității, așa că nu va mai putea invoca nici un motiv pentru interdicția aceea. Am încercat să mă gândesc la lucruri mai puțin dureroase.

— Care-i povestea? I-am întrebat curioasă, dar străduindu-mă să discut relaxat, să mă controlez, ca să nu îl sperii și să nu plece.

— La ce te referi?

— Ce îi spun lui Charlie? Care e motivul pentru care am dispărut?... Cât timp am fost plecată? am întrebat încercând să număr orele în minte.

— Doar trei zile. Ochii i se îngustară, dar zâmbea mai natural de data asta. De fapt, speram să ai tu o explicație potrivită. Eu nu găsesc nici una.

Am gemut.

— Nemaipomenit.

— Păi, poate îi vine lui Alice ceva în minte, se oferă el, încercând să mă consoleze.

Și eram consolată. Cui îi păsa de ceea ce aveam de înfruntat mai târziu? Fiecare secundă în care el era aici – atât de aproape, cu chipul lui desăvârșit strălucind în lumina vagă a cifrelor de pe ceasul deșteptător – era prețioasă și nu voiam să o irotesc.

— Deci, am început eu, alegând întrebarea – cea mai comodă pentru el, dar pentru mine de o importanță vitală – cu care să încep. Eram acasă, în siguranță, și el se putea hotărî să plece în orice moment, iar raiul meu temporar nu era pustiu dacă nu auzeam vocea lui Edward. Ce-ai mai făcut până acum trei zile?

Fața lui deveni precaută într-o secundă.

— Nimic interesant.

— Desigur că nu, am bombănit eu.

— De ce faci fața aia?

— Păi... am strâns din buze, gândindu-mă. Dacă ar fi doar un vis, cam asta mi-ai spune. Imaginația mea trebuie să fie epuizată.

El oftă.

— Dacă îți spun, vei crede în sfârșit că nu ai un coșmar?

— Coșmar! am repetat eu pe un ton batjocoritor. El mă așteptă să răspund. Poate, am spus după o secundă de gândire. Dacă îmi spui.

— Am fost... la vânătoare.

— Asta-i tot ce poți să spui? I-am criticat. Asta nu dovedește că sunt trează.

Ezită, apoi vorbe rar, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Nu am vânat pentru hrană... de fapt mi-am încercat mâna la... căutat. Nu sunt foarte bun la asta.

— Ce căutai? I-am întrebat, intrigată.

— Nimic important. Cuvintele lui nu se potriveau cu expresia de pe fața lui; părea supărat, încurcat.

— Nu înțeleg.

Ezită; fața lui, strălucind în strania lumină verzuie aruncată de ceas, era chinuită.

— Eu... Inspiră adânc. Îți datorez o scuză. Desigur că îți datorez mult mai mult. Dar trebuie să știi – cuvintele începură să curgă atât de repede (mi-am amintit că vorbea uneori în felul acesta când era agitat), încât trebuia să mă concentrez ca să înțeleg totul – că nu am avut nici cea mai mică idee. Nu mi-am dat seama ce dezastru las în urma mea. Am crezut că aici vei fi în siguranță. Nu mi-am închipuit că Victoria – își arată dinții când îi pronunță numele – se va întoarce. Recunosc că atunci când am văzut-o, eram mai atent la gândurile lui James. Dar pur și simplu n-am văzut în nici unul din gândurile ei că va avea o astfel de reacție și nici că era atât de legată de el. Cred că acum îmi dau seama de ce n-am putut să-i văd aceste gânduri: era atât de sigură de el, niciodată nu s-a gândit că el ar putea da greș. Încrederea oarbă pe care o avea în el îi învăluia sentimentele pe care le avea pentru el – ceea ce m-a împiedicat să văd în adâncimea lor. Nu am nici o scuză pentru că te-am implicat în această situație. Când am auzit ce i-ai spus lui Alice – ceea ce a

văzut și ea -, mi-am dat seama că a trebuit să îți încredințezi viața vârcolacilor, imaturi, schimbători, cele mai rele creaturi de pe planetă în afară de Victoria. Se cutremură și șuvoiul de cuvinte se opri pentru o clipă. Te rog să mă crezi că habar nu aveam de toate astea. Mă simt oribil, oribil până în străfunduri, chiar și acum, când te văd și te simt în siguranță în brațele mele. Nu am nici cea mai mizerabilă scuză pentru...

— Oprește-te, l-am întrerupt. El mă privi cu aerul unui om sfârșit, iar eu am încercat să găsesc cuvintele potrivite – cuvintele care să îl elibereze de vina imaginară care îi provoca atâta durere. Îmi era greu să le rostesc. Nu știam dacă o voi putea face fără să cedez nervos. Dar trebuia să încerc. Nu voiam să fiu o sursă de vinovăție și de chin în viața lui. El trebuia să fie fericit, indiferent cât m-ar fi costat.

Sperasem să pot amâna partea aceasta a ultimei noastre discuții ca să nu grăbesc deznodământul. Având experiența lunilor în care am încercat să mă comport ca un om normal de dragul lui Charlie, mi-am păstrat calmul. Edward, am spus. Când i-am rostit numele am simțit o arsură pe gât. Vedeam imaginea găurii, gata să se transforme din nou într-o prăpastie imediat ce el va fi dispărut. Nu îmi dădeam seama cum aveam să supraviețuiesc de data asta. Trebuie să încetezi chiar acum. Nu poți să gândești în felul acesta. Nu poți... să lași această *vină*... să îți conducă viața. Nu poți să îți asumi responsabilitatea pentru ceea ce mi se întâmplă mie aici. Nu e câtuși de puțin vina ta, e doar o parte din felul în care eu îmi *trăiesc* viața. Așa că, dacă mă împiedic în fața unui autobuz sau orice mi se va întâmpla data viitoare, trebuie să înțelegi că nu e de din vina ta. Nu poți să fugi în Italia pentru că te simți vinovat că nu m-ai salvat. Chiar dacă m-aș fi aruncat de pe stânca aceea ca să mor, ar fi fost alegerea mea, și nu *vina ta*. Știu că e... în firea ta să îți asumi răspunderea pentru tot ce se întâmplă, dar, pe bune, nu poți să ajungi la asemenea extreme! Gândește-te la Esme și la Carlisle și...

Eram pe punctul de a-mi pierde cumpătul. M-am oprit să inspir adânc, să încerc să mă calmez. Trebuia să îl eliberez. Trebuia să mă asigur că asta nu se va mai întâmpla niciodată.

— Isabella Marie Swan, șopti el, cu cea mai ciudată expresie pe chip. Părea aproape furios. Crezi că i-am rugat pe Volturi să mă ucidă *pentru că mă simțeam vinovat*?

Îmi dădeam seama că aveam figura unui om care nu înțelege nimic.

— Și nu-i așa?

— E drept că m-am simțit foarte vinovat. Mult mai vinovat decât poți înțelege.

— Atunci... la ce te referi? Nu înțeleg.

— Bella, m-am dus la Volturi pentru că am crezut că ești moartă, spuse el, cu vocea moale, dar cu ochii scăpărători. Chiar dacă nu aș fi avut nimic de-a face cu moartea ta – se cutremură când șopti acel cuvânt – chiar dacă nu *ar fi fost* vina mea, tot m-aș fi dus în Italia. Evident, ar fi trebuit să fiu mai atent – ar fi trebuit să discut direct cu Alice și să nu mă mulțumesc cu relatările la mâna a doua, ale lui Rosalie. Sincer vorbind, ce șanse aș fi avut să cred când băiatul acela a spus că Charlie era la înmormântare? Ce șanse aș fi avut să înțeleg ce s-a întâmplat?

— Șansele... , murmură el cu o voce atât de joasă încât nu eram sigură că am auzit bine. Șansele sunt întotdeauna împotriva noastră. Greșeală după greșeală. Nu îl voi mai critica pe Romeo niciodată.

— Dar tot nu înțeleg, i-am spus. Exact la asta mă refer. Și ce dacă?

— Poftim?

— Și ce dacă aș fi murit?

Se holbă la mine pentru un lung moment, înainte să răspundă:

— Nu-ți amintești nimic din ceea ce ți-am spus mai înainte?

— Îmi amintesc *tot* ceea ce mi-ai spus.

Își trecu vârful degetului lui rece peste buza mea de jos.

— Bella, se pare că ai fost indusă în eroare. Închise ochii, scuturând din cap înainte și înapoi cu o jumătate de zâmbet pe fața lui frumoasă. Nu era un zâmbet fericit. Credeam că ți-am explicat clar mai devreme. Bella, nu pot trăi într-o lume în care tu nu exiști.

— Sunt... Capul mi se învârtea în timp ce căutam cuvântul potrivit. Confuză. Era un cuvânt bun. Nu înțelegeam ce îmi spunea.

Se uită adânc în ochii mei. Privirea îi era serioasă și sinceră.

— Sunt un mincinos, Bella, trebuia să te mint.

Am înlemnit, iar mușchii mi s-au încleștat ca în așteptarea unui impact. Am simțit că pieptul mi s-a desfăcut în două; durerea mi-a tăiat respirația.

Mă scutură de umăr, încercând să mă relaxez.

— Lasă-mă să termin! Sunt un mincinos, iar tu m-ai crezut atât de repede. Tresări. Asta a fost... chinuitor.

Am așteptat, încă înlemnită.

— Când eram în pădure, când îți spuneam la revedere...

Nu mi-am permis să îmi amintesc. M-am luptat să mă mențin numai în prezent.

—... Nu aveai de gând să mă lași să plec, continuă el. Îmi dădeam seama de asta. Nu voiam s-o fac – simțeam asta că mă va ucide -, dar știam că, dacă te voi putea convinge că nu te mai iubesc, vei reuși foarte repede să îți revii și să îți vezi de viața ta. Speram că, dacă vei crede că eu am trecut peste asta, vei face și tu la fel.

— O ruptură curată, am șoptit printre buzele nemișcate.

— Exact. Dar niciodată nu mi-am imaginat că va fi atât de ușor de făcut! Am crezut că va fi aproape imposibil – că vei fi atât de sigură care e adevărul încât va trebui să mint ore întregi până să pot sădi sămânța îndoielii în sufletul tău. Am mințit și îmi pare atât de rău – îmi pare rău că te-am rănit, îmi pare rău că a fost un efort zadarnic. Îmi pare rău că nu te-am putut proteja de ceea ce sunt. Am mințit ca să te salvez, dar n-a mers. Îmi pare rău. Dar cum m-ai putut crede? După ce ți-am spus de mii de ori că te iubesc, cum ai putut să lași un singur cuvânt să îți distrugă încrederea în mine?

Nu am răspuns. Eram prea șocată ca să formulez un răspuns rațional.

— Puteam s-o văd în ochii tăi, să văd că erai *convinsă* că nu te mai voiam. Cea mai absurdă și mai ridicolă situație – de parcă s-ar fi putut ca *eu* să exist fără să am nevoie de *tine*!

Încă eram înlemnită. Cuvintele lui erau de neînțeles, pentru că nu-mi venea să-mi cred urechilor.

Îmi scutură umărul din nou, de data asta atât de tare încât făcu dinții să clănțane.

— Bella, oftă el. Vorbesc serios, ce-a fost în capul tău?

Am început să plâng. Lacrimile s-au adunat și apoi au început să curgă șiroaie pe obraji mei.

— Știam eu, am suspinat. Știam că visez.

— Ești imposibilă, spuse el și râse – un râs de om frustrat. Cum să îți explic ca să mă crezi? Nu dormi și nu ești moartă. Sunt aici și te iubesc. Întotdeauna *te-am iubit* și *te voi iubi* mereu. M-am gândit la tine, am avut înaintea ochilor imaginea feței tale, în fiecare secundă cât timp am fost plecat. Când ți-am spus că nu te mai vreau a fost cea mai urâtă blasfemie.

Am scuturat din cap, iar lacrimile continuau să se scurgă din colțurile ochilor.

— Nu mă crezi, nu-i așa? șopti el, cu fața mai palidă decât de obicei – îmi dădeam seama de asta chiar și în lumina slabă. De ce poți să crezi o minciună, dar adevărul nu?

— N-a avut niciodată sens ca tu să mă iubești, i-am explicat, cu vocea frântă. Întotdeauna am știut asta.

Ochii i se îngustară și maxilarul i se încleșta.

— O să îți dovedesc că ești trează, promise el.

Îmi prinse fața în mâinile lui de fier, ignorându-mi eforturile de a încerca să întorc capul.

— Te rog, nu, am șoptit.

Se opri, cu buzele la un centimetru de ale mele.

— De ce? întrebă el. Respirația lui îmi atinse fața, făcându-mi mintea să o ia razna.

— Când mă voi trezi, el deschise gura să protesteze, așa că am reformulat, bine, uită de asta – când vei pleca din nou, îmi va fi îndeajuns de greu și fără asta.

Se trase înapoi un pic, pentru a-mi privi fața.

— Ieri, când te atingeam, erai atât de... ezitantă, de atentă, și totuși aceeași. Trebuie să știu de ce. E pentru că am ajuns prea târziu? Pentru că te-am rănit prea mult? Pentru că într-adevăr ți-ai văzut de viața ta, așa cum am intenționat să faci? Asta ar fi destul de... cinstit. Nu ți-aș contesta decizia. Așa că nu încerca să îmi menajezi sentimentele, te rog – spune-mi doar dacă mă mai poți iubi, după tot ce ți-am făcut. Poți? șopti el.

— Ce întrebare tâmpită mai e și asta?

— Răspunde! Te rog!

M-am uitat la el încruntată un lung moment.

— Ceea ce simt eu pentru tine nu se va schimba niciodată. Desigur că te iubesc – și nu poți face nimic să împiedici asta!

— Asta e tot ce voiam să aud.

Atunci gura lui se uni cu a mea și nu m-am putut împotrivi. Nu pentru că era de o mie de ori mai puternic decât mine, ci pentru că voința mea se spulberă în momentul în care buzele noastre se întâlniră. Sărutul acesta nu era chiar atât de precaut ca toate celelalte pe care mi le aminteam, ceea ce îmi

convenea de minune. Dacă urma să mă sfâșii și mai mult, măcar să primesc cât mai mult posibil în schimb. Așa că l-am sărutat și eu, cu inima bubuindu-mi într-un ritm nebunesc, incoerent în timp ce respirația mi se transforma în gâfâială și degetele mi se mișcau lacome pe fața lui. Îmi simțeam corpul de marmură lipit de fiecare trăsătură a corpului meu, și eram atât de fericită că nu mă ascultase – nici o durere din lume nu ar fi justificat o astfel de pierdere. Măinile lui îmi redescopereau trăsăturile feței, în același mod în care ale mele i-o atingeau pe-a lui și, în puținele secunde în care buzele noastre s-au despărțit, mi-a șoptit numele.

Când am început să amețesc, s-a tras înapoi, dar numai ca să își așeze urechea pe inima mea.

Am zăcut acolo, întinsă, așteptând ca răsuflarea să încetinească și să mi se calmeze.

— Apropo, spuse el cu un ton relaxat. Nu te părăsesc.

N-am spus nimic, iar el păru să audă scepticismul din tăcerea mea. Îmi ridică fața, astfel încât privirile ni se întâlneau.

— Nu plec nicăieri. Nu fără tine, adăugă el mai serios. Am plecat numai pentru că voiam ca tu să ai șansa de a trăi o viață normală, fericită, umană. Îmi dădeam seama ce îți făceam – te expuneam în permanență unui pericol, luându-te din lumea unde trebuia să fii, riscându-ți viața în fiecare moment în care eram cu tine. Așa că a trebuit să încerc. Trebuia să fac *ceva*, și mi se părea că singura soluție era să plec. Dacă nu aș fi crezut că îți va fi mai bine fără mine, nu m-aș fi hotărât să plec. Sunt mult prea egoist. Numai *tu* ești mai importantă decât ceea ce vreau... ceea ce am nevoie. Și ceea ce vreau și ce am nevoie este să fiu cu tine, și știu că nu voi mai fi niciodată îndeajuns de puternic să plec din nou. Am prea multe motive să rămân – slavă Domnului pentru asta! Se pare că nu ești în siguranță indiferent câți kilometri pun între noi.

— Nu-mi promite nimic, am șoptit. Dacă îmi permiteam să sper, și nu se întâmpla nimic... asta m-ar fi ucis. Dacă toți vampirii nemiloși n-au reușit să mă termine, speranța o va face.

Ochii negri îi sclipiră de mânie.

— Crezi că te mint acum?

— Nu – nu mă minți. Am scuturat din cap, încercând să mă gândesc la asta coerent. Să examinez ipoteza că el chiar mă iubea, dar să rămân

obiectivă, rece, astfel încât să nu cad în capcana speranței. Poate vorbești serios... acum. Dar ce va fi mâine, când o să te gândești la toate motivele pentru care ai plecat? Sau luna viitoare, când Jasper se va repezi la mine?

Edward tresări.

M-am gândit la ultimele zile dinainte de a mă părăsi, am încercat să le văd prin prisma a ceea ce îmi spunea acum. Din acea perspectivă, că mă părăsise, dar că mă iubea, că plecase pentru mine, tăcerile lui reci și gânditoare căpătară acum un alt sens.

— Nu e ca și cum nu te-ai gândit cu atenție și la prima decizie, nu-i așa? am ghicit eu. Vei sfârși prin a face ceea ce crezi tu că e bine.

— Nu sunt atât de puternic pe cât crezi tu că sunt, spuse el. Noțiunile de bine și de rău au încetat să mai însemne ceva pentru mine; aveam de gând să mă întorc oricum. Înainte ca Rosalie să îmi dea vestea, eram deja trecut de stadiul în care încercam să trăiesc pe rând câte o săptămână sau câte o lună. Mă luptam să trec de o singură oră. Era doar o chestiune de timp – și nu mult – înainte să apar la fereastra ta să te implor să mă primești înapoi. Aș fi fericit să te implor acum, dacă ți-ar plăcea.

M-am strâmbat.

— Fii serios.

— O, dar sunt, insistă el, deja uitându-se urât la mine. Te rog, vrei să încerci să ascuți ce îți spun? Mă lași să încerc să îți explic ceea ce însemni pentru mine?

Așteptă, studiindu-mi fața în timp ce vorbea, ca să se asigure că ascultam cu adevărat.

— Înainte să te întâlnesc pe tine Bella, viața mea era o noapte fără lună. Foarte întunecoasă, dar cu puține stele – puncte de lumină și motivații... Apoi ai traversat cerul meu ca o cometă. Brusc totul a luat foc; exista lumină și frumusețe. Când n-ai mai fost, când cometa a căzut peste orizont, totul s-a făcut negru. Nimic nu se schimbase, dar ochii îmi erau orbiți de lumină. Nu mai puteam să văd stelele. Și nu mai exista nici o motivație pentru nimic.

Voiam să îl cred. Dar ceea ce era viața *mea fără el*, nu invers, cea pe care o descria.

— Ochii tăi se vor adapta, am murmurat eu.

— Tocmai asta e problema, că nu pot să se adapteze. Dar distracțiile tale?

Râse fără urmă de umor.

— Fac parte din minciună, iubito. Nu a fost nici o distracție de la... agonie. Inima mea n-a bătut timp de aproape nouăzeci de ani, dar acum era altfel. Parcă inima mea nu mai era acolo – parcă eram gol pe dinăuntru. Parcă am lăsat tot ce aveam în mine aici, cu tine.

— Ce amuzant, am murmurat

Își arcui o spranceană.

— Amuzant? Am vrut să spun ciudat – credeam că doar eu mă simt așa. Și din mine lipseau bucăți. Nu am reușit să respir cu adevărat de atâta timp. Mi-am umplut plămânii, bucurându-mă de senzație. Și inima mea era cu siguranță pierdută.

Închise ochii și își așeză din nou urechea pe inima mea. Mi-am lăsat obrazul să se lipească de părul lui, i-am simțit textura pe piele, i-am mirosit aroma delicioasă.

— Deci căutarea nu a fost o distracție? I-am întrebat curioasă. Eram în pericol de a spera. Nu mai reușeam să mă opresc pentru multă vreme. Inima îmi bătea, cântându-mi în piept.

— Nu. Oftă. N-a fost niciodată o distracție. A fost o obligație.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, deși nu m-am așteptat niciodată la un pericol din partea Victoriei, nu aveam de gând s-o las să scape... Am urmat-o până în Texas, dar apoi am urmat o pistă falsă până în Brazilia – iar ea, de fapt, a venit aici. Genu. Nici măcar nu eram pe același continent. Și în tot acest timp, era mai rău decât în cel mai groaznic coșmar.

— O vânai pe Victoria? aproape am țipat imediat ce mi-am recăpătat vocea, ridicând tonul cu două octave.

Sforăiturile îndepărtate ale lui Charlie se opriră, apoi continuă în ritmul lor regulat.

— Da, dar ineficient, răspunse Edward, studiindu-mi expresia scandalizată cu o privire nedumerită. Dar mă voi descurca mai bine de data asta. Nu va mai face umbră pământului prea multă vreme.

— Asta... iese din discuție, am reușit să spun. Chiar dacă îl avea pe Emmett sau pe Jasper să îl ajute. Chiar dacă îi avea și pe Emmett, și pe Jasper să îl ajute. Era mai rău decât în celelalte închipuiri ale mele: Jacob Black stând la mică distanță de silueta rea și felină a Victoriei. Nu puteam suporta să mi-l

imaginez pe Edward acolo, chiar dacă era mult mai rezistent decât prietenul meu cel mai bun care era pe jumătate om.

— E prea târziu pentru ea. Poate că aş fi trecut cu vederea ce s-a întâmplat data trecută, dar nu acum, după...

L-am întrerupt din nou, încercând să par calmă.

— Tocmai mi-ai promis că nu o să pleci, nu-i așa? I-am întrebat, luptându-mă cu cuvintele în timp ce le rostesc, nelăsându-le să-mi sădească speranța în suflet. Asta nu e tocmai compatibil cu o expediție prelungită de căutare, nu-i așa?

Se încruntă. Un mârâit începu să se audă în pieptul său.

— Îmi voi ține promisiunea, Bella. Dar Victoria, mârâitul deveni mai pronunțat, va muri. Curând.

— Hai să nu ne grăbim, am spus, încercând să îmi ascund panica. Poate că nu se mai întoarce. Poate că haita lui Jake a speriat-o. Nu există nici un motiv să pleci în căutarea ei. Și apoi, avem probleme mai mari decât Victoria.

Ochii lui Edward se îngustară, dar dădu din cap.

— E adevărat. Vârcolacii sunt o problemă.

Am pufnit.

— Nu vorbeam despre Jacob. Problemele mele sunt mai grave decât cele ale câtorva adolescenți care o caută cu lumânarea.

Edward părea că are de gând să spună ceva, dar apoi se răzgândi. Dinții i se încleștară și vorbi printre ei.

— Serios? întrebă el. Atunci care ar fi problema ta cea mai mare - în comparație cu care întoarcerea Victoriei ar părea o chestie neînsemnată?

— Ce zici de a doua „cea mai mare”? m-am eschivat eu.

— Foarte bine, spuse el, suspicios.

Am tăcut. Nu eram sigură dacă puteam să le spun numele.

— Mai sunt și alții care vin să mă caute, i-am reamintit în șoaptă. Oftă, dar reacția lui nu era atât de puternică pe cât m-aș fi așteptat.

— Volturii sunt pe locul doi?

— Nu pari foarte supărat, am remarcat eu.

— Păi, avem destul timp să ne gândim la asta. Timpul înseamnă pentru ei altceva decât înseamnă pentru tine sau chiar pentru mine. Ei numără anii așa cum tu numeri zilele. Nu m-ar surprinde dacă o să îmi împlinesți treizeci de ani până când o să își mai amintească de tine, adăugă el vesel.

M-a străbătut un fior de groază.

— Treizeci de ani.

Deci, până la urmă, promisiunile lui nu însemnau nimic. Dacă urma să împlinesc treizeci de ani într-o zi, atunci însemna că nu avea de gând să stea prea mult. Am simțit o durere ascuțită când mi-am dat seama de asta – semn că începusem deja să sper, deși îmi interzisesem s-o fac.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, spuse el neliniștit când văzu lacrimile adunându-se din nou la marginea ochilor. Nu îi voi lăsa să te rănească.

— Cât timp ești aici, am răspuns, deși nu îmi păsa ce avea să se întâmple cu mine după ce pleca.

Îmi luă fața în mâinile lui de piatră, ținând-o strâns în timp ce ochii lui negri ca noaptea priveau furioși într-ai mei absorbindu-mi privirea cu forța gravitațională a unei găuri negre.

— Nu te voi mai părăsi niciodată.

— Dar ai spus *treizeci de ani*, am șoptit. Lacrimile se revărsară din ochii mei. Ce? O să stai cu mine în timp ce o să îmbătrânesc? Da, sigur.

Ochii i se îmblânziră, dar gura i se înăspri.

— Exact asta am să fac. Ce alegere am? Nu pot trăi fără tine, dar nici nu-ți pot distruge sufletul.

— Este chiar... am încercat să îmi păstrez calmul, dar întrebarea era prea dificilă. Mi-am amintit fața pe care o făcuse când Aro aproape îl implorase să ia considerație posibilitatea de a mă face nemuritoare. Privirea aceea dezgustată. Oare chiar se încăpățâna să mă lase să fiu o ființă omenească din cauza sufletului meu sau nu era sigur că mă vrea prin preajmă atât de mult timp?

— Da? întrebă el, așteptându-mi întrebarea.

Am pus o altă întrebare. Aproape la fel de grea.

— Dar ce se va întâmpla când voi fi atât de bătrână încât lumea va crede că sunt mama ta? *Bunica* ta? Vocea îmi tremura de repulsie – îmi venise din nou în minte chipul bunicii din oglinda din vis.

Întreaga lui față era blândă acum. Îmi șterse lacrimile de pe obraz cu buzele.

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine, spuse el respirând peste pielea mea. Întotdeauna vei fi cel mai frumos lucru din lume pentru mine. Desigur... Ezită, tresărind ușor. Dacă crești mai mare decât mine și dacă îți vei dori

altceva – voi înțelege asta, Bella. Îți promit că nu-ți voi sta în cale dacă te vei decide să mă părăsești.

Ochii îi erau ca de onix și foarte sinceri. Vorbi de parcă se gândise îndelung la planul acesta tâmpit.

— Îți dai seama că voi muri în cele din urmă? I-am întrebat eu.

Se gândise și la asta.

— Te voi urma de îndată ce voi putea s-o fac.

— Hai să dăm timpul înapoi cu un minut, am spus; când eram furioasă, îmi era mult mai ușor să fiu clară, decisă. Îți amintești de Volturi? Nu pot rămâne umană pentru totdeauna. Mă vor ucide. Și chiar dacă nu se gândesc la mine până împlinesc *treizeci de ani* – am rostit cuvintele șuierând – crezi că vor uita?

— Nu, răspunse el încet, scuturând din cap. Nu vor uita. Dar...

— Dar?

Rânji în timp ce eu îl priveam precaută. Poate că nu eram singura persoană nebună.

— Am câteva planuri.

— Și planurile acestea, am spus, cu o voce tot mai acidă pe măsură ce rosteam fiecare cuvânt, planurile acestea pleacă toate de la faptul că sunt o ființă omenească.

Atitudinea mea îl făcu să mă privească cu asprime.

— Normal.

Tonul îi era repezit, fața lui divină căpătase o expresie arogantă.

Ne-am uitat urât unul la altul timp de un lung minut.

Apoi am inspirat adânc, mi-am îndreptat umerii și i-am împins brațele ca să mă pot ridica în fund.

— Vrei să plec? m-a întrebat el și inima mi-a tresărit când am văzut că ideea asta îl durea, deși încerca să n-o arate.

— Nu, i-am spus. *Eu* plec.

M-a privit suspicios cum m-am dat jos din pat și am început să cotrobăiesc prin camera întunecată, căutându-mi pantofii.

— Pot să te întreb unde te duci? m-a întrebat.

— Mă duc la tine acasă, i-am spus, pipăind orbește prin cameră.

Se ridică și veni lângă mine.

— Uite-ți pantofii. Și cum ai de gând să ajungi acolo?

— Cu camioneta mea.

— Asta îl va trezi pe Charlie, încercă el să mă oprească.

Am oftat.

— Știu. Dar și așa voi fi pedepsită săptămâni întregi. Ce mi se poate întâmpla mai rău decât atât?

— Nimic. Mă va învinovăți pe mine, nu pe tine.

— Dacă ai o idee mai bună, sunt numai urechi.

— Stai aici, sugeră el, dar expresia feței nu-i era plină de speranță.

— Nici o șansă. Dar tu poți să rămâi și să te simți în largul tău, l-am invitat, surprinsă de cât de natural suna tachinarea mea, și m-am îndreptat spre ușă.

El ajunsese acolo înaintea mea, blocându-mi drumul.

M-am încruntat și m-am întors spre fereastră. Nu era la o distanță atât de mare de pământ, iar jos era numai iarbă...

— Bine, oftă el. Te duc eu.

Am dat din umeri.

— Mi-e indiferent. Dar probabil că ar trebuie să fii și tu acolo.

— De ce?

— Pentru că ai opinii foarte puternice și sunt sigură că ți-ar plăcea să ai ocazia de a-ți exprima punctul de vedere.

— Punctul de vedere cu privire la ce subiect? întrebă el, printre dinți.

— Nu mai e vorba doar de tine. Nu ești centrul universului, să știi. Universul meu sufletesc era altă poveste, desigur. Dacă ai de gând să îi asmuți pe Volturi asupra noastră din cauza a ceva atât de stupid cum ar fi faptul că nu mai vreau să fiu o ființă omenească, atunci familia ta trebuie să aibă ceva de spus.

— Cu privire la ce? întrebă el, pronunțând separat fiecare cuvânt.

— Cu privire la faptul că sunt muritoare. Supun la vot această problemă.

24. VOTUL

Nu era încântat, asta se vedea clar pe fața lui. Dar fără să spună nimic, mă luă în brațe și sări ușor de la fereastră, aterizând fără nici cea mai mică zdruncinătură, ca o pisică. Era un pic mai înalt decât îmi imaginasem.

— Bine, atunci, spuse el, cu o voce tensionată. Hai sus.

Mă ajută să mă cațăr în spatele lui și începu să alerge. Mi se părea ceva normal – ca mersul pe bicicletă.

Era atât de întuneric! Alerga prin pădure, cu mine în spate, respirând ușor și regulat – încât nu vedeam decât copacii pe lângă care treceam, și simțeam doar curentul de aer pe față. Aerul era umed; nu-mi ardea ochii în felul în care o făcuse aerul din piața aceea mare, iar asta mă liniștea. Întunericul mi se păru familiar și protector – ca pătura groasă sub care mă jucam când eram copil.

Mi-am amintit că alergatul prin pădure mă înspăimânta, că obișnuiam să țin ochii închiși. Acum mi se părea o reacție stupidă. Mi-am ținut ochii larg deschiși și bărbia pe umărul lui, cu obrazul lipit de gâtul lui. Viteza era încântătoare. Era de o sută de ori mai bine decât cu motocicleta.

Mi-am întors fața spre el și mi-am apăsât buzele pe pielea rece ca gheața de pe gâtul lui.

— Mulțumesc, spuse el, în timp ce goneam pe lângă siluetele vagi, negre ale copacilor. Asta înseamnă că ești trează?

Am râs. Sunetul era ușor, natural, fără efort. Suna *bine*.

— Nu chiar. Mai mult decât atât, nu mai încerc să mă trezesc. Nu în seara asta.

— Îți voi recâștiga încrederea, murmură el, mai mult pentru sine însuși. Chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac.

— Am încredere *în tine*, l-am asigurat eu. În mine nu am încredere.

— Explică-mi, te rog.

Încetinise – îmi dădeam seama după faptul că nu mai simțeam curentul – și am presupus că nu eram departe de casă. De fapt, mi s-a părut că aud râul curgând undeva aproape în întuneric.

— Ei bine... m-am luptat să găsesc modul corect de a mă exprima. Nu sunt sigură... că te merit. Nu are ce să te *rețină* lângă mine.

Se opri ca să mă dea jos din spatele lui. Mâinile lui blânde nu-mi dădură drumul; după ce m-a pus din nou în picioare, și-a pus brațele în jurul meu, și m-a strâns la pieptul lui.

— Atracția pe care o exerciți asupra mea e permanentă și indestructibilă, șopti el. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

— Dar cum puteam să n-o fac?

— Nu mi-ai spus niciodată... murmură el.

— Ce?

— Care e cea mai mare problemă a ta.

— Ai dreptul la o încercare. Am oftat, și m-am întins să îi ating vârful nasului cu degetul arătător.

El dădu din cap.

— Sunt mai rău decât Volturii, spuse el supărat. Bănuiesc că merit asta.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Cel mai rău lucru pe care mi-l pot face Volturii este să mă omoare.

El așteaptă încordat.

— Tu mă poți părăsi, i-am explicat. Volturii, Victoria... nici nu se compară cu asta.

Chiar și în întuneric, i-am putut vedea chipul contorsionat de suferință – mi-a reamintit de expresia pe care o avea sub privirea necruțătoare a lui Jane; mi-a venit rău și am regretat că am deschis gura.

— Nu, am șoptit, atingându-i fața. Nu fi trist.

Încercă să zâmbească fără prea multă tragere de inimă, dar expresia din ochi nu i se schimbă.

— Dacă aș putea să te fac să crezi că *nu pot* să te părăsesc, șopti el. Bănuiesc că doar timpul te va convinge.

Îmi plăcea că vorbea despre timp.

— OK, am fost eu de acord.

Fața îi era încă torturată. Am încercat să îi distrag atenția vorbind de lucruri mai puțin importante.

— Deci, dacă tot rămâi, îmi dai lucrurile înapoi? I-am întrebat, pe un ton cât mai relaxat cu putință.

Încercarea mea a reușit, într-o anumită măsură: a râs. Dar în ochi tot i se citea nefericirea.

— Lucrurile tale n-au dispărut niciodată, îmi spuse el. Știam că e greșit, pentru că îți promisesem că vei fi liniștită, fără ca amintirile să te asalteze. A fost stupid și copilăresc, dar am vrut să las o parte din mine cu tine. CD-ul, fotografiile, biletele de avion – sunt toate sub scândurile podelei din camera ta.

— Serios?

Dădu din cap, părând ușor înveselit de faptul că mă bucuram să aud asta. Dar nu a fost de ajuns ca durerea să dispară complet de pe fața lui.

— Cred, am spus încet, nu sunt sigură, dar mă întreb... Cred că poate am știut tot timpul.

— Ce-ai știut?

Intenționasem doar să fac să dispară tristețea din ochii lui, dar când am rostit cuvintele, mi-am dat seama că sunau mai adevărate decât mă așteptasem.

— O parte din mine, subconștientul poate, n-a încetat niciodată să creadă că încă îți mai păsa dacă trăiesc sau mor. Probabil din cauza asta auzeam vocile.

S-a așternut o liniște adâncă pentru un moment.

— Vocile? Întrebă el fără nici o inflexiune în voce.

— Păi, doar o singură voce. A ta. E o poveste lungă. Privirea lui precaută mă făcu să îmi doresc să nu fi deschis subiectul. Oare va crede și el că sunt nebună, la fel ca toți ceilalți? Oare toți ceilalți aveau dreptate în privința asta? Dar cel puțin expresia aceea - care îl făcea să arate de parcă ardea pe dinăuntru - dispăruse.

— Am timp. Vocea îi era nefiresc de calmă.

— E destul de emoționant.

El așteaptă.

Nu știam cum să mă fac cât mai bine înțeleasă.

— Îți amintești ce a spus Alice despre sporturile extreme?

— Ai sărit de pe stâncă pentru că voiai să te distrezi. Rosti cuvintele fără să le accentueze în nici un fel și fără nici o inflexiune.

— Aă, da. Și înainte de asta, cu motocicleta...

— Motocicleta? Întrebă el. Îi cunoșteam vocea îndeajuns de bine ca să simt sub calmul aparent că clocotea ceva.

Bănuiesc că Alice nu ți-a vorbit despre asta.

— Nu.

— Păi, despre asta... Vezi tu, am descoperit că... atunci când făceam ceva periculos sau prostesc... mi te puteam aminti mai bine, am mărturisit eu, simțindu-mă complet nebună. Îmi puteam aminti cum suna vocea ta când erai furios. O puteam auzi, de parcă ai fi stat chiar acolo lângă mine. În majoritatea timpului am încercat să nu mă gândesc la tine, dar asta nu mă durea atât de mult - era ca și cum mă protejai din nou. Ca și cum nu voiai să mă rănesc. Și,

mă întreb dacă motivul pentru care te puteam auzi atât de clar era că, undeva, în subconștient am știut întotdeauna că nu ai încetat să mă iubești...

Pe măsură ce vorbeam, deveneam tot mai convinsă că ceea ce spuneam era corect și adevărat. Undeva, în adâncul sufletului meu, am recunoscut adevărul.

Cuvintele lui au ieșit pe jumătate strangulate:

— Îți... riscai... viața... ca să auzi...

— Șșș, l-am întrerupt eu. Stai o clipă. Cred că tocmai am o revelație.

M-am gândit la seara aceea, când eram în Port Angeles și am avut prima halucinație. Nu existau decât două posibilități: nebunie sau îndeplinirea unei dorințe. A treia posibilitate nu exista.

Dar dacă...

Dacă aș crede cu tărie că este ceva adevărat, dar te-aș înșela amarnic? Dacă aș fi atât de sigură că am dreptate, încât nici nu m-aș mai gândi la adevăr? Oare adevărul ar tăcea sau ar încerca să iasă la lumină?

Exista și a treia posibilitate: Edward mă iubea. Legătura formată între noi nu era una care să poată fi ruptă de absență, distanță sau timp. Și oricât de deosebit, de frumos și de deștept sau de desăvârșit era el, spre deosebire de mine, era tot atât de implicat ca și mine în mod ireversibil. Așa cum eu îi voi aparține lui pentru totdeauna, tot astfel și el îmi va aparține mie pentru totdeauna.

Oare asta încercasem eu să îmi spun?

— Oh!

— Bella?

— Oh. Îmi dau seama.

— Revelația ta? Întrebă el, cu o voce tremurată și încordată.

— Mă iubești, m-am minunat eu. Aveam din nou convingerea că ceea ce spuneam era corect și adevărat.

Deși ochii îi erau încă neliniștiți, zâmbetul ștrengăresc pe care îl iubeam cel mai mult îi lumină fața.

— Sincer, așa e.

Inima mi se umflă de parcă avea de gând să îmi spargă coastele. Îmi umplu pieptul și îmi bloacă gâtul, așa că nu mai puteam vorbi.

Chiar mă voia în același fel în care îl voiam și eu – pentru totdeauna. Chiar se îngrijora pentru sufletul meu, pentru lucrurile omenești pe care nu voia

să mi le răpească, și de aceea era atât de disperat să rămân muritoare. Comparată cu teama că nu mă voia, obstacolul acesta – sufletul meu – părea aproape insignifiant.

Îmi luă fața în mâinile lui reci și mă sărută până când am amețit atât de tare încât se învârti pădurea cu mine. Apoi își sprijini fruntea de a mea și am observat că și respirația lui era mai agitată decât de obicei.

— Ai fost mai bună la asta decât mine, să știi, îmi spuse el.

— Mai bună la ce?

— La supraviețuit. Măcar tu ai făcut un efort. Te-ai trezit dimineața, ai încercat să te porți ca un om normal pentru Charlie, ți-ai urmat cursul normal al vieții. Când nu eram pe urmele cuiva, am fost... complet inutil. Nu puteam să fiu în preajma familiei mele – nu puteam să fiu în preajma nimănui. Mi-e rușine să recunosc că mă ghemuiam ca o minge, mai mult sau mai puțin, și mă lăsam copleșit de nefericire. Zâmbi, stângaci. A fost mult mai chinuitor decât să auzi voci.

Eram profund ușurată că părea să mă înțeleagă cu adevărat – consolată de faptul că nu i se părea totul lipsit de sens. Oricum, măcar nu se uita la mine de parcă eram nebună. Se uita la mine de parcă... mă iubea.

— Doar o singură voce, l-am corectat eu.

Râse, apoi mă trase aproape de el, în partea dreaptă și mă conduse înainte.

— De data asta îți fac pe plac. Gesticulă larg spre întunericul din fața noastră în timp ce mergeam. Se vedea ceva neclar și imens în zare – casa, mi-am dat eu seama. Nu contează câtuși de puțin ce spun ei.

— Asta îi afectează și pe ei.

Ridică din umeri, cu un aer indiferent.

Mă conduse prin ușa de la intrare în casa întunecată și aprinse luminile. Încăperea era exact așa cum mi-o aminteam – pianul și canapelele albe, și scara masivă, deschisă la culoare. Nu era praf, nu erau nici cearșafuri albe.

Edward le strigă numele pe un ton pe care eu l-aș utiliza într-o conversație normală.

— Carlisle? Esme? Rosalie? Emmett? Jasper? Alice?

Știa că vor auzi.

Carlisle apăru brusc lângă mine, de parcă stătuse acolo de la început.

— Bine ai revenit, Bella. Zâmbi. Cu ce te putem ajuta în dimineața asta? Având în vedere ora, presupun că nu e o simplă vizită de curtoazie?

Am dat din cap.

— Aș dori să vorbesc cu toți deodată, dacă se poate. Cu privire la ceva important.

— Desigur, spuse Carlisle. Hai să discutăm în cealaltă încăpere.

Carlisle ne conduse prin sufrageria puternic luminată către sala de mese, aprinzând luminile pe măsură ce înaintam. Pereții erau albi, tavanele înalte, la fel ca în sufragerie. În centrul camerei, sub un candelabru jos, se afla o masă ovală mare, lăcuită, înconjurată de opt scaune. Carlisle îmi oferî scaunul din capul mesei.

Nu-i mai văzusem niciodată pe cei din familia Cullen stând la masa din sala aceasta. Ei nu mâncau în casă.

Imediat ce m-am întors să mă așez, am văzut că nu eram singuri. Esme îl urmase pe Edward, iar după ea intră toată familia.

Carlisle se așeză la dreapta mea, iar Edward la stânga. Toți ceilalți se așezară în liniște. Alice rânjea la mine, deja pusă la curent. Emmett și Jasper păreau curioși, iar Rosalie îmi zâmbea cu timiditate. Zâmbetul meu de răspuns era la fel de timid. Aveam nevoie de timp să mă obișnuiesc cu asta.

Carlisle dădu din cap înspre mine.

— Ai cuvântul.

Am înghițit nodul care mi se pusese în gât. Ochii lor scrutători mă nelinișteau. Edward mă luă de mână pe sub masă. Am tras cu ochiul la el, dar el îi privea pe ceilalți, cu o expresie feroasă.

— Ei bine, am început eu. Sper că Alice v-a spus deja tot ce s-a întâmplat în Volterra.

— Totul, mă asigură Alice. I-am aruncat o privire plină de înțelegeri.

— Și ceea ce s-a întâmplat pe drum?

— Și asta, spuse ea dând din cap.

— Bine, am oftat ușurată. Atunci știm cu toții despre ce e vorba.

Așteptară cu răbdare să îmi ordonez gândurile.

— Deci, avem o problemă, am început. Alice le-a promis celor din familia Volturi că voi deveni una de-a voastră. Au de gând să trimită pe cineva să verifice și sunt sigură că asta e un lucru rău – ceva ce trebuie să evităm. Deci, acum, asta vă implică pe toți. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa. M-am uitat la

fiecare față frumoasă, păstrând partea mai bună la sfârșit. Dar dacă nu mă vreți, atunci nu o să vă impun să mă acceptați, indiferent de ceea ce vrea Alice.

Esme deschise gura să spună ceva, dar am ridicat un deget, oprind-o.

— Te rog, lasă-mă să termin. Toți știți ce vreau. Și sunt sigură că știți și ce crede Edward. Cred că singurul mod corect de a decide este să votați cu toții. Dacă veți decide că nu mă vreți, atunci... bănuiesc că mă voi duce în Italia singură. Nu vreau să vină *ei aici*. Fruntea mi s-a încrețit când m-am gândit la asta.

În pieptul lui Edward se auzea vag un mârâit. L-am ignorat.

— Deci, luând în considerație faptul că nu vreau să vă pun în pericol pe nici unul dintre voi, vreau să votați pentru sau împotriva transformării mele într-un vampir.

Am zâmbit cu jumătate de gură când am rostit ultimul cuvânt și i-am făcut lui Carlisle semn să înceapă.

— Un minut, întrerupse Edward.

M-am uitat urât la el cu ochii îngustați. Edward ridică din sprâncene înspre mine, strângându-mi mâna.

— Am ceva de adăugat înainte să votăm.

Am oftat.

— Cu privire la pericolul la care se referă Bella, continuă el. Nu cred că trebuie să fim extrem de neliniștiți.

Expresia îi deveni mai animată. Își puse mâna liberă pe masa lucioasă și se aplecă înainte.

— Vedeți voi, explică el, uitându-se în jurul mesei în timp ce vorbea, sunt mai multe motive pentru care n-am vrut să dau mâna cu Aro la sfârșit. Există ceva la care nu s-au gândit și n-am vrut să le dau idei. Rânji.

— Și anume? interveni Alice. Sunt sigură că expresia mea era la fel de sceptică precum a ei.

— Volturii sunt prea încrezători, și pe bună dreptate. Când se decid să găsească pe cineva, n-au nici un fel de probleme. Îți amintești de Demetri? Privi în jos spre mine.

M-am cutremurat. Îmi interpretează reacția ca pe un răspuns pozitiv.

— El găsește oameni – acesta e talentul lui, de aceea îl păstrează. Acum, în tot timpul cât am fost cu ei, le-am cercetat creierele ca să găsesc ceva care să ne salveze, adunând cât mai multe informații. Așa că am văzut cum

funcționează talentul lui Demetri. E un căutător – un căutător de o mie de ori mai talentat decât era James. Talentul lui e oarecum legat de ceea ce fac eu sau de ceea ce face Aro. Prinde... mirosul sau nu știu cum să spun... urma... minții cuiva, apoi începe urmărirea. Poate să o facă de la o distanță imensă. Dar după micul experiment al lui Aro, ei bine... Edward dădu din umeri.

— Crezi că nu va reuși să mă găsească, am spus sec.

Edward avea o expresie de îngâmfare.

— Sunt sigur de asta. El se bazează complet pe celălalt simț. Cum acesta nu funcționează în cazul tău, vor fi complet orbi.

— Și cum rezolvă asta lucrurile?

— Evident, Alice va fi capabilă să ne spună când plănuiesc să ne facă o vizită, iar eu te voi ascunde. Vor fi neajutorați, spuse el cu plăcere vădită. Va fi ca și cum ar căuta acul în carul cu fân!

El și Emmett schimbă o privire și un rânjet de satisfacție.

Nu avea nici un sens ceea ce spunea.

— Dar te pot găsi pe tine, i-am reamintit.

— Pot să am grijă de mine.

Emmett râse și se întinse peste masă către fratele lui, întinzând pumnul spre el.

— Un plan excelent, frate, spuse el cu entuziasm. Edward se întinse și el peste masă și își izbi pumnul de al lui Emmett.

— Nu, șuieră Rosalie.

— Cu siguranță că nu, am fost de acord.

— Drăguț. Vocea lui Jasper era aprobatoare.

— Idioților, murmură Alice.

Esme se uită urât la Edward, fără să zică nimic.

M-am îndreptat în scaun, concentrându-mă. Aceasta era întrunirea convocată de *mine*.

— Foarte bine, atunci. Edward v-a propus o alternativă pe care s-o luați în calcul, am spus că răceală. Hai să votăm.

M-am uitat spre Edward de data asta; era mai bine să își exprime primul părerea.

— Vrei să fac parte din familia ta?

Ochii lui negri mă priviră cu duritate.

— Nu în modul acesta. Rămâi o ființă omenească.

Am dat din cap, păstrându-mi expresia de seriozitate, apoi am trecut mai departe.

— Alice?

— Da.

— Jasper?

— Da, spuse el, cu o voce mohorâtă. Am fost puțin surprinsă - nu fusesem deloc sigură de votul lui dar mi-am înăbușit reacția de bucurie și am trecut mai departe.

— Rosalie?

Ezită, mușcându-și buza plină de jos.

— Nu.

Mi-am întors ușor fața inexpressivă dorind să trec mai departe, dar ea își ridică ambele mâini, cu palmele înainte.

— Lasă-mă să-ți explic, mă rugă ea. Nu am nimic împotrivă să-mi fii soră. Doar că... nu aceasta e viața pe care aș fi ales-o pentru mine însămi. Mi-aș fi dorit să fi fost cineva acolo care să nu-mi fi dat un vot favorabil.

Am dat ușor din cap, apoi m-am întors către Emmett.

— La naiba, da! Rânji. Putem găsi alt motiv să ne luăm la ceartă cu Demetri ăsta. Încă mă mai strâmbam la auzul vorbelor lui când m-am întors spre Esme.

— Da, desigur, Bella. Deja mă gândesc la tine ca făcând parte din familia mea.

— Mulțumesc, Esme, am murmurat, întorcându-mă spre Carlisle.

Am devenit brusc neliniștită, dorindu-mi să îi fi cerut lui primul vot. Eram sigură că acesta era votul care conta cel mai mult, votul care conta mai mult decât orice majoritate.

Carlisle nu se uita la mine.

— Edward, spuse el.

— Nu, mârâi Edward. Maxilarul îi era încordat, iar buzele îi dezveleau dinții.

— E singura cale care are sens, insistă Carlisle. Ai ales să nu trăiești fără ea și asta nu îmi lasă nici o altă opțiune.

Edward îmi dădu drumul la mână, ridicându-se de la masă. Ieși furios din încăpere, mârâind pe sub mustață.

— Bănuiesc că știi care e votul meu. Carlisle oftă.

Încă mă mai uitam după Edward.

— Mulțumesc, am mormăit eu.

Din cealaltă încăpere se auzi un zgomot înfiorător de parcă s-ar fi spart ceva. Am tresărit, apoi am vorbit repede:

— Asta era tot ce îmi trebuia. Mulțumesc. Pentru că vreți să rămân cu voi. Și eu am aceleași sentimente față de voi. Vocea îmi tremură de emoție la sfârșit.

Esme ajunse lângă mine într-o secundă, iar brațele ei reci mă cuprinseseră.

— Draga mea Bella, șopti ea.

Am îmbrățișat-o și eu. Cu coada ochiului, am observat-o pe Rosalie care privea în jos și mi-am dat seama că vorbele mele puteau fi înțelese în două feluri.

— Alice, i-am spus când Esme mi-a dat drumul. Unde vrei să facem asta?

Alice se holbă la mine, îngrozită.

— Nu! *Nu!* NU! răcni Edward, intrând în goană înapoi în cameră. Era deja în fața mea înainte să am timp să clipesc, aplecat peste mine, cu fața contorsionată de furie. Ești nebună? strigă el. Ți-ai pierdut complet mințile?

M-am dat înapoi, punându-mi mâinile la urechi.

— Hm, Bella, ne întrerupse Alice cu o voce neliniștită. Nu cred că sunt *pregătită* pentru asta. Va trebui să mă pregătesc...

— Mi-ai promis, i-am reamintit, uitându-mă urât la ea pe sub brațul lui Edward.

— Știu, dar... Pe bune, Bella! Nu am nici cea mai mică idee cum să fac să *nu* te omor.

— Poți s-o faci, am încurajat-o eu. Am încredere în tine.

Edward mârâi furios. Alice scutură din cap repede, panicată.

— Carlisle? M-am întors să mă uit la el.

Edward îmi ridică bărbia, forțându-mă să mă uit la el. Cealaltă mână îi era întinsă, cu palma către Carlisle. Carlisle îl ignoră.

— Eu pot s-o fac, îmi spuse Carlisle. Mi-aș fi dorit să îi pot vedea expresia. Nu există riscul ca eu să îmi pierd controlul.

— Sună bine. Speram ca Edward să poată înțelege; îmi era greu să vorbesc când îmi ținea maxilarul în felul acela.

— Stai așa, spuse Edward printre dinți. Nu trebuie să fie acum.

— Nu există nici un motiv pentru care nu ar trebui să fie acum, am spus, iar cuvintele mi-au ieșit stâlcite.

— Mă pot gândi la câteva.

— Desigur că poți, am spus eu pe un ton acru. Acum dă-mi drumul.

Îmi eliberă fața și își încrucișa mâinile pe piept.

— În aproximativ trei ore, Charlie va veni aici să te caute. Nu m-aș mira dacă ar implica și ar mobiliza poliția.

— Toți trei... M-am încruntat.

Aceasta era mereu partea cea mai grea. Charlie, Renée. Acum și Jacob. Oamenii pe care îi voi pierde, oamenii pe care îi voi răni. Mi-aș fi dorit ca eu să fi fost singura persoană care suferă, dar știam că e imposibil.

În același timp, îi răneam mai mult dacă rămâneam o ființă omenească. Îl puneam permanent pe Charlie în pericol stând în preajma lui. Îl puneam pe Jake într-un pericol și mai mare atrăgându-i dușmanii pe un teritoriu pe care el se simțea dator să îl apere. Și Renée – nu puteam risca să-i fac vreo vizită propriei mame de teamă să n-o implic și pe ea în problemele mele mortale!

Atrăgeam pericolul.

Știam asta, așa că trebuia să fiu în stare să am grijă de mine și să îi protejez pe cei pe care îi iubeam, chiar dacă asta însemna că nu pot fi *cu* ei. Trebuia să fiu puternică.

— Ca să rămânem în continuare *nedescoperiți*, spuse Edward, vorbind printre dinții încleștați, dar privindu-l pe Carlisle acum, sugerez să amânăm discuția asta, cel puțin până când Bella termină liceul, și se mută din casă de la Charlie.

— E o solicitare rezonabilă, Bella, spuse Carlisle.

— M-am gândit la reacția lui Charlie când se va trezi în dimineața asta, și dacă – după toate încercările prin care trecuse în ultima săptămână, cu pierderea lui Harry, și cu ce îi făcusem eu, dispărând fără nici o explicație – ar găsi patul meu gol. Charlie merita să mă port mult mai frumos cu el. Mai era doar puțin timp; nu mai era mult până la absolvire...

Am strâns din buze.

— Mă voi gândi la asta.

Edward se relaxă. Maxilarul i se descleștă.

— Probabil ar trebui să te duc acasă, spuse el, mult mai calm acum, dar grăbit să mă scoată de acolo. Charlie s-ar putea trezi devreme.

M-am uitat la Carlisle.

— După absolvire?

— Ai cuvântul meu.

Am inspirat adânc, am zâmbit, apoi m-am întors spre Edward.

— OK. Mă poți duce acasă.

Edward mă scoase repede afară din casă înainte să îmi mai promită ceva Carlisle. M-a scos prin spate, așa că nu am avut ocazia să văd ce spărsese în sufragerie. Drumul spre casă a fost liniștit. Mă simțeam înviorată și eram un pic îngâmfată. Și speriată de moarte, desigur, dar am încercat să nu mă gândesc deocamdată la povestea aceea. Nu-mi făcea bine să mă îngrijorez cu privire la durerea pe care o aveam s-o resimt – fizică sau emoțională.

Când am ajuns acasă, Edward se cățara pe perete și intra pe fereastră în camera mea cât ai clipi din ochi. Apoi îmi dădu jos brațele din jurul gâtului lui și mă așeză pe pat.

Credeam că știam destul de bine ce gândea, dar expresia feței sale mă surprinse. În loc să fie furios, era meditativ. Se plimba încet înainte și înapoi prin camera mea întunecoasă în timp ce eu îl priveam cu tot mai multă suspiciune.

— Orice plănuiești nu o să funcționeze, i-am spus.

— Șșș. Mă gândesc.

— Of, am gemut eu, m-am trântit pe spate și mi-am tras pătura pe cap.

Fără să facă nici un zgomot, dintr-odată fu lângă mine. Îmi trase cuvertura de pe față ca să mă poată vedea. Era întins lângă mine. Întinse mâna și îmi dădu părul la o parte de pe obraz.

— Dacă nu te superi, aș prefera să nu îți ascunzi fața. Am trăit fără s-o pot vedea mai mult decât aș fi putut suporta. Acum... spune-mi ceva.

— Ce? am întrebat, fără tragere de inimă.

— Dacă ai putea avea orice lucru din lume, orice, orice, care ar fi acela?

L-am privit sceptică.

— Pe tine.

El scutură din cap nerăbdător.

— Ceva ce nu ai.

Nu-mi dădeam seama unde voia să ajungă, așa că m-am gândit cu atenție înainte să răspund. Am găsit ceva ce îmi doream cu adevărat, dar care era probabil imposibil.

— Mi-aș dori... să nu o facă Carlisle. Mi-aș dori să mă transformi *tu*.

Mă așteptam la încă o porție din furia pe care o manifestase la el acasă. Am fost surprinsă să constat că expresia nu i s-a schimbat. Încă mai era meditativă, gânditoare.

— Ce ai fi dispusă să dai pentru asta?

Nu-mi venea să cred. Am rămas stupefiată văzându-l atât de calm și am dat răspunsul înainte să mă pot gândi bine:

— Orice.

El zâmbi vag, apoi strânse din buze.

— Cinci ani?

Fața mi se contorsionă într-o expresie, undeva între tristețe și groază.

— Ai spus orice, îmi reaminti el.

— Da, dar... vei folosi acest timp ca să găsești o cale de scăpare. Trebuie să bat fierul cât e cald. Și în plus, e prea periculos să rămân o ființă omenească – pentru mine, cel puțin. Așa că orice, în afară de *asta*.

Edward se încruntă.

— Trei ani?

— Nu.

— Nu valorează chiar nimic pentru tine?

M-am gândit la cât de mult voiam asta. M-am decis să-mi controlez expresia ca un jucător de poker și să nu-l las să-mi citească sentimentele. M-ar fi făcut să fiu mai puțin influențabilă.

— Șase luni?

Își dădu ochii peste cap.

— Nu e suficient.

— Un an atunci, i-am spus. Nimic în plus.

— Dă-mi măcar doi.

— Nici gând. Nouăsprezece ani sunt de ajuns. Nici nu mă gândesc să mă apropii de douăzeci. Dacă ești adolescent pentru totdeauna, așa voi fi și eu.

Se gândi un minut.

— Bine. Uită de limitele impuse de timp. Dacă vrei să fiu eu acela – atunci va trebui să îndeplinești o singură condiție.

— Condiție? Vocea mi-a devenit seacă. Ce condiție?

Vorbi încet, cu un aer precaut:

— Mărită-te cu mine mai întâi.

M-am holbat la el, așteptând...

— Bine. Care e poanta?

El oftă.

— Mă jignești, Bella. Eu tocmai te-am cerut de nevastă și tu crezi că e o glumă.

— Edward, te rog, fii serios.

— Sunt foarte serios. Mă privi fără nici o urmă de ironie în privire.

— Of, ce naiba, am spus, cu o urmă de isterie în voce. N-am decât optsprezece ani.

— Ei bine, eu am aproape o sută zece. Ar cam fi timpul să mă așez la casa mea.

Am întors capul, uitându-mă pe fereastra întunecată, străduindu-mă să nu se observe cât sunt de panicată.

— Uite ce e, căsătoria nu e tocmai în capul listei mele de priorități, înțelegi? Pentru Renée și Charlie a fost o nenorocire.

— E interesant cum îți alegi cuvintele.

— Știi la ce mă refer.

Edward inspiră adânc.

— Te rog, nu-mi spune că ți-e teamă să îți iei un angajament. Vocea îi era neîncrezătoare și am înțeles la ce se referea.

— Nu e chiar așa, m-am eschivat eu. Mi-e... teamă de Renée. Are niște opinii foarte puternice cu privire la căsătoria înainte de treizeci de ani.

— Pentru că ar prefera să fii nefericită toată viața decât să te căsătorești. Râse amar.

— Ai impresia că glumești.

— Bella, dacă compari neîncrederea ta în căsătorie cu dorința ta de a renunța la sufletul tău pentru a deveni pe veci vampir... Scutură din cap. Dacă nu ești îndeajuns de curajoasă să te măriți cu mine, atunci...

— Ei bine, l-am întrerupt. Și dacă da? Dacă ți-aș spune să mă duci la Vegas chiar acum? Aș deveni vampir în trei zile?

Zâmbi, cu dinții sclipindu-i în întuneric.

— Sigur, spuse el, mergând pe mâna mea. Aduc mașina.

— La naiba, am murmurat. Îți dau optsprezece luni.

— Nu facem târgul, spuse el, rânjind. Îmi place condiția *asta*.

— Bine. Îl rog pe Carlisle s-o facă după absolvire.

— Dacă asta e ceea ce îți dorești. Dădu din umeri și zâmbi angelic.

— Ești imposibil, am gemut eu. Un monstru.

Chicoti.

— De asta nu vrei să te măriți cu mine?

Am gemut din nou.

Se aplecă spre mine; ochii lui negri ca noaptea mă făceau să nu mai fiu sigură pe mine.

— *Te rog*, Bella? șopti el.

Am uitat cum să respir un moment. Când mi-am revenit, am scuturat repede din cap, încercând să îmi limpezesc mintea brusc încețoșată.

— Ar fi fost mai bine dacă aveam timp să-ți iau un inel?

— Nu! Fără inele! aproape am strigat.

— Acum ai acceptat, șopti el.

— Ups.

— Se trezește Charlie; ar fi bine să plec, spuse Edward cu resemnare.

Inima mea s-a oprit brusc.

Mă cântări din priviri timp de o secundă.

— Ar fi foarte pueril din partea mea să mă ascund în șifonierul tău?

— Nu, am șoptit nerăbdătoare. Rămâi. Te rog.

Edward zâmbi și dispăru.

Eram foarte nervoasă în timp ce îl așteptam pe întuneric pe Charlie să vină să mă verifice. Edward știa foarte bine ce face, și eram gata să pariez că faptul că se arătase surprins și jignit era un truc de-al lui. Desigur, încă mai puteam opta pentru Carlisle, dar dacă exista șansa ca Edward să fie cel care să mă transforme în vampir, doream asta cu disperare.

Ușa se deschise puțin.

— Neața, tată.

— A, bună, Bella. Părea puțin jenat că fusese prins. Nu știam că ești trează.

— Așteptam să te trezești ca să fac un duș. Am început să mă ridic.

— Stai puțin, spuse Charlie, aprinzând lumina. Am clipit încercând să mă obișnuiesc cu lumina și m-am ferit să privesc spre șifonier. Hai să vorbim un minut mai întâi.

Nu mi-am putut reține o grimasă. Uitasem să o rog pe Alice să inventeze o scuză bună.

— Știi că ai probleme.

— Mda, știu.

— Aproape am înnebunit în astea trei zile. Vin acasă de la înmormântarea lui Harry și tu ești plecată. Jacob nu putea să îmi spună decât că ai fugit cu Alice Cullen și că el credea că ai necazuri. Nu mi-ai lăsat nici un număr de telefon și nu m-ai sunat. Nu știam unde ești și nici când – sau dacă – te mai întorci. Ai vreo idee cât... cât... Nu-și termină propoziția. Inspiră adânc și continuă. Îmi poți da un singur motiv pentru care să nu te trimit la Jacksonville chiar în clipa asta?

Ochii mi se îngustară. Deci avea de gând să mă amenințe. Jocul acesta se putea juca în doi. M-am ridicat, trăgându-mi pătura în jurul meu de parcă îmi era frig.

— Nu o să plec.

— Ia stai puțin, domnișoară...

— Uite ce e, tată, îmi asum responsabilitatea pentru acțiunile mele și ai dreptul să mă pedepsești cât vrei. O să fac treburile în casă și o să spăl rufele și vasele până o să consideri tu că mi-am învățat lecția. Și bănuiesc că ai tot dreptul să mă dai afară din casă... dar asta nu mă va face să plec în Florida.

Se înroși tot la față. Inspiră adânc de câteva ori înainte să răspundă:

— Îmi explici unde ai fost?

La dracu.

— Am avut... o urgență.

Ridică o sprânceană, așteptându-mi explicația nemaipomenită. Mi-am umplut plămânii cu aer, apoi l-am expirat cu zgomot.

— Nu știu ce să îți spun, tată. În mare parte, a fost o neînțelegere. Unul a spus una, altul a spus alta și lucrurile au scăpat de sub control.

Așteptă cu o expresie neîncrezătoare.

— Vezi tu, Alice i-a spus lui Rosalie că am sărit de pe stâncă... Mă chinuiam nebunește să găsesc o scuză plauzibilă, să mă mențin cât mai aproape de adevăr astfel încât faptul că nu puteam să mint să nu mă dea de gol, dar înainte să continui, expresia lui Charlie mi-a reamintit că nu știa nimic despre săritura mea de pe stâncă.

Greșeală majoră. De parcă nu avusesem până acum destule belele.

— Cred că nu ți-am vorbit despre asta, am spus eu înecându-mă. N-a fost nimic. Doar m-am prostit, am înotat cu Jake... Rosalie i-a spus lui Edward și el s-

a supărat. A înțeles de la Rosalie că aş fi încercat să mă sinucid sau cam așa ceva. După aia, el n-a mai vrut să răspundă la telefon, așa că Alice m-a târât la... Los Angeles să îi explic personal ce s-a întâmplat. Am dat din umeri, sperând cu disperare ca Charlie să ia de bună explicația pe care i-o dădusem.

Fața lui Charlie era înghețată.

— Ai *încercat* să te sinucizi, Bella?

— Nu, desigur că nu. Doar mă distram cu Jake. Săream de pe stâncă. Puștii din La Push o fac tot timpul. Cum am spus, nimic deosebit.

Fața lui Charlie se înfierbântă și se înroși de furie.

— Și ce îi pasă lui Edward Cullen? strigă el. În tot acest timp, te-a lăsat să umbli ca o haimana fără să spună nici un cuvânt...

L-am întrerupt.

— O altă neînțelegere.

Fața i se înroși din nou.

— Deci s-a întors?

— Nu știu ce au de gând să facă, dar cred că s-au întors cu toții.

Charlie scutură din cap, iar vena de pe frunte îi pulsa.

— Vreau să stai departe de el, Bella. N-am încredere în el. Nu e bun pentru tine. Nu-l voi lăsa să te distrugă din nou.

— Bine, am spus tăios.

Charlie se legănă pe picioare. Se gândi o secundă, expirând zgomotos.

— Credeam că o să fii dificilă.

— Sunt. L-am privit drept în ochi. Asta înseamnă că o să mă mut.

Îi ieșiră ochii din orbite; se înverzi la față. Hotărârea mea începu să slăbească și am început să mă îngrijorez cu privire la sănătatea lui. Nu era mai tânăr decât Harry...

— Tată, nu vreau să mă mut, i-am spus pe un ton mai blând. Te iubesc. Știu că ești îngrijorat, dar trebuie să ai încredere în mine în privința asta. Și va trebui să nu te mai iei de Edward dacă vrei să rămân. Vrei să stau aici sau nu?

— Nu e drept, Bella. Știi că vreau să stai.

— Atunci fii drăguț cu Edward pentru că acolo unde sunt eu va fi și el, i-am spus cu convingere. Convingerea revelației mele era încă puternică.

— Nu sub acoperișul meu, tună Charlie.

Am oftat din greu.

— Uite, nu o să îți mai dau nici un ultimatum în seara asta – sau ar trebui să spun, în dimineața asta. Doar gândește-te câteva zile. OK? Dar ține minte că Edward și cu mine suntem de nedespărțit.

— Bella...

— Gândește-te, am insistat eu. Și cât faci asta, îmi poți oferi puțină intimitate? Am nevoie să fac un duș.

Fața lui Charlie avea o nuanță ciudată de violet. Plecă trântind ușa în urma lui. L-am auzit tropăind furios pe scări în jos.

Am aruncat pătura de pe mine, iar Edward era deja așezat în balansoar de parcă stătuse acolo pe toată durata conversației.

— Îmi pare rău de asta, am șoptit eu.

— Putea fi și mai rău, murmură el. Nu începe să te cerți cu Charlie din cauza mea, te rog!

— Nu-ți face griji, am șoptit în timp ce îmi adunam lucrurile pentru baie și un set de haine curate. O să mă cert exact atât cât trebuie. Sau încerci să îmi spui că nu am unde să mă duc? am adăugat eu făcând ochii mari.

— Te-ai muta într-o casă plină de vampiri.

— Probabil că acolo e cel mai sigur loc pentru mine. Și oricum... Am rânjit. Dacă Charlie mă dă afară, atunci nu mai e nevoie să așteptăm ziua absolvirii, nu-i așa?

Maxilarul i se încleștă.

— Ești atât de nerăbdătoare să fii condamnată pentru eternitate, murmură el.

— Știi că nu crezi asta cu adevărat.

— A, nu? se agită el.

— Nu. Nu crezi.

Se uită urât la mine și începu să vorbească, dar i-am tăiat-o:

— Dacă ai fi crezut cu adevărat că ți-ai pierdut sufletul, atunci când te-am găsit în Volterra ai fi înțeles imediat ce se întâmplă, în loc să crezi că suntem amândoi morți. Dar n-ai făcut-o – ai spus: „Uimitor. Carlisle avea dreptate”, i-am reamintit eu, triumfătoare. Există speranță pentru tine, până la urmă.

Edward rămase pentru prima dată fără cuvinte.

— Așa că, hai să fim amândoi plini de speranță, i-am sugerat. Dacă rămâi cu mine, nu am nevoie de rai.

Se ridică încet, și veni să își pună mâinile pe obrajii mei, privindu-mă intens în ochi.

— Pentru totdeauna, jură el, cu o ușoară ezitare.

— Asta e tot ce îți cer, i-am spus și m-am ridicat pe vârfuri ca să îmi apăs buzele pe ale lui.

EPILOG - TRATATUL

Aproape totul reveni la normal în mai puțin timp decât aș fi crezut. Conducerea spitalului l-a primit înapoi pe Carlisle cu brațele deschise, fără să se mai deranjeze să își ascundă încântarea că Esme nu se adaptase la viața din Los Angeles. Grație testului la algebră – pe care nu îl dădusem pentru că fusesem plecată în străinătate – Alice și Edward erau într-o formă mai bună decât mine să absolve liceul. Brusc, facultatea era o prioritate (facultatea încă era planul B, în cazul în care oferta lui Edward mă făcea să renunț la oferta lui Carlisle). Trecuseră multe termene limită, dar Edward îmi aducea în fiecare zi un nou teanc de formulare de completat. El trecuse deja pe la Harvard, așa că nu îl deranja dacă din cauza întârzierii mele ajungeam amândoi la Peninsula Community College anul viitor.

Charlie nu era încântat de mine și nu vorbea cu Edward. Dar măcar Edward avea permisiunea – în timpul orelor de vizită – să intre din nou în casă. Doar că eu nu aveam permisiunea *să ies* din casă.

Școala și serviciul erau singurele excepții, astfel că pereții plictisitori și banali ai claselor deveniseră extrem de atrăgători pentru mine în ultima vreme. Bineînțeles că asta avea legătură și cu persoana care stătea cu mine în bancă. Edward își reluase programul de la începutul anului, așa că eram din nou colegi la toate cursurile. Comportamentul meu fusese considerat atât de scandalos după presupusa plecare a familiei Cullen la Los Angeles, încât locul de lângă mine nu se ocupase niciodată. Chiar și Mike, întotdeauna dispus să profite de orice situație, păstrase distanța. Acum că Edward se întorsese, ultimele luni păreau să fi fost doar un coșmar îndepărtat.

Păreau, dar nu era chiar așa. În primul rând, eram, practic, arestată la domiciliu. În al doilea rând, înainte de toamna aceea, Jacob Black nu fusese cel mai bun prieten al meu. Deci, în mod cert, nu-mi fusese dor de el.

Nu aveam voie să merg în La Push, iar Jacob nu venea să mă vadă. Nici măcar nu răspundea când îi dădeam telefoane.

Îi dădeam telefon în general seara, după ce Edward era dat afară – prompt, la ora nouă de către un Charlie de o veselie supărătoare – și înainte ca Edward să se strecoare înapoi pe fereastra mea când Charlie adormea. Alegeam ora aceea deoarece observasem că Edward făcea o anumită figură de fiecare dată când rosteam numele lui Jacob. Avea un aer dezaprobator și precaut... poate chiar furios. Am bănuir că avea vreo prejudecată în privința vârcolacilor, deși nu se exprima atât de clar cum o făcuse Jacob cu privire la „strigoi”.

Așa că nu mai vorbeam despre Jacob.

Cu Edward lângă mine, îmi era greu să mă gândesc la lucruri triste – chiar și la cel care fusese prietenul meu cel mai bun și care probabil era foarte nefericit acum, din cauza mea. Când mă gândeam la Jake, mă simțeam întotdeauna vinovată pentru că nu mă gândeam la el mai des.

Situația din basm se repeta. Prințul se întorsese, vraja cea rea fusese ruptă. Dar nu știam ce se va întâmpla cu personajul rămas în urmă, nerezolvat. Unde era fericirea *lui* până la adânci bătrâneți?

Săptămânile treceau și Jacob tot nu răspundea la telefon, începuse să devină o grijă constantă. Ca un robinet care îmi picura în ceafă, pe care nu-l puteam închide sau ignora. Pic, pic, pic. Jacob, Jacob, Jacob.

Așa că, deși nu pomeneam prea mult de Jacob, aveam uneori anumite izbucniri din cauza frustrării și neliniștii.

— E pur și simplu bătăran! am izbucnit eu într-o sâmbătă după-amiază când Edward m-a luat de la serviciu. Îmi era mai ușor să fiu furioasă decât să mă simt vinovată. E de-a dreptul insultător!

Sperând să obțin un alt răspuns, de data asta îl sunasem pe Jake de la serviciu, numai că dădusem de un Billy care nu voia să mă ajute. Din nou.

— Billy a spus că Jake nu vrea să vorbească cu mine, am spus eu furioasă, uitându-mă la ploaia care șiroia pe fereastra mașinii. Că era acolo și că nu voia să meargă trei pași ca să ia telefonul! De obicei Billy spune că Jake e plecat sau ocupat, sau doarme, sau orice altceva. Știam că mă minte, dar măcar era un mod politicos de a răspunde. Cred că și Billy mă urăște acum. Nu e drept!

— Nu e vina ta, Bella, spuse Edward încet. Nimeni nu te urăște.

— Așa mi se pare, am murmurat, încrucișându-mi brațele pe piept. Era doar un gest de încăpățănare. Nu mai era nici o gaură acolo acum – abia puteam să îmi mai amintesc sentimentul de goliciune.

— Jacob știe că ne-am întors și sunt sigur că a presupus că sunt cu tine, spuse Edward. Nu se va apropia de mine. Dușmănia e prea adânc înrădăcinată.

— E o prostie. El știe că nu ești... precum ceilalți vampiri.

— Tot are motive întemeiate să se țină la distanță.

Am privit în gol prin parbriz, văzând doar fața lui Jacob, cu expresia de amărăciune pe care o uram.

— Bella, suntem ceea ce suntem, spuse Edward încet. Eu mă pot controla, dar mă îndoiesc că el poate s-o facă. E foarte tânăr. Cel mai probabil conflictul ar degenera într-o bătaie și nu știu dacă m-aș putea opri înainte să îl o... se întrerupse și apoi continuă repede: înainte să îl rănesc. Ai fi foarte nefericită. Nu vreau să se întâmple asta.

Mi-am amintit de ceea ce spusese Jacob în bucătărie, de cuvintele rostite cu vocea lui răgușită. „Nu sunt sigur că sunt îndeajuns de temperat ca să fac față... probabil nu ți-ar plăcea prea mult dacă aș omorî-o pe prietena ta. ” Dar atunci să facă față...

— Edward Cullen, am șoptit. Erai pe punctul de a spune „să îl omor?” Așa e?

Întoarse capul, privind în gol în ploaie. În fața noastră, semaforul roșu pe care nu-l observasem se făcu verde și am pornit din nou, conducând foarte încet. Nu era stilul lui obișnuit de a conduce.

— Aș încerca... pe cât posibil... să nu fac asta, spuse Edward într-un târziu.

M-am holbat la el cu gura căscată, dar el continuă să se uite drept înainte. Ne-am oprit din nou la semaforul de la colț.

Dintr-odată, mi-am amintit ce i se întâmplă lui Paris când se întoarce Romeo. Indicațiile scenice erau simple. „*Se luptă. Paris cade.*”

Dar era ridicol. Imposibil.

— Păi, i-am spus și am inspirat adânc, scuturând capul să împrăști cuvintele care mi se învâртеau în cap. Nu se va întâmpla nimic de genul acesta niciodată, așa că nu avem motive să ne îngrijorăm. Și știi că Charlie se holbează la ceas chiar acum. Ai face bine să mă duci acasă înainte să mă bag în și mai multe belele pentru că am întârziat.

Mi-am întors fața spre el, zâmbind fără tragere de inimă.

De fiecare dată când mă uitam la fața lui, fața aceea imposibil de perfectă, inima îmi bubuia puternic și sănătos, și la locul ei, în pieptul meu. De data asta, bubuiala o luă înainte de ritmul ei obișnuit. I-am recunoscut expresia de pe fața lui nemișcată ca o statuie.

— Deja ești băgată în mai multe belele, Bella, șopti el, printre buzele nemișcate.

M-am lipit de el, încleștându-mi brațul de al lui în timp ce îi urmăream privirea ca să văd și eu ce vedea el. Nu știu la ce m-am așteptat – poate la Victoria stând în mijlocul străzii, cu părul ei roșu fluturând în vânt, sau să zăresc un șir de pelerine negre și înalte... sau o haită de vârcolaci furioși. Dar n-am văzut absolut nimic.

— Ce? Ce e?

Inspiră adânc.

— Charlie...

— Tata? am țipat eu.

Se uită în jos spre mine, iar expresia îi era îndeajuns de calmă ca să îmi atenueze un pic panica.

— Charlie... probabil *nu* te va omorî, dar se gândește la asta, îmi spuse el. Începu să conducă din nou, pe strada mea, dar trecu de casă și parcă la marginea copacilor.

— Ce am făcut? am șoptit cu răsuflarea tăiată.

Edward aruncă o nouă privire spre casa lui Charlie. I-am urmărit privirea și am observat pentru prima dată ce era parcat pe alee, lângă mașina de poliție. Motocicleta mea strălucitoare, de un roșu aprins, imposibil de trecut cu vederea.

Edward spusese că Charlie era pe punctul de mă omorî, deci știa că... era a *mea*. Exista doar o singură persoană care putea fi în spatele acestei trădări.

— Nu! am icnit. De ce? De ce mi-ar face Jacob una ca asta? Spinul trădării mi se înfipse în piept. Avusesem deplină încredere în Jacob – îi încredinșasem fiecare secret pe care îl aveam. El trebuia să fie alinarea mea – persoana pe care mă puteam baza întotdeauna. Desigur că situația era cam încordată acum, dar nu mă gândisem că se schimbă vreunul din lucrurile care stăteau la baza acestei prietenii. Nu credeam că el se poate *schimba*!

Ce făcusem eu ca să merit asta? Charlie avea să fie atât de furios – și mai rău decât atât, avea să fie rănit și îngrijorat. Nu avea destule la care să facă față acum? Nu mi-aș fi putut imagina niciodată că Jake putea să fie atât de meschin și de rău. Ochii mi se inundară de lacrimi, dar nu erau lacrimi de tristețe. Fusesem trădată. M-am înfuriat brusc atât de tare încât inima îmi bubuia de parcă era pe punctul de a exploda.

— Mai e acolo? am șuierat.

— Da. Ne așteaptă acolo, îmi spuse Edward, arătând cu capul spre cărarea subțire care împărțea pădurea întunecoasă în două.

Am sărit din mașină, lansându-mă spre copaci cu pumnii strânși pregătiți pentru prima lovitură.

De ce trebuia să fie Edward mult mai rapid decât mine?

Mă prinse de talie, înainte să ajung la cărare.

— Dă-mi drumul! Îl omor! Trădătorule! am strigat eu spre copaci.

— Te va auzi Charlie, mă avertiză Edward. Și odată ce ajungi înăuntru, s-ar putea să baricadeze ușa.

Am privit din reflex înapoi spre casă și mi se părea că nu pot să văd decât motocicletă roșie strălucitoare. Vedeam roșu în fața ochilor. Inima îmi bubuia din nou.

— Lasă-mă doar un minut cu Jacob și apoi mă ocup și de Charlie. M-am luptat inutil să mă eliberez.

— Jacob Black vrea să mă vadă pe mine. De asta mai e acolo.

Asta m-a oprit instantaneu – am înghețat pe loc. Mâinile mi-au căzut pe lângă corp. „*Se luptă. Paris cade.*”

Eram furioasă, dar nu chiar *atât* de furioasă.

— Să vorbiți? am întrebat.

— Mai mult sau mai puțin.

— Cum vine asta? Îmi tremura vocea.

Edward îmi dădu la o parte părul de pe față.

— Stai liniștită. Nu a venit aici să se bată cu mine. Face pe... purtătorul de cuvânt al haitei.

— Aha.

Edward se uită din nou înspre casă, apoi își strânse brațul în jurul taliei mele și mă trase înspre pădure.

— Trebuie să ne grăbim. Charlie devine nerăbdător.

N-a trebuit să mergem mult; Jacob ne aștepta la o mică distanță pe cărare. Era sprijinit de un trunchi de copac plin de mușchi, așteptându-ne, cu o expresie dură și plină de amărăciune exact așa cum știam că va fi. Se uită la mine, apoi la Edward. Jacob rânji, apoi se dezlipi de copac. Stătea aproape pe vârfurile picioarelor, ușor aplecat în față, cu mâinile tremurătoare încleștate în pumni. Părea mai mare decât ultima dată când îl văzusem, de parcă între timp ar mai fi crescut. S-ar fi uitat la Edward de sus dacă ar fi stat unul lângă altul.

Dar Edward se opri imediat ce l-am observat, lăsând un spațiu larg între noi și Jacob. Edward își întoarse corpul, schimbându-și poziția astfel încât să fiu în spatele lui. M-am aplecat pe lângă el ca să mă uit la Jacob, să îl acuz cu privirea.

Aș fi crezut că văzându-i expresia cinică, plină de resentimente, mă voi înfuria și mai tare. În loc de asta, mi-am amintit de chipul lui, cu lacrimi în ochi, așa cum îl văzusem ultima oară. Furia mi-a slăbit uitându-mă la Jacob. Trecuse atâta timp de când nu-l mai văzusem – uram faptul că revederea noastră trebuia să fie *așa*.

— Bella, spuse Jacob în loc de salut, dând din cap spre mine, fără să își ia ochii de la Edward.

— De ce? am șoptit, încercând să ascund faptul că mi se pusese un nod în gât. Cum ai putut să îmi faci una ca asta, Jacob?

Rânjetul dispăru, dar fața îi rămase dură și rigidă.

— Așa e cel mai bine.

— Ce vrea să însemne *asta*? Vrei ca Charlie să mă *strângă de gât*? Sau ai vrut să aibă un atac de cord, așa cum a pățit Harry? Indiferent de cât de furios ești pe mine, cum ai putut să îi faci *lui* asta?

Jacob tresări, se încruntă, dar nu răspunse.

— N-a vrut să rănească pe nimeni – voia doar să fii pedepsită ca să nu mai ai voie să petreci timp cu mine, murmură Edward, explicând gândurile pe care Jacob nu voia să le spună.

Ochii lui Jacob străluciră de ură în timp ce se uita urât la Edward.

— Of, Jake! am gemut. Deja sunt pedepsită! De ce crezi că n-am venit în La Push să îți trag o mamă de bătaie pentru că nu vrei să vorbești cu mine la telefon?

Jacob mă fulgeră cu privirea, încurcat pentru prima dată.

— De asta? întrebă el, apoi își încleștă maxilarul, de parcă îi părea rău că spusese ceva.

— Credea că *eu* nu te las, nu Charlie, explică Edward din nou.

— Încetează, sări Jacob.

Edward nu răspunse.

Jacob se cutremură, apoi strânse din dinți și își încleștă pumnii.

— Bella nu exagera cu privire la... abilitățile tale, spuse el printre dinții încleștați. Deci știi deja de ce sunt aici.

— Da, aprobă Edward, pe un ton delicat. Dar înainte să începi, trebuie să spun ceva.

Jacob așteptă, încleștându-și și descleștându-și palmele în încercarea de a-și controla tremurul brațelor.

— Mulțumesc, spuse Edward, iar vocea îi vibra de sinceritate. Nu voi putea niciodată să îți spun cât de recunoscător îți sunt. Îți rămân dator pentru tot restul... existenței mele.

Jacob se holbă la el sec, iar de uimire brațele încetară să-i mai tremure. Schimbă o privire scurtă cu mine, dar și eu eram la fel de nedumerită.

— Pentru că ai ținut-o pe Bella în viață, clarifică Edward cu vocea groasă și înflăcărată. Când eu... n-am putut.

— Edward... am început să spun, dar el ridică o mână, cu ochii la Jacob.

Jacob înțelese brusc despre ce era vorba, apoi își luă din nou acel aer dur.

— N-am făcut-o de dragul tău.

— Știu. Dar asta nu șterge toată recunoștința pe care o simt. Am crezut că ar trebui să știi. Dacă e ceva ce pot să fac pentru tine...

Jacob ridică o sprânceană. Edward scutură din cap.

— Asta nu e în puterea mea.

— În a cui, atunci? mormăi Jacob.

Edward se uită în jos spre mine.

— A ei. Învăț repede, Jacob Black, și nu fac aceeași greșeală de două ori. Rămân până îmi ordonă ea să plec.

M-am scufundat pentru o clipă în privirea lui aurie. Nu era greu de înțeles ce pierdusem din conversație. Singurul lucru pe care Jacob l-ar vrea de la Edward ar fi absența lui.

— Niciodată, am șoptit, încă pierdută în privirea lui Edward.

Jacob scoase un sunet de parcă l-ar fi gătit cineva.

M-am desprins fără tragere de inimă din privirea lui Edward ca să mă încrunt la Jacob.

— Mai vrei ceva, Jacob? Ai vrut să-mi creezi probleme – misiune îndeplinită. Probabil că Charlie mă va trimite la școala militară. Dar asta nu mă va ține departe de Edward. Nimic nu ne poate despărți. Ce altceva mai vrei?

Jacob îl fixă cu privirea pe Edward.

— Voiam doar să le amintesc prietenilor tăi strigoi câteva puncte cheie din tratatul pe care l-au semnat. Tratatul e singurul lucru care mă împiedică să nu-i sfâșii gâtul chiar în clipa asta.

— N-am uitat, spuse Edward în același timp cu mine. Ce puncte cheie?

Jacob încă se mai uita urât la Edward, dar îmi răspunse:

— În tratat se specifică foarte clar: dacă vreunul din ei mușcă un om, armistițiul s-a terminat. *Mușcă*, nu ucide, sublinie el. Într-un târziu, se uită la mine. Privirea îi era rece.

Mi-a luat doar o secundă să sesizez diferența, apoi fața mi se răci la fel ca a lui.

— Asta nu e treaba ta.

— Pe dracu nu... a fost tot ce a reușit el să spună.

Nu m-am așteptat ca vorbele mele răstite să producă o reacție atât de puternică. În ciuda avertismentului pe care venise să îl dea, probabil nu știuse. Nu își dăduse seama – sau nu voia să creadă – că luasem deja decizia. Că intenționez cu adevărat să devin membru al familiei Cullen.

La auzul răspunsului meu, Jacob fu pe punctul de a fi cuprins de convulsii. Apăsă tare cu pumnii pe tâmpile, închizând ochii și ghemuindu-se ca să își controleze spasmele. Fața îi deveni de un verde palid sub pielea cafenie.

— Jake? Ești bine? am întrebat neliniștită.

Am făcut jumătate de pas spre el, apoi Edward m-a prins și m-a smucit din nou în spatele lui.

— Atenție! Nu se controlează, mă avertiză el.

Dar Jacob redeveni din nou el însuși; numai brațele îi mai tremurau acum. Se uită la Edward cu ură nedisimulată în ochi.

— Ah. Eu nu aș răni-o niciodată.

Nici Edward, nici eu nu am scăpat intonația sau acuzația pe care o conținea propoziția rostită de el. Un șuierat discret ieși de pe buzele lui Edward. Jacob își încleștă pumnii din reflex.

— **BELLA!** răcnetul lui Charlie răsună din direcția casei. **INTRĂ ÎN CASĂ ÎN CLIPA ASTA!**

Toți am înghețat ascultând tăcerea care a urmat.

Eu am vorbit prima; vocea îmi tremura:

— La dracu’.

Furia de pe chipul lui Jacob se atenuă.

— *Îmi* pare rău pentru asta, murmură el. Trebuia să fac tot ce pot – trebuia să încerc...

— Mersi. Tremurul vocii mele anulă sarcasmul.

Am pornit pe cărare, așteptându-mă ca Charlie să iasă dintre ferigile umede ca un taur înfuriat. Eu aș fi fost steagul roșu în toată povestea asta.

— Încă un lucru, îmi spuse Edward, apoi se uită la Jacob. Noi n-am găsit nici o urmă de-a Victoriei pe teritoriul nostru – voi ați găsit ceva?

Află răspunsul imediat ce Jacob îl gândi, dar Jacob răspunse oricum:

— Ultima oară a fost când Bella era... plecată. Am lăsat-o să creadă că ne scapă – strângeam cercul în jurul ei, pregătindu-ne s-o atacăm...

Un fior de gheață mă străbătu pe șira spinării.

— Dar apoi a zbughit-o ca din pușcă. Din câte ne dăm seama, a prins mirosul femeiuștii voastre și a șters-o. Nu s-a mai apropiat de pământurile noastre de atunci.

Edward dădu din cap.

— Când se întoarce, nu mai e problema voastră. Noi vom...

— A omorât pe teritoriul nostru, șuieră Jacob. E a noastră!

— Nu... am început să protestez față de ambele declarații.

— **BELLA! ÎI VĂD MAȘINA ȘI ȘTIU CĂ EȘTI PE ACOLO! DACĂ NU INTRI ÎN CASĂ ÎNTR-UN MINUT... !** Charlie nu s-a deranjat să își încheie amenințarea.

— Să mergem! spuse Edward.

Am întors capul spre Jacob, sfâșiată de durere. Oare îl voi mai vedea vreodată?

— Îmi pare rău, a șoptit atât de încet încât a trebuit să citesc pe buze ceea ce spunea ca să înțeleg. Pa, Bells.

— Ai promis, i-am amintit disperată. Rămânem prieteni, nu-i așa?

Jacob scutură încet din cap, iar nodul din gât aproape mă sufocă.

— Știi că am încercat să îmi țin promisiunea, dar... Nu știu cum să mai încerc. Nu acum... Se lupta să își mențină expresia dură pe față, dar aceasta păli, apoi dispăru complet. Mi-e dor de tine, spuse el abia auzit. Își întinse una din mâini către mine, cu degetele întinse, de parcă și-ar fi dorit să fie îndeajuns de lungi ca să traverseze spațiul dintre noi.

— Și mie, am rostit gâtuită de emoție. Am întins mâna spre el.

Ecoul durerii lui s-a răsucit în mine, de parcă am fi fost conectați. Durerea lui, durerea mea.

— Jake... Am făcut un pas spre el. Voiam să îmi pun brațele în jurul taliei lui și să șterg expresia de nefericire de pe fața lui.

Edward mă trase înapoi din nou, iar brațele lui mă rețineau în loc să mă apere.

— E în regulă, i-am promis, privindu-l cu încredere în ochi. Trebuia să mă înțeleagă.

Nu puteam citi în ochii lui, iar fața lui nu trăda nici un sentiment. Rece.

— Nu, nu e.

— Dă-i drumul, mârâi Jacob, furios din nou. Ea vrea! Făcu doi pași mari în față. Ochii îi fulgerară. Pieptul păru să i se umfle în timp ce tremura.

Edward mă împinse în spatele lui, înaintând să îl înfrunte pe Jacob.

— Nu! Edward...

— **ISABELLA SWAN!**

— Hai odată! Charlie e furios! Vocea îmi era panicată, dar nu din cauza lui Charlie. Grăbește-te!

Am tras de el și s-a relaxat puțin. M-a tras încet înapoi, ținându-și privirea ațintită asupra lui Jacob în timp ce ne retrăgeam.

Jacob ne aruncă cu amărăciune o privire întunecată. Înainte ca pădurea să intervină între noi, fața i s-a contorsionat de durere.

Știam că acea ultimă imagine a feței lui mă va bântui până când îi voi vedea zâmbetul din nou.

Și chiar atunci am jurat că în curând îl voi mai vedea zâbind. Voi găsi un mod de a-mi păstra prietenul.

Edward își strânse brațul în jurul taliei mele, ținându-mă aproape. Acesta era singurul lucru care mă ajuta să nu plâng.

Aveam niște probleme serioase.

Prietenul meu cel mai bun mă socotea un dușman.

Victoria era încă liberă, punându-i în pericol pe toți cei pe care îi iubeam.

Dacă nu deveneam un vampir cât mai curând, Volturi-i aveau să mă ucidă. Iar acum se părea că, dacă o *făceam*, vârcolacii Quileute vor încerca la rândul lor să mă ucidă – și vor încerca să îmi omoare și întreaga mea viitoare familie. Nu credeam că aveau vreo șansă, dar oare prietenul meu cel mai bun va muri încercând?

Probleme foarte serioase. Așa că de ce au părut toate insignifiante când am ieșit de după copaci și am văzut expresia de pe fața vânătă a lui Charlie?

Edward mă strânse cu delicatețe.

— Sunt aici.

Am inspirat adânc.

Era adevărat. Edward era acolo, cu brațele în jurul meu.

Puteam să înfrunt orice atât timp cât asta era adevărat.

Mi-am îndreptat umerii și am mers înainte să îmi întâmpin soarta, cu destinul meu lângă mine pentru totdeauna.

Mulțumiri

Mulțumesc cu multă dragoste soțului și fiilor mei pentru înțelegerea lor continuă și sacrificiul de care au dat dovadă sprijinindu-mă să scriu. Măcar nu beneficiaz numai eu – sunt sigură că multe restaurante locale sunt recunoscătoare că nu mai gătesc.

Mulțumesc, mamă, pentru că ești prietena mea cea mai bună și m-ai lăsat să te bat la cap în toate momentele grele. Mulțumesc și pentru faptul că ești nemaipomenit de creativă și inteligentă, și că mi-ai transmis o mică parte din calitățile tale în moștenirea mea genetică.

Mulțumesc fraților mei, Emily, Heidi, Paul, Seth și Jacob pentru că m-au lăsat să folosesc numele lor în romanul meu. Sper că n-am făcut nimic cu ele care să vă facă să doriți să n-o fi făcut.

Mulțumiri speciale fratelui meu Paul pentru lecțiile de condus motocicletă – ai un adevărat har de profesor.

Nu am cuvinte ca să îi mulțumesc îndeajuns fratelui meu Seth pentru geniul lui și pentru munca lui grea pe care a depus-o în crearea site-ului. Sunt atât de recunoscătoare pentru eforturile pe care continuă să le depună ca administratorul meu de sistem. Cecul e pe drum, puștiule! De data asta, vorbesc serios.

Îi mulțumesc din nou fratelui meu Jacob pentru sfaturile lui de expert în domeniul automobilistic.